

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
V kadencja

Sprawozdanie Stenograficzne

z 41. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej
w dniach 28 i 29 maja 2003 r.

Warszawa
2003

Porządek obrad

41. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 28 i 29 maja 2003 r.

1. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym.
2. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym.
3. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o nasiennictwie.
4. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.
5. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw.
6. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej.
7. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych.
8. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.
9. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.
10. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile dnia 10 marca 2000 r.
11. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy – Prawo pocztowe.
12. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.
13. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw.
14. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego.
15. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.
16. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych.
17. **Stanowisko** Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju.
18. **Drugie** czytanie projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 represjonowanych przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich i III Rzeszę.

Oświadczenia senatorów są składane na końcu posiedzenia,
po wyczerpaniu porządku obrad

Obecni senatorowie: *według załączonej do protokołu listy obecności.*

Obecni goście i przedstawiciele urzędów:

Komenda Główna Policji	– zastępca komendanta głównego Adam Rapacki
Urząd Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast	– wiceprezes Urszula Słowik
Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych	– zastępca kierownika urzędu Jerzy Pasiński
Ministerstwo Finansów	– podsekretarz stanu Jan Czekaj – podsekretarz stanu Piotr Sawicki
Ministerstwo Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej	– sekretarz stanu Jolanta Banach – podsekretarz stanu Krzysztof Pater
Ministerstwo Infrastruktury	– podsekretarz stanu Krzysztof Heller
Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi	– sekretarz stanu Józef Jerzy Pilarczyk
Ministerstwo Sprawiedliwości	– podsekretarz stanu Sylwester Królak – podsekretarz stanu Marek Sadowski
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji	– podsekretarz stanu Leszek Ciećwierz – podsekretarz stanu Jerzy Mazurek
Ministerstwo Spraw Zagranicznych	– podsekretarz stanu Sławomir Dąbrowa
Ministerstwo Środowiska	– podsekretarz stanu Ewa Symonides

(Początek posiedzenia o godzinie 11 minut 06)

(Posiedzeniu przewodniczą wicemarszałkowie Ryszard Jarzembowski, Kazimierz Kutz i Jolanta Danielak)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Bardzo państwa proszę o zajmowanie miejsc.
(Rozmowy na sali)

Dzień dobry państwu.

Otwieram czterdzieste pierwsze posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.
(Wicemarszałek trzykrotnie uderza łaską marszałkowską)

Do towarzyszenia mi w prezydium zapraszam sekretarzy: panią senator Krystynę Doktorowicz i pana senatora Zbigniewa Gołąbka. Listę mówców poprowadzi senator Zbigniew Gołąbek.

Informuję, że na czterdziestym dziewiątym posiedzeniu Sejm w dniu 21 maja 2003 r. przyjął wszystkie poprawki Senatu do ustawy o zmianie ustawy o regulacji rynku cukru, a w dniu 22 maja do ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i o Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, do ustawy o pośrednictwie ubezpieczeniowym, do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia.

Sejm przyjął także większość poprawek Senatu do ustawy o działalności ubezpieczeniowej, do ustawy o nadzorze ubezpieczeniowym i emerytalnym oraz Rzeczniku Ubezpieczonych, do ustawy o zmianie ustawy o kredycie konsumenckim, do ustawy o zmianie ustawy – Prawo telekomunikacyjne oraz o zmianie niektórych ustaw. Ponadto przyjął część poprawek do ustawy o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarzy i położnej oraz ustawy zmieniającej ustawę o zawodach pielęgniarzy i położnej.

Przy okazji informuję, że do tej pory Sejm przyjął ponad 85% poprawek Senatu, co jest rekordem na przestrzeni wszystkich kadencji w III Rzeczypospolitej Polskiej. Gratuluję państwu trafności przyjmowanych poprawek.

Informuję, że protokoły trzydziestego ósmego, trzydziestego dziewiątego i czterdziestego posie-

dzenia Senatu, zgodnie z procedurami, są przygotowane do udostępnienia senatorom. Jeżeli nikt z państwa nie zgłosi do nich zastrzeżeń, to zostaną przyjęte.

Pan senator Bachleda chciał coś powiedzieć? Nie, ale sprężył się pan, a więc sądziłem, że... Dziękuję bardzo.

Doręczony państwu senatorom projekt porządku obrad czterdziestego pierwszego posiedzenia obejmuje:

1. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym.

2. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym.

3. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o nasiennictwie.

4. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.

5. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw.

6. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej.

7. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych.

8. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.

9. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.

10. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Chile

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile dnia 10 marca 2000 r.

11. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy – Prawo pocztowe.

12. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

13. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw.

14. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego.

15. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

16. Stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju.

17. Drugie czytanie projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 represjonowanych przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich i III Rzeszę.

Proponuję rozpatrzenie punktu siedemnastego, pomimo że sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia o projekcie ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 zostało dostarczone w terminie późniejszym niż określony w art. 34 ust. 2 Regulaminu Senatu.

Jeśli nie usłyszę sprzeciwu, uznam że Wysoka Izba tę propozycję przyjęła. Nie stwierdzam sprzeciwu.

Zatem przedstawiam państwu ten siedemnastopunktowy projekt programu dzisiejszych obrad.

Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos w sprawie projektu porządku obrad?

Proszę bardzo, pan senator Jerzy Markowski.

Senator Jerzy Markowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Zgodnie z art. 48 ust. 2 pkt 8 Regulaminu Senatu chciałbym wnieść o uzupełnienie projektu porządku obrad o punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych. A także o rozpatrzenie go jako punktu szesnastego lub osiemnastego – jak państwo zdecydujecie.

Ta nowelizacja ustawy została rozpatrzona przez Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych dopiero wczoraj, stąd też wzięło się niedotrzymanie terminu dostarczenia dokumentów. Ale sama nowelizacja jest bardzo prosta, bardzo prozaiczna, nie wzbudziła żadnych kontrowersji ani w Sejmie, ani w Senacie, dlatego ośmielałem się wnieść o rozszerzenie porządku obrad. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy w tej sprawie ktoś chciałby jeszcze zabrać głos? Tak. Kto pierwszy?

Pan senator Mieczysław Janowski chyba.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Marszałku, ja jestem zdecydowanym przeciwnikiem zmian w porządku obrad Senatu, jeśli te zmiany nie mają uzasadnienia. Dlatego prosiłbym bardzo pana senatora wnioskodawcę o to, aby zechciał uzasadnić, z jakich przyczyn ta ustawa ma być rozpatrywana w takim trybie. Ja na przykład nie zdążyłem się przygotować do dyskusji na ten temat.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Był głos za, był głos przeciw.

W tej sprawie jeszcze?

(Senator Mieczysław Janowski: W kwestii formalnej.)

W tej sprawie już głosu nie udzielam. Wysłuchaliśmy głosu sprzeciwu i będziemy rozstrzygać przez głosowanie.

Kto z państwa jest za przyjęciem wniosku pana senatora Jerzego Markowskiego o...

(Rozmowy na sali)

Proszę państwa rozpoczęliśmy głosowanie.

Wniosku o uzupełnienie porządku obrad o punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych, i o rozpatrzenie go jako ostatniego, czyli osiemnastego w projekcie porządku.

(Głos z sali: Jako punktu szesnastego.)

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu.

Proszę o wyświetlenie wyników.

(Głos z sali: Ale jako punktu szesnastego.)

Tak... Przejęczyłem się?

(Głos z sali: Tak, punkt szesnasty.)

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych, byłby rozpatrywany jako punkt szesnasty porządku obrad. Jako punkt szesnasty, tak brzmiał wniosek. Ja się przejęczyłem.

Czy w związku z tym sprostowaniem widzą państwo potrzebę reasumpcji tego głosowania?

(Głosy z sali: Nie, nie.)

Nie ma takiej potrzeby. Dziękuję.

Proszę zatem o wyświetlenie wyników.

Wniosek senatora Markowskiego poparło 56 senatorów, 9 głosowało przeciw, 8 wstrzymało się od głosu, 1 osoba nie głosowała. **(Głosowanie nr 1)**

Stwierdzam, że uzupełniliśmy porządek obrad o punkt zgłoszony przez pana senatora Jerzego Markowskiego.

Czy ktoś z państwa chciałby jeszcze w sprawie porządku obrad zabrać głos?

Pan senator Sławomir Izdebski, bardzo proszę.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Ja również na podstawie art. 48 ust. 2 pkt 8 Regulaminu Senatu chciałbym złożyć wniosek o uzupełnienie porządku obrad o punkt: rozpatrzenie projektu uchwały w sprawie wycofania wojsk polskich z Iraku.

Obecnie komisje zakończyły już prace nad tym projektem. Dostyć długo ten projekt czekał, aż Wysokie Komisje zechcą się zebrać i go rozpatrzyć, i myślę, że nie ma sensu, aby dalej to odwlekać. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy jest głos przeciwny?

Pan senator Wiesław Pietrzak.

Senator Wiesław Pietrzak:

Stawiam wniosek przeciwny: o nierozpatrywanie tej sprawy na tym posiedzeniu. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Mamy głos za, mamy głos przeciw. Rozstrzygniemy poprzez głosowanie.

Kto z państwa jest za przyjęciem wniosku pana senatora Sławomira Izdebskiego o uzupełnienie porządku obrad o punkt: drugie czytanie pro-

jektu uchwały w sprawie wycofania wojsk polskich z Iraku?

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Proszę o wyświetlenie wyników.

Wniosek poparło 9 senatorów, 61 głosowało przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 2)**

Stwierdzam, że wniosek nie uzyskał akceptacji.

Pan senator Andrzej Anulewicz, proszę.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Korzystając z art. 48 ust. 2 chcę poprosić o to, żeby odbyła się łączna debata nad ustawami o nasiennictwie oraz o ochronie prawnej odmian roślin. Uregulowania prawne w jednej i w drugiej ustawie dotyczą tej samej materii, tak więc sądzę, że mogłaby się odbyć łączna debata. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy w tej sprawie ktoś chciałby zabrać głos? Nie.

Zatem przyjmujemy wniosek pana senatora. Będziemy debatowali nad tymi ustawami łącznie.

Stwierdzam, że Senat zatwierdził porządek obrad czterdziestego pierwszego posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji ze zmianami wynikającymi z wniosków pana senatora Jerzego Markowskiego i pana senatora Andrzeja Anulewicza.

Pragnę przypomnieć, że dzisiaj upływa termin rozpatrzenia przez Senat ustaw zawartych... Przepraszam. Jutro upływa termin rozpatrzenia przez Senat ustaw zawartych w punktach: pierwszym, drugim, czwartym, piątym, szóstym, siódmym i ósmym, porządku obrad. Zatem będziemy przeprowadzali głosowania nad tymi punktami na pewno w dniu jutrzejszym.

Plany organizacyjne są następujące: dzisiaj procedowalibyśmy do godziny 20.00 i od tego, w jakim tempie potoczy się debata, jak obszerna będzie dyskusja, zależy ile ustaw rozpatrzymy. Zatem proszę senatorów sprawozdawców tych ustaw, które są na dalszych miejscach w porządku obrad, żeby zechcieli być do dyspozycji. Jutro rozpoczniemy obrady o godzinie 10.00 i poprowadzimy je, mam nadzieję, do zwińczenia głosowaniami wszystkich ustaw.

Takie są plany, a co z tego wyjdzie, to zależy od pań i panów senatorów.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym.

Ustawa ta została uchwalona przez Sejm na jego czterdziestym siódmym posiedzeniu 23 kwietnia. 29 kwietnia dotarła do Senatu. Marszałek skierował ją do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, która po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie. Mamy to sprawozdanie w druku nr 385A.

Bardzo proszę sprawozdawcę Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, panią senator Krystynę Sienkiewicz, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Krystyna Sienkiewicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Senatorowie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia powierzyli mi obowiązek złożenia sprawozdania z pracy nad ustawą o zatrudnieniu socjalnym.

Nowy termin „zatrudnienie socjalne” oznacza pozaubezpieczeniowy segment całościowej reformy zabezpieczenia społecznego zapobiegającej wykluczeniu społecznemu.

Charakterystyczny dla naszych trudnych lat, naszych trudnych przemian, nierówny dostęp do dóbr i usług społecznych część obywateli spycha na margines. Może to, w przypadku braku działań, nie waham się użyć takiego określenia, ratunkowych, prowadzić do wykluczenia społecznego. Są grupy osób, których nikt nie chce zatrudnić, w których kolejne pokolenie dziedziczy biedę. Mając naprzeciw siebie takiego człowieka, często doświadczamy poczucia bezsilności i bezradności państwa oraz prawa.

Ustawa definiuje pojęcie wykluczenia społecznego, wskazując na grupy społeczne i osoby, które tylko dzięki własnym staraniom nie są w stanie zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych i znajdują się w sytuacji oznaczającej ubóstwo oraz uniemożliwiającej lub ograniczającej ich uczestnictwo w życiu zawodowym, społecznym i rodzinnym.

Instytucją i narzędziem do realizacji celów tej ustawy będą centra integracji społecznej. Jest to nowe zjawisko z obszaru życia publicznego. Centra te będą tworzone przez samorządy lokalne, organizacje pożytku publicznego, którym nie tak dawno nadaliśmy ramy prawne. Gdy centrum zostanie powołane przez gminę, będzie miało status gospodarstwa pomocniczego w rozumieniu ustawy o finansach publicznych. Programy realizowane w centrum integracji społecznej będą mogły otrzymać wsparcie finansowe z Funduszu Pracy, z Państwowego Funduszu Rehabilitacji

Osób Niepełnosprawnych, z Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa, która już wkrótce, 16 lipca, zmienia swoją nazwę.

I w tym momencie dotykamy sprawy najważniejszej, a więc finansów decydujących o powodzeniu każdego przedsięwzięcia. Ten problem był najdokładniej przedyskutowany w Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, najbardziej nad tym problemem pochylili się senatorowie z tej komisji. Otóż pieniądze na realizację programów tych centrów będą pochodziły między innymi z dochodów własnych samorządu gminnego przeznaczonych na profilaktykę i rozwiązywanie problemów uzależnień, czyli z zezwoleń na sprzedaż alkoholu. Z tych pieniędzy byłyby finansowane koszty utworzenia centrum, przystosowania do potrzeb uczestników miejsc pracy, zakupu maszyn, surowców, narzędzi. I w ten sposób najpierw sejmowa Komisja Polityki Społecznej i Rodziny, a następnie senacka Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia, która kontynuowała ten kierunek prac, zachowując tożsamość programów rozwiązywania problemów alkoholowych, doprowadziły do włączenia ich w system zabezpieczenia społecznego poprzez reintegrację podmiotów działania tych programów, czyli osób uzależnionych od alkoholu. Zachowano też rolę gminnych pełnomocników, ale umiejscowiono ich w gminnej polityce społecznej. Do środków z koncesjonowania hurtowego i detalicznego obrotu alkoholem dołączone będą środki, a więc i dotychczas ponoszone wydatki gmin, samorządu wojewódzkiego, Funduszu Pracy. I to będzie podstawa, punkt zaczepienia czy przyczółek, do uzyskania środków unijnych.

W kategoriach osób, które wymienia pkt 2 w art. 1, czyli adresatów ustawy o zatrudnieniu socjalnym, nie znalazły się samotne matki. Również o tym dyskutowano podczas posiedzenia komisji. Chciałabym wyjaśnić Wysokiej Izbie, że po głębokim merytorycznym uzasadnieniu pani poseł sprawozdawcy Alicji Murynowicz, a następnie reprezentującej rząd pani minister Jolanty Banach, senatorowie zgodzili się z argumentacją, iż do samotnych matek, nie zawsze przecież znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej, nie są skierowane te działania, które proponuje ustawa o zatrudnieniu socjalnym. One są podmiotem zupełnie innego obszaru działań, nakreślonych w ustawie o pomocy społecznej. Ich te działania centrów, niejako uczących życia od podstaw, raczej nie dotyczą. Innym rodzajem będą działania prowadzone przez kluby integracji społecznej.

Szczegółowe rozwiązania tej ustawy są zawarte w druku nr 385. Nie mam podstaw ani też odwagi, by streszczać Wysokiej Izbie ten dokument. Jest on przecież powszechnie dostępny i tuszę, iż znany. Jest to ustawa zwrócona ku przyszłości, ale rozwiązująca częściowo problemy z przeszłości.

(senator K. Sienkiewicz)

I teraz już zbliżam się ku konkluzji. Każde nadanie statusu centrum do 31 grudnia 2004 r. będzie wymagało opinii ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. Ma to swoje głębokie uzasadnienie. Tutaj nie może być zarzutu o arbitralność urzędu wojewody, który będzie wydawał zezwolenia, nie ma też miejsca na jakiegokolwiek spory w bardzo przecież upolitycznionych samorządach. Tu musi być bezstronny organ. Początkowo powstanie szesnaście centrów, w latach 2003–2004, ma być mniej więcej po pięćdziesięciu uczestników w każdym z nich. Stopniowo, w miarę zasilania środkami, pochodzącymi również z Unii Europejskiej, będą rozwijały się następne. W naszej komisji poznaliśmy to dość dokładnie podczas omawiania narodowej strategii przeciw wykluczeniu społecznemu.

I teraz, już definitywnie kończąc: nie należy mylić ustawy o zatrudnieniu socjalnym z ustawą o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, a zatrudnienia socjalnego z normalnym zatrudnieniem, z normalną pracą. Ta ustawa jest adresowana, jak już mówiłam na początku, do osób, które nie mieszczą się w obszarze pomocy społecznej, a nie znajdują też sobie miejsca na bardzo trudnym rynku pracy. Ustawa, którą mam zaszczyt w imieniu mojej komisji rekomendować Wysokiej Izbie, ma szlachetne, humanitarne przesłanie. Ma ona za zadanie przywrócić godności ludziom poprzez możliwość ich zatrudnienia, integrację ludzi odrzuconych. Tworzy też nowe pola współpracy samorządu lokalnego z organizacjami pożytku publicznego. Daje nowe wyzwania pracownikom socjalnym.

Komisja zaproponowała trzy poprawki. Pierwsza wyjaśnia ewentualne wątpliwości co do tego, kto jest realizatorem programu centrum integracji społecznej, poprawki druga i trzecia dotyczą zmian wprowadzonych przez ustawę o kształtowaniu ustroju rolnego i skorelowania ich w czasie z wejściem w życie ustawy o zatrudnieniu socjalnym tak, by te dwie ustawy były kompatybilne. Poprawki były przyjęte w komisji bez głosów sprzeciwu, nikt też nie wstrzymał się od głosu.

Wysoką Izbę proszę o przyjęcie sprawozdania i poprawek zaproponowanych przez Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję. Ale proszę panią senator, żeby jeszcze chwileczkę zatrzymała się na trybunie.

Czy ktoś z państwa ma pytanie do pani senator sprawozdawcy?

Pan senator Bachleda-Księdzularz, proszę.

Senator Franciszek Bachleda-Księdzularz:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Pani Senator, moje pytanie jest następujące. Czy rozpatrywano podczas posiedzenia komisji próby połączenia działalności tych centrów z działalnością ośrodków pomocy społecznej? Przecież one istnieją od lat i – moim zdaniem – są do wykorzystania. Kolejny raz jest tak, że rozpraszamy skromne środki na pomoc tego typu. Moim zdaniem, dużą pomocą we wdrażaniu tego świetnego zresztą pomysłu byłyby właśnie ośrodki pomocy społecznej i można by to połączyć.

I drugie pytanie: dlaczego ciągle operujemy w nazewnictwie słownictwem niepolskim, co jest niezgodne z ustawą o języku polskim? Dziękuję bardzo.

(Senator Krystyna Sienkiewicz: Ale w którym momencie niepolskim, Panie Senatorze?)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Przepraszam, Pani Senator, ale może jeszcze będą pytania, zbierzmy je razem.

Pan senator Marek Balicki, proszę bardzo.

Senator Marek Balicki:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Ja mam do pani senator pytanie odnoszące się do art. 1 ust. 2, który mówi, że przepisy ustawy stosuje się w szczególności do... Tam są wymieniane różne kategorie osób. Niektóre są oczywiście, niebudzące wątpliwości – bezdomny realizujący program wychodzenia z bezdomności, bezrobotny czy zwalniani z zakładów karnych, uchodźcy. Moje wątpliwości budzą pkt 2, 3 i 4. Pkt 2 dotyczy uzależnionych od alkoholu. Tu też wiadomo, o co chodzi, ale przy sformułowaniu „po zakończeniu programu psychoterapii w zakładzie leczenia odwykowego” muszę powiedzieć, że jako osoba, która jest zawodowo związana z tą dziedziną, mam wątpliwości. Tak samo jest, jeśli chodzi o „uzależnionych od narkotyków po zakończeniu programu terapeutycznego w zakładzie opieki zdrowotnej”, bo są jeszcze inne placówki, które zajmują się tym, i często skuteczniej niż zakłady opieki zdrowotnej. I pkt 4: „chorych psychicznie, w rozumieniu ustawy o ochronie zdrowia psychicznego”. W rozumieniu tej ustawy chory psychicznie to jest osoba z zaburzeniami psychicznymi, która wykazuje zaburzenia psychotyczne, czyli to nam wiele nie wnosi do celu tej ustawy.

Ja bym sugerował, żeby te trzy punkty, pkt 2, 3 i 4 – i tu mam pytanie do Pani Senator, bo może to było wyjaśnione na posiedzeniu komisji – po prostu zastąpić ogólnym sformułowaniem „oso-

(senator M. Balicki)

by z zaburzeniami psychicznymi”. Bo dalej i tak jest napisane: „którzy podlegają wykluczeniu społecznemu i ze względu na swoją sytuację życiową nie są w stanie...” itd. Chyba niepotrzebne jest takie etykietowanie, jak w pktach 2, 3 i 4, bo mogą być dosyć poważne, praktyczne wątpliwości. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Panie Senatorze, minuta to sześćdziesiąt sekund.

(Senator Marek Balicki: Ale rzadko pytam.)
Pan senator Jan Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Ustawa przewiduje możliwość tworzenia przez gminy i organizacje pozarządowe klubów integracji społecznej i centrów integracji społecznej. Chodzi o to, czy działalność jednego i drugiego podmiotu nie pokrywa się, chodzi na przykład o działalność terapeutyczną. Czy nie można byłoby skoncentrować tej działalności w jednym z tych podmiotów? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Proszę bardzo, kto jeszcze chce skierować krótkie, nietrwające dłużej niż minutę pytanie do senator sprawozdawcy?

Pan senator Biela, proszę bardzo.

Senator Adam Biela:

Chciałbym najpierw z wielkim uznaniem wyrazić się o samej inicjatywie oraz o przedstawionym projekcie. A po wysłuchaniu wypowiedzi pani senator na temat przedstawionego projektu chciałbym zapytać, jaki byłby przewidywany zakres tych prac o charakterze socjalnym. Czy są ustalone jakieś ich ramy, czy też byłoby to zupełnie zależne od tego, jaki program w tym zakresie ustaliłoby centrum?

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy jeszcze ktoś z państwa ma pytanie?

Proszę bardzo, pani senator Genowefa Ferenc.

Senator Genowefa Ferenc:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Ja chciałabym skierować do pani senator sprawozdawcy takie pytanie: czy komisja rozwa-

żała, ile środków jest w budżecie państwa na ten cel i czy to wystarczy na realizację postanowień tej ustawy? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Patrzę pytająco... Czy ktoś jeszcze?

Dziękuję bardzo, nie ma więcej...

(Głos z sali: Jeszcze pani senator Kurska.)

Pani senator Anna Kurska, proszę bardzo.

Senator Anna Kurska:

To, o co chciałabym zapytać panią senator, ma związek z art. 15 ust. 3. Jest tam mowa o tym, że okres uczestnictwa może trwać jedenaście miesięcy i może być przedłużany o kolejne sześć miesięcy. Ale co będzie dalej, jeżeli ktoś się dobrze spisuje i rzeczywiście mu ta praca służy?

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Proszę bardzo kto z państwa jeszcze ma pytanie? Nie.

Zatem, jeżeli pani senator Krystyna Sienkiewicz jest gotowa, to bardzo proszę o ewentualne odniesienie się do przedstawionych dylematów.

Senator Krystyna Sienkiewicz:

Dobrze.

Rozpocznę od tego, co jest właśnie warunkiem powodzenia różnego rodzaju przedsięwzięć, czyli od finansów. W tym roku powstanie centrów nie będzie generowało aż tak wielkich wydatków, ponieważ ustawa wejdzie w życie w drugiej połowie roku. W przypadku środków pomocy społecznej będzie to oznaczało wydatki na świadczenia z ubezpieczenia zdrowotnego, składki za uczestników centrów. Tworzy to kwotę około 248 tysięcy zł, jak przedstawił rząd w swoim wyliczeniu, ponieważ ta składka wynosi 8% dochodów. Dodatkowe wydatki z Funduszu Pracy na wspieranie zatrudnienia socjalnego przewidziane są dopiero od 2004 r. i też będą zależne od liczby powstałych ośrodków. Według wyliczeń Fundacji Pomocy Wzajemnej „Barka” z Poznania, która była taką modelową organizacją, koszty funkcjonowania jednostki zatrudnienia socjalnego kształtują się tak – od 80 do 100 tysięcy zł rocznie w ośrodkach lokalnych. Ale tu już mówimy o dużych, dobrze rozwiniętych centrach, zajmujących się określoną działalnością.

I to pozwoli mi odpowiedzieć na pytanie pana senatora Bieli, jakie rodzaje działań będą przewidziane w tego typu centrach. A więc na przykład:

(senator K. Sienkiewicz)

rolnictwo, hodowla kóz, owiec, królików, świń, kur, produkcja paszy, mleka i przetworów, ogrodnictwo, warzywnictwo, prowadzenie szkółki starych odmian drzew owocowych, plantacji czarnej porzeczki, praca w budownictwie i przy renowacji starych domów, w rzemiośle, w krawiectwie, w introligatorniach, stolarniach, ślusarniach, przy recyklingu odzieży i sprzętów domowych, a więc zbiórce, segregacji, renowacji, to także handel produktami rolnymi i spożywczymi, usługi – przeprowadzki, przewóz osób, to również, najogólniej mówiąc, obsługa dużych imprez handlowych. Osoby poddane, że tak powiem, procesowi przystosowania do życia w centrach integracji społecznej będą mogły być zatrudnione jako kontrolerzy biletowi podczas dużych imprez, na przykład mistrzostw świata, jeżeli takowe w Polsce się zdarzą, podczas masowych koncertów. Będą też mogły prowadzić ośrodki sportowo-rekreacyjne, czyli wynajmować sprzęt wodny, prowadzić kąpieliska, gastronomię, będą mogły być zatrudniane także jako pracownicy obsługi różnego rodzaju.

W centrum integracji społecznej będą przebywać dwanaście miesięcy, a w wyjątkowych przypadkach nawet do osiemnastu miesięcy. Ale w ustawie przewiduje się również zatrudnienie subsydiowane. Czyli przez pewien czas będą mogli pracować u pracodawcy, który będzie otrzymywał z tego tytułu refundację ponoszonych kosztów. I to będzie dość znaczna refundacja, bo na przykład wynosząca 80% zasiłku dla bezrobotnych wraz ze składką na ubezpieczenie społeczne w pierwszych trzech miesiącach, potem 60% itd. Stopniowo malałby udział refundacji, aż do usamodzielnienia się na wolnym rynku pracy takiego, powiedzmy, absolwenta centrum pomocy społecznej.

Pomiędzy klubami a centrum integracji społecznej jest jednak pewna różnica. Zaczyna się to już od zasad kierowania do centrum integracji społecznej, gdzie człowiek może trafić na podstawie własnego, osobistego wniosku, a więc wtedy, gdy ma motywację, gdy ustąpią osiowe objawy choroby psychicznej, czyli brak poczucia choroby, identyfikacji w czasie, miejscu, przestrzeni. Jeżeli człowiek odczuwa potrzebę, będzie mógł zgłosić się do centrum sam lub może zostać skierowany na wniosek jego przedstawiciela ustawowego, na wniosek zakładu leczenia odwykowego – rozumiem, że właśnie to jest teraz przedmiotem dyskusji państwa – może też stać się to w jeszcze inny sposób.

Udział w klubie integracji społecznej jest dobrowolny. Ma on też inny program, ponieważ w centrum integracji społecznej będzie praca z wypłaconymi środkami, natomiast w klubie będzie poradnictwo prawne, działalność samopo-

mocowa i programy zatrudnienia tymczasowego. Tym kluby będą się różniły od centrów.

Nie umiem na poczekaniu odpowiedzieć, tak *prima facie*, czyli na pierwszy rzut oka, czy propozycja pana senatora Balickiego dotycząca połączenia pktów 2, 3 i 4 w art. 1 ust. 2 jest do przyjęcia. Wydaje się logiczna, ale decyzja, oczywiście w przypadku zgłoszenia wniosku, będzie należała do komisji, nie do mnie. Jak już jednak mówiłam, to, że znalazły się tutaj osoby po zakończeniu programu psychoterapii w zakładzie leczenia odwykowego, jest konsekwencją zapisu o możliwości skierowania ich przez zakład leczenia odwykowego do centrum integracji społecznej.

Ta ustawa w niczym nie umniejsza roli ośrodków pomocy społecznej, o co, jak mniemam, pytał pan senator Bachleda-Księdzularz, ponieważ program ten jest realizowany przez ośrodek pomocy społecznej, ten opisany w ustawie o pomocy społecznej, bądź inną jednostkę, która będzie się czuła na siłach go realizować. Program ten w żadnej mierze nie uszczupla bardzo małych środków na pomoc społeczną. Nie dodaliśmy środków na pomoc społeczną – pamiętam taką dramatyczną dyskusję w Senacie na temat zaopatrzenia rodzin zastępczych i zaspokojenia różnych innych potrzeb pomocy społecznej – ale skierowaliśmy 500 milionów zł do Agencji Rynku Rolnego, a o skutkach tego teraz się dowiadujemy z codziennych publikacji mówiących o zbożu, które zaginęło. Przepraszam za ten wtwór, ale odczuwam gorycz po tamtej decyzji Senatu, dlatego sobie na to pozwoliłam.

Bardzo kocham język polski, bardzo dbam o ten język, choć nie jestem purystką językową, ale naprawdę nie wiem, w którym momencie ta ustawa uchybia językowi polskiemu. Gdzie ona zawiera takie okropne rzeczy, Panie Senatorze?

(Senator Franciszek Bachleda-Księdzularz: Chodzi o integrację, reintegrację itd. Przepraszam, ale o tym może nie teraz, później to wyjaśnimy.)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Ja proponuję, żebyśmy te dialogi przenieśli do formalnej debaty.

Proszę bardzo, Pani Senator Sprawozdawco.

Już pani skończyła?

(Senator Krystyna Sienkiewicz: Tak.)

Dziękuję.

Jeszcze pani senator Teresa Liszcz chce o coś zapytać.

Proszę.

Senator Teresa Liszcz:

Ja mam dwa pytania. Pierwsze jest takie: czy Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych brała udział w przygotowywaniu

(senator T. Liszcz)

tej ustawy, czy ją opiniowała? I czy ta ustawa w żadnym stopniu nie ograniczy działalności prowadzonej przez tę agencję? Muszę powiedzieć, że ja mam wrażenie, że nie, że finansowanie słusznie zostało wprowadzone do tej ustawy, ale nie mam pewności, bo wydaje mi się, że były jakieś wątpliwości, że mogą zostać ograniczone środki z tego funduszu z odpisu od sprzedaży alkoholu, i że pójdą one na inną działalność niż zwalczanie alkoholizmu.

A drugie pytanie, bardziej szczegółowe, dotyczy art. 11 ust. 3. Ja nie bardzo rozumiem odesłanie do art. 16 ust. 1 pkt 1 lit. b, które się znajduje w drugim zdaniu ust. 3. Art. 16 mówi o tym, że osoby po zakończeniu uczestnictwa w zajęciach centrum, niektóre osoby, mogą być kierowane do pracy – rozumiem, że na normalnych warunkach, w ramach stosunku pracy – albo u pracodawcy będącego osobą trzecią w stosunku do centrum, albo w centrum. Nie bardzo to rozumiem. Czy taka osoba, jeżeli jest kierowana do pracy przed zakończeniem uczestnictwa w zajęciach, bo to też jest dopuszczone, ma podwójny status: pracownika i tego pracownika zatrudnionego socjalnie? Chodzi o to, czy wtedy nie stosuje się tej zasady, że na jednego pracownika nie powinno przypadać więcej niż pięciu uczestników. Czy ta osoba jest w art. 16 traktowana jako uczestnik i wtedy może być więcej niż pięć osób, a tą szóstą osobą jest osoba zatrudniona? Nie bardzo rozumiem sens tego odesłania, muszę powiedzieć, i sytuację, której ono dotyczy. Chodzi o zdanie drugie w art. 11 ust. 3 w kontekście art. 16 ust. 1 pkt 1 lit. b. Dziękuję, to wszystko.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Proszę bardzo.

Senator Krystyna Sienkiewicz:

Dyrektor Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych bądź jego zastępcy uczestniczyli w każdym etapie prac nad ustawą o zatrudnieniu socjalnym, zarówno w Sejmie, jak i w komisji senackiej. W pewnym momencie nastąpiło nawet takie dobre zorganizowanie się pełnomocników gminnych do spraw rozwiązywania problemów alkoholowych, którzy skierowali swoje zapytanie do rzecznika praw obywatelskich, wyrażając obawę, że nastąpi uszczuplenie środków czy ograniczenie możliwości ich wpływu. Nic takiego nie zagraża. Po prostu nie będzie odrębnej działalności adresowanej tylko do osób podlegających ustawie o przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Zostaną one zintegrowane z całą społecznością w ramach tej ustawy, usta-

wy o zatrudnieniu socjalnym. Dobry pełnomocnik, pełen inwencji, mający dobre pomysły będzie mógł utworzyć centrum. Będzie mógł realizować program ustawy o zatrudnieniu socjalnym, tak jak ośrodek pomocy społecznej czy jakakolwiek inna jednostka, o której jest mowa w art. 19 pkt 4 lit. b. To tyle, jeżeli o to chodzi.

Nie ma mowy o uszczupleniu środków, chodzi tylko o inne skierowanie środków z tego źródła, tak by mogły one być powiększone o środki z Funduszu Pracy i Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, by na ten strumień składało się więcej źródełek i by więcej osób mogło, że tak powiem, napić się z tego źródła... może to niezbyt stosowne porównanie, kiedy mówimy o ustawie o przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Chodzi po prostu o skierowanie tych wszystkich środków na jeden cel.

Być może inną interpretację, dotyczącą artykułu, o który pani senator pytała, a więc art. 16 ust. 1 pkt 1 lit. b, przedstawi pani minister Jolanta Banach, ale – jak ja to rozumiem – nie ma mowy o podwójnym statusie uczestnika centrum integracji społecznej. Gdy znajdzie on zatrudnienie na wolnym rynku, to co najwyżej będzie mógł być przedmiotem monitoringu ze strony ośrodka pomocy społecznej czy terapeutów zatrudnionych w centrum integracji społecznej, tak by nie znikł z pola widzenia, by na jakiegokolwiek problemy pojawiające się w jego sytuacji życiowej i w jego zatrudnieniu mogła natychmiast nastąpić reakcja i by mógł znaleźć wsparcie. To nie może służyć zmniejszeniu liczby uczestników w grupie – bo i tak ich będzie tylko pięciu – bądź powiększeniu liczby uczestników w grupie.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania? Nie ma.

Dziękuję bardzo pani senator sprawozdawcy.

Rozpatrywana ustawa została przygotowana przez rząd. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister gospodarki, pracy i polityki społecznej.

Witam na naszej sali panią poseł Jolantę Banach, sekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej. Pani minister towarzyszy pan poseł drugiej kadencji Cezary Miżejewski, dyrektor Departamentu Rynku Pracy.

Pani Minister ma możliwość zabrać głos teraz, ale proponuję, by zrobiła to pani po zadaniu pytań, bo one pewno określą zakres tematyki pani ewentualnej wypowiedzi.

Zatem, ponieważ widzę, że z gestu pani minister wynika, iż zgadza się z moją sugestią, pytam państwa senatorów, czy ktoś chce zadać pytanie.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Tak jest, pani senator Teresa Liszcz.
Przypominam jeszcze raz, że pytanie nie może trwać dłużej niż minutę.
Proszę bardzo.

Senator Teresa Liszcz:

Ja chciałabym ponowić pytanie, drugie pytanie, które wcześniej zadałam pani senator sprawozdawcy, pytanie o sens zdania drugiego w art. 11 ust. 3 i o to, czy rzeczywiście w świetle art. 16 ust. 1 nie dopuszcza się łączenia przez jedną osobę statusu uczestnika zajęć centrum i statusu pracownika. W ust. 1 jest bowiem mowa o tym, iż w uzasadnionych przypadkach także przed zakończeniem uczestnictwa w zajęciach centrum można skierować uczestnika do pracy w ramach stosunku pracy.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.
Może zbierzmy pytania. Czy jeszcze ktoś chciałby o coś zapytać?
Pan senator Jan Szafraniec, proszę bardzo.

Senator Jan Szafraniec:

Z dołączonej do tej ustawy opinii pani minister Hübner wynika, że ulgi dla pracodawców, zwolnienia podatkowe dla nich i wsparcia finansowe dla osób rozpoczynających własną działalność gospodarczą po zakończeniu uczestnictwa w zajęciach centrum integracji społecznej muszą spełnić warunki dopuszczalnej pomocy państwa. Ja rozumiem, że państwo nie może udzielić pomocy według swojego mniemania, takiej pomocy, która kolidowałaby z regulacją wspólnotową dotyczącą obszaru polityki społecznej. Nie wiem, czy mam rację. Jeśli tak, to jakie są warunki, ażeby dopuścić pomoc państwa? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.
Pan senator Mieczysław Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.
Pani Minister, w art. 22 dodaje się art. 20g do ustawy z 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa. Mowa jest tam o tym, że agencja ze środków uzyskanych z tytułów określonych... itd. może dofinansowywać utworzenie działalności

centrum integracji. Jak to będzie rozstrzygane? Bo słowo „może” powoduje powstanie wieloznaczności. Kto będzie rozstrzygał, że to dofinansowanie będzie lub że go nie będzie? Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.
Pan senator Adam Biela.

Senator Adam Biela:

Dziękuję, Panie Marszałku.
Chciałbym zapytać, jakie, w rozumieniu pani minister, są szczegółowe powiązania tej ustawy z obowiązującym w Polsce systemem prawnym dotyczącym prac interwencyjnych.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.
Stwierdzam, że nie ma więcej pytań.
Zatem bardzo proszę panią minister Jolantę Banach, żeby zechciała w zwięzły sposób odnieść się do zasygnalizowanych tutaj problemów i postawionych pytań, przede wszystkim do pytań.
Proszę bardzo, Pani Minister.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki,
Pracy i Polityki Społecznej
Jolanta Banach:**

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.
Postaram się odpowiadać w kolejności zadawanych pytań.

Najpierw odpowiem pani senator Liszcz, która właściwie poruszyła dwie sprawy. Pierwsza kwestia dotyczy łączenia statusu uczestnika centrum ze statusem pracownika skierowanego do pracy jeszcze przed ukończeniem programu reintegracji społecznej. Otóż chcę powiedzieć, że nie ma możliwości połączenia statusu uczestnika centrum ze statusem pracownika. Uczestnik centrum w momencie, w którym podejmuje pracę na tak zwanym otwartym rynku pracy, kiedy podejmuje pracę w oparciu o umowę o pracę albo kiedy podejmuje działalność gospodarczą, oczywiście automatycznie traci status uczestnika centrum, co oznacza, że jego miejsce jest do zagospodarowania przez innego uczestnika. To wynika też z art. 2, Pani Senator, czyli również z definicji osoby zagrożonej wykluczeniem społecznym bądź dotkniętej wykluczeniem społecznym, a także wynika to z wyeliminowania zbiegu różnych świadczeń otrzymywanych przez uczestnika centrum.

Jeśli chodzi o drugą kwestię podniesioną przez panią senator, czyli przywołany przez pa-

(sekretarz stanu J. Banach)

nią art. 16, który mówi o możliwości zatrudnienia uczestników centrum integracji społecznej jako pracowników w centrum integracji społecznej, to wyłączenie dotyczy jedynie proporcji. Krótko mówiąc, proporcją optymalną i dopuszczalną jest proporcja następująca: jeden pracownik etatowy na pięciu uczestników, ale z wyłączeniem tej kategorii pracowników płatnych, którzy przestają być uczestnikami i są zatrudniani przez kierownika centrum do celów na przykład outsourcingu. I to jakby tylko tej materii dotyczy wyłączenie zawarte w art. 16, czyli to wyłączenie dotyczy kwestii proporcji. Ci pracownicy płatni nie są wliczani do owej proporcji, czyli w rozumieniu ustawy nie są uczestnikami centrum, na których powinien „przypadać” jeden pracownik płatny.

Kolejne pytanie, zadane przez pana senatora Szafranca. Z opinii pani minister Hübner, czyli Komitetu Integracji Europejskiej, wynika, iż Komitet Integracji Europejskiej zastanawia się, bo tak należy interpretować opinię pani minister Hübner, czy pomoc publiczna przewidziana w ramach tejże ustawy jest pomocą wyczerpującą przesłanki przepisów traktatu amsterdamskiego oraz wydanego na podstawie tego traktatu rozporządzenia z 12 grudnia ubiegłego roku. Chcę powiedzieć, Panie Senatorze, że z tym rozporządzeniem mamy trochę kłopotów. Powiem dlaczego. Rozporządzenie weszło w życie w okresie od zakończenia negocjacji do podpisania traktatu akcesyjnego. W przypadku takich dokumentów jest możliwość, którą w tej chwili badamy, wystąpienia do Komisji Europejskiej z prośbą o zawieszenie na pewien czas ich działania ze względu na to, że one weszły w życie w tym specyficznym okresie: od momentu zakończenia negocjacji do chwili podpisania traktatu akcesyjnego. To rozporządzenie było przekazane do konsultacji w kwietniu ubiegłego roku, ale jego ostateczny kształt różnił się od projektu przedstawionego do konsultacji. My jako kraj kandydujący oczywiście nie braliśmy udziału w pracach nad tym rozporządzeniem. W związku z tym nie mieliśmy wpływu na produkt finalny.

Już jesteśmy bliscy sfinalizowania autoryzowania tłumaczenia rozporządzenia na język polski, ale na podstawie tekstu oryginalnego pokrótce można powiedzieć tak: najważniejsze kryteria udzielania pomocy publicznej zawarte w tymże rozporządzeniu dotyczą wyznaczenia limitu dopuszczalnej pomocy na jednego pracownika zaliczanego do tak zwanych grup ryzyka. W przypadku osób niepełnosprawnych jest to 60% wynagrodzenia pracownika. W przypadku innych grup podlegających wykluczeniu czy narażonych na to wykluczenie, a więc kobiet, bo do tej grupy pracowników traktat amsterdamski zalicza również kobiety, długotrwale bezrobotnych,

uzależnionych, opuszczających zakłady karne itd., itd., dopuszczalna pomoc powinna stanowić 50% wynagrodzenia pracownika. Rozporządzenie nie definiuje precyzyjnie okresu, który się bierze pod uwagę, ustalając wysokość tej pomocy. Jeśli chodzi na przykład o osoby niepełnosprawne, to nie precyzuje ono, czy dopuszczalna pomoc w formie 60% wynagrodzenia dotyczy osobno poszczególnych kategorii niepełnosprawności: znacznego, umiarkowanego, lekkiego, czy jest uśrednioną wysokością pomocy dla tych wszystkich trzech rodzajów niepełnosprawności.

Stąd pani minister Hübner czuła się w obowiązku przedstawić te skomplikowane kwestie. Przy czym, tak jak rozmawiałam z Komitetem Integracji Europejskiej, jeśli nawet zostanie ustalona interpretacja tegoż rozporządzenia, nie ulega wątpliwości, że określona w projekcie ustawy wysokość pomocy publicznej jest bezpieczna w odniesieniu do górnego pułapu dopuszczalnego limitu tejże pomocy, ponieważ część zasiłku dla bezrobotnych... Po pierwsze, to nie jest wynagrodzenie, to jest świadczenie dla uczestnika. Po drugie, wynagrodzenie to tylko ta część, w przypadku której mówimy o dotacji przekazywanej na funkcjonowanie całego centrum integracji społecznej, czyli także na pracowników płatnych. Tu możemy dopiero mówić o wynagrodzeniu. W końcu, po trzecie, proszę zobaczyć, wysokość tej pomocy, zwłaszcza w odniesieniu do uczestników, czyli część zasiłku dla bezrobotnych, nigdy nie osiągnie pułapu 50% wynagrodzenia, jeśli pod pojęciem wynagrodzenia będziemy na przykład rozumieć zasiłek dla bezrobotnych... przepraszam, nie zasiłek dla bezrobotnych, tylko wynagrodzenie, bo tam jest akurat 80% tego zasiłku – jeśli pod pojęciem wynagrodzenia będziemy rozumieli też na przykład całość kosztów pieniężnych adresowanych do pracowników i uczestników tego centrum. A więc pomoc publiczna, którą kierujemy do centrum integracji społecznej, nie jest wysoka.

Mamy kłopot z tym rozporządzeniem, Panie Marszałku, to już dzisiaj wiemy, ale nie z naszej winy. To jest kłopot, który pojawił się w wyniku zbiegu okoliczności już po zakończeniu negocjacji. Jest możliwość, aby wystąpić z prośbą o zawieszenie działania zasad tego rozporządzenia, i postaramy się to zrobić.

Pan senator Janowski pytał, co oznacza droga czy forma fakultatywna, jeśli chodzi o dofinansowanie z Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa działalności centrów integracji społecznej. To oznacza możliwość zawarcia porozumienia, czyli oznacza, iż w formie umowy cywilnoprawnej Agencja Własności Rolnej Skarbu Państwa będzie mogła dofinansować działalność centrum integracji społecznej – tylko to i nic więcej.

Pan senator Biela zadał pytanie o szczegółowe powiązania prac interwencyjnych z formami, jak

(sekretarz stanu J. Banach)

rozumiem, subsydiowania zatrudnienia byłych uczestników na otwartym rynku pracy. Otóż ustawa o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, jeśli chodzi o prace interwencyjne, jest przywołana w projekcie ustawy o zatrudnieniu socjalnym wtedy, gdy jest pomocna albo niemal analogiczna, jeśli chodzi o zasady i formy dofinansowania zatrudnienia byłych uczestników centrum na otwartym rynku pracy. To dofinansowanie z Funduszu Pracy, czyli subsydiowanie ich dalszego zatrudnienia, o co pytała pani senator Kurska, będzie się odbywało w formach przewidzianych dla prac interwencyjnych. Tu chodzi oczywiście o rozliczanie, refundowanie, zasady, tryb itd., itd. Tylko taki jest styk, innego nie ma. Dziękuję, Panie Marszałku.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy jeszcze ktoś chciałby o coś zapytać?

Pani senator Teresa Liszcz już swój czas wykończyła, czyli w trybie *extra ordinem*.

Senator Teresa Liszcz:

Chciałabym zapytać, dlaczego w art. 18, kiedy jest mowa o tym, że gminy mogą organizować na zlecenie roboty publiczne, prowadzić kluby integracji, nie ma mowy o pracach interwencyjnych.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach: Przepraszam?)

Dlaczego w art. 18 są wymienione tylko roboty publiczne, a nie ma prac interwencyjnych?

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Proszę bardzo.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki,
Pracy i Polityki Społecznej
Jolanta Banach:**

Pani Senator, to jest właśnie pytanie, które powinno wywołać bardzo głęboką, obszerną dyskusję natury, powiedziałabym, strukturalnej na temat instytucjonalnego sposobu obsługi rynku pracy. Musielibyśmy oczywiście przywołać tutaj zasadność decentralizacji powiatowych urzędów pracy, kwestię powiatu jako obszaru prowadzenia polityki rynku pracy i wszystkie te argumenty, które pamiętam z okresu decentralizacji urzędów pracy, likwidacji Krajowego Urzędu Pracy.

W obecnym stanie prawnym gmina i tak może być podmiotem organizacji robót publicznych, bo przecież na terenie gminy mogą się odbywać te roboty publiczne. Oczywiście nie tylko gmina, ale gmina również. Ona jest dzisiaj i tak podmiotem realizacji robót publicznych. Gmina ma w tym zakresie określone w innych ustawach, w tym również w ustawie ustrojowej, o samorządzie gminnym, swoje kompetencje i obowiązki dotyczące na przykład zadań inwestycyjnych w zakresie różnorodnej infrastruktury: drogowej, oczyszczalni ścieków itd. Wiadomo, że to jest ten obszar, w którym najczęściej mogą być organizowane roboty publiczne.

Z kolei prace interwencyjne w najmniejszym stopniu angażują gminę, bo podmiotem prac interwencyjnych jest zazwyczaj pracodawca. W obecnej strukturze własnościowej podmiotów jest to pracodawca prywatny, i to taki, który albo działa na obszarze kilku gmin, albo pracują u tego pracodawcy mieszkańcy kilku gmin.

Ale to jest kwestia do dyskusji. Ja co do tego, Pani Senator, nie mam własnej opinii. Staram się tylko racjonalizować fakt, że te roboty publiczne się tu znalazły, a prace interwencyjne nie. Myślę, że właśnie z tego powodu, o którym mówię.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo, Pani Minister.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach: Bardzo państwu dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o rygorach regulaminowych, a zwłaszcza o tym, że wystąpienie nie może trwać dłużej niż dziesięć minut i że wnioski legislacyjne trzeba zgłaszać w formie pisemnej.

W tej chwili na liście mówców są cztery nazwiska: senatorów Wiesławy Sadowskiej, Marii Szyszkowskiej, Witolda Gładkowskiego i Marii Berny. Witold Gładkowski złożył swoje przemówienie do protokołu*.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią senator Wiesławę Sadowską. Następnym mówcą będzie pani senator Maria Szyszkowska.

Senator Wiesława Sadowska:

Panie Marszałku! Pani Minister! Wysoki Senacie!

Ustawa o zatrudnieniu socjalnym, aczkolwiek potrzebna i w pewnych kręgach bardzo oczekiwana, nie rozwiązuje oczywiście na większą skalę problemów osób, które można nazwać – raczej umownie – wykluczonymi społecznie, zmargina-

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator W. Sadowska)

lizowanymi, zdeklasowanymi. Problem ten nie jest bowiem, jak w bogatych krajach Unii Europejskiej, marginalny – w naszych realiach staje się niebezpiecznie rozległy.

Wszyscy wybitni socjologowie są zgodni co do tego, że nic tak nie sprzyja procesowi wykluczenia społecznego jak bezrobocie. Zatrudnienie nie tylko daje szansę zaspokojenia elementarnych potrzeb człowieka, ale czyni go aktywnym społecznie, po prostu ucłowiecza.

Nowy komisarz unijny odpowiedzialny za zatrudnienie i sprawy socjalne, Greczynka, pani Anna – jej nazwisko jest bardzo długie, więc nie będę go czytać – twierdzi, że nie ma jednolitej definicji wykluczenia ze społeczeństwa. Do kogo zatem kierujemy przyjmowaną ustawę, skoro posługujemy się w niej definicją niezbyt ostrą i dyskusyjną?

Według szacunkowych danych ustawa może obejmować od pięciuset tysięcy do trzech milionów osób, a utworzenie w pierwszym roku funkcjonowania ustawy szesnastu centrów integracji społecznej daje szansę na objęcie zatrudnieniem społecznym około tysiąca osób. Skoro zatem będzie to wręcz działalność dla wybrańców, to rzeczą niezwykle ważną jest zawarty w ustawie katalog osób uznawanych przez ustawodawców za szczególnie narażone na wykluczenie społeczne. Ten katalog jest zawarty w art. 1 ust. 2. Są to osoby bezdomne będące w okresie wychodzenia z bezdomności... To zresztą było tu już cytowane, jest zawarte w ustawie. I dopiero pkt 5 dotyczy długotrwale bezrobotnych. Być może jest to prawda, że w praktyce ta kolejność nie będzie odpowiadała kolejności, w jakiej z zatrudnienia socjalnego będą mogły korzystać osoby z wymienionych grup – tak zapewniała pani minister i ja w to wierzę – nie jest jednak bez wymownego znaczenia fakt, iż bezrobotni znaleźli się dopiero na piątym miejscu w tym katalogu. Jeśli ustawa ma mieć skutek prewencyjny, to należałoby preferować te osoby, które są zagrożone wykluczeniem z powodu bezrobocia długotrwałego, ale jeszcze nie popadły w nałogi, nie zdegenerowały się ostatecznie.

Być może poprawka, którą proponuję, będzie jedynie symboliczna, niemniej jednak uważam, że jest ona niezbędna, bo wyznacza priorytety działalności społecznej w naszej konkretnej rzeczywistości, tu i teraz. Dlatego proponuję, by pkt 5 zawarty w art. 2 – zaraz przygotuję to na piśmie – znalazł się na początku tej listy. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Zapraszam panią senator Marię Szyszkowską. Przygotowuje się pani senator Maria Berny.

Senator Maria Szyszkowska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Uważam, że ta ustawa jest wyjątkowo cenna, bo bardzo potrzebne jest utworzenie centrów integracji społecznej. Chciałabym zwrócić uwagę na to, że osoby, którym te centra mają przychodzić z pomocą – osoby bezradne, niepraktyczne, pozbawione sprytu życiowego – to bardzo często osoby twórcze, o wielkiej wartości. Chciałabym więc podkreślić znaczenie utworzenia tej instytucji. Poza tym wydaje mi się, że po raz pierwszy w polskim prawie występuje pojęcie osoby zagrożonej lub dotkniętej wykluczeniem społecznym.

Uważam jednak, że jest błędem pozbawienie możliwości korzystania z centrów przez osoby bezrobotne pozostające bez pracy przez okres krótszy niż trzydzieści sześć miesięcy. Nie chodzi mi w tej chwili o sprawy finansowe, lecz o to, że właśnie ten pierwszy okres, kiedy ktoś jest pozbawiony pracy, jest okresem szczególnie trudnym. To wtedy należy osobom bezrobotnym przyjść ze wzmożoną pomocą, zwłaszcza że zdarzają się również wypadki nie tylko załamania psychicznego, ale i chorób somatycznych spowodowanych stanem bezrobocia.

W związku z tym proponuję zmienić pkt 5 w art. 1 ust. 2 i nadać mu następujące brzmienie: „bezrobotnych, w rozumieniu przepisów o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, jednakże wszelkie świadczenia pieniężne przewidziane w ustawie przysługują wyłącznie bezrobotnemu pozostającemu bez pracy przez okres co najmniej trzydziestu sześciu miesięcy lub nieposiadającemu prawa do zasiłku dla bezrobotnych”.

W związku z tą propozycją proponuję również skreślić pkt 1 w art. 1 ust. 3. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Bardzo proszę o zabranie głosu panią Marię Berny.

Senator Maria Berny:

Panie Marszałku! Szanowni Państwo!

Pozwoliłam sobie wystąpić z tej trybuny, ponieważ ustawę o zatrudnieniu socjalnym uważam za jedną z ważniejszych ustaw, nad którymi debatujemy w czasie tej kadencji, może nawet najważniejszą.

Od bardzo wielu lat próbuję na różnych spotkaniach, zarówno z elitami politycznymi, jak i z wyborcami, mówić o tym, że bezrobocie to nie jest problem, który możemy zlikwidować poprzez jakiegokolwiek ustawy, poczynania, zmiany w sys-

(senator M. Berny)

temie podatkowym, otwieranie nowych przedsiębiorstw. Ani rozwój gospodarczy, ani wzrost dochodu narodowego nie gwarantuje bowiem, niestety, zmniejszenia bezrobocia, ponieważ obydwa te elementy prowadzą raczej do jego zwiększenia. Dzisiaj na przykład restrukturyzacja każdego dużego zakładu, która prowadzi do zwiększenia jego dochodów, opiera się przede wszystkim na zmniejszeniu zatrudnienia.

My, jako parlamentarzyści, jesteśmy obowiązani patrzeć nie tylko na to, co się dzieje w naszym kraju dziś, ale także myśleć o przyszłości. A w przyszłości margines bezrobotnych może przestać być marginesem i stać się bazą społeczną. Nie myślę w tej chwili o latach związanych z naszą kadencją, ale o przyszłości, nie tylko Polski, ale i całej Europy.

Są socjologowie, filozofowie i ekonomiści, którzy mówią o tym, że w ciągu kilkunastu czy kilkudziesięciu lat, jeżeli patrzeć na to kasandrycznie, liczba bezrobotnych może sięgać nawet 80%. Związane to będzie z ogromnym postępem technicznym. Ja może aż tak poważnych liczb nie biorę pod uwagę, ale chciałabym zwrócić uwagę, że bezrobocie w Polsce, jak usłyszałam dziś w porannej audycji radiowej, według nieoficjalnie podawanych informacji, sięga już 18% i będzie się powiększało. Jest to zresztą problem, który będzie dotykał, jak już powiedziałam, nie tylko Polski, ale i całej Europy.

W związku z tym pojawia się obowiązek myślenia o tym, co zrobić, jakie zajęcie dać bezrobotnym. Bo nie chodzi o kromkę chleba dla bezrobotnego, ale o zapewnienie mu sensu istnienia. Wstępem do takiego działania – bo nie powiem, że rozwiązaniem tego problemu – jest właśnie ta ustawa. Szczególnie ważny i cenny jest dla mnie art. 18, w którym mówi się o klubach integracji społecznej. Te kluby powinny zapewnić ludziom odpowiednie miejsce w społeczeństwie, jeżeli będą naprawdę pracowały dla bezrobotnych, dla tych, którzy pozostają na marginesie.

Rzeczywistość jest rzeczywistością, dlatego zawsze w tych centrach wojewódzkich i gminnych pojawia się – choć przykro o tym mówić – różne ciotki, krewni, znajomi, powinowaci, którym trzeba będzie pomóc, zapewnić im tam miejsce. W związku z tym przez pewien czas myślałam o zmianie pewnego zapisu – o tym, żeby w art. 1 pkt 2 zamiast określenia „przepisy ustawy stosuje się w szczególności do” użyć sformułowania „wyłącznie do”. Ale po rozmowach z panią minister Banach przyznałam jej rację i nie będę wnosząc takiej poprawki.

Mam nadzieję, że ustawa ta w ciągu najbliższych lat będzie modyfikowana, będzie dostosowywana do odpowiednich potrzeb. W dalszym ciągu uważam jednak, że jest pierwszym kro-

kiem do rozwiązania problemu bezrobocia, ale tak jak już powiedziałam, nie w sensie zapewnienia ludziom kromki chleba, tylko w sensie utrwalenia ich poczucia przynależności do społeczeństwa. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Pani senator Teresa Liszcz. Proszę bardzo.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja generalnie popieram ideę tej ustawy. Uważam, że jest to ustawa znakomicie przygotowana. Czytałam ją uważnie z myślą, że może trzeba coś poprawić, że uda się coś poprawić. Muszę powiedzieć, że właściwie nie znalazłam niczego takiego. Uważam, że również pod względem legislacyjnym ta ustawa została bardzo dobrze przygotowana. Ale w jednej kwestii, a właściwie w dwóch kwestiach mam wątpliwości.

Po pierwsze, wydaje mi się, że przyjęto zbyt długi okres trwania bezrobocia, który uprawnia do skorzystania z instrumentów zawartych w tej ustawie. Trzydzieści sześć miesięcy to są trzy lata. To jest strasznie długo. Po trzech latach bezrobocia wydaje się, że człowiek już się nie bardzo nadaje do aktywizacji. Dlatego proponuję zmniejszenie tego okresu do dwudziestu czterech miesięcy. To też jest bardzo dużo, ale wydaje mi się, że jest większa szansa zaktywizować takie osoby po dwudziestu czterech miesiącach bezrobocia, czyli po dwóch latach, niż po trzech.

Druga kwestia to użycie jako przesłanki skorzystania z tych świadczeń zwrotu „wykluczenie społeczne”, jeszcze powszechnie nierozumianego i moim zdaniem niedookreślonego. Była już o tym mowa. To jest pewien publicystyczny zwrot, który moim zdaniem nie jest dostatecznie wyjaśniony. Dlatego proponuję wykreślić ten zwrot w końcowym zdaniu w art. 1 ust. 2, a konkretnie wyrazy „którzy podlegają wykluczeniu społecznemu i”. Bo to, co następuje dalej, kiedy mówi się o bezrobotnych, którzy nie są w stanie sami zaspokoić swoich potrzeb, moim zdaniem, jest zupełnie wystarczające i dookreślone.

Podobnie jak pani senator Berny nie sądzę, żeby ta ustawa rozwiązała problem, bo żaden problem nie zostanie rozwiązany dzięki ustawie. Ale instrumenty, które stwarza ta ustawa, w powiązaniu z instrumentami, wskazanymi wcześniej w ustawie o działalności pożytku publicznego i wolontariacie oraz w ustawie o przeciwdziałaniu bezrobociu – jeżeli te ustawy będą realizowane, jeżeli znajdą się na to niezbędne środki – są krokiem w dobrym kierunku. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Zamykam dyskusję.

Dla porządku dodam, że pan senator Witold Gładkowski złożył swoje wystąpienie do protokołu. W czasie swoich przemówień wnioski legislacyjne zgłosili senatorowie Wiesława Sadowska, Maria Szyszkowska i Teresa Liszcz, a pan senator Marek Balicki przedstawił wniosek tylko na piśmie.

Czy pani minister chciałaby zabrać głos teraz, czy...

(*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach*: Nie, dziękuję.)

...na posiedzeniu komisji.

Dziękuję bardzo.

W związku z tym, że zostały zgłoszone wnioski legislacyjne, bardzo proszę Komisję Polityki Społecznej i Zdrowia o odniesienie się do wniosków przedstawionych w toku debaty i złożonych na piśmie.

Nad tą ustawą będziemy głosowali jutro.

Dziękuję bardzo pani minister Jolancie Banach.

(*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej Jolanta Banach*: Dziękuję.)

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym.

Przypominam, że Sejm uchwalił tę ustawę na swym czterdziestym siódmym posiedzeniu w dniu 23 kwietnia. 29 kwietnia trafiła ona do Senatu. Marszałek skierował ją do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, która przeanalizowała tę ustawę i przygotowała sprawozdanie zawarte w druku nr 386A.

Bardzo proszę panią senator Ewę Serocką, żeby jako sprawozdawca Komisji Ustawodawstwa i Praworządności zechciała poinformować nas o przebiegu i wynikach prac komisji.

Senator Ewa Serocka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Ustawodawstwa i Praworządności mam szczególny zaszczyt przedstawić sprawozdanie komisji z prac nad jedną z najważniejszych ustaw dla polskiego prawa materialnego i prawa karnego wykonawczego.

Jest to rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym. Został on przyjęty przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej na czterdziestym siódmym posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2003 r. Tekst ustawy zawarty jest w druku senackim nr 386.

Wysoka Izbo! Przedmiot, którym zajmujemy się dzisiaj, jest jednym z najtrudniejszych w doktrynie prawa karnego. Na całym świecie trwają dyskusje, w jaki sposób połączyć kwestie domniemania niewinności oskarżonego i ochrony praw człowieka z pozbawieniem sprawcy przestępstwa możliwości korzystania z owoców tego przestępstwa. W jaki sposób połączyć to, żeby owoce przestępstwa nie przynosiły korzyści, co jest niezbędne dla normalnego funkcjonowania państwa, z ochroną praw człowieka i praw majątkowych, co z kolei jest niezbędne dla normalnego funkcjonowania demokratycznego państwa.

Panie i Panowie Senatorowie! Uczestnicząc w spotkaniach z naszymi wyborcami, wszyscy chyba odnosimy wrażenie, że cierpliwość naszego społeczeństwa jest na wyczerpaniu. Nie myślę o dolegliwościach życia codziennego – ludzie ci przestali być cierpliwi wobec nieustannego i narastającego poczucia zagrożenia przestępczością i korupcją, a także wobec bezczelnego wręcz korzystania przez przestępców z owoców popełnionych przez nich czynów kryminalnych. Uczciwych ludzi, żyjących z pracy własnych rąk, a także bezrobotnych, doprowadza do wściekłości obraz, który widzą na co dzień, kiedy to przestępcy, zagarnawszy majątek w drodze bezprawnej, w sposób bezczelny publicznie się z nim obnoszą. Mówią o tym ludzie w pociągach, w autobusach, w programach telewizyjnych i radiowych. W obliczu prawa majątki uzyskane z kryminalnego źródła przepisywane są na żonę, dzieci czy inne osoby zaufane. Nie może być tak, że przestępca, który wraca z więzienia po odbyciu kary za korupcję, wie, że kiedy wróci do domu, będzie na niego czekała wspaniała willa, luksusowy samochód, basen i stado ludzi do usług. Przecież to jest donośny chichot z naszego prawa.

Miejmy nadzieję, że tej patologii społecznej położy kres obecna ustawa, która jest realizacją działań rządu w ramach programu „Bezpieczna Polska”. Ustawa nie tylko modyfikuje obowiązujące dziś regulacje prawne, ale też zawiera nowelizacje umożliwiające oczekiwaną przez społeczeństwo reakcję organów porządku prawnego na zaistniałe zło w postaci popełnionego przestępstwa.

Chciałabym zauważyć, że do tej pory skuteczne metody pozbawiania sprawców niektórych kategorii przestępstw owoców tych przestępstw, w szczególności w przypadku przestępczości zorganizowanej, opracowało tylko kilka krajów;

(senator E. Serocka)

opracowały je Niemcy, Austria, Szwajcaria. Jednak niektórzy uważają, że najlepsze prawo w tym zakresie jest w Stanach Zjednoczonych, które od lat borykają się z tymi problemami.

Obecne zmiany w kodeksie karnym są ukierunkowane na zwiększenie represji za przestępstwa korupcyjne, żeby walka z nimi była skuteczna. Jedną z zasad wprowadzonych w ustawie jest zniesienie zмовы między dającym a biorącym, pomiędzy tym, co czynnie popełnia przestępstwo łapówkarstwa, a tym, co robi to biernie.

Należy tu podkreślić, że każda korzyść, którą przestępca uzyskał w drodze przestępstwa, stanowi korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa i będzie podlegała przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa. I to na sprawcy przestępstwa lub innej osobie podejrzanej spoczywa obowiązek przedstawienia dowodu, że posiadane przedmioty nie pochodzą z przestępstw. Nie trzeba mieć pewności, wystarczy duże prawdopodobieństwo, że sprawca przeniósł na inną osobę mienie stanowiące korzyść uzyskaną z przestępstwa, i już uważa się, że rzeczy te pochodzą z przestępstwa.

Ustawodawca dużą wagę przywiązuje do problemu przestępstw korupcyjnych popełnianych przez osoby pełniące funkcje publiczne. Ustawa precyzuje jasną i wyraźną definicję takiej osoby. Sejm wprowadził również bardziej nowoczesne definicje umożliwiające skuteczniejsze ściganie przestępstw korupcyjnych. Ponadto wprowadzono nowe kategorie przestępstw korupcyjnych. Po pierwsze, wprowadzono kategorię przestępstw polegających na głosowaniu na żądanie, czyli głosowaniu, które jest wynikiem łapówki. Chodzi o sytuację, gdy ktoś, będąc uprawnionym do głosowania, przyjmuje korzyść osobistą lub majątkową albo żąda takiej korzyści za głosowanie w określony sposób. Po drugie, wprowadzono przepisy antykorupcyjne dotyczące korupcji w sporcie.

Zmiany w kodeksie karnym wykonawczym i zmiany w kodeksie postępowania karnego są wynikiem wprowadzenia nowych rozwiązań w kodeksie karnym. Po prostu te trzy kodeksy dotyczą spraw karnych i muszą być ze sobą zsynchronizowane.

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności na posiedzeniu w dniu 20 maja 2003 r. dokonała wnikliwej analizy nowelizacji ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym. Sprawozdanie z posiedzenia znajduje się w druku nr 386A.

Podczas swego posiedzenia komisja uchwaliła siedemnaście poprawek do tekstu ustawy.

W poprawce pierwszej zmieniono tytuł ustawy – jest więcej ustaw, które są tu zmieniane.

W poprawce drugiej rozszerzono spektrum podmiotów, które mogą występować z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa.

Poprawka trzecia to poprawka porządkowa.

W poprawce czwartej zmienia się definicję osoby pełniącej funkcje publiczne.

W poprawce piątej ustala się nowe brzmienie §6 i dodaje się §7 dotyczący sposobu karania sprawcy przestępstwa korupcyjnego, który zgłosił fakt przestępstwa. Zmieniliśmy całą ideę tych przepisów, zostawiając sędziemu decyzję w tej sprawie i wydanie wyroku.

Poprawki: szósta, siódma, ósma i dziewiąta, są konsekwencją poprawki piątej.

Poprawka dziesiąta skreśla pkty 1–4 ustawy. Z jakiego powodu? Sejm znowelizował ustawę starą, z 1997 r., a zapomniał o tym, że w styczniu tego roku już ją nowelizował. Zmieniając to, przywróciliśmy porządek prawny, jaki powinien być.

Poprawka jedenasta, która dotyczy skreślenia obowiązku nawiazki na rzecz Skarbu Państwa. Obowiązek ten został uregulowany w poprawkach dwunastej i piętnastej.

Poprawka trzynasta jest poprawką stylistyczną.

Poprawka czternasta wprowadza uszczegółowienie.

Szesnasta poprawka to poprawka językowa.

I, jak już mówiłam, poprawka siedemnasta wprowadza całkowicie nowe brzmienie, regulując w sposób prawidłowy nowelizację ustawy ze stycznia 2003 r. Tak więc poprawka zmierza do nowelizacji ustawy obecnie obowiązującej, a nie znowelizowanej.

Większość komisji przyjęła poprawki w całości. Mniejszość komisji wniosła dwie poprawki, znajdujące się w druku senackim nr 386A. Nie uzyskały one jednak poparcia większości komisji.

Wysoka Izbo! Po przedstawieniu sprawozdania Komisji Ustawodawstwa i Praworządności proszę o przyjęcie poprawek zgłoszonych i przyjętych przez komisję. Dziękuję za uwagę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję, Pani Senator.

Proszę teraz pana senatora Zbigniewa Romaszewskiego o zabranie głosu jako sprawozdawcę mniejszości Komisji Ustawodawstwa i Praworządności.

Proszę bardzo.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Potrzeba uchwalenia ustawy, którą właśnie przyjmujemy, jest właściwie bezdyskusyjna.

(senator Z. Romaszewski)

Bezdiskusyjne są również dwie zasadnicze kwestie, które ustawa wprowadza.

Pierwsza kwestia to doprowadzenie do realnej utraty korzyści materialnej uzyskanej z przestępstwa. Myślę, że tylko takie uregulowanie, na mocy którego to przestępca będzie musiał udowodnić legalność posiadanego majątku – w przeciwnym wypadku będzie on podlegał konfiskacie – jest słuszne. Sądzę, że przepisy takie powinny być uwzględnione również w rozszerzonej nowelizacji kodeksu karnego. Myślę, że jest to rzecz niezwykle ważna.

Druga kwestia to złamanie solidarności pomiędzy łapownikiem czynnym i biernym. Z pewnością spotkamy się z zarzutem, że naruszyliśmy radykalnie pragmatyczne stanowisko Sejmu, które polegało na tym, że doniesienie o wręczeniu łapówki skutkowało odstąpieniem od wymierzenia kary. Uważamy, że takie stanowisko było jednak niesłuszne; było całkowicie pragmatyczne, ale odbiegało od normalnego ludzkiego poczucia sprawiedliwości. Można sobie wyobrazić, jak silne bywają presje finansowe wywierane na urzędników; szybkość, z jaką ktoś pobiegnie, ażeby złożyć doniesienie, nie może go całkowicie zwolnić od odpowiedzialności karnej. Tę sprawę powinien jednak rozstrzygać sąd. Niewątpliwie poprawka, którą żeśmy wprowadzili, obniża, że tak powiem, pragmatyzm tego rozwiązania.

W komisji zaistniał pewien problem dotyczący wprowadzenia postaci kwalifikowanej przestępstwa łapownictwa i uznania tego przestępstwa za zbrodnię, czyli czyn karany pozbawieniem wolności od lat trzech. Z taką sugestią wystąpił jeden z ekspertów komisji, przy czym za warunek uznał wysokość udzielonej łapówki. O ile postać kwalifikowana wręczenia łapówki znacznej wartości, a więc powyżej 200 tysięcy zł, jest wyodrębniona w ustawie, o tyle propozycja wprowadzenia dodatkowej postaci kwalifikowanej, kiedy mielibyśmy do czynienia z wielką wartością, nie została uwzględniona. Taka poprawka została wniesiona. Wielka wartość to jest obecnie 800 tysięcy zł. Tę poprawkę wniesiliśmy z panią senator Liszcz. Wydaje się, że w tej poprawce winny zostać uwzględnione również inne znamiona przestępstwa, aby można było uznać je za zbrodnię.

Warto tutaj przypomnieć kodeks z 1969 r., który mówił o działalności powodującej poważne zakłócenia w funkcjonowaniu gospodarki narodowej – takie znamię było przyjęte – a także dopuszczał szczególną odpowiedzialność osób pełniących funkcje związane ze szczególną odpowiedzialnością. Trzeba zauważyć, że pojęcie osób, których funkcje związane są ze szczególną odpowiedzialnością, podlegało szerokiej wykładni Sądu Najwyższego i – w moim przekonaniu – było zbyt obszerne.

W związku z tym zarówno ja, jak i pani senator Liszcz będziemy wносить dodatkowe poprawki związane z rozszerzeniem i zmianą znamion przestępstwa osób szczególnie odpowiedzialnych.

Stworzenie postaci kwalifikowanej łapówkarstwa jako zbrodni jest – w naszym przekonaniu – głęboko słuszne, ponieważ mamy do czynienia z daleko posuniętą patologią, której należy powiedzieć „nie”, należy powiedzieć, że rzeczywiście wyszło to poza normalne rozmiary. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Kazimierz Kutz)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca zapytania do senatorów sprawozdawców, trwające nie dłużej niż jedną minutę.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nie widzę chętnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister sprawiedliwości. Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać podsekretarza stanu, pana Marka Sadowskiego, czy chciałby zabrać głos w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Sadowski: Jeśli można, to po dyskusji.)

Dobrze, dziękuję.

Witam również zastępcę komendanta głównego Policji, pana Adama Rapackiego.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 pragnę zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca zapytania do obecnych na posiedzeniu przedstawicieli rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad. Nie widzę chętnych.

Otwieram dyskusję.

Do dyskusji zapisały się trzy osoby. Jako pierwszy zabierze głos pan senator Robert Smoktunowicz. Potem będzie pani senator Teresa Liszcz, następnie senator Henryk Dzido, senator Sławomir Izdebski i senator Zbigniew Romaszewski... Nie, przepraszam, oni złożyli poprawki do protokołu. Pani Teresa Liszcz będzie następna.

Proszę bardzo.

Senator Robert Smoktunowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałbym zająć uwagę państwa senatorów jedną tylko sprawą, jednym tylko elementem tej nowelizacji, ale w mojej ocenie jest to kwestia

(senator R. Smoktunowicz)

najważniejsza, jeżeli chodzi o sprawy interesu publicznego, i najważniejsza może również dlatego, że, jak państwo pamiętają, to słynne już rozcięcie solidarności między dającym a biorącym było przedmiotem zainteresowania mediów i opinii publicznej.

Czuję się w obowiązku poruszyć tę sprawę również dlatego, że ja się wsłuchiwałem w wypowiedź pani senator sprawozdawcy i państwo, którzy – przepraszam za to, co mówię – nie są prawnikami, mogą się czuć wprowadzeni w błąd.

Otóż w stosunku do wersji sejmowej... Ja z pełną odpowiedzialnością chcę powiedzieć, że po raz pierwszy z tej trybuny i publicznie chciałbym podziękować partii Prawo i Sprawiedliwość – mimo że nie jestem ani członkiem, ani zwolennikiem tej partii – bo to dzięki niej powstała wersja sejmowa. Uważałem, że jest to jedyne możliwe i pragmatyczne rozwiązanie, aby w ogóle można było mówić o takiej sprawie jak walka z korupcją. Tymczasem na posiedzeniu komisji senackiej byłem jedynym, który obstawał przy tej wersji sejmowej, i jedynym, który głosował przeciwko poprawce państwa senatorów.

Proszę państwa, oczywiście o korupcji mówimy wiele. Ja nie będę państwu zabierał tym czasu. Myślę, że symbolem tego jest to, o czym możemy przeczytać w dzisiejszych gazetach: na pierwszych stronach nie pisze się o niczym innym, tylko o korupcji, o niczym innym.

(Senator Zbigniew Romaszewski: I o Unii Europejskiej.)

A o Unii Europejskiej na drugiej stronie, Panie Senatorze. Na pierwszej stronie pisze się o panu Wiczerzaku, czyli o korupcji poprzedniego systemu, pisze się dużo o korupcji obecnej, w większości sfery rządzącej.

Wiemy oczywiście, że warto walczyć przede wszystkim z przyczynami, nie skutkami. Jeżeli mówimy o korupcji, to mówimy tak naprawdę o tym, co stwarza korupcję, czyli o omnipotencji państwa, administracji, o koncesjonowaniu, licencjonowaniu, nieczystych przetargach itd. Tylko oczywiście nie tak łatwo to zrobić. Dlatego też warto wejść w materię karną i zastanowić się, jak można by przyczynić się przede wszystkim – bo to było intencją tej poprawki – do poprawy wykrywalności tych przestępstw. Wykrywalności, nie spraw natury moralnej czy potępienia kogośkolwiek.

Otóż, jak państwo pamiętają, ten poprzedni, słynny zapis kodeksu karnego sztywno skazywał na odpowiedzialność karną obie strony, czyli tego, kto daje, i tego, kto bierze. I oczywiście śmiech na sali. Któż przypuszczałby, że zadowolony z wziętej łapówki urzędnik pójdzie i doniesie sam na siebie? Kto mógł podejrzewać biznesmena, który wygrał przetarg i dał łapówkę, że na sie-

bie doniesie i narazi się na odpowiedzialność karną?

Dyskusja na temat przecięcia solidarności jako jedynej tak naprawdę metodzie walki z korupcją... Bo ja nie chcę wracać do dawnych pomysłów, powstałych jeszcze za poprzedniej koalicji rządzącej – nie wiem, czy państwo pamiętają, mówiło się o głównym urzędzie antykorupcyjnym, ściganiu, podsłuchiowaniu itd. To były kompletnie bzdurne pomysły, one tak naprawdę mogłyby prowadzić tylko do tego, że wzrastałyby stawki korupcyjne, a w urzędzie już nic by się nie dało załatwić, bo urzędnik czułby się tak podejrzany i osaczony, że nic nie byłoby możliwe dla obywateli.

Ta dyskusja toczyła się zresztą bardzo długo, ja pamiętam, że w kilku felietonach o tym pisałem, byłem też autorem projektu nowelizacji w tym zakresie dla jednego z kandydatów na prezydenta w 2000 r. Tak więc to nie jest sprawa nowa. Pamiętam też, że pan Kalinowski twierdził, że tak naprawdę to on to wymyślił, jeszcze w 1997 r. Czyli mówiliśmy o tym bardzo wiele.

Jeżeli państwo zwrócą baczną uwagę na tę wstępną propozycję rządową, zauważa państwo, że tak naprawdę to było takie pół kroku naprzód. Mianowicie mówiło się o możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary czy możliwości odstąpienia od kary w stosunku do osoby, która usiłowała wręczyć czy wręczyła łapówkę, a zawiadomiła stosowny organ powołany do ścigania. Oczywiście to było pół kroku, które nie dawało nic, bo jeżeli ktoś, kto próbował popełnić czy popełnił takie przestępstwo, mógł tylko liczyć na łaskę wymiaru sprawiedliwości, to nikt rozsądny nie udałby się do prokuratury i nie doniósł sam na siebie.

Z kolei stanowisko komisji nadzwyczajnej powołanej w Sejmie było – według mnie – zbyt daleko idące. Nie zawierało elementu, który powstał już w trzecim czytaniu sejmowym, mianowicie tego, że warunkiem niekaralności dającego jest przyjęcie łapówki. Ta wstępna wersja przyjęta przez komisję nadzwyczajną mogła rzeczywiście powodować wystąpienie różnych prowokacji, czyli tego, że osoba, której propozycja została nieprzyjęta, odrzucona przez urzędnika, ze złości pójdzie i zawiadomi.

Przyznam, że wczytując się w ostateczną wersję przyjętą przez Sejm i przedstawioną nam, senatorom, w której warunkiem całkowitej bezkarności czynnego łapownika było zawiadomienie przed wszczęciem postępowania oraz fakt przyjęcia łapówki...

Proszę państwa, pan senator Romaszewski nazwał to propozycją radykalnie pragmatyczną. Rzeczywiście. Jeżeli wchodzimy w naturę spraw korupcyjnych, to nie mówmy o moralności, bo przecież nikt z nas chyba się nie odważy, aby zachwalać jakąkolwiek osobę, która próbuje wrę-

(senator R. Smoktunowicz)

czyć, wręcza czy przyjmuje łapówkę. Wszelkie dotychczasowe regulacje prawne nie gwarantowały wykrywalności – niech państwo spojrzą na statystykę wykrywalności tego typu przestępstw, przecież ona jest praktycznie żadna – i możliwości osądzenia przestępców korupcyjnych.

Propozycja sejmowa, w mojej ocenie, powtarzam, gdyby ze względów moralnych na nią nie patrzeć... Ale proszę pamiętać, Panie Senatorze, że w prawie karnym jest instytucja świadka koronnego, czyli zbója, członka organizacji przestępczej, któremu darowuje się karę – tak więc to nie jest tak – a darowuje się właśnie ze względów pragmatycznych, po to, aby ująć pozostałych i móc ich skazać. Zatem to nie jest wyjątek, to nie jest wyjątek, a ten pragmatyzm – moim zdaniem – jest niezbędnym elementem polityki karnej.

Otóż jeżeli państwo wpatrzą się uważnie w tę propozycję, która zyskała akceptację komisji senackiej, to zauważą, że znów wracamy do możliwości, możliwości nadzwyczajnego złagodzenia kary przez sąd, możliwości odstąpienia od wymierzenia kary, ale zawsze będą to tylko możliwości. I co jest najdziwniejsze... Ja przyznam, że ze zdziwieniem wpatrywałem się w to na początku, starałem się zrozumieć... Chodzi mi o taką sprawę, że łapownikowi czynnemu gwarantowana jest niekaralność tylko w sytuacji, kiedy korzyść została wręczona na żądanie osoby pełniącej funkcje publiczne.

Proszę państwa, do czego dochodzimy? Proszę sobie wyobrazić następującą sytuację. Ja jako adwokat, praktyk z dwunastoletnim doświadczeniem, rzeczywiście słyszałem o wielu takich wypadkach i w większości tę konkretną propozycję rzeczywiście czyni osoba przychodząca. Ale dlaczego ją czyni? Bo wie, iż bez tego nic w danym urzędzie nie załatwi, co więcej, spotyka się wielokrotnie w urzędzie z taką atmosferą, z takim przyjęciem, że jakkolwiek inny sposób działania, czysty, zgodny z prawem, jest po prostu skazany na niebyt. I rzeczywiście, proszę państwa, wiedzą to państwo doskonale też z gazet, rzadko kiedy osoba pełniąca funkcję publiczną formułuje taką propozycję. Nie, wysyła do dyrektora gabinetu politycznego, wysyła do pana Kazia, zwykle mówi: proszę z moim sekretarzem ustalać szczegóły. I w tej sytuacji, jeżeli państwo liczą, że my rzeczywiście pragmatycznie będziemy zwalczać korupcję... Zapomnijmy o tym, zapomnijmy. Nikt, komu tylko obiecuje się nadzwyczajne złagodzenie... Co więcej – nie zgłosi się do organów ścigania ta czynna osoba, bo będzie musiała udowadniać, że tak naprawdę żądanie pochodziło od drugiej strony, a nie od niej pochodziła propozycja. Przecież tak naprawdę trzeba prowadzić bardzo szczegółowe, głębokie postępowanie do-

wodowe i ten człowiek może bać się, że w rezultacie urzędnik powie: nie, nie, to przecież ten pan, to nie ja.

Kto, nie mając możliwości całkowitej bezkarności, zgłosi się do organów ścigania? Obawiam się, że nikt. Wylewamy, proszę państwa, dziecko z kąpielą, robimy zmianę kosmetyczną i wracamy do sytuacji sprzed nowelizacji.

Ja wsłuchiwałem się też w głos przedstawicieli resortu i zrozumiałem, że właściwie to jest taki zdrowy rozsądek, zapis, który ma chronić urzędników przed złośliwością. Przepraszam, Panie Ministrze, jeżeli urzędnik czuje się ucziwy i słyszy propozycję korupcyjną, to on nie czeka, tylko zawiadamia. Jeżeli... takie tutaj liczby słyszałem chyba od pani senator sprawozdawcy... wielkość propozycji korupcyjnej jest taka, że urzędnik może mieć wahania, to przepraszam niech zmieni zawód, niech nie będzie urzędnikiem, funkcjonariuszem publicznym. Jeżeli ma wątpliwości... i tak naprawdę jego cena to jest, nie wiem, od miliona dolarów w górę, nie mniej...

Ja nie rozumiem tych argumentów. Poza tym, przepraszam za te słowa, nie chciałbym, żeby koleżanki i koledzy z komisji czuli się urażeni, ale rzeczywiście każdy z nas, będąc senatorem, jest funkcjonariuszem publicznym, pewnie wielu z nas było urzędnikami czy będzie urzędnikami, i obawiam się, że na posiedzeniu komisji zwyciężyło lobby urzędników byłych lub urzędników przyszlých.

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Panie Senatorze, pański czas już niestety się powoli kończy.)

Kończąc, apeluję do państwa o powrót do tej wersji, którą przedstawił nam Sejm. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Pani senator Teresa Liszcz, po niej głos zabierze pan senator Dzido. Ale zdaje się pan tylko... w ograniczonym czasie. Mam nadzieję, że pan zdaży.

Bardzo proszę.

Senator Teresa Liszcz:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ja chciałabym zabrać głos w dwóch kwestiach objętych ustawą sejmową, zmieniającą Kodeks karny i Kodeks postępowania karnego. Generalnie chcę powiedzieć, że akceptuję idee tej ustawy i próby skutecznienia walki z korupcją.

Pierwsza kwestia, którą chciałabym poruszyć, dotyczy przepadku korzyści pochodzącej z przestępstwa. Rozwiązanie to wywodzi się ze słusznego założenia, że przestępca nie powinien korzystać z owoców przestępstw. Ale wydaje mi się, że

(senator T. Liszcz)

nie do końca ta idea jest zrealizowana. Otóż w art. 44 ustawy sejmowej jest powiedziane, że sąd orzeka przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, ten przepadek jest obligatoryjny w każdej sytuacji. Okazuje się jednak, że pojęcie przedmiotu pochodzącego z przestępstwa jest konwencjonalne i w istocie chodzi o rzeczy niemające wartości majątkowej, bo jeżeli chodzi o przedmioty mające wartość majątkową, to nie podlegają one art. 44 tylko art. 45, który mówi o przypadku korzyści pochodzącej z przestępstwa chociażby pośrednio, a tutaj już nie mamy w każdej sytuacji obligatoryjnego przypadku, tylko jest generalna zasada, że sąd może orzec przepadek korzyści pochodzącej z przestępstwa bądź równowartości, a więc fakultatywny przepadek zależny od orzeczenia sądu. Dopiero w §2 w przypadku wymienionych rodzajów przestępstw znów wracamy do przypadku obligatoryjnego.

Wydaje mi się, że jeżeli ta idea, iż sprawca przestępstwa nie powinien korzystać z owoców przestępstwa, ma być zrealizowana, to także w art. 45 regułą powinien być obligatoryjny przepadek korzyści pochodzącej z przestępstwa. I taką poprawkę przedstawiam. W każdym przypadku, gdy przestępca osiągnął korzyść z przestępstwa, powinien być orzeczony jej przepadek.

Uważam za rzecz arcysłuszną wprowadzenie swoistego domniemania, iż mienie, w posiadanie którego sprawca wszedł w czasie popełnienia przestępstwa lub w okresie po popełnieniu, pochodzi z przestępstwa, chyba że przeprowadzi przeciwdowód. To jest rozwiązanie, które może budzić sprzeciw, ono budziło sprzeciw, ale ja osobiście nie mam co do niego żadnych wątpliwości. Nie ma innej możliwości realnego odebrania majątku zdobytego w wyniku przestępstwa, jeśli się tego domniemania nie wprowadzi, zwłaszcza że sprawca ma szansę wykazać, że jest inaczej – jeżeli wykaże że zdobył je na drodze uczciwej i legalnej, to przypadku nie będzie.

Uważam, że to domniemanie powinno działać tylko w przypadku przestępstw – gdzie szczególnie wchodzi w grę bogacenie się w związku z przestępstwem – wymienionych obecnie w §2. I dlatego proponuję odpowiednie preredagowanie §1 w taki sposób, żeby przepadek korzyści był zawsze obowiązkowy, skreślenie §2 i odpowiednie preredagowanie §3, ażeby domniemanie pochodzenia z przestępstwa majątku, który sprawca w tym okresie objął, dotyczyło tylko przestępstw wymienionych obecnie w §2. To jest pierwsza kwestia, w której chciałam zabrać głos i co do której składałam poprawkę.

Druga sprawa dotyczy przestępstw korupcyjnych wymienionych w tej ustawie, zmieniającej odpowiednie przepisy z części szczególnej. Uwa-

żam, że surowiej korupcja powinna być karana wtedy, kiedy dopuszcza się jej osoba zajmująca wysokie stanowisko państwowe – jeśli to jest minister, wiceminister, wojewoda, prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego, dyrektor generalny urzędu, słowem osoby objęte tak zwaną erką, mówiąc potocznie, czyli wymienione w ustawie o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska w państwie. W tych przypadkach trudno mówić o nieświadomości, trudno też wyśnuwać argumenty, że ten urzędnik marnie zarabia, wobec tego musiał sobie dorobić. Tu mamy do czynienia z ludźmi, którzy niemalże bezpośrednio reprezentują majestat Rzeczypospolitej, wydają decyzje, orzeczenia w imieniu Rzeczypospolitej. Jeżeli takie osoby dopuszczają się korupcji w związku z pełnioną funkcją, to ich odpowiedzialność powinna być większa niż innych osób pełniących funkcje publiczne. I proponuję, żeby w takim przypadku groziła im kara pozbawienia wolności na czas nie krótszy niż trzy lata, a to oznaczałoby kwalifikowanie tych przestępstw jako zbrodni. I to jest druga kwestia. Składałam też odpowiednią poprawkę.

A na koniec chciałabym się odnieść, jeśli mam jeszcze czas, do sprawy rozbicia solidarności dającego i biorącego łapówkę, o czym była mowa i w sprawozdaniu, i w wystąpieniu pana senatora Smoktunowicza. Otóż ja uważam, że jest bardzo zasadnym rozwiązaniem rozbicie tej solidarności w niektórych przypadkach przez gwarancję bezkarności, a w innych przypadkach przez obligatoryjne złagodzenie kary dla łapownika czynnego, tego, kto wręcza łapówkę. Nie podzielam jednak stanowiska, że w każdym przypadku powinna ta bezkarność mieć miejsce. Oczywiście, mamy się kierować względami pragmatyzmu, ale nie można, zwłaszcza w prawie karnym, zapomnieć o elementarnej moralności. Moim zdaniem, przyjęcie wersji sejmowej, kiedy w każdym przypadku, ten również, kto z własnej inicjatywy nachodzi urzędnika i w celu uzyskania korzyści, na przykład wygrania przetargu, oferuje łapówkę... Często jest to biznesmen dysponujący wielkimi kwotami, żyjący na bardzo wysokiej stopie materialnej, przychodzący do urzędnika skromnie uposażonego, ledwo wiążącego koniec z końcem i kuszący go wysokimi, dużymi pieniędzmi. Potem, jak już wręczy pieniądze, to pierwszy pobiegnie na policję albo do prokuratury i okaże się bezkarny. To jest dla mnie głęboko niemoralne. I nie o to tutaj chodzi, nie o pozwalanie takim osobom na bezkarność. Bo to nie jest tylko tak, że urzędnicy są słabi: mają słaby charakter, są nieodporni na korupcję. Są, a nie powinni być, i to jest prawda. Ale też nie anioły są zatrudniane w urzędach, tylko normalni ludzie – nie wszyscy z nas są odporni na pokusy, nie wszyscy urzędnicy. A nie można jednocześnie bezkarnie pozwalać kusić i to kusić w celu uzyskania korzyści.

(senator T. Liszcz)

Rozdzielenie czynnych łapowników na tych, którzy z własnej inicjatywy idą, kuszą i namawiają, wciskają łapówkę, żeby uzyskać korzyść, i na tych, którzy są zmuszeni żądaniem bądź sytuacją wymuszającą i dlatego dają, żeby dostać często to, co im się należy w świetle prawa, jest bardzo słuszne. I żeby tylko ci drudzy, którzy znaleźli się w sytuacji przymusowej, od których żądano świadczenia nienależnego po to, żeby załatwić sprawę, którą urzędnik i tak powinien był załatwić... Uwolnienie tylko ich od odpowiedzialności z mocy ustawy jest rzeczą bardzo słuszną. Ci inni, którzy także dali, ale bez żądania, tylko z własnej inicjatywy, też mogą skorzystać, bo mogą skorzystać z nadzwyczajnego złagodzenia kary, niekiedy nawet mogą być uwolnieni od kary. Ale stworzenie im gwarancji ustawowej bezkarności byłoby czymś nieprzyzwoitym. Dlatego ja gorąco popieram rozwiązania zaproponowane przez Komisję Ustawodawstwa i Praworządności, które prawidłowo korygują te antykorupcyjne rozwiązania. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję pani senator.
Pan senator Henryk Dzido.

Senator Henryk Dzido:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Każdy akt prawny, który ma powodować określone restrykcje wobec obywateli, może być oceniany w różny sposób: jako dobry, jako zły. Ten akt na pewno nie jest dobry, z którejkolwiek strony na niego popatrzymy. Ma on swoje wady, ale musimy przyjąć jedno założenie, mianowicie że ta ustawa, którą dzisiaj rozpoznajemy, ma uderzać przede wszystkim w biorących łapówki, nie w dających, tylko w biorących. Ta ustawa ma rozbić solidarność między tym, który daje, a tym, który bierze. Nie na takiej zasadzie, żeby oni się pogniwali, tylko na takiej zasadzie, żeby wreszcie sąd miał dowody na branie łapówki, bo łapówki się bierze. Ja nie brałem łapówki, ale – jak piszą w gazetach, jak piszą w prasie – łapówki bierze się z reguły w pomieszczeniu zamkniętym, w cztery oczy lub też poza oczami, przelewem się dokonuje wypłaty... Chodzi o to, żeby był jakiś dowód. Tym jedynym dowodem może być dający łapówkę.

I wydaje mi się, że faktycznie tutaj to lobby biorących łapówkę ma ogromne oddziaływanie, dlatego że nie zwolniło w ogóle z kary dających łapówkę, tak ażeby dający łapówkę miał pewien komfort, że w każdym czasie, jeżeli przyzna się, a to będzie zgodne z dowodami, będzie wolny od kary. Ale myślę, że nie można społeczeństwa w sposób gwałtowny poddawać takiej kuracji, więc niech będzie tak, jak jest.

Proszę państwa, chcę zwrócić państwa uwagę na jedną rzecz, generalnie na jedną rzecz. Zwracam się do państwa, którzy są obecni, ażeby przeczytali w art. 1 art. 45 §4. Moim zdaniem, w tym artykule jest zrobiona wielka rzecz, mianowicie zrobione jest to, czego nie zrobił wicepremier Kołodko w swojej ustawie abolicyjnej. W tym paragrafie jest mowa o tym, że jeżeli sprawca, który osiągnął korzyść majątkową wielkiej wartości, tę korzyść majątkową lub prawo bez określenia wartości przekazuje osobie lub podmiotowi, to wówczas, przytaczam państwu, rzeczy będące w samoistnym posiadaniu tej osoby, która otrzymała cokolwiek od biorącego łapówkę, od sprawcy tej korupcji, czyli mówiąc inaczej od łapownika, te wszystkie rzeczy i wszystkie prawa, obojętnie skąd one pochodzą, należą do sprawcy. I to jest komfort, to jest prezent. Z tym, że do sprawcy należą nie na zasadzie, że on je weźmie, bo z §1 wynika, że one ulegną przepadkowi. Ale co ten paragraf powoduje? Otóż powoduje taką sytuację, że jeżeli człowiek, który uzyskał korzyść materialną z przestępstwa, który... Powiedzmy, że urzędnik za załatwienie koncesji otrzymał jako prezent, jako łapówkę, rower i ten rower przekazuje z okazji komunii córce sąsiada czy sąsiadowi. Zgodnie z zapisem §4 wszystkie rzeczy i wszystkie prawa, jakie posiada ten właściciel, ten, który otrzymał rower, są się własnością sprawcy i ulegają przepadkowi. Oczywiście, że obdarowany tym rowerem może wykazać, że uzyskał go zgodnie z prawem. Tylko rzecz polega na tym, że zapis ten wymaga od każdego z nas, od każdego, kto nie wie, że otrzymał prezent, darowiznę czy przedmiot pochodzący z przestępstwa... Zapis ten spowoduje obowiązek pełnego poddania się rozliczeniu z całego majątku. Musimy wykazywać, kiedy nabyliśmy coś, od kogo, w jaki sposób i że to nie ma związku z przestępstwem.

Dlatego też proponuję poprawkę, proponuję, ażeby zawęzić to domniemanie do całości majątku tylko do tych rzeczy i tych praw otrzymanych przez osobę lub podmiot, które pochodzą z przestępstwa. Pozostałe rozwiązania, moim zdaniem, mieszczą się w pewnej strukturze dochodzenia również tych korzyści majątkowych, materialnych, które uzyskał przestępca, a które przekazał na rzecz znajomego, konkubiny czy ulokował w innej formie, w inny sposób.

I na tym skończyłbym swój występ, ale ponieważ widzę tutaj zastępcę komendanta głównego Policji, to chcę jeszcze odnieść się do jednej kwestii. W art. 2 w ust. 2 jest taki rewelacyjny zapis, rzeczywiście. Wiecie państwo, Sejm to już w tej chwili steruje chyba ręcznie nawet dzielnicowymi... Otóż stwierdza się, że jeżeli dane uzyskane w toku prowadzonego przez okres co najmniej pięciu dni dochodzenia nie stwarzają dostatecznych podstaw do wykrycia sprawcy, to wówczas

(senator H. Dzido)

można takie dochodzenie umorzyć. Ja nie wiem, dlaczego akurat jest to pięć dni, chyba dlatego, że w soboty i w niedziele Policja nie pracuje. Jest tych dni pięć, a to nawet nie tydzień. Może dlatego, że pięć jest podzielne przez inne dni. Ale jeżeli w ten sposób ustawodawca daje prawo, daje legitymację policji, żeby po pięciu dniach umarzała dochodzenie, w przypadku którego prowadzący nie ma wizji wykrycia sprawcy, to szóstego dnia, tak jak w tym zasiłku zusowskim, wszystkie sprawy, przypuszczam, że wszystkie, o kradzież samochodów będą umorzone. Dziękuję.

Panie Marszałku, poprawkę złożyłem już wcześniej na pańskie ręce.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Tak. Dziękuję.

Senator Zbigniew Romaszewski, proszę zabierać głos.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ja przede wszystkim w tej kwestii, którą podnosiła również pani senator Liszcz, a więc wprowadzenia postaci kwalifikowanej łapówkarstwa, w postaci zbrodni. Jest kwestia, jak to zdefiniować? Jak już była mowa, można to określić poprzez wielkość. Wydaje się jednak, że to jest niesłuszne, takie zresztą było – i chyba słusznie – stanowisko komisji. Ale w związku z zagrożeniem procesami korupcyjnymi wydaje się, że stworzenie takiego straszaka jest niezwykle istotne.

I tutaj w pełni zgadzam się z panią senator Liszcz, która jako podmioty odpowiedzialne za zbrodnię w wypadku przyjęcia łapówki wskazuje osoby zajmujące kierownicze stanowiska w państwie w rozumieniu przepisów o wynagrodzeniu osób na stanowiskach kierowniczych w państwie. Myślę, że jeżeli ktoś pełni tego rodzaju funkcje i ma wpływ na ważne sprawy państwowe, to przyjmowanie przez niego łapówki jest całkowicie nie na miejscu, a nawet stanowi pewnego rodzaju, powiedziałbym, zbrodnię. Wydaje się również, że w tym wypadku istotą tego działania jest zakłócenie funkcjonowania gospodarki narodowej. Bo czym innym jest sytuacja, w której ktoś za łapówkę załatwił na przykład komuś innemu posadę, a czym innym jest sytuacja, gdy ktoś działa na szkodę gospodarki państwa. I w moim przekonaniu, jest to druga przesłanka, która powinna tutaj funkcjonować.

A teraz kwestia, w której uzupełniam poprawkę pani senator Liszcz, to znaczy sprawa sędziów i prokuratorów. Proszę państwa, wydaje mi się, że istnienie korupcji w sądach i w prokuraturze

oznacza, że my w ogóle tracimy narzędzie walki z korupcją, bo z korupcją możemy walczyć wyłącznie przy pomocy sądów i prokuratur. Ponadto sędziowie i prokuratorzy to osoby korzystające ze szczególnych uprawnień, mające szczególne immunitety, szczególne zaufanie publiczne. Uważam więc, że również te osoby powinny być objęte szczególnym uregulowaniem prawnym.

Wysoka Izbo, jest tu też kwestia kontrowersji między mną a panem senatorem Smoktunowiczem, któremu ja nie mogę odmówić racji, bo rzeczywiście pragmatyzm ustawy powodującej, że można wręczyć łapówkę, a potem biec i zgłosić, że się ją wręczyło, co zwalniało z odpowiedzialności, niewątpliwie został zachwiany z powodu poprawek komisji. Ja jednak, Wysoka Izbo, chciałbym zauważyć tę gigantyczną różnicę statusów majątkowych osób biorących łapówki i osób te łapówki dających. To stwarza rzeczywistość ogromne możliwości demoralizowania urzędników państwowych. I ja nie wyobrażam sobie, ażeby tego rodzaju działalność mogła być niekarna. Pan senator Smoktunowicz mówi o fakcie, rzeczywistości o realiach, bo faktycznie nie stawia się wymogu zapłacenia łapówki, ale po prostu sprawy się nie załatwia. Taka sytuacja trwa, aż da się łapówkę – choć oczywiście takiego wymogu nie ma – a wtedy sprawa rusza z miejsca. Tak, Wysoka Izbo, ale mnie się wydaje, że w tej sytuacji są możliwe również środki o charakterze, powiedziałbym, administracyjnym, a więc nie musimy się w tej kwestii odwoływać do kodeksu karnego. Myślę, że należałoby zażądać, żeby w sytuacji takiego opóźnienia urzędnik, który w ciągu czternastu dni nie wydał odpowiedniej decyzji, musiał na przykład napisać szerokie uzasadnienie tego opóźnienia i przedstawić je swojemu zwierzchnikowi, a ten przedstawiłby je osobie ubiegającej się o załatwienie danej sprawy. Sądzę, że to byłoby dostateczne zabezpieczenie – sprawiałoby to, że taki bierny opór, sabotaż, który jest łamany poprzez korupcję, by nie następował. To jest jedna kwestia.

No i oczywiście nie mogę się tutaj zgodzić ze stanowiskiem senatora Dzidy, bo wprowadzenie unormowania zaproponowanego przez niego prowadziłoby w gruncie rzeczy do stanu poprzedniego, to znaczy po stronie prokuratora byłby obowiązek udowodnienia, że dane środki pochodziły z przestępstwa itd. Wydaje mi się, że ktoś, kto przyjmuje korzyści majątkowe – jeżeli oczywiście tego rodzaju korzyści przyjmuje – po czym je przekazuje, musi się rozliczyć z tego, co miał, czyli z tych domów, willi itd. Skoro miał środki, to proszę bardzo – jest możliwość rozliczenia się. Tyle tylko, że jeżeli zaistniało w związku z tym jakieś podejrzenie, to trzeba się wypowiadać z tego, skąd ten majątek, wielokrotnie przekraczający możliwości dochodowe danej osoby, pochodzi. Jeśli tego źródła się nie wykaże, to koniec,

(senator Z. Romaszewski)

przepadek. Wydaje mi się, że to jest jedyny zdrowy sposób walczenia z korupcją. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu senatorowi.
Pani senator Maria Szyszkowska.

Senator Maria Szyszkowska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałabym zwrócić uwagę na dwie kwestie.

Przede wszystkim mam uwagę do art. 296a §1. Otóż sprawa ma charakter bardziej ogólny. Uważam że w materii tak zwanych przestępstw gospodarczych powinno się brać pod uwagę dwa różne problemy. Mianowicie, w moim przekonaniu, prawu karnemu w materii przestępstw gospodarczych powinny podlegać wyłącznie czyny bezprawne wymierzone w majątek publiczny, z kolei czyny, które są zagrożeniem dla mienia niepublicznego, powinny być ścigane na drodze powództwa cywilnego, bez konieczności angażowania oskarżyciela publicznego. Dlatego proponuję zmianę w art. 296a §1 poprzez dodanie po wyrazach „działalność gospodarczą” wyrazów „z zaangażowaniem środków publicznych”.

Mam też uwagę dotyczącą art. 230 §1. Otóż wydaje mi się, że górna granica kary ustalona w tym paragrafie na osiem lat jest jednak niewspółmierna do wagi czynu. Dlatego też proponuję, ażeby skreślić część §1, czyli fragment mówiący o tej karze, i pozostawić karę wymienioną w §2, czyli „podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2”. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Pani Senator.
Pani senator Krystyna Doktorowicz.

Senator Krystyna Doktorowicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.
Wysoka Izbo!

Ja na wstępie powiem, że choć nie jestem prawnikiem i rozumiem, że pewne zawilości prawne czy materia kodeksu karnego – bardzo skomplikowana – wymagają pewnych szczególnych uregulowań, to jednak mam pewne znaczące zdanie w tej sprawie.

Mianowicie najbliższy jest mi pogląd pana senatora Smoktunowicza. Uważam, że sprawa korupcji, która tak niesłychanie przesiąkła niemalże do wszystkich instytucji publicznych i gospodarczych, niezwykle źle wpływa – trudno to już

wymieniać, zresztą każdy z nas to wie – na państwo i na nas wszystkich. Ona deprecjonuje i niszczy nie tylko tych, którzy biorą i którzy dają, ale też tych, którzy nie biorą i nie dają. Niszczy nas wszystkich, na przykład nas, parlamentarzystów – nas niszczą afery korupcyjne, które wybuchają codzienne i o których czytamy bez przerwy. Niszczy to nas, którzy jesteśmy uczciwi, ponieważ w odbiorze społecznym jakby wszyscy są unurzani. W związku z tym niezwykle ważne jest, żeby to przeciąć. I trzeba to przeciąć skutecznie.

Być może te radykalne rozwiązania, o których mówił pan senator Smoktunowicz, byłyby przejściowe, może nie obowiązywałyby przez długi czas. Jak powiedziałam na wstępie, nie jestem prawnikiem i nie wiem o tym, że być może są tutaj jakieś przeciwwskazania. Ale wszelkie furtki, które pozwalają, by osoby, które dają łapówki, mogły uniknąć sprawiedliwości... Bo tryby procesowe są właśnie takie, że jeżeli tylko jest jakaś możliwość uniknięcia kary czy jakaś możliwość nieprawdy... Po prostu jeżeli ktoś daje czy bierze łapówkę, to robi wszystko, dokona dalszych niegodziwości i kłamstw, ażeby tylko się z tego procesu wyplątać.

Uważam, że powinniśmy być bardziej radykalni, dlatego że problemem Polski jest nie tylko to, że tak dużo różnych osób bierze łapówki, ale też to, że w społecznym odbiorze jest zrozumienie – choć jest też wielkie potępienie – dla czegoś takiego, iż ci, którzy wchodzi w różne te karuzele korupcyjne, czasami mówią: my po prostu nie mamy innego wyjścia. I to też jest bardzo niepokojące.

Chciałabym nawiązać do tego, co mówili pani senator Liszcz i pan senator Romaszewski. Ja nie zgadzam się z tym i nie mogę zaakceptować tego, że jest lepsza i gorsza łapówka. To znaczy że jeśli łapówkę bierze wysoki urzędnik, to jest to gorsze niż jeśli bierze niższy urzędnik. Oczywiście osoby pełniące wysokie funkcje są osobami zaufania publicznego i one szczególnie powinny swoim zachowaniem dobrze świadczyć o funkcjach, które wypełniają, i powinny być szczególnie moralne, z czym nie mamy do czynienia. Ale to zło jakby gwiazdziście rozkłada się wszędzie: i na urząd powiatowy, i na gminę, i na ministerstwo. Łapówka jest łapówką, zło jest złem, przestępstwo jest przestępstwem.

Chciałabym zwrócić uwagę na coś takiego...

(Senator Zbigniew Romaszewski: Ale czynna łapówka nie jest przestępstwem...)

Przepraszam, nie zrozumiałam.

(Senator Zbigniew Romaszewski: Czynna łapówka, wręczanie łapówki, nie jest przestępstwem.)

Ale szukamy środka, żeby przerwać to błędne koło łapownictwa. Czy pan, Pani Senatorze, nie zna przypadków, że biedni dają łapówki bogatym? Bo takich przypadków jest przecież bardzo

(senator K. Doktorowicz)

dużo. Ja nie chcę tu wymieniać różnych dziedzin, żeby nikogo nie obrazić, ale jest tak, iż istnieje pewne przekonanie, że żeby mieć wykonany jakiś zabieg czy otrzymać pewne świadczenia trzeba dać łapówkę. I wtedy biedni dają bogatym. W związku z tym również ten problem kuszenia, o którym była mowa, jest dla mnie dwuznaczny. No bo dlaczego mamy uważać, że uleganie pokusie nas z czegoś rozgrzesza czy usprawiedliwia? To jest fundamentalna sprawa, bo to jest nie tylko przestępstwo, ale też jest to głęboko niemoralne i głęboko poniżające dla wszystkich stron, również dla tych, którzy łapówki dają. Bo oto do szpitala idzie biedna kobieta i po prostu musi dać. Przecież to jest coś okropnego.

Być może pan ma rację. I być może jest głęboka racja w tym, co tak radykalnie pan mecenas senator Smoktunowicz sprecyzował – że może to jest jakiś brak, niedostatek tych poprawek. Ale uważam, iż musimy znaleźć sposób, żeby to błędne koło przerwać, ponieważ półśrodki mogą powodować to, iż bez przerwy będziemy czytali w gazetach, że ktoś wziął łapówkę, że jest wielka afera i że nasze państwo się niszczy. A poza tym również musimy usunąć ewentualną możliwość pomówienia. Muszą być także w tej kwestii klarowne przepisy, żeby nie dochodziło do zemsty, żeby nie było złej woli, żeby po prostu nie było tego zła.

Nie składałam żadnych wniosków legislacyjnych, bo uważam, że w tej sprawie prawnicy mają większą wiedzę, jak to zrobić. Pozwoliłam sobie jednak przedstawić pewną swoją opinię moralną, że jest już najwyższy czas, by to było – być może Unia Europejska nam pomoże, miejmy nadzieję – bardziej transparentne.

(Rozmowy na sali)

A więc szukajmy sposobów, żeby wreszcie to przerwać, dlatego że nie przetrwamy w tak skorpumpowanym świecie. Bardzo dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękujemy.

Pani senator Anna Kurska. Będzie pani ostatnia.

Senator Anna Kurska:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Chciałabym poruszyć sferę, która dotychczas nie była tu omawiana. Nie jest to objęte oczywiście art. 296a, nie dotyczy to funkcjonariuszy państwowych, ani wysokiej rangi, ani niskiej rangi. Dotyczy to lekarzy.

Relacja: lekarz i pacjent. Na tej płaszczyźnie nieraz dochodzi do takich sytuacji, że najbiedniejszy nawet człowiek sprzeda wszystko, zie-

mię, inwentarz żywy, martwy, żeby tylko członek jego rodziny miał zapewnioną operację w godziwych warunkach. I lekarz może się nawet nie domagać łapówki, bo są dwie kategorie... Ten lekarz po prostu powie, że nie ma miejsc, a potem się okazuje, że to miejsce się znajduje.

Tutaj właściwie powinnam zaapelować do Marka Balickiego, który być może znowu będzie ministrem zdrowia, żeby tę rzecz uregulować w taki sposób, by były po prostu różne stawki, dla biedniejszych niższe, a dla bogatszych wyższe – aby to było uzależnione, nie wiem, od dochodów czy... Marek się śmieje, być może ma rację. Ale mnie się wydaje, że to jest sprawa naprawdę żenująca, bo są ludzie, których po prostu nie stać na operację, i są lekarze, którzy... Bo wiadomo, niestety, że są tacy ludzie w każdym środowisku, tak samo jak w środowisku sędziowskim.

Dopóki byłam sędzią, nie wiedziałam, że moi koledzy biorą łapówki. Gdy zostałam odwołana ze stanowiska sędziego i w stanie wojennym znalazłam się na banicji, to przez rok wykonywałam zawód adwokata. I wtedy dowiedziałam się o niesamowitych historiach, właśnie od adwokatów. Zapytałam ich: skoro macie dowody, dlaczego nie wystąpiliście z tym do komisji dyscyplinarnej, tylko mnie o tym mówicie? Odpowiedź: a bo potem sędzia kosym okiem by na mnie patrzył. Ja na to: skoro takie macie morale, to nie mamy o czym mówić.

Właściwie tym, proszę państwa, pragnę zakończyć. Jeszcze tylko jedna wzmianka. Takie historie jak łapownictwo w kręgach sądownictwa, że gdzieś taki, powiedzmy, Wielkanowski pije razem ze swoim podsądnym czy uprawia z nim myślistwo, są naprawdę żenujące. A odium spada na wszystkich. No i potem Lepper krzyczy, że wszyscy to złodzieje, wszyscy, którzy rządzą, to złodzieje, a tylko oni nie kradli. I to jest po prostu przerażające. Dlatego brońmy się na różne sposoby. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Pan senator Zbigniew Romaszewski raz jeszcze. Nie? Rezygnuje pan. Dziękuję.

Wobec tego pan senator Marek Balicki.

Bardzo proszę.

Senator Marek Balicki:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Zostałem poniekąd wywołany do mównicy przez panią senator Kurską, ale przysłuchiwałem się też znacznej części wystąpienia pana senatora Romaszewskiego. Chciałbym powiedzieć, że ja nie podzielam takiego przekonania, że wy-

(senator M. Balicki)

łącznie prawo karne rozwiąże problem korupcji w Polsce. Większą wagę przykładam do tego, żeby procedury, przepisy prawne, regulacje dotyczące postępowania urzędników, władz publicznych, były określone w sposób jasny, by nie dawały pola do różnych możliwych interpretacji i żeby były przejrzyste.

W tych sprawach, o których mówiła pani senator Kurska, czyli dotyczących czasu oczekiwania na procedury medyczne, mamy podobną sytuację. Do czasu, kiedy Polska zastosuje się do rekomendacji komitetu Rady Ministrów, Rady Europy z ostatnich lat, dotyczących monitorowania czasu oczekiwania na procedury medyczne oraz zarządzania listami oczekujących – bo nie jesteśmy w takiej sytuacji ekonomicznej, żeby wszystkim w jednym momencie zapewnić dostęp do wszystkich procedur, kiedy one nie muszą być wykonane w trybie nagłym – będzie pole do korupcji poza różnymi czynnikami kulturowymi. To niestety bardzo wrosło w nasz krajobraz. I do tego momentu tak będzie. Ale wspomniane prace zostały już rozpoczęte, prowadzone są również przez organizacje pozarządowe. I wszystko zmierza w tym kierunku – jeśli opinia publiczna zaakceptuje te rozwiązania, które w niektórych krajach europejskich są z sukcesem realizowane – że i u nas skróci się czas oczekiwania na świadczenia, a także będą jasne i przejrzyste zasady, reguły dotyczące tego, kiedy ktoś powinien otrzymać świadczenie zdrowotne.

Druga sprawa, która ostatnio jest przedmiotem różnego rodzaju doniesień medialnych, czyli gospodarka lekiem. Tu również bez stworzenia przejrzystych procedur i bez rozdzielenia niektórych procesów, czyli rejestracji leków, refundacji itd. – niezależnie od tego, jak będą sformułowane przepisy prawa karnego – będzie pokusa do korupcji, bo człowiek jest istotą ułomną. Dlatego trzeba stworzyć takie przepisy, żeby ten człowiek miał poczucie, że cały czas jego ręce są pod obserwacją opinii publicznej czy instytucji nadzorujących. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Dziękuję.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że senator Czaja złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu* Wnioski o charakterze legislacyjnym złożyli: pan senator Izdebski, pan senator Dzido, pani senator Liszcz, pan senator Romaszewski i pani senator Szyszkowska.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Zwracam się do pana ministra z pytaniem, czy zechciałby teraz zabrać głos w sprawie przedstawionych wniosków.

Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Marek Sadowski:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Winien jestem nie tylko próbę ustosunkowania się do zgłoszonych wniosków legislacyjnych – z których nie wszystkie są sprecyzowane dostatecznie wyraźnie, żebym mógł je ocenić, ale to oczywiście będzie zrobione na posiedzeniu właściwej komisji – ale także winien jestem pewną ogólną refleksję na temat debaty, podnoszonych w niej wątpliwości i zarzutów oraz poprawek proponowanych przez komisję w sprawozdaniu.

Istotnie prawdziwe jest stwierdzenie, głęboko prawdziwe, że uchwalona przez Sejm 23 kwietnia 2003 r. ustawa o zmianie ustawy – Kodeks karny i dalszych, jeszcze innych ustaw, ma stanowić radykalny przełom. I to tak radykalny, że na przykład w zakresie dotyczącym pozbawiania sprawców przestępstw owoców ich działalności przestępczej jest ona, śmiem twierdzić, rozwiązaniem zupełnie oryginalnym i wyjątkowym w Europie. Ona jest może najbliższa ustawodawstwu amerykańskiemu, gdzie pragmatyczna wiara i przekonanie, że tylko pozbawienie sprawców owoców przestępstwa daje właściwy instrument do walki, zwłaszcza z przestępczością zorganizowaną, z przestępczością uderzającą w całe systemy gospodarcze, ekonomiczne i finansowe, jest i była od lat instrumentem walki z mafią, z organizacjami przestępczymi. Tak więc idziemy tym tropem, mając głębokie przekonanie, że w Polsce jest dostatecznie wysoki stan zagrożenia przestępczością poważną, która daje olbrzymie dochody przestępcom.

Wysoka Izbo! To jest zatem proponowany przez rząd przełom, proponowany przez rząd i przez Sejm, w zakresie przepisów dotyczących tego zagadnienia, a więc odebrania sprawcom przestępstw owoców ich działalności przestępczej. Chodzi nie tylko o korupcję. Korupcja jest tu drugim zagadnieniem. To jest związane nie tylko z korupcją, ale z wieloma innymi przestępstwami.

Wątpliwości Senatu w tym zakresie zostały przedstawione przez panią senator Teresę Liszcz, która zaproponowała poprawkę. Nie znam zapisu tej poprawki, jej myśl jednak idzie w tę stronę, żeby był obowiązek poszukiwania korzyści majątkowych, ale niebędących przedmiotem przestępstwa, w każdym przypadku przestępczości. Oczywiście, w zależności od tego, jak ta poprawka zostanie przedstawiona, zreda-

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(podsekretarz stanu M. Sadowski)

gowana, będzie można się do niej bliżej ustosunkować.

Drugi problem poruszył tutaj pan senator Dzio. Uzyskał już odpowiedź podczas debaty, ale ja chciałbym z całą mocą podkreślić, że zgłoszone tam propozycje są właściwie wykrzywieniem całej istoty nowelizacji. Zgłoszone propozycje i wygłoszone przez pana senatora wątpliwości sprowadzają się do tego, że podejrzewa on, iż osoby, które mają nieszczęście być bliskimi osobami, krewnymi, powinowatymi sprawców poważnych przestępstw, będą musiały poddawać się jakiejś lustracji majątkowej. Otóż to nie jest tak. To tylko w zakresie, w którym będzie działało domniemanie, on będzie dopiero wezwany do obrony, do wykazania legalności nabycia majątku czy składników tego majątku. Usunięcie tego systemu czy zastąpienie go jakimkolwiek innym systemem, mianowicie przywróceniem odwrotnego ciężaru dowodowego, właściwie likwiduje sens całego rozwiązania. Nie ma bowiem wątpliwości, że sprawcy poważnych przestępstw nie mają mienia, które by uzyskali w wyniku tych przestępstw. Zawsze u źródła, w chwili uzyskania jakiegokolwiek korzyści, starają się je lokować gdzie indziej, u kogoś innego niż u siebie, tworząc całe fortuny, całe majątki, z których, oczywiście, ci inni korzystają tylko przez grzeczność. Udowodnienie legalności nabycia majątku, nawet w przypadku bardzo kłopotliwych sytuacji, gdy jednak majątek jest legalny, nie powinno nikomu sprawiać trudności.

Czy osoby obdarowane, mające zaufanie do darczyńcy, powinny być dotknięte sankcją utraty przedmiotu, który jest elementem substratu korzyści majątkowej uzyskanej przez przestępcę? To oczywiście jest bardzo przykre, jeżeli obdarowana osoba, która nie ma żadnego związku ani wiedzy o przestępczej działalności darczyńcy, musi utracić ten dar. Ale jest to dar, a więc coś, co się uzyskało nieodpłatnie. Myślę, że to nie jest problem roweru подарowanego z okazji pierwszej komunii i że stosowanie tutaj takich przykładów łatwo może ośmieszać idee, a przecież nie o rowery z pierwszej komunii tu chodzi. Jednak prawo karne nie może wprowadzać takiego elementu, który by różnicował te przypadki. Różnicowanie tych przypadków, na przykład przez wprowadzenie przepisu, że jeżeli chodzi o drobne darowizny życia codziennego, to tutaj nie wchodzi w rachubę ta prawna konstrukcja domniemania i obowiązku wykazania legalności źródła, prowadziłoby do ośmieszenia regulacji prawnokarnej.

Jeżeli zatrzymać się chwilę na drugiej części regulacji zawartej w zmianie Kodeksu karnego, to z wielką uwagą wysłuchałem głosów i pana senatora Romaszewskiego, pani senator Liszcz, pana senatora Smoktunowicza i popierającej go,

ale w taki trochę dwuznaczny sposób, pani senator Doktorowicz. Muszę powiedzieć, że przebieg debaty wskazuje na to, jak ogromny problem pojawia się przy próbie rozerwania solidarności sprawców dwóch przestępstw. W żadnej bowiem z propozycji nie chciano by przyjąć, że dawanie łapówek, wręczanie korzyści przestępstwem nie jest. Chciałbym jeszcze raz podkreślić, że nawet najbardziej skrajne propozycje nie zmierzają do wykreślenia z katalogu przestępstw łapownictwa czynnego. Tak nie jest. Tylko w szczególnych okolicznościach, w okolicznościach czegoś, co można by porównać do czynnego żalu, zawiadomienia o zdarzeniu, zanim organy ścigania dostały wiadomość o nim, czyli wskazania okoliczności, jednym słowem doniesienia na siebie i na kogoś innego, przestaje to być doniesieniem na siebie. To jest stan maksymalny, stan uchwalony przez Sejm.

Odniesiono się tu do kwestii moralnych. Otóż, proszę Wysokiej Izby, nie chodzi o to, żeby moralnie rozgrzeszać urzędnika, funkcjonariusza pełniącego funkcję publiczną, na każdym szczeblu, z tego, że uległ pokusie. Nie o to chodzi. Jeżeli odwołujemy się tutaj do problemu moralności, to powstaje pytanie: czy bezwzględna rezygnacja z karania wszelkich przypadków łapownictwa czynnego, jeżeli tylko łapownik, który dokonał przestępstwa, zawiadamia organ o dokonanym przez siebie i przez inną osobę przestępstwie, jest moralna? Nie chodzi więc o moralne usprawiedliwianie czynności łapownictwa biernego, przyjmowania łapówek.

Nie tylko w Wysokiej Izbie, ale w prasie ostatnich tygodni przetoczyła się fala dyskusji, w której zabierali głos także praktycy prawa karnego, którzy przestrzegają przed możliwym rozwiązaniem, a przyjętym przez Sejm. Chodzi o pewien olbrzymi nacisk na osoby pełniące funkcje publiczne, nacisk, który będzie prowadził do następującego skutku: raz wzięłeś, będziesz brał zawsze, będziesz moim niewolnikiem, gdyż jak długo fakt przyjęcia choćby samej obietnicy korzyści majątkowej, jak chciał Sejm, nie ulega przedawnieniu, nie jest przedawniona karalność tego czynu, tak długo jesteś w moich rękach. Jednokrotne więc złamanie oporu urzędnika czy też jego przyzwolenie, bez oporu, na łapówkę, czyni go niewolnikiem tego, kto łapówkę daje.

Można, proszę Wysokiej Izby, patrzeć na ten problem z punktu widzenia szpitala i biednego pacjenta, poważnych zamówień publicznych, decyzji o skali ogólnopaństwowej, zezwoleń budowlanych, odstąpienia od czynności urzędnika skarbowego. Można więc pokazać olbrzymią paletę przypadków takich, kiedy sytuacja życiowa łamie wszelkie opory u tego, kto ma perspektywę dania łapówki, wobec perspektywy utraty najważniejszych swoich dóbr: życia, zdrowia, zdrowia najbliższych. I tutaj, proszę Wysokiej Izby,

(podsekretarz stanu M. Sadowski)

mimo że nie było takich przepisów, jak obecnie proponuje komisja senacka, to w przypadkach tak zwanej korupcji lekarskiej, a były takie i je sądzono, nikt jednak nie osądził i nie skazał osób, które dawały takie korzyści ordynatorom, kierownikom przychodni, lekarzom. Nie należy więc w ogóle wątpić w to, że ten bardzo daleko idący instrument, który daje sądowi prawo całkowitego odstąpienia i obowiązku, o czym się nie mówi, stosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w tych przypadkach, w których nie widzi okoliczności pozwalającej zwolnić od odpowiedzialności w całości, że ten instrument w olbrzymim stopniu może przyczynić się do zwalczania korupcji w Polsce.

Czy wszystkie rozwiązania mogą być uznane za usprawiedliwione w przypadku stanu wyższej konieczności publicznej, o jakim mówi się w odniesieniu do korupcji? Mnie się wydaje – rząd tak zaproponował i mam obowiązek tę propozycję rządu przypomnieć – że jednak nie, nie wszystko może być dozwolone stanem wyższej konieczności wywołanej sytuacją korupcyjną w państwie.

Chciałbym na koniec zwrócić uwagę na jeszcze jedną kwestię. Otóż nie tak dawno dokonano ratyfikacji konwencji o zwalczaniu korupcji w międzynarodowych transakcjach gospodarczo-handlowych. Ta konwencja, i wiele innych konwencji obowiązujących lub takich, które Polska ratyfikuje czy będzie ratyfikowała, każe z jednakową srogością traktować korupcję czynną i bierną, zwłaszcza w takich stosunkach, gdzie powstaje zależność międzynarodowa. A więc propozycja, która uwalnia całkowicie od odpowiedzialności dawcę łapówki, która będzie rozciągała się także na stosunki międzynarodowe, bo tak są skonstruowane przepisy kodeksu karnego, idzie wbrew temu, co dojrzała w korupcji Europa. Dojrzała ona mianowicie powstawanie bardzo silnych więzi, ale także bardzo silnych nacisków, które łamią nie tylko biedaków, ale także wysokich urzędników, wysokich urzędników międzynarodowych, pełniących funkcje publiczne w skali międzynarodowej. Ta konwencja zwraca się do państw, wymagając od nich, żeby traktowali surowo, co więcej, żeby pozbawiali wtórnych korzyści z łapownictwa tego, kto łapówkę dawał. Tymczasem przy całkowitym uwolnieniu od kary można, dając łapówkę, uzyskać bardzo poważną korzyść. Daję, byś dał, mówili Rzymianie, a nie: daję, bo muszę. I mieli trochę racji, ponieważ sprawca tego czynu nie odpowiadałby karnie, nie podlegałby odpowiedzialności karnej i tak na dobrą sprawę nie można by się mu dobrać do tego majątku czy tych korzyści, które uzyskał w zamian za to, że przekupił funkcjonariusza.

Podczas posiedzenia komisji debatowaliśmy nad problemem zaost్రzenia odpowiedzialności

i wprowadzenia kategorii zbrodni korupcyjnej. Pan senator Romaszewski widzi tutaj poważny problem. Problem jest także w tym, Wysoka Izbo, że podwyższanie czy wprowadzanie typu kwalifikowanego przestępstwa zbrodni w sytuacjach, w których chodzi o inne dobro niż życie ludzkie, mienie, bezpieczeństwo, suwerenność państwa, jest niezwykle rzadkością w prawie karnym. W polskim prawie karnym tylko fałszerstwo pieniędzy – i to jest tradycja niemal stuleci – było czynem przeciwko mieniu, mieniu państwa, władzy suwerennej w zakresie monetarnym. To zawsze było traktowane jak zbrodnie we wszystkich w zasadzie porządkach prawnych Europy. Tylko w niektórych okresach, do których może nie warto wracać myślą, czyniono zbrodnie z zamachów na mienie, i to zbrodnie zagrożone najwyższym wymiarem kary, jaki wówczas obowiązywał. Wobec tego zamachy na mienie z reguły, z reguły, co chcę powtórzyć, nie są kwalifikowane jako zbrodnie. To stwarza ogromną trudność w przyjęciu poprawki, którą pan senator Romaszewski sformułował, opisał, omówił, kiedy to wartość, kwotowe rozmiary korupcji miałyby decydować o podniesieniu tego przestępstwa do kategorii zbrodni. Oczywiście, na posiedzeniu komisji będziemy bardzo uważnie się przyglądać tym propozycjom. Nie chciałbym w tej sprawie całkowicie stawiać kropki nad „i”, ale należy tu być niezwykle powściągliwym.

I wreszcie ostatnia kwestia – korupcja w stosunkach gospodarczych. Jestem winien odpowiedź pani senator Szyszkowskiej. Otóż właśnie w stosunkach gospodarczych korupcja jest niezwykle groźnym zjawiskiem. W korporacjach gospodarczych, w wielkich organizmach gospodarczych, bez względu na to, czy one gospodarują mieniem osób prywatnych, akcjonariuszy czy mieniem publicznym, korupcja jest zjawiskiem niezwykle groźnym, bo wypacza stosunki gospodarcze, łamie konkurencję, łamie zasady swobody rynku, jest wymierzona właśnie przeciwko podstawowym elementom gry rynkowej. I jeśli się nie przeciwstawimy z olbrzymią surowością tej korupcji, to będziemy mieli sytuację Enronu, w której jest przecież także i korupcja między urzędnikami reprezentującymi wielkie organizacje gospodarcze – bo nie właścicielami, to są tylko najemnicy, którzy działają wbrew interesom gospodarczym tych, którzy im powierzyli swoje mienie. Jakże blisko jest od mienia powierzonego zarządowi przez obywateli, przez akcjonariuszy, przez udziałowców do mienia dawniej nazywanego społecznym – bardzo blisko. Wobec tego nie jest to własne mienie, przy którym nie ma w ogóle korupcji, bo na własną niekorzyść można działać w dowolny sposób, tylko jest to sytuacja, kiedy mamy do czynienia z zarządzaniem cudzym mieniem i uleganiem pokusom korupcyjnym, daniem, przyjmowaniem łapówek za

(podsekretarz stanu M. Sadowski)

transakcje wyrządzające szkody majątkowi tej korporacji, tego organizmu gospodarczego, tego wehikułu gospodarczego, który ma gospodarkę napędzać prawidłowo, a nie wadliwie. Dlatego próby łagodzenia bardzo wyważonych tutaj sankcji karnych, likwidacji czy wręcz sprowadzenia wszystkich przypadków korupcji do przypadku mniejszej wagi, w sytuacji, gdy chodzi o korupcję urzędniczą, jest, wydaje się, całkowicie nietrafne.

Tyle chciałbym poświęcić uwagi problemom dyskutowanym dzisiaj na sali Wysokiego Senatu. Przepraszam, że może trwało to za długo. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Ponieważ w trakcie dyskusji zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, proszę Komisję Ustawodawstwa i Praworządności o ustosunkowanie się do przedstawionych w toku debaty nad tym punktem wniosków i przygotowanie sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym zostanie przeprowadzone w dniu jutrzejszym.

Dziękuję naszym gościom.

Przystępujemy do łącznego rozpatrzenia punktów trzeciego i czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o nasiennictwie; stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.

Przypominam, że ustawa o ochronie prawnej odmian roślin została uchwalona przez Sejm na czterdziestym siódmym posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2003 r. Do Senatu została przekazana w dniu 29 kwietnia bieżącego roku. Ustawa o nasiennictwie została uchwalona przez Sejm na czterdziestym ósmym posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. Do Senatu została przekazana w dniu 10 maja 2003 r. Marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, w dniu 30 kwietnia bieżącego roku skierował do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej ustawę o ochronie prawnej odmian roślin, a w dniu 10 maja bieżącego roku – ustawę o nasiennictwie. Komisje po rozpatrzeniu ustaw przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że teksty ustaw zawarte są w drukach nr 388 oraz nr 401, a sprawozdania komisji w drukach nr 388A, 401A, 388B i 401B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej senatora Władysława Mańkuta o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie ustawy o nasiennictwie.

Senator Władysław Mańkut:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej pragnę przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie z posiedzenia komisji w sprawie ustawy o nasiennictwie.

Przedstawiona pod obrady Wysokiego Senatu ustawa została uchwalona przez Sejm 8 maja bieżącego roku. Ma ona na celu dostosowanie dotychczas obowiązujących przepisów do ustawodawstwa Unii Europejskiej w kilku dziedzinach, to jest: rejestracji odmian gatunków roślin uprawnych, wytwarzania tych odmian, oceny i kontroli materiału siewnego gatunków roślin uprawnych oraz gatunków odmian roślin ozdobnych i obrotu nim.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej rozpatrywała omawianą ustawę pod względem jej zgodności z przepisami Unii Europejskiej. Wniosła propozycje czterech poprawek. Ich szczegółowy zapis znajduje się w druku senackim nr 401A, który państwo senatorowie otrzymali przed dzisiejszymi obradami Senatu.

Zdaniem komisji, proponowane poprawki porządkują używane słownictwo oraz doprecyzowują termin zakończenia spraw rozpoczętych przed wejściem w życie ustawy.

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej wnoszę o przyjęcie przez Wysoki Senat ustawy zgodnie z projektem zawartym w druku nr 401A. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi senatora Andrzeja Anulewicza o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie ustawy o nasiennictwie.

Senator Andrzej Anulewicz:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi przedstawić sprawozdanie z prac nad ustawą o nasiennictwie.

Ustawę o nasiennictwie Sejm Rzeczypospolitej Polskiej uchwalił – jak informował pan marszałek – na czterdziestym ósmym posiedzeniu w dniu 8 maja, a senacka Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi procedowała nad tą ustawą w dniu

(senator A. Anulewicz)

23 maja. Sprawozdanie komisji zawarte jest w druku nr 401B.

Omawiana ustawa była rządowym projektem i ma na celu dostosowanie ustawodawstwa polskiego do wymogów prawa Unii Europejskiej. Stwarza ona podstawy prawne dotyczące badania i oceny odmian w celu ich rejestracji. Stwarza również podstawy prawne do prowadzenia rejestru odmian uprawnych, prowadzenia produkcji oraz obrotu materiałem siewnym.

Tylko te odmiany roślin rolniczych i warzywnych, które będą wpisane do krajowego rejestru, mogą być dopuszczane do obrotu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej – pod warunkiem, że znajdują się one we wspólnych katalogach roślin rolniczych i warzywnych. Wpis do rejestru wymaga spełnienia wymogów odrębności, wyrównania i trwałości oraz zachowania odmiany i nadania jej odpowiedniej nazwy.

Prowadzenie krajowego rejestru odmian ustawa powierza nowo powołanemu Centralnemu Ośrodkowi Badania Odmian Roślin Uprawnych. Do zadań ośrodka będzie należała stała współpraca z Komisją Europejską oraz z urzędami rejestrowymi państw członkowskich w zakresie rejestracji odmian, tworzenia wspólnych katalogów oraz prawnej ochrony odmian.

Ustawa określa wymagania dotyczące wytwarzania materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz materiału rozmnożeniowego winorośli, w szczególności w zakresie jakości i zdrowotności. Muszą one być zgodne z procedurą oceny tego materiału.

Warto zwrócić uwagę na fakt, iż import materiału siewnego i wprowadzenie go na polski rynek uzależnione będą od zgodności z systemem oceny i kwalifikacji obowiązującym w Unii Europejskiej oraz porozumienia z Komisją Europejską.

Ogólnie można powiedzieć, iż ustawa o nasiennictwie reguluje kwestie dotyczące rejestracji odmian roślin uprawnych, wytwarzania, oceny i kontroli materiału siewnego oraz obrotu tym materiałem.

Ustawa wchodzi w życie z chwilą uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej.

Panie i Panowie Senatorowie! W posiedzeniach i pracach Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi brali udział przedstawiciele rządu, to jest Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministerstwa Finansów, Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, a także izb rolniczych, Związku Twórców Odmian Roślin Uprawnych, Polskiej Izby Nasiennej, Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych, Związku Szkółkarzy Polskich, Stowarzyszenia Producentów Wysokiej Jakości Materiału Szkółkarskiego.

Po przeprowadzeniu analizy bardzo szczegółowej argumentacji osób biorących udział w dyskusji Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi postanowiła zarekomendować Wysokiej Izbie przyjęcie ustawy o nasiennictwie wraz z sześcioma poprawkami.

Poprawki dotyczące art. 38 ust. 2 i art. 44 ust. 4 pkt 1 mają charakter doprecyzowujący.

Art. 72 ust. 1, art. 73 ust. 1 i art. 73 ust. 2 zostają uzupełnione. Między innymi w art. 73 ust. 1 i ust. 2 dodaje się taki zapis: do praw tych stosuje się przepisy dotychczasowe. Dotyczy to prawa twórców odmian do wynagrodzenia.

Po art. 75 dodaje się art. 75a, który mówi, iż z dniem wejścia w życie ustawy dotychczasowy Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych staje się Centralnym Ośrodkiem Badania Odmian Roślin Uprawnych w rozumieniu ustawy.

Wcześniejsze poprawki, jak już wspomniałem, mają charakter doprecyzowujący.

Mam przyjemność w imieniu komisji złożyć Wysokiej Izbie propozycję przyjęcia ustawy o nasiennictwie wraz z zawartymi w sprawozdaniu poprawkami, co niniejszym czynię. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Dziękuję panu senatorowi.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej senatora Władysława Mańkuta o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.

Senator Władysław Mańkut:

Szanowny Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Z upoważnienia Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej mam przyjemność przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie z posiedzenia komisji, na którym była rozpatrywana ustawa o ochronie prawnej odmian roślin. Ustawa została przyjęta przez Sejm 24 kwietnia 2003 r. Ma ona na celu dostosowanie dotychczasowych przepisów do przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej i uwzględnia międzynarodową konwencję ochrony nowych roślin z 1991 r., a także członkostwo Polski w Światowej Organizacji Handlu.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej po rozpatrzeniu omawianej ustawy wniosła do niej jedną poprawkę, doprecyzowując art. 1 pkt 1 poprzez wskazanie, iż zapis ten dotyczy hodowcy odmian roślin.

W imieniu komisji proszę Wysoki Senat o przyjęcie uchwały zawartej w druku nr 388A. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi senatora Andrzeja Anulewicza o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.

Senator Andrzej Anulewicz:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt zaprezentować Wysokiej Izbie sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi z prac nad ustawą o ochronie prawnej odmian roślin, którą Sejm Rzeczypospolitej uchwalił na czterdziestym siódmym posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2003 r.

Senacka Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi procedowała nad omawianą ustawą w dniu 22 maja 2003 r., a sprawozdanie z jej prac zawarte jest w druku nr 308B.

Jest to rządowa propozycja uregulowań prawnych przede wszystkim w zakresie dostosowywania polskiego prawa do przepisów Unii Europejskiej. W bardzo czytelny sposób reguluje ona również sprawy ochrony prawnej odmian roślin, a w szczególności tryb oraz sposób przyznawania i pozbawiania prawa do ochrony wyhodowanej albo odkrytej i wyprowadzonej przez hodowcę rośliny, a także zarobkowego korzystania z niej. Ustawa określa zakres ochrony tego prawa.

Ponadto ustawa definiuje: odmianę, odmianę mieszańcową, składnik odmiany mieszańcowej, odmianę chronioną, hodowlę roślin, zachowanie odmiany, hodowcę, materiał siewny, materiał ze zbioru, badanie odmiany, państwa stowarzyszone, państwa członkowskie, państwa trzecie.

Ustawa określa, kto może ubiegać się o wyłączne prawa hodowcy do odmiany i na jakich warunkach, reguluje też kwestię sankcji karnych. Termin wejścia ustawy w życie ustalono na dzień uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Patrząc na całość ustawy, możemy powiedzieć, że ustawa o ochronie prawnej odmian roślin określa podmioty uprawnione, tryb przyznawania prawa do ochrony i zarobkowego korzystania z wyhodowanej albo odkrytej i wyprowadzonej odmiany rośliny oraz zakres tego prawa. Możemy również powiedzieć, iż ustawa zabezpiecza interesy polskich hodowców, producentów i naukowców.

W pracach komisji posiłkowano się opiniami między innymi przedstawicieli Związku Twórców Odmian Roślin Uprawnych, Polskiej Izby Nasiennej, Stowarzyszenia Producentów Wysokiej Jakości Materiału Szkółkarskiego, Związku Szkółkarzy Polskich, Centralnego Ośrodka Badań Odmian Roślin Uprawnych, izb rolniczych,

Biura Legislacyjnego Senatu, Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej.

Po przeprowadzeniu szerokiej dyskusji Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi w głosowaniu jednogłośnie zdecydowała, aby zarekomendować Wysokiej Izbie przyjęcie prezentowanej ustawy wraz z pięcioma poprawkami. Poprawki te dotyczą art. 1 pkt 1, art. 2 ust. 1 pkt 6, art. 11 ust. 2 pkt 8, art. 16 ust. 2 oraz art. 23 ust. 9. Poprawki te mają charakter doprecyzowujący, technicznolegislacyjny.

W imieniu Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi wnoszę o przyjęcie przez Wysoką Izbę ustawy o ochronie prawnej odmian roślin wraz z wymienionymi poprawkami. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję senatorowi.

Zgodnie z art. 44 można sprawozdawcom stawiać pytania w sprawie dwóch ustaw, które omawiamy. Czy są chętni?

Bardzo proszę, Senatorze.

Senator Jan Szafraniec:

Ja mam pytanie do pana senatora Anulewicza, który był uprzejmy wspomnieć, że treść ustawy była konsultowana z wieloma podmiotami. Jaki był efekt tych konsultacji? Czyli, innymi słowy, jak te podmioty ustosunkowywały się do materii tej ustawy?

Senator Andrzej Anulewicz:

Panie Senatorze, w wyniku tej szerokiej konsultacji, a ona rzeczywiście się odbyła, zgłoszono wiele propozycji. Nie wszystkie jednak zostały przyjęte przez komisję, nie wszystkie wnioski znalazły uznanie komisji. Ja na przykład, jako senator, pozwoliłem sobie obecnie zgłosić kilka poprawek do tej ustawy. Tak więc tych sześć poprawek to wynik głosowania i chcę powiedzieć, że głosowanie nad nimi w komisji było jednogłośnie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Bardzo proszę, Senatorze.

Senator Krzysztof Borkowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Ja mam kilka uwag do poszczególnych przepisów, artykułów. Chodzi tu o możliwość odwoływania się i kontroli. Na przykład z art. 54, art. 52

(senator K. Borkowski)

i art. 66 ustawy o nasiennictwie, czyli tej drugiej ustawy, wynika, że ta instytucja, która dokonuje oceny wyników badań, również kontroluje, tak samo inspekcja nasienne czy inne poszczególne inspekcje, które tutaj są wymienione. Stąd moje obawy, czy, powiedzmy, przedsiębiorca albo rolnik będą mieli prawo odwołania się do niezależnej instytucji. Czy nie byłoby stosowniej w przywołanych art. 52 i art. 54 zawrzeć inne przepisy? Czy nie lepiej byłoby w art. 52 wprowadzić zapis o powołaniu niezależnych laboratoriów i żeby minister rozwoju wsi czy rząd określili, jakie laboratoria mogą być powoływane? Bo z ustawy wynika, że będziemy odwoływać się do tej samej instytucji, która badała, jeśli chodzi o ocenę danego materiału siewnego.

W art. 54 jest taki zapis, że skreślenia z rejestru powinno się dokonywać przy ścisłej współpracy z nasiennym samorządem gospodarczym. Nie wiem, kto wchodzi w skład tego nasiennego samorządu gospodarczego. Chciałbym uzyskać odpowiedź w tej sprawie. Bo są przecież izby rolnicze, są inne samorządy rolnicze. Czy nie lepiej byłoby wprowadzić taki zapis?

W art. 66a mowa jest o tym, że decyzję o skreśleniu danego podmiotu z listy podejmuje główny inspektor. Czy nie lepiej byłoby powołać komisję odwoławczą, żeby było to jasno zapisane, albo w ustawie, albo w rozporządzeniach? Bo jeśli będziemy się powoływać na k.p.a, to biorąc pod uwagę fakt, że sądy, NSA rozpatrują sprawy w ciągu dwóch, trzech lat, nie tylko nie rozjaśni to obrazu, ale wręcz go zaciemni. Bardzo dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.
Senator Łęcki.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Panie Marszałku, mam pytanie do pana senatora sprawozdawcy. Obie komisje wprowadzają art. 75a, dosyć dziwnie brzmiący: z dniem wejścia w życie ustawy Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych staje się Centralnym Ośrodkiem Badania Odmian Roślin Uprawnych w rozumieniu ustawy. Można by tutaj mieć uwagi stylistyczne, ale to nieważne. Czy ten zapis nie jest podyktowany tym, że prędzej czy później ten centralny ośrodek stanie się państwowym instytutem naukowo-badawczym w sensie ustawy o instytutach? Bo to jest jak gdyby podwójne podkreślenie ważności tego tworu. Takie mam pytanie.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Bardzo proszę, Senatorze.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Myślę, że tymi pytaniami podzielę się z obecnym tutaj panem ministrem rolnictwa.

Chciałbym powiedzieć, że na posiedzeniu komisji była dyskusja zarówno w jednej sprawie, jak i w drugiej. Zdania były podzielone, a przeważała opinia, że nie wszystkie sprawy szczegółowe można zapisać w ustawie, można dać szansę ministrowi na wydanie stosownych rozporządzeń. Tak więc pewne szczegółowe uregulowania mogą znaleźć się w przepisach wykonawczych. Tyle mogę powiedzieć w tej chwili. Dziękuję.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Jolanta Danielak)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Czy pozostali sprawozdawcy chcieliby jeszcze, uzupełniając, przedstawić swoje stanowisko na podstawie skierowanych do nich pytań? Nie ma zgłoszeń.

Przypominam, że rozpatrywane ustawy były rządowymi projektami ustaw, a do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chciałybyśmy zapytać obecnego na posiedzeniu przedstawiciela rządu, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Jerzy Pilarczyk: Tak, bardzo proszę.)

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Jest z nami dzisiaj sekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi, pan minister Jerzy Pilarczyk.

Bardzo proszę.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Panowie senatorowie sprawozdawcy dość szeroko uzasadnili potrzebę uchwalenia tych ustaw. Chciałbym więc tylko zaakcentować, że te dwie ustawy w pełni dostosowują nasze prawo w tym zakresie do prawa unijnego. Zwracam uwagę na to, że wchodzi właśnie z dniem przy-

(sekretarz stanu J. Pilarczyk)

stąpienia Polski do Unii Europejskiej, a więc i prawo, i procedury będą w pełni dostosowane. Tak więc cały obszar związany z produkcją nowych odmian roślin uprawnych, kwalifikowaniem materiału siewnego, wszystkich procedur, które są z tym związane, będzie już uregulowany. Przy rejestracji nowych odmian określona została rola i miejsce Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych.

W celu wyjaśnienia chciałbym poinformować, że ta instytucja już działa, natomiast zapisy, które są w tej ustawie, troszeczkę wprowadzają w błąd. Te dwie ustawy bowiem – o nasiennictwie i o ochronie prawnej odmian roślin uprawnych – wywodzą się z dotychczas obowiązującej ustawy o nasiennictwie. Z dniem wejścia ich w życie dotychczasowa ustawa przestaje obowiązywać, czyli jej nie ma.

Zapis w art. 71a, o który pan senator pytał, według prawników jest konieczny z tej racji, że w momencie gdy przestanie obowiązywać dotychczasowa ustawa, to również jak gdyby wygaśnięcie podstawa prawna funkcjonowania Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych. W związku z tym ten artykuł jest konieczny, żeby podkreślić, iż funkcjonujący na podstawie starej ustawy Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych staje się nim zgodnie z przepisami nowej ustawy, czyli to jest jak gdyby usankcjonowanie jego roli i miejsca. Nie ma natomiast absolutnie potrzeby, ażeby COBORU funkcjonował jako jednostka badawczo-rozwojowa, nie było takiego zamiaru.

Chciałbym podziękować obydwóm komisjom i obydwóm sprawozdawcom, szczególnie sprawozdawcy Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, za podjęcie cennych inicjatyw i zgłoszenie poprawek. Oświadczam, że reprezentując rząd, popieram poprawki zgłoszone przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Były one konsultowane, omawiane na posiedzeniu komisji z naszym udziałem i w pełni je akceptujemy.

Chciałbym odpowiedzieć na wątpliwości czy pytania zgłoszone przez pana senatora, dotyczące możliwości odwoływania się do niezależnej instytucji. Otóż z natury określonej w tejże ustawie Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa jest instytucją niezależną. I właśnie dlatego jest powołana ustawą, i dlatego nadano jej taki charakter i takie uprawnienia, że jest instytucją niezależną. W strukturze tej inspekcji funkcjonują wojewódzkie inspektoraty ochrony roślin i nasiennictwa, które przygotowują procedury związane z oceną i wydawaniem dokumentów potwierdzających tę ocenę. Wnioskodawcy czy może podmiotowi, którego materiał jest poddawany ocenie, przysługuje prawo odwoływania się do głównego inspektora. Tak więc instytucja czy

jednostką odwoławczą w tym przypadku jest główny inspektor. Gdyby stanowisko czy decyzja głównego inspektora była w dalszym ciągu niezadowolająca, to oczywiście spór rozstrzyga Naczelny Sąd Administracyjny.

Oczywiście główny inspektorat, główny inspektor dysponuje laboratoriami referencyjnymi w odpowiednim zakresie, w związku z czym te laboratoria, ich charakter, ich zadania też gwarantują niezależność. Laboratoria referencyjne wyznaczone przez ministra rolnictwa muszą bowiem spełniać liczne wymogi formalnoprawne, merytoryczne, muszą być przygotowane do prowadzenia tych badań. I dlatego wydaje mi się, że prawdopodobieństwo pojawienia jakiegoś odstępstwa od tej normy niezależności jest minimalne, żeby nie powiedzieć: niemożliwe.

Nie zauważyłem takiego zapisu, o którym mówił pan senator, odwołując się do terminu „samorząd nasienny”. Jak sobie przypominam, na posiedzeniu komisji przedstawiciele środowisk twórczych, konkretnie Polska Izba Nasienna, zgłaszali potrzebę zapisu o tym, że samorząd nasienny pełni pewne funkcje. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie podzieliła potrzeby tej regulacji i w związku z tym Polska Izba Nasienna zgłosiła poprawkę dotyczącą potrzeby odwoływania się do komisji odwoławczej, w której szczególne znaczenie miałby mieć samorząd nasienny jako instytucja niezależna. Można by dyskutować, czy taki samorząd, czy reprezentanci samorządu nasiennego byłiby tak do końca niezależnymi członkami takiej komisji odwoławczej, w końcu reprezentowaliby konkretnych producentów. Nie ma gwarancji, że członkowie tej komisji odwoławczej, wywodzącej się z samorządu, byłiby bardziej niezależni niż pracownik inspekcji powoływany przez organa inspekcji, zobowiązany pewnymi aktami prawnymi, między innymi ustawą, do niezależności. W moim przekonaniu, taki samorząd byłby mniej niezależny niż to, co jest określone w ustawie. I dlatego rząd nie podziela poglądu, że jest potrzeba powoływania komisji odwoławczej. Procedura przewidziana w ustawie jest wystarczająca i gwarantuje tę niezależność. Muszę powiedzieć, że obowiązujące dzisiaj procedury są podobne do tego, co będzie obowiązywać, i w zasadzie nie mamy przypadków czy zbyt wielu przypadków... Być może zdarzają się incydentalnie; ja, przynajmniej w chwili obecnej, nie mam takich informacji. W zasadzie sprawdził się ten system kontroli, trybu odwołania, jaki dzisiaj obowiązuje, a jest w tej ustawie prawie że dosłownie powtórzony. W związku z tym nie ma powodu, by powoływać kolejną komisję odwoławczą, tym bardziej że powoływanie kolejnych komisji, oprócz Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, która będzie w tym zakresie wykonywać te zadania, wiązałoby się z jakimś wynagrodzeniem, z pewnymi kosztami. Byłyby to niewątpliwie dodatkowe koszty.

(sekretarz stanu J. Pilarczyk)

Reasumując – projekty ustaw uzyskały również pozytywną opinię Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o zgodności z prawem europejskim, również poprawki rekomendowane przez komisję taką akceptację uzyskały. Dlatego też proszę Wysoką Izbę o przyjęcie tych projektów ustaw i ich uchwalenie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo serdecznie.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do pana ministra, pytania oczywiście związane z omawianym punktem porządku obrad.

Bardzo proszę, pan senator Sztorc.
(Senator Jan Szafraniec: Szafraniec.)

Szafraniec, bardzo przepraszam.

(Senator Jan Szafraniec: Nie ma dzisiaj senatora Sztorca.)

Też mi przykro. Przepraszam, Panie Senatorze.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Ministrze, mam trzy pytania.

Mianowicie na terenie Rzeczypospolitej, zgodnie z ustawodawstwem wspólnotowym, będzie znajdował się tylko i wyłącznie materiał siewny odmian wpisanych do katalogu. Materiał ten musi spełniać wymogi państw członkowskich. A zatem, czy istnieje możliwość, że Polska może importować materiał siewny z krajów pozostających poza Unią Europejską? To pierwsze pytanie.

Drugie pytanie. Wiem, że materiał siewny odmian zagranicznych będzie w obrocie krajowym i będzie stanowił konkurencję dla materiału siewnego wyprodukowanego z odmian polskich. Czy nie istnieje niebezpieczeństwo, że wprowadzenie obcego materiału w wyniku liberalizacji obrotu tymże materiałem może przynieść złe skutki ze względów klimatycznych, glebowych, zakwaszenia gleby? Innymi słowy, czy będzie możliwość odmowy wprowadzenia do wpisu takiego materiału siewnego, który nie będzie spełniał tych warunków klimatycznych, glebowych w naszym kraju? Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, pan senator Kulak.

Senator Zbigniew Kulak:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Myślałem, że najpierw odpowie pan minister. Mam zupełnie inne pytanie: Panie Ministrze, czy

potwierdza pan stwierdzenie, rodzaj zarzutu Związku Twórców Odmian Roślin Uprawnych, że na etapie tworzenia projektu tej ustawy i przekazywania jej do Sejmu to środowisko nie było obiektem, podmiotem, z którym konsultowano zapisy tej ustawy? Bo z takim stwierdzeniem się spotkałem.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Czy są kolejne pytania do pana ministra? Nie ma.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Józef Pilarczyk:**

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Zacznę może od odpowiedzi na pytanie senatora Kulaka. Nie jest dla mnie zaskoczeniem taka opinia twórców z racji tego, że na każdym etapie prac legislacyjnych i w trakcie przygotowania tego w resorcie, i w trakcie uzgodnień międzyresortowych, i zewnętrznych z różnymi organizacjami i instytucjami zainteresowanymi tym problemem, ten wniosek był zgłaszany przez to środowisko twórców. Miał on polegać na tym, żeby twórcom przyznać takie same prawa jak hodowcom. Otóż w ustawie jest rozróżnienie hodowców i twórców. Hodowca może być jednocześnie twórcą, ale pod warunkiem że jest właścicielem hodowli, zaś nasi twórcy odmian najczęściej byli i są pracownikami, można powiedzieć, najemnymi, tylko pracownikami, a więc za swoją pracę otrzymują wynagrodzenie. Jest to kwestia tego, czy otrzymują wynagrodzenie ekwiwalentne za wkład twórczy w efekt swojej pracy, czy po prostu są usatysfakcjonowani, czy nie. Nie można im natomiast przyznać praw właścicielskich czy praw własności do efektu przez nich wytworzonego, jakie trzeba przyznać hodowcy w rozumieniu tej ustawy, praw właściciela firmy hodowlanej. A więc ta grupa twórców – tak ich trzeba nazywać – zrzeszona w instytucji, organizacji, o której pan senator mówił, cały czas, być może słusznie domagając się większych praw niż te, które wynikają tylko i wyłącznie z umowy o pracę, była niezadowolona ze stanowiska, jakie rząd przyjmował na każdym etapie zgłaszania tego problemu. Wychodząc przede wszystkim z pewnych zasad prawnych, które obowiązują w naszym państwie, nie można przyznawać praw właściciela pracownikowi, który za swoją pracę zgodził się tylko otrzymywać wynagrodzenie.

Czy materiał siewny po wejściu Polski do Unii Europejskiej może być importowany? Oczywiście może, pod warunkami określonymi w usta-

(sekretarz stanu J. Pilarczyk)

wie. Są one tożsame z tymi, jakie będą obowiązywać w krajach Unii Europejskiej. W tej kwestii musimy powiedzieć, że faktycznie będzie istnieć konkurencyjność pomiędzy polską hodowlą i hodowlą dotychczasowych krajów członkowskich, przy czym ta konkurencyjność na niekorzyść polskich podmiotów, powiedziałbym, może być ograniczona z racji tego, że – proszę zwrócić uwagę – w tejże ustawie mamy zapisy dotyczące tak zwanego porejestrowego doświadczalnictwa odmianowego. Te uregulowania są między innymi po to, żeby przyszłemu użytkownikowi, rolnikowi, który chce uprawiać daną odmianę, dać pełną informację o wynikach i efektach w konkretnych warunkach w danym regionie.

Porejestrowe doświadczalnictwo odmianowe prowadzone jest pod nadzorem Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych. Ośrodek prowadzi te badania i doświadczenia w różnych rejonach kraju, badając również charakterystyczne regionalne różnice klimatyczne. Trzeba powiedzieć, że dzisiaj rolnicy korzystają już z tych informacji w szerokim zakresie. Coraz częściej przekonują się, że sprowadzenie na przykład niemieckich odmian pszenicy jest wysoce ryzykowne, co między innymi w tym roku bardzo się uwidoczniło w południowo-zachodnim rejonie Polski.

Tak więc w tej chwili rolnicy kładą nacisk głównie na informacje z porejestrowego doświadczalnictwa odmianowego i nie patrzą na to, że za parę złotych taniej mogą kupić odmianę niemiecką, często zachwalaną, tylko jednak pytają Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych, jaka jest wartość i czy z tych badań wynikają zalecenia dla danego regionu kraju. Tak więc nie ma takiego zagrożenia. Oczywiście, ktoś może tak zrobić z nieświadomości, żeby nie powiedzieć: wykorzystany przez oszustów. Może taki przypadek zaistnieć. Ale każdy świadomy rolnik wie o tym, że zanim zasieje konkretną odmianę, najpierw musi zdobyć podstawowe informacje o jej przydatności w odpowiednich warunkach.

Będzie można również – już o tym mówiłem, ale chciałbym to jeszcze zaakcentować – importować materiały nasienne z krajów trzecich, jeżeli zostaną spełnione warunki określone w przepisach naszych ustaw, a więc również w regulacjach prawnych obowiązujących w Unii Europejskiej.

Będzie też można odmówić wpisania danej odmiany do rejestru, pod warunkiem że przechodząc badania przedrejestrowe, odmiany te nie spełnią minimalnych wymogów, które uprawniają do dokonania takiego wpisu.

To chyba wszystko, Pani Marszałek, jeśli chodzi o odpowiedzi na pytania, które zostały mi zadane.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Czy są kolejne pytania do pana ministra? Jeżeli nie, to serdecznie dziękuję.

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk: Dziękuję bardzo.)

Otwieram łączną dyskusję nad rozpatrywanymi ustawami.

Przypominam o wymaganiach regulaminowych dotyczących czasu przemówień senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być złożone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad danymi ustawami.

Przypominam, że połączone komisje będą rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Bardzo proszę o zabranie głosu pana senator Kulaka.

Senator Zbigniew Kulak:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Reprezentuję jako senator południowo-zachodnią Wielkopolskę, która w dziedzinie rolnictwa jest regionem na pewno o dużym znaczeniu, o wysokim poziomie rolnictwa. Mimo że z zawodu nie jestem rolnikiem, to proszony przez środowisko fachowców, również z dziedziny nasiennictwa, razem z senatorem Pieniążkiem, przewodniczącym senackiej komisji rolnictwa, parę tygodni temu zorganizowaliśmy tu, w budynku Senatu, piętro niżej, wielogodzinną konferencję, która miała nas przygotować do dzisiejszej debaty, a także stworzyć możliwość, atmosferę i warunki odpowiednie dla wymiany poglądów między środowiskami zainteresowanymi profesjonalnie tymi dwiema ustawami, nad którymi dzisiaj dyskutujemy, choć prawdopodobnie nie do końca środowiska te były usatysfakcjonowane wymianą poglądów i wpływem na ostateczne brzmienie tych ustaw, najpierw na etapie przygotowywania tej ustawy, a potem w trakcie prac sejmowych.

Chciałbym podziękować zarówno marszałkowi Senatu za życzliwość dla zorganizowania tej konferencji, jak i panu ministrowi Pilarczykowi, który uczestniczył w konferencji przez wiele godzin razem z zespołem swoich współpracowników. Wydaje mi się, że najlepszym dowodem na to, że ustawa była tworzona w atmosferze poszukiwania kompromisu, jest fakt, że na etapie przejścia ustawy z Sejmu do Senatu otrzymałem szereg kolejnych sugestii poprawek. Kontaktując się w ostatnich dniach z ich autorami, zostałem

(senator Z. Kulak)

poinformowany, że właściwie zdecydowana większość tych sugestii została uwzględniona, jeśli nie w pracach komisji czy ostatecznych pracach w Sejmie, to w formie poprawek zgłoszonych przez komisje senackie i referowanych tutaj przez kolegów senatorów sprawozdawców.

W tej chwili sprawa wydaje się zatem jasna, klarowna, nie ma nieudomówień czy jakichś wątpliwości. Chciałbym w związku z tym podkreślić znaczenie Senatu, który już wtedy, kiedy ustawa była jeszcze na etapie wczesnych prac roboczych w Sejmie, bardzo rzetelnie, bardzo merytorycznie starał się przygotowywać grunt pod dzisiejszą debatę i ostateczne sfinalizowanie prac nad tą ustawą.

Ustawa jest głęboko specjalistyczna i niewątpliwie trudna dla osób, które z tą branżą nie mają wiele wspólnego, ale może się okazać kluczowa dla praktyki w ciągu najbliższych lat. Minione lata uświadomiły nam bowiem, że na nasz rynek napływają różne materiały siewne, materiały legalne, nielegalne, podrabiane, fałszowane itd. Ta ustawa ma te wszystkie sprawy uregulować, a równocześnie – była o tym mowa na etapie pytań – wyeliminować ewentualne nowe zagrożenia, które mogą się w tej dziedzinie pojawić.

Chciałbym mimo wszystko zgłosić jeszcze jedną poprawkę, prosząc oczywiście fachowców, tak jak dotychczas, o ustosunkowanie się do niej w czasie posiedzenia komisji rolnictwa a raczej – w tej sytuacji, w jakiej dziś obradujemy – połączonych komisji, bo każda poprawka zgłaszana z tej trybuny zostanie dodatkowo omówiona i poddana pod głosowanie w połączonych komisjach, czyli Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, z tej racji, że jest to również ustawa dostosowująca nasze przepisy do prawa europejskiego. Poprawka ta miałaby za zadanie uregulowanie jeszcze jednego obszaru, bo wydaje mi się, że w ustawie o ochronie prawnej odmian roślin nie jest on do końca uregulowany.

Chciałbym mianowicie zmienić brzmienie art. 23 i zapisać, że posiadacz gruntów rolnych może bez zgody hodowcy stosować materiał ze zbioru odmiany chronionej jako materiał siewny, ale równocześnie chciałbym narzucić szereg ograniczeń, żeby nie działało się to w sposób zupełnie chaotyczny i niekontrolowany, na obszarach mogących zasadniczo psuć rynek w tej dziedzinie. Pełny tekst poprawki, czyli nowy art. 23 z pięcioma ustępami, pozwalam sobie złożyć u pani marszałek. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że senatorowie Bartos i Gładkowski złożyli swoje przemówienia w dyskusji do protokołów, przy czym senator Bartos złożył przemówienia dotyczące obu projektów ustaw*.

Informuję, że w dyskusji wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie złożyli pan senator Zbigniew Kulak oraz senatorowie Andrzej Anulewicz i Władysław Mańkut.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam łączną dyskusję.

Ponieważ w trakcie łącznej dyskusji nad ustawami zostały zgłoszone wnioski o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu proszę Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o nasiennictwie oraz ustawy o ochronie prawnej odmian roślin zostaną przeprowadzone w dniu jutrzejszym.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym siódmym posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2003 r., a do Senatu przekazano ją 29 kwietnia tego samego roku. Marszałek Senatu 30 kwietnia 2003 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz do Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 389, a sprawozdania komisji w drukach nr 389A i 389B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej senatora Władysława Mańkuta o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Władysław Mańkut:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej mam zaszczyt przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie z posiedzenia komisji w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środ-

* Przemówienia złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator W. Mańkut)

kach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw.

Omawiana ustawa została przyjęta przez Sejm, jak już zostało powiedziane, 24 kwietnia 2003 r. Jej podstawowym celem jest dostosowanie ustawodawstwa polskiego w tym zakresie do przepisów Unii Europejskiej.

Do najważniejszych zmian wnoszonych rozpatrywaną ustawą należy zaliczyć wprowadzenie od 1 sierpnia 2003 r. zakazu wytwarzania mieszanek paszowych z materiałów paszowych, które zawierają substancje niepożądane w ilości przekraczającej ich dopuszczalną zawartość.

Ponadto ustawa, nowelizując dotychczasowe uregulowania, wprowadza przepisy mające na celu skorelowanie krajowych i unijnych przepisów dotyczących wytwarzania i wprowadzania do obrotu dodatków paszowych oraz materiałów paszowych typu biobiałka.

Pragnę poinformować Wysoką Izbę, że wszystkie poprawki Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, a jest ich siedem, zostały przyjęte przez Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi wraz z innymi poprawkami przyjętymi niezależnie przez tę komisję.

Z tych względów Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej po rozpatrzeniu przyjętej przez Sejm ustawy proponuje Wysokiej Izbie przyjęcie projektu uchwały przedstawionej w druku nr 389A, wraz z zawartymi w niej poprawkami. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi senatora Mariana Kozłowskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Ministrze... Panie Senatorze, przepraszam. Ale może kiedyś będzie pan ministrem, wszystko się może zdarzyć.

(Senator Marian Kozłowski: Nie chcę być ministrem.)

(Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Pilarczyk: Pani Marszałek, minister jeszcze jest.)

Panie Ministrze, proszę się nie denerwować, to nie jest decyzja. (Wesołość na sali)

Senator Marian Kozłowski:

Ja zaznaczyłem, że nie chcę być ministrem, niemniej jednak dziękuję za propozycję. (Wesołość na sali)

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Celem rządowego projektu ustawy z dnia 31 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy o środkach

żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw – druk nr 1302 – jest dostosowanie obecnie obowiązującej ustawy z dnia 23 sierpnia 2001 r. o środkach żywienia zwierząt do aktualnych przepisów prawa Unii Europejskiej obowiązujących w tej dziedzinie.

Projekt ustawy został skonsultowany przez rząd z Krajową Radą Izb Rolniczych, ze społeczno-zawodowymi organizacjami rolników oraz związkami zawodowymi rolników, między innymi z Centralnym Laboratorium Przemysłu Paszowego, Federacją Związków Producentów Rolnych, Izbą Gospodarczą Handlowców, Przetwórców Zbóż i Producentów Pasz, Krajową Radą Lekarsko-Weterynaryjną, Krajową Izbą Producentów Drobiu i Pasz, Krajowym Związkiem Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych, Niezależnym Samorządnym Związkiem Zawodowym Rolników Indywidualnych „Solidarność”, Polskim Związkiem Producentów Pasz oraz Związkiem Zawodowym Rolnictwa „Samoobrona”.

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 24 kwietnia bieżącego roku uchwalił tę ustawę – druk nr 389 – z licznymi poprawkami, które wyraźnie ją wzbogaciły. Do najważniejszych zmian wprowadzonych rozpatrywaną ustawą trzeba zaliczyć wprowadzenie od dnia 1 sierpnia bieżącego roku zakazu wytwarzania mieszanek paszowych z materiałów paszowych, które zawierają substancje niepożądane w ilości przekraczającej ich dopuszczalną zawartość.

Ustawa nowelizująca wprowadza przepisy mające na celu skorelowanie krajowych i unijnych uregulowań dotyczących wprowadzania do obrotu dodatków paszowych oraz materiałów paszowych typu biobiałka uzyskiwane z bakterii, drożdży, glonów i grzybów, niebiałkowe związki azotowe, aminokwasy i ich sole oraz analogi aminokwasów.

Do dnia uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej ustawa zakłada współistnienie uregulowań krajowych i unijnych, a od dnia akcesji Polski do Unii Europejskiej do obrotu będą mogły być wprowadzone wyłącznie dodatki paszowe, na które uzyskano zgodę Komisji Europejskiej i które zostały wpisane do prowadzonego przez tę komisję rejestru. Materiały paszowe typu biobiałka będą mogły być wprowadzane do obrotu, jeżeli zostaną dopuszczone do obrotu w Unii Europejskiej.

W ustawie uregulowano także kwestię wytwarzania środków żywienia zwierząt do wywozu poza polski obszar celny, a po akcesji Polski do Unii Europejskiej – poza obszar celny Unii Europejskiej.

Opiniowana ustawa nowelizuje również ustawę o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej, dostosowując przepisy tej ustawy do przepisów ustawy o środkach żywienia

(senator M. Kozłowski)

zwierząt, a także ustawę o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia.

Podsumowując, chciałbym stwierdzić, że ustawa ta zapewnia bezpieczeństwo żywienia zwierząt gospodarskich, środowiska naturalnego, a tym samych konsumentów żywności. Ponadto podnosi rangę instytucji państwowych ze względu na procedury związane z działalnością komisji paszowej i dostosowuje polskie rozwiązania do wymogów Unii Europejskiej.

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi rekomenduje poprawki zawarte w druku nr 389B. Wysoki Senat raczy uchwalić załączony projekt uchwały.

Dodam tylko, że w ostatnim czasie wpłynęły dodatkowe poprawki specjalistów, które zgłaszam do rozpatrzenia przez połączone komisje: Komisję Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytania? Nie ma zgłoszeń.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

(Senator Marian Kozłowski: Dziękuję.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister rolnictwa i rozwoju wsi.

Jest z nami w dalszym ciągu pan minister Piłarczyk, którego pytam, czy zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Rozumiem, że pan minister taką ochotę wyraża. Bardzo proszę.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Piłarczyk:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Chciałbym potwierdzić, że projekt zmiany ustawy o środkach żywienia zwierząt jest istotnym elementem systemu bezpieczeństwa żywności, jaki tworzymy w tej chwili w kraju. System ten ma być ponadto jednym z ogniw systemu bezpieczeństwa żywności w Unii Europejskiej po wstąpieniu Polski do tejże Unii.

Sprawy związane z bezpieczeństwem żywności dotyczą nie tylko samych produktów żywnościowych, ale również bezpieczeństwa na każdym etapie wytwarzania tejże żywności, począwszy od pasz dla zwierząt, a skończywszy na gotowych produktach spożywczych. W tej ustawie zajmujemy się tym pierwszym ogniwem: bezpieczeństwem na etapie żywienia zwierząt, które w ostatnich latach, w ostatnim okresie ma bardzo duże znaczenie w związku z tym, że w żywieniu zwierząt pojawiły się nie tylko takie produkty, jak pasze objętościowe czy pasze treściwe, ale także coraz częściej stosowane substancje typu regulatory wzrostu, antybiotyki, kokcydiostatyki, które mogą mieć wpływ, jeśli są stosowane niewłaściwie, na życie i zdrowie człowieka.

Często bezpieczeństwo czy przydatność tej paszy do żywienia zwierząt określa się przez zachowanie się zwierzęcia czy jego stan zdrowotny. Musimy jednak pamiętać, że w organizmie zwierzęcia substancje niepożądane, substancje szkodliwe są kumulowane i ich negatywny wpływ jest obserwowany po spożyciu u człowieka. Dlatego tego typu procedury jak zaproponowane w tej ustawie mają zabezpieczać przed negatywnym wpływem substancji, dodatków paszowych stosowanych w żywieniu zwierząt, na życie i zdrowie człowieka. Procedury tutaj zawarte, które są odwzorowaniem regulacji obowiązującej w Unii Europejskiej, zapewniają bezpieczeństwo na każdym etapie dopuszczania dodatków paszowych i produktów paszowych do żywienia zwierząt.

Chciałbym podziękować, zarówno komisji rolnictwa jak i Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej za wnikliwą analizę treści tej ustawy. Poprawki, które zostały zarekomendowane przez senatorów sprawozdawców, uzyskały aprobatę rządu. Stąd też oprócz tej treści ustawy, którą przyjął Sejm, pragnę rekomendować również poprawki przedstawione przez sprawozdawców obydwu komisji. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Proszę jeszcze o pozostanie przy mównicy, bo wiem zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu pragnę zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do obecnego przedstawiciela rządu.

Bardzo proszę, pan senator Szafraniec.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Ministrze, mam trzy pytania.

Wprowadzenie regulacji ustawowych spowoduje swobodne sprowadzenie na polski obszar

(senator J. Szafraniec)

celny dodatków paszowych i materiałów paszowych typu biobiałka, na które uzyskano zgodę w ramach uzgodnień z Unią Europejską. Oczywiście zostaną również zniesione bariery wobec wprowadzenia na obszar celny Unii Europejskiej produkowanych w Polsce środków żywienia zwierząt. Czy i na ile polscy producenci przygotowani są do tej konkurencji? Obawiam się, że to będzie bardzo nierówna konkurencja. To pytanie pierwsze.

Drugie pytanie. Czy Polska może importować środki żywienia spoza obszaru celnego Unii Europejskiej?

I pytanie trzecie. Pan senator sprawozdawca wyliczył bardzo szeroki zestaw podmiotów, z którymi konsultowano tę ustawę. Czy były jakieś zarzuty, a jeśli tak, to których z nich nie uwzględniono w zapisach ustawowych? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Piłarczyk:

W zakresie objętym tą ustawą regulacje obowiązujące w Polsce, tak jak już mówiłem, będą tożsame z regulacjami Unii Europejskiej, a więc pod tym względem będziemy funkcjonować na tym samym obszarze i będą obowiązywać takie same procedury związane z rejestracją dodatków paszowych. Stąd też w obrocie mogą być wyłącznie te dodatki paszowe, które są zarejestrowane w systemie obowiązującym w Unii Europejskiej. Wchodzimy w system rejestracji, unijnej rejestracji, co oznacza, że będzie funkcjonował nie tylko jeden system rejestracji, ale jeden system bezpieczeństwa żywności, w tym przypadku bezpieczeństwa związanego z wprowadzeniem do obrotu środków żywienia zwierząt.

Polska będzie mogła importować, jak każdy inny kraj Unii Europejskiej, dodatki paszowe, pod warunkiem że te dodatki paszowe będą mogły być czy będą w rejestrze Unii Europejskiej. Czyli przed importem muszą uzyskać potwierdzenie, że przeprowadzone zostały badania przewidziane w obowiązujących procedurach i przepisach Unii Europejskiej. Po uzyskaniu takich potwierdzeń te dodatki z innych krajów mogą być importowane.

Jakie zarzuty zostały przedstawione, a nie zostały uwzględnione? Ja może przedstawię jeden z podstawowych zarzutów czy wniosków, który został uwzględniony.

Mianowicie przepisy tej ustawy, także w tej wersji, w jakiej ona dzisiaj obowiązuje, choć może nie tak jednoznacznie, ale stawiały wymagania posiadania kwalifikacji w stosunku do osób przygotowujących czy produkujących pasze przeznaczone do obrotu z udziałem substancji niebezpiecznych, właśnie stymulatorów wzrostu, kokcydiostatyków czy antybiotyków. Pierwotnie w ustawie były zapisane dość wysokie wymagania w zakresie kwalifikacji, a przede wszystkim wykształcenia.

Pragnę poinformować, że w tej ustawie, na wniosek instytucji, z którymi konsultowano projekt, wymagania w zakresie wykształcenia i kwalifikacji zostały ograniczone do minimum. Zostały ograniczone do tego stopnia, że Urząd Komitetu Integracji Europejskiej, co muszę lojalnie wobec Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej oświadczyć, miał wątpliwości, czy ta liberalizacja przepisów w zakresie kwalifikacji i wykształcenia osób produkujących pasze na własne potrzeby nie wykracza poza prawodawstwo unijne, czy jest zgodna z prawodawstwem unijnym.

Muszę też powiedzieć, że jesteśmy w tej kwestii w pewnym sporze interpretacyjnym z Urzędem Komitetu Integracji Europejskiej. Spór ten polega na tym, że Urząd Komitetu Integracji Europejskiej interpretuje ten wymóg jako doprowadzenie do jednakowego określenia wymagań w zakresie wykształcenia osób odpowiadających za produkcję pasz, natomiast ja interpretuję to w ten sposób, że tym osobom muszą być postawione, odpowiednio do miejsca, w którym się znajdują, i czynności, którą wykonują, odpowiednie wymagania w zakresie wykształcenia i kwalifikacji praktycznych. Tak więc te wymogi są w ustawie postawione, określone i ten wymóg został spełniony.

Nie przypominam sobie, Panie Senatorze, ażeby inne kwestie, które miałyby być przedmiotem sporu, miałyby być przedstawiane w formie wniosków, nie zostały uwzględnione. Oczywiście, nie przedstawiam, bo to nie były sformułowane wnioski, takich głosów w dyskusji, które zmierzały do pełnej liberalizacji w obrocie dodatkami paszowymi z udziałem substancji niebezpiecznych. Ale tutaj po wyjaśnieniach, po dyskusjach pewne wątpliwości przestały istnieć.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Ministrze. Za chwilę będzie kolejne pytanie.

Pozwolę sobie jednak najpierw przypomnieć państwu senatorom o obowiązku wyłączania telefonów komórkowych przed wejściem na salę obrad. A prowadzenie rozmów telefonicznych w trakcie obrad jest już szczególnie naganne. Bardzo proszę o przestrzeganie regulaminu.

Bardzo proszę, pan senator Wiesław Pietrzak.

Senator Wiesław Pietrzak:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Panie Ministrze, w nowelizacji ustawy zmieniono warunki wytwarzania mieszanek pasz nieprzeznaczonych do obrotu. Zwrócili się do mnie przedstawiciele Warmińsko-Mazurskiej Izby Rolniczej, a ja nie jestem fachowcem, dlatego pytam pana ministra, czy konieczne jest zwiększenie rygorów poprzez tę nowelizację.

Oni przytaczają argument, że prawo unijne nie stawia takich wymagań. Na dowód przekazano mi prawo obowiązujące w Holandii w tłumaczeniu na język polski. Ja dałem cały pakiet tych dokumentów panu profesorowi senatorowi Kozłowskiemu. Ponadto twierdzą, że wprowadzenie tych zwiększonych rygorów w związku z wyrażeniem decyzji administracyjnej przez właściwego powiatowego lekarza weterynarii doprowadzi do tego, że wielu producentów nie poradzi sobie, nie spełni warunków, a szczególnie w chlewniach, w tych obiektach popegeerowskich. To dotyczy akurat art. 12 i 19, bo te dwa artykuły zwiększają rygory.

Proszę mi wyjaśnić, czy jest to potrzebne? Ja rozumiem, że kontrola jest potrzebna i na to oni wyrażają zgodę. Wyrażają też zgodę na to, żeby był utrzymany w ustawie dotychczasowy zapis, taki, jak był, bez zwiększenia rygorów wprowadzanych tą nowelizacją. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Sekretarz Stanu
w Ministerstwie Rolnictwa
i Rozwoju Wsi
Józef Pilarczyk:**

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Wysoka Izbo, ja nie zgadzam się z opinią, jakoby przepisy czy zapisy w tej ustawie stawiały bariery nie do przebycia. Musimy pamiętać o jednej rzeczy, na to już zwracałem uwagę, że mówimy o tych wymogach w przypadku wytwarzania nieprzeznaczonych do obrotu mieszanek paszowych zawierających premiksy. Premiksy są to dodatki zawierające właśnie te niebezpieczne substancje typu antybiotyki, kokcydiostatyki, regulatory wzrostu.

I żeby nie było wątpliwości, przytoczę zapis, jaki znalazł się w tej ustawie. Ten zapis mówi, że procesem wytwarzania tych pasz również w gospodarstwie na własne potrzeby powinna kierować osoba, która spełnia następujące wymagania: ukończyła zasadniczą szkołę rolniczą lub szkołę zawodową o specjalności przydatnej do produkcji rolnej lub, podkreślam owo „lub”, uzyskała przygotowanie zawodowe poprzez prowa-

denie gospodarstwa o profilu produkcji zwierzęcej przez co najmniej pięć lat. Czyli ta osoba musi mieć pewne doświadczenia w stosowaniu dodatków zawierających substancje niebezpieczne, musi mieć to minimum umiejętności i wiedzy o stosowaniu tych dodatków.

Jeśli chodzi o inne wymogi, to pragnę poinformować, że produkcja pasz z udziałem tych substancji, tych dodatków nawet na własne potrzeby powinna być zgłoszona powiatowemu lekarzowi weterynarii, po prostu przekazana do wiadomości po to, żeby stwierdził, czy niektóre minimalne wymogi odnoszące się do pomieszczeń przeznaczonych do produkcji pasz są spełniane. Słowem, czy te premiksy są na przykład przechowywane w takich warunkach, że nie mogą być łatwo dostępne, że szkodniki magazynowe nie rozniosą ich po pomieszczeniach gospodarskich. A więc to minimum wymogów, jakim powinny odpowiadać pomieszczenia, w których produkuje się paszę, musi być spełnione. I na tym ma polegać nadzór sanitarno-weterynaryjny.

Działalność taka, mimo że jest prowadzona na własne potrzeby, powinna być zgłoszona do lekarza weterynarii po to, żeby on wiedział gdzie, w którym miejscu w powiecie, w których gospodarstwach, produkuje się pasze, i mógł tę wiedzę wykorzystać na wypadek, gdyby powstała konieczność zlokalizowania miejsc zagrożenia w związku z wprowadzeniem do obrotu pasz. Z tym bowiem wiąże się często niewłaściwa interpretacja. Jeżeli producent produkuje paszę w takiej ilości, że wystarcza mu na potrzeby własnego gospodarstwa, ale produkt, czyli mięso zwierzęce czy mleko wprowadza do obrotu, to nie można powiedzieć, że to jest produkcja na własne potrzeby. On paszę produkuje na potrzeby swojego gospodarstwa, ale jeżeli produkt pochodzenia zwierzęcego, ze swoich zwierząt, w których ciele może być kumulowana substancja szkodliwa, wprowadzi do obrotu, to ten produkt może stanowić zagrożenie dla konsumenta.

Stąd też to minimum informacji i minimum wymogów również w takim gospodarstwie musi być spełnione. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Czy są kolejne pytania? Nie ma. Dziękuję bardzo. (*Sekretarz Stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józef Jerzy Pilarczyk: Dziękuję.*)

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu w dyskusji.

A więc tym samym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy...

Może zapytam jeszcze pana senatora Kozłowskiego. Czy pan senator do tej ustawy składał wnioszek legislacyjny?

Senator Marian Kozłowski:

Tak, dwa wnioski, to znaczy dwa pakiety.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Przepraszam bardzo, ale poprzedni senator nie odnotował tego faktu, za co serdecznie pana senatora przepraszam. Wycofuję tym samym informację o zamknięciu dyskusji, bo byłoby to niezgodne ze stanem faktycznym.

Wnioski o charakterze legislacyjnym do protokołu złożył pan senator Kozłowski.

I teraz mogę zamknąć dyskusję, co niniejszym czynię.

Informuję jednocześnie państwa, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw zostanie przeprowadzone w dniu jutrzejszym.

Dziękuję bardzo serdecznie panu ministrowi za to, że był uprzejmy towarzyszyć nam podczas prac nad trzema ustawami. Dziękuję przedstawicielom ministerstwa.

A my **przystępujemy do rozpatrzenia punktu szóstego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym siódmym posiedzeniu 23 kwietnia 2003 r., a do Senatu przekazana 29 maja bieżącego roku. Marszałek Senatu w dniu 30 kwietnia 2003 r. zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 387, a sprawozdania komisji w drukach nr 387A i 387B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych senatora Bogusława Maśiora o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Bogusław Maśior:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Wysoki Senacie! Ustawa o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej została uchwalona przez Sejm 23 kwietnia bieżącego roku. Prace nad tą ustawą prowadziła Komisja Europejska. Celem ustawy jest dalsze dostosowanie polskiego prawa celnego do prawa obowiązującego w Unii Europejskiej. W ostatnich latach, konkretnie 13 kwietnia 1999 r. oraz 16 listopada 2000 r., Parlament Europejski i rada wprowadziły zmiany do ustano-

wionego w 1992 r. wspólnotowego kodeksu celnego.

Omawiana przeze mnie ustawa uwzględnia między innymi zmiany wprowadzane i wprowadzone do w.k.c. Wprowadza ona również do naszego kodeksu zapisy zgodne ze wspólnotowym kodeksem celnym; na przykład w miejsce pojęcia „cło” wprowadza pojęcie „należności celne przewozowe”. Uwzględnia zmiany związane z przekształceniami, jakie dokonały się w administracji celnej, doprecyzowuje kompetencje i zadania organów właściwych w sprawach celnych. Przybliża tym samym Polskę do rozwiązań przyjętych w konwencji neapolitańskiej II, to jest umowie, która wiąże kraje członkowskie w zakresie wzajemnej pomocy i współpracy między administracjami celnymi krajów Unii Europejskiej.

Celem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej jest również usprawnienie w zakresie obrotu towarowego z zagranicą. Zapisy w niej zawarte umożliwiają dokonanie zgłoszenia celnego zanim zgłaszający przedstawi towar nim objęty; wiąże się to również z ustaleniem terminu odprawy. To ułatwienie będzie szczególnie ważne na przykład przy przesyłkach kurierskich.

Ustawa wprowadza daleko idące uproszczenia w stosowaniu metod elektronicznego przekazywania danych. Urząd celny może wyrazić zgodę na to, by dokumenty wymagane przy objęciu towarów odpowiednią procedurą celną nie były przedstawiane wraz ze zgłoszeniem celnym, lecz pozostawały u wnioskodawcy do dyspozycji organów celnych.

Proponowana nowelizacja wprowadza nową w polskim prawie celnym tak zwaną średnią stawkę celną stosowaną w procedurze uszlachetniania biernego. Zaletą tego rozwiązania jest uproszczenie formalności związanych z obliczaniem zwolnień należności celnych przywozowych.

W czasie obrad Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, podczas dyskusji, rozpatrywano wiele problemów, w tym również zwolnienie od cła paliw przewożonych w standardowych zbiornikach naczep i przyczep wyposażonych w układy chłodzenia, przeznaczonych do działalności gospodarczej. Chodzi o to, że takie naczepy są wyposażone w odrębne systemy chłodzenia – chłodziarki, które są zaopatrywane w paliwo ze zbiorników montowanych na tych naczepach. Ustawa przewiduje możliwość zwolnienia z cła do 200 l zawartych w takim zbiorniku. Oczywiście jest to związane z tym, że bardzo często naczepy i przyczepy muszą pracować, chłodząc towar również w czasie postojów; ewentualnie te naczepy są nawet zostawiane w trakcie przemieszczania ładunku na parkingach.

Z zadowoleniem przyjęliśmy w komisji rozszerzenie o doradców podatkowych katalogu upra-

(senator B. Mąsior)

wnionych do bezpośredniego reprezentowania osoby w postępowaniu przed organem celnym, dotyczącym towaru, jego ilości i jakości, jeżeli ilość i jakość tego towaru wskazują na przeznaczenie do działalności gospodarczej.

Pozytywnie oceniamy także, w komisji, rozszerzenie katalogu przyczyn obligatoryjnego zwolnienia ze służby funkcjonariuszy celnych o sytuację, gdy na przykład przeciwko któremuś z nich jest wniesiony akt oskarżenia o umyślne popełnienie przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego oraz w przypadku tymczasowego aresztowania funkcjonariusza. Okazywało się w praktyce, że bardzo często funkcjonariusze celni, na których ciąży szczególna odpowiedzialność, wykonywali swój zawód również wtedy, kiedy byli objęci aktem oskarżenia.

Wątpliwości komisji budził zawarty w ustawie zapis o konieczności ochrony interesów krajowych producentów paliw. Zastanawialiśmy się, czy nie wprowadzić zapisu o konieczności ochrony interesów krajowych dystrybutorów paliw. Wyjaśnienia, których w czasie posiedzenia komisji udzielił podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów pan Robert Kwaśniak, wystarczyły do rozwiania wątpliwości.

W związku z tym w imieniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych proszę Wysoką Izbę o przyjęcie ustawy bez poprawek, zgodnie z drukiem nr 387A.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, senatora Władysława Mańkuta, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Władysław Mańkut:

Szanowna Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Z upoważnienia Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej mam zaszczyt przedstawić Wysokiej Izbie sprawozdanie z posiedzenia komisji, na którym rozpatrywana była ustawa o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz zmianie ustawy o Służbie Celnej.

Tak jak zostało dzisiaj powiedziane, ustawa została uchwalona przez Sejm 23 kwietnia 2003 r. Wysokiej Izbie została ona przedstawiona w druku senackim nr 387.

Podstawowym i najważniejszym celem wprowadzenia w życie nowelizacji kodeksu celnego jest zharmonizowanie przepisów prawa celnego

z regulacjami prawnymi obowiązującymi w krajach Unii Europejskiej. Prawo obowiązujące w Unii, w tym również wspólnotowy kodeks celny, podlega procesowi ciągłych zmian.

W przedstawionej Wysokiej Izbie ustawie znalazły odzwierciedlenie zmiany wprowadzone w prawie celnym Unii rozporządzeniami Parlamentu Europejskiego z 1999 r. i z listopada 2000 r. Najistotniejsze zmiany o charakterze dostosowawczym, które przewiduje ustawa, polegają na wprowadzeniu regulacji, na podstawie których możliwe będzie przyjęcie przez organ celny zgłoszenia celnego jeszcze przed przybyciem towaru na polski obszar celny. Więcej o tym mówił pan senator Mąsior.

Kolejne proponowane uproszczenie, daleko idące, dotyczy złagodzenia dokumentowania celnego w formie elektronicznej. To również było już dzisiaj szeroko omawiane.

Następna kwestia to właśnie zastosowanie średniej stawki celnej, dzięki czemu wiele procesów związanych z częścią administracyjną odpraw celnych będzie mogło być skróconych.

Kolejna zmiana polega na wprowadzeniu regulacji, w myśl której możliwe będzie przedłużenie terminów przewidzianych przy ubieganiu się o zwrot lub umorzenie należności celnych w sytuacji, gdy niedotrzymanie tych terminów spowodowane było nieprzewidzianymi okolicznościami lub działaniami siły wyższej.

Panie i Panowie Senatorowie! Ustawa w opinii Komitetu Integracji Europejskiej jest w pełni zgodna z prawem Unii Europejskiej. Służy ona ponadto innemu ważnemu celowi, to jest wprowadzeniu rozwiązań sprzyjających rozwojowi gospodarczemu w obszarze związanym z obrotem towarowym z zagranicą. Uszczegółowienie i doprecyzowanie niektórych przepisów ustawy – Kodeks celny wyeliminuje rozbieżności w ich interpretacji i przyczyni się do prawidłowego ich stosowania.

Bardzo istotną kwestią, która przemawiała za jak najszybszym wprowadzeniem w życie proponowanych zmian, jest konieczność, aby osoby dokonujące obrotu towarowego z zagranicą i organy celne przed przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej jak najwcześniej zapoznały się ze wszystkimi regulacjami prawnymi i procedurami celnymi, które obowiązują w krajach Unii, i aby je stosowały.

Pragnę poinformować Wysoką Izbę, że komisja jednogłośnie przyjęła poprawkę dotyczącą nowego §7 w art. 190 kodeksu celnego, stanowiącego delegację dla ministra finansów do określenia w drodze rozporządzenia ilości paliwa podlegającego zwolnieniu od cła, przewożonego w standardowych zbiornikach przeznaczonych do działalności gospodarczej, naczepach lub przyczepach, wyposażonych w układy chłodzenia. Zastrzeżenia budził bowiem zapis zawarty

(senator W. Mańkut)

w wytycznych do wydania przedmiotowego rozporządzenia, wskazujący na konieczność zapewnienia ochrony interesów krajowych producentów paliw. Wprowadzenie tego zapisu mogłoby spowodować zarzut Komisji Europejskiej nieprzestrzegania przez Polskę jednej z naczelných zasad Unii Europejskiej, to jest zasady swobodnej konkurencji, poprzez uprzywilejowanie krajowych producentów.

Poprawka komisji polega na wykreśleniu tego zapisu z treści wytycznych. W imieniu komisji wnoszę o przyjęcie poprawki komisji zawartej w druku nr 387B. Uprzejmie dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nikt takich pragnień nie zgłasza.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy, a do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Witam bardzo serdecznie przedstawicieli Ministerstwa Finansów: podsekretarza stanu w tymże ministerstwie, pana Piotra Sawickiego, dyrektora Departamentu Cei, pana Jerzego Plusę, oraz zastępcę dyrektora Departamentu Cei Janusza Zielenkiewicza.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać pana ministra, czy chce zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Piotr Sawicki:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Chciałbym w imieniu rządu bardzo serdecznie poprosić o uchwalenie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz zmianie ustawy o Służbie Celnej w przedłożeniu rządowym. Co do treści ustawy, co do jej postanowień panowie senatorowie sprawozdawcy złożyli szczegółowe wyjaśnienia, w związku z tym nie ma takiej potrzeby, żeby je uzupełniać. Zostały w nich zawarte wszystkie ważniejsze informacje dotyczące zawartości ustawy i jej znaczenia.

Chcę jeszcze raz podkreślić, że ta ustawa, po pierwsze, harmonizuje polskie prawo celne z prawem Unii Europejskiej, po drugie, czyni je

bardziej przejrzystym i bardziej przyjaznym wobec tych, którzy są podmiotami tego prawa, podlegają mu i są zmuszeni je stosować w praktyce. Kontrowersyjny jest jedynie przepis prawny, stanowiący pewne wytyczne do rozporządzenia określającego ilość paliwa, które może być wwożone w bakach naczep i przyczep zawierających urządzenia chłodnicze. Zapis ten stanowi, że minister finansów, wydając to rozporządzenie, musi uwzględniać konieczność ochrony interesów krajowych producentów paliw, między innymi. Otóż nie ma żadnego powodu, żeby twierdzić, iż to rozporządzenie doprowadzi do jakiegokolwiek dyskryminacji producentów zagranicznych, czyli nierównoprawnego traktowania podmiotów.

Jaka była intencja takiego zapisu? W krajowej sieci stacji benzynowych 80% sprzedawanych paliw stanowią paliwa krajowych producentów. W związku z tym, jeżeli zapobiegniemy nadmiernemu wwozowi paliw zza granicy, ochronimy przede wszystkim w 80%, tak to można powiedzieć, interesy krajowych producentów paliw. I dlatego serdecznie proszę o uchwalenie ustawy w przedłożeniu rządowym. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Proszę o pozostanie przy mównicy, bowiem zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu chciałabym zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania adresowane do pana ministra. Pierwsza zgłasza się pani senator Staniszevska.

Senator Grażyna Staniszevska:

Panie Ministrze, pełna harmonizacja tego prawa dotyczy nie tylko dostosowania samego prawa, lecz także sposobu jego wdrożenia. A przez sposób wdrożenia rozumie się możliwość, tak jak pan senator sprawozdawca powiedział, dosyć wczesnego zapoznania się służb z nowymi regulacjami, a także jakieś poczucie pewności owych służb. A zatem chcę zapytać, dlaczego państwo nie zrobiliście tego, co zrobił rząd czeski, objeżdżając wszystkie urzędy celne na dwa miesiące przed referendum w sprawie przystąpienia do Unii Europejskiej i uspokajając celników, że nie pójdą na bruk, że każdy z nich będzie miał zapewnione miejsce pracy w odpowiednich strukturach. Dlaczego państwo do dziś utrzymujecie w skrajnej niepewności pracowników urzędów celnych wzdłuż całej granicy, od morza, poprzez granicę zachodnią i południową, bo na mniejszym kawałku granicy sytuacja pozostanie bez zmian. W tamtych rejonach stan wrzenia osiągnął wysoki poziom, a niejaki pan Kwaśniak, który podobno kieruje urzędami celnymi, nie wpu-

(senator G. Staniszevska)

szcza na swoje pokoje zaniepokojonych dyrektorów urzędów celnych.

Czy państwo chcecie mieć taki strajk, jaki wybuchł w „Silesii”, też z poczucia niepewności, gdy pracownicy dowiedzieli się, że po referendum będą ogłoszone zapędy likwidacyjne rządu. Jak rozumiem, w tym wypadku także jest taki pomysł.

Panie Ministrze, dlaczego nie podejmujecie działań towarzyszących, stabilizujących pozycje celników, którzy są funkcjonariuszami naprawdę wysoko wykwalifikowanymi i powinni mieć poczucie pewności, a oni go nie mają. Nie mają też poczucia pewności podmioty gospodarcze, podczas gdy pan sprawozdawca powiedział, że prawo służy temu, żeby rozwój gospodarczy mógł się spokojnie odbywać.

Mam tutaj faksy z ostatniej pół godziny przedsięwzięci z rejonu Bielska-Białej zaniepokojonych faktem likwidacji w ciągu miesiąca urzędu celnego, który ich obsługiwał. Pewne cła zmniejszą, ale nie wszystkie, pan dokładnie wie, że VAT będzie obsługiwany przez te urzędy celne, akcyzy będą obsługiwane przez te urzędy celne i decyzje powinny zapadać tam, gdzie są zagłębia przedsięwzięci, a nie 70–80 km dalej.

Dlaczego utrzymujecie państwo taki niepokój tuż przed referendum i czy to nie jest sabotaż? Bo ja widzę, że to jest sabotaż. W tej sprawie złożyłam oświadczenie...

(Wicemarszałek Jolanta Danielak: Pani Senator, pytanie miało być krótkie.)

Do dziś nie ma odpowiedzi. I tylko dlatego, Pani Marszałek, zdecydowałam się wystąpić przy okazji rozpatrywania ustawy o prawie celnym.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Zachęcam panią do wystąpienia w debacie, teraz jesteśmy na etapie zadawania pytań.

Słucham, Panie Senatorze.

Senator Bogusław Maśior:

Pani Marszałek, przepraszam.

Pani Senator, nie polemizuję z tym, co pani powiedziała, ale uważam, że używanie w Wysokiej Izbie w stosunku do podsekretarza stanu, osoby kompetentnej, określenia „niejaki pan Kwaśniak” jest obraźliwe i nie na miejscu w naszej Izbie. Spierajmy się, używając argumentów merytorycznych, a nie ubliżajmy sobie wzajemnie. I dlatego, ze względu na poziom naszej Izby, składam ten protest.

(Senator Grażyna Staniszevska: Składam przeprosiny. Przepraszam bardzo.)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Rozumiem, że panią senator poniosły emocje. Zachęcam do dłuższego wystąpienia w debacie, a nie podczas zadawania pytań.

Bardzo proszę, pan senator Szafranec.

Senator Jan Szafranec:

Pani Marszałek, ja z kolei nie mogę sobie poradzic ze zmianą w art. 102 i dlatego mam pytanie. Jakie są właściwie powody zmiany treści tego artykułu, chodzi o §1 pkt 1 kodeksu celnego, który w dotychczasowym brzmieniu mówił jednoznacznie, że procedura składu celnego nie może prowadzić do zwolnienia składowanych towarów z ograniczeń i zakazów stosowanych do ochrony porządku lub bezpieczeństwa publicznego, obyczajności, higieny lub zdrowia ludzi, zwierząt i roślin oraz ochrony środowiska. Jakie są powody, motywy usunięcia tego zapisu? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, pan senator Sztorc.

Senator Józef Sztorc:

Panie Ministrze, chciałbym zapytać, czy jest pan zadowolony z podległych sobie służb celnych, jak pan je ocenia, ich morale? Nie chcę wracać do tego, o czym mówiła pani senator Staniszevska, że to jest bardzo wysoko kwalifikowana kadra, chciałbym zapytać szczególnie o morale. Co się dzieje na przejściach granicznych, na przykład o 2.00 w nocy, o 4.00 nad ranem? Chciałbym usłyszeć parę słów na ten temat.

To było pół minuty, po odpowiedzi pana ministra pozwolę sobie zająć drugie pół minuty. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, pan senator Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Panie Ministrze, chciałbym się odnieść do zapisu art. 1 pkt 8, który zmienia art. 100 §2 pkt 4. Wprowadzacie tam państwo zapis mówiący, że ktoś w istotny sposób nie naruszył przepisów prawa celnego. Wydaje mi się, że nie należy używać tak szerokich pojęć, takiej kategorii „w sposób istotny”. Kto będzie mierzył istotność tego naruszenia? Chciałbym zgłosić poprawkę przywracającą poprzedni zapis.

I druga kwestia. Wczoraj na stronie Onetu znalazłem informację, która mnie wzburzyła. Dotyczyła ona celnika, który pomagał w przemy-

(senator M. Janowski)

cie na wielką skalę papierosów zarekwirowanych wcześniej przez innych polskich celników. Co państwo robicie, żeby takich sytuacji nie było? To jest ośmieszanie polskiego państwa. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Czy są kolejne pytania? Nie ma.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Piotr Sawicki:**

Dziękuję, Pani Marszałek.

Przede wszystkim chciałbym wytłumaczyć się Wysokiej Izbie z mojego pobytu tutaj. Ja zastępuję pana ministra Kwaśniaka. Nie mnie podlegają służby celne. Pan minister Kwaśniak nie mógł dzisiaj wystąpić przed Wysokim Senatem dlatego, że właśnie prowadzi tę działalność, o którą pani senator nas pyta. W tej chwili jest w terenie, konkretnie w województwie podkarpackim, gdzie spotyka się z podległymi sobie służbami celnymi.

Wydaje mi się, że ocena osoby pana ministra Kwaśniaka jest wyjątkowo niesprawiedliwa. Przede wszystkim dlatego, że pan minister Kwaśniak jest osobą, która w Ministerstwie Finansów od dłuższego czasu zajmuje się problematyką celną. Wiele lat był dyrektorem Departamentu Ceł. Obecnie, od 17 stycznia... Pamiętam tę datę, dlatego że to była data również i mojego awansu na podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów, bo poprzednio też pełniłem obowiązki dyrektora departamentu. Pan minister Kwaśniak jest oddanym funkcjonariuszem służby cywilnej. Jest człowiekiem, który w Ministerstwie Finansów nie uprawia polityki. Jest to człowiek, który od początku swojej kariery zawodowej zajmuje się tą problematyką i wiele zrobił, żeby służby celne zyskały taki kształt, jaki mieć powinny.

Wszystkie te zarzuty, które są kierowane pod adresem służb celnych, oczywiście są uzasadnione. To nie jest tak, że służby celne mogą się natychmiast zmienić. Wiemy, jak bardzo ludzie uprawiający ten zawód są narażeni na pokusy, zagrożeni różnymi patologiami, przede wszystkim korupcją. Wiemy, jak wiele uczyniono, żeby uszczelnić polskie granice, żeby zminimalizować, bo przecież nie zlikwidujemy tego w pełni, omijanie cła, kontrabandę, szarą strefę, nieuczciwość, łapówkarstwo.

Ja myślę, że najbardziej miarodajną oceną polskich służb celnych jest ocena Unii Europejskiej. A Unia Europejska wysoko ocenia nasze służby celne. Ja rozumiem, że możemy być bar-

dziej krytyczni wobec naszych, polskich służb celnych niż Unia Europejska. Oczywiście kierownictwo Ministerstwa Finansów też dostrzega te wszystkie problemy. Tylko nie łudźmy się, że będzie taki moment, kiedy można będzie powiedzieć, że nie ma problemów z patologiami w służbach celnych, dlatego że służby celne działają perfekcyjnie. Jest pewien ideał, do którego dążymy, ale który nie jest realizowany, i pewnie nie będzie, mimo wielkich wysiłków.

Jeżeli chodzi o wykorzystanie funkcjonariuszy służb celnych... No cóż, ja mogę tylko powiedzieć, że jest zamiarem Ministerstwa Finansów, żeby wszyscy pracownicy, których można wykorzystać, byli wykorzystani we wszystkich tych obszarach – w administracji celnej, podatkowej, skarbowej i innych – które będą wymagać pewnego zwiększenia zatrudnienia w związku z akcesją Polski do Unii Europejskiej.

Wreszcie przechodzę do szczegółowych pytań. Nie na wszystkie będę w stanie odpowiedzieć, więc poproszę o pomoc pana dyrektora Płusę, jeżeli pani marszałek wyrazi na to zgodę.

Jeżeli chodzi o naruszenie w istotny sposób przepisów, to do tej pory jakiegokolwiek ich naruszenie powodowało, że podmiot ubiegający się o specjalne traktowanie przy określeniu zabezpieczenia z błahego właściwie powodu mógł być pozbawiony prawa do takiego przywileju – a błahę wykroczenie mogło polegać na niedopatrzaniu administracyjnym, na pomyłce, na zupełnie technicznym błędzie w procedurze celnej. Stąd też wprowadzono sformułowanie „w istotny sposób”. Polski system prawny zawiera tego typu określenia, jak szczególna staranność, jak... No, w każdym razie można mnożyć tego typu przykłady. Tutaj chodzi o to, żeby mimo wszystko można było dopuścić do specjalnego potraktowania wiarygodnych partnerów służby celnej, którzy z jakiś powodów popadli w konflikt z przepisami, ale to uchybienie nie stanowi ważnego naruszenia czy też istotnego problemu z punktu widzenia przestrzegania prawa.

Jeżeli chodzi o pozostałe pytania szczegółowe, to chciałbym prosić o skierowanie ich do pana dyrektora Płusy.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Panie Dyrektorze.

Proszę włączyć mikrofon.

(Rozmowy na sali)

Już działają.

**Dyrektor
w Ministerstwie Finansów
Jerzy Płusa:**

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

(dyrektor J. Ptusa)

Chciałbym ustosunkować się do tych merytorycznych pytań, które państwo senatorowie zadali, pytań odnoszących się do kwestii związanych z tą nowelizacją.

Jeśli chodzi o usunięcie z zapisu art. 102 przepisów, które mówiły o tym, że procedura składu celnego pozwala na składowanie towarów niekrajowych, które w czasie składowania nie podlegają cłu ani ograniczeniom i zakazom określonym w przepisach odrębnych, z wyjątkiem ograniczeń i zakazów stosowanych do ochrony porządku lub bezpieczeństwa publicznego, obyczajności, higieny lub zdrowia ludzi, zwierząt i roślin oraz ochrony środowiska, to oczywiście istotą tego rozwiązania nie jest to, aby tych zakazów w stosunku do towarów znajdujących się w składach celnych nie stosować. Zmiana ma charakter, powiedziałbym, dostosowawczy i legislacyjny. Otóż w samej treści odpowiednika kodeksu celnego we Wspólnotach Europejskich, regulującego właśnie procedurę składu celnego, takich postanowień nie ma. Tego typu postanowienia zawarte są w przepisach ogólnych kodeksu celnego, w art. 58 i 59, które stanowią, że organy celne przy obejmowaniu towarów każdą procedurą celną stosują ograniczenia i zakazy, które wynikają z przepisów odrębnych. Procedura składu celnego jest tylko jednym z rodzajów tych procedur, a więc było to dublowanie w pewien sposób zapisów. Zatem usunięcie tego z konkretnych przepisów dotyczących składów nie powoduje tego, że takie towary będą mogły tam się znajdować, gdyż będą miały tutaj zastosowanie przepisy ogólne, znajdujące się w art. 58 i 59, które dotyczą wszystkich procedur celnych, łącznie z procedurą składu celnego. To jest odpowiedź na to pytanie.

Jeśli chodzi o usunięcie zapisu w przepisach dotyczących zwolnienia z obowiązku składania zabezpieczenia w procedurze tranzytu i użycie sformułowania „nie naruszyły w sposób istotny przepisów prawa celnego lub przepisów podatkowych”, to chciałbym podkreślić, że konieczność zmiany tego przepisu wynika stąd, że obecny przepis brzmi tak: „nie popełniły żadnego naruszenia przepisów prawa celnego ani przepisów podatkowych”. Mieliśmy całkiem konkretne sytuacje, w których organy celne, prowadząc postępowanie w sprawie zwolnienia kogoś z obowiązku złożenia zabezpieczenia, w ramach swoich czynności zwracały się do urzędów skarbowych z prośbą o opinię, czy dany podmiot nie popełnił jakichś naruszeń, i często było tak, że były to naprawdę bardzo bagatelne naruszenia, rzędu kilku złotych, jakieś niedopłaty, i już to w świetle literalnego rozumienia tego przepisu powodowało, że nie było możliwości udzielenia takiemu podmiotowi pozwolenia, mimo że był to podmiot

solidny, znany, wypłacalny, dobrze wywiązuający się z obowiązków. A więc jest to zmiana idąca w kierunku pewnej liberalizacji przepisów. Poza tym tego typu sformułowanie, to znaczy sformułowanie „nie popełniły istotnego naruszenia przepisów”, już funkcjonuje w analogicznych przepisach dotyczących zwolnienia z obowiązku złożenia zabezpieczenia... A więc jest to jakby pewne odwzorowanie tej instytucji. Poza tym tego typu sformułowania znajdują się również w kodeksie celnym Wspólnot Europejskich. Ten kodeks charakteryzuje się tym, że zawiera bardzo wiele takich instytucji, takich dosyć ocennych sformułowań, które pozostawiają pewną dozę uznaniowości w działaniu organów celnych. Ten kodeks po akcesji Polski będziemy stosować wprost. A więc do stosowania tych ocennych pojęć już trzeba w jakiś sposób się przygotowywać. W przypadku tego typu sformułowań musi się ukształtować pewna praktyka i pewną praktykę w tym zakresie, to, jaką treść temu ogólnemu pojęciu trzeba nadać, musi również wykształcić orzecznictwo sądu. To tyle, jeśli chodzi o kwestie związane konkretnie z projektowanymi zmianami i z pytaniami państwa senatorów.

Jeśli chodzi o podnoszoną kwestię morale służby celnej, to chciałbym tu właśnie podkreślić, że istotnie, w ostatnim czasie mieliśmy do czynienia z wieloma całkiem konkretnymi działaniami korupcyjnymi, w sprawie których toczy się postępowanie karne, postępowanie w stosunku do funkcjonariuszy celnych. A zatem nawet ta nowelizacja... Zresztą to skutek poprawek i wniosków poselskich do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny dołączono pewne przepisy zmieniające również ustawę o Służbie Celnej, idące w kierunku zwiększenia skuteczności działania w eliminowaniu tych typów zachowań funkcjonariuszy. Między innymi właśnie w tej ustawie zawarte są rozwiązania, które pozwalają w przypadkach niebudzących wątpliwości na prowadzenie przyspieszonego postępowania dyscyplinarnego. Wszystko to zmierza w kierunku większego zdyscyplinowania funkcjonariuszy. To w pewien sposób wpisuje się również w to, o czym mówiłem. Kodeks zawiera bardzo duże uprawnienia do ocennego działania funkcjonariuszy celnych, w związku z czym za tym powinny iść również instrumenty, które pozwolą na to, aby w jakiś sposób stosowaniu przepisów towarzyszyła odpowiedzialność. Bardzo dziękuję.

Jeśli są jakieś dodatkowe pytania, bardzo chętnie...

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Może ja o to zapytam: czy są dodatkowe pytania? Nie ma pytań. Dziękuję bardzo.

Panie Ministrze, chciałabym bardzo serdecznie przeprosić za to, co nastąpiło tutaj, w Sena-

(wicemarszałek J. Danielak)

cie. W Senacie nie ma zwyczaju poddawania ocenie pracy ministrów. Zwykle pracujemy nad ustawami. Chciałabym, żeby za pana pośrednictwem takie słowa zostały skierowane do pana ministra Kwaśniaka.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Piotr Sawicki: Bardzo dziękuję za te słowa.)

Dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do dyskusji.

Są zgłoszenia do dyskusji? Tak, Pani Senator?

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Grażyna Staniszevska:

Ja rozumiem, że nie oceniamy ministrów, ale zajmujemy się tym, co ma sprawnie funkcjonować w państwie, i jesteśmy na równi z Sejmem za to odpowiedzialni. A jest tak, że pan minister jedzie do Podkarpackiego, gdzie nie ma problemu – bo dłuższa granica pozostaje, nawet będzie musiała być uszczelniona, bo to jest granica z Ukrainą, a tylko na krótszej granicy, ze Słowacją, będą problemy, tyle że bardzo łatwo jest przesunąć pracowników z jednych urzędów do drugich – nie odwiedza zaś pozostałych odcinków granicy południowej, całej zachodniej i całej morskiej, na których kilkadziesiąt tysięcy pracowników jest zelektryzowanych. Wszyscy wiedzą, że w ciągu miesiąca mają być pozamykane urzędy celne i w innych miejscach utworzone nowe placówki. I to jest robione, i taki stan niepewności jest utrzymywany na półtora tygodnia przed referendum, w sytuacji, kiedy dwa, trzy miesiące temu rząd czeski objechał wszystkie zagrożone granice, a nie te pewne swego, i zadeklarował pracownikom, gdzie będą w przyszłości pracowali. Tutaj sytuacja jest dokładnie odwrotna. Pan minister jedzie tam, gdzie nie ma problemu, a unika i nie dopuszcza do swojego gabinetu dyrektorów urzędów, które raptem, w ciągu miesiąca mają być zlikwidowane. Często są to urzędy, które są jedynymi i największymi miejscami pracy, tak jak Urząd Celny w Cieszynie. Nie ma większego miejsca pracy niż ten urząd celny. Jak słyszymy, ma być on zamknięty i przeniesiony do Katowic, po to, żeby przedsiębiorcy znad granicy jeździli po byle decyzję 70 km dalej. To jest naprawdę absurd.

Ja nie waham się powiedzieć, że ustawy to jedno, a wdrożenie tych ustaw, odpowiednia atmosfera i poczucie pewności dla funkcjonariuszy wdrażających te ustawy to drugie.

Na terenie mojego regionu mamy już jeden strajk z poczucia niepewności, strajk w kopalni „Silesia”, bo tam też powiedziano, że rozwiązania będą ogłoszone po referendum. W związku z tym górnicy, nie mając innego wyjścia, zastrajkowali.

Do stanu wrzenia są doprowadzeni pracownicy Izby Celnej w Cieszynie, urzędu w Białymstoku-Białej, którym też zapowiedziano likwidację. Potężne zagłębienie gospodarcze... Tak jak mówiłam, tu mam tylko pisma z ostatniej pół godziny, bo nie zdążyłam wziąć z pokoju pozostałych, od działaczy gospodarczych, którzy czują się zagrożeni i mówią, że to jest po prostu kolejny zamach. Bo to, że nie można tu, na miejscu tych dziesiątków spraw załatwiać, tylko trzeba jechać dalej...

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Ryszard Jarzembowski)

I chcę państwu powiedzieć, że naprawdę, nie tylko ustawy są ważne, ale ważne jest ich wdrożenie, ważna jest atmosfera. Wszystkie rządy w krajach, które kandydują, starają się, przynajmniej przed referendum, ale tak naprawdę powinno być to długofalowe i docelowe działanie, uspokoić ludzi, że znajdą dla siebie miejsce, że nie zostaną wyrzuceni na bruk. Tutaj sytuacja jest dokładnie odwrotna. Dlatego to wygląda na sabotaż.

Ja składałam dwa tygodnie temu oświadczenie w tej sprawie. Nie doczekałam się żadnej odpowiedzi. Pan minister Ciesielski, z którym byłam umówiona na jutro w tej sprawie, powiedział, że spotka się ze mną po referendum. Przepraszam, górnikom – po referendum, celnikom – po referendum, senatorom, którzy robią usługę dla rządu, mediując i mówiąc, że to nie czas na protesty, że każdy będzie miał jednak swoje miejsce, mówi się: spotkamy się po referendum, pisz do mnie na Berdyczów! To nie jest działanie dla dobra wspólnego i to nie jest działanie w interesie Rzeczypospolitej, dla racji stanu.

Tak więc z tej trybuny proszę o zmianę zachowania, proszę o ogłoszenie publicznie, teraz, w tym tygodniu albo na początku następnego, co się stanie z tymi czterdziestoma tysiącami pracowników urzędów celnych. Inaczej ma pan w referendum czterdzieści tysięcy ludzi mniej, a chyba na tym polskiemu rządowi nie zależy, przynajmniej nie powinno. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję, Pani Senator.

Berdyczów leży, niestety, poza granicami Unii Europejskiej, nawet tej poszerzonej.

(Senator Grażyna Staniszevska: Tym bardziej.)

Właśnie. Dziękuję bardzo.

Pan senator Mieczysław Janowski zapisał się do dyskusji. Jak na razie na jego nazwisku kończy się lista.

Senator Mieczysław Janowski:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

(senator M. Janowski)

Wysłuchawszy odpowiedzi na zadane pytanie, utwierdzam się w przekonaniu, że zmiana wprowadzona w art. 100 §2 pkt 4 jest bardzo istotna. To jest działanie zmierzające do otwarcia kolejnej furtki. Przekonuje mnie o tym również ta informacja, która dotyczy celnika pomagającego w przemyśle. Papierosy wywożono fikcyjnie tylko na podstawie dokumentów przedstawionych organom celnym. Celnik oszukiwał celnika, celnik oszukiwał nas wszystkich. Myślę więc, że to niedomknięte sformułowanie powinno być usunięte z zapisu ustawowego. Jeżeli ktoś naruszył prawo celne, to jest skazany stosownym wyrokiem, jeżeli przepisy podatkowe, to ma sankcje. Nie można takiego człowieka czynić uprzywilejowanym, zwalniać z obowiązku złożenia zabezpieczenia. Przecież on dalej będzie mógł funkcjonować, ale musi złożyć zabezpieczenie. Nie stwarzajmy więc niepotrzebnych furtek.

Panie Marszałku, na pańskie ręce składam poprawkę. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

W związku z tym zamykam dyskusję.

Ze względu na fakt, że pan senator Mieczysław Janowski zgłosił propozycję poprawki, proszę Komisję Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisję Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej o ustosunkowanie się do przedstawionego wniosku i przygotowanie wspólnego sprawozdania. Głosować będziemy w tej sprawie jutro.

Bardzo dziękuję panu ministrowi Piotrowi Sawickiemu, panu dyrektorowi Jerzemu Plusie i panu dyrektorowi Januszowi Zielenkiewiczowi.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siódmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych.

Sejm uchwalił tę ustawę na czterdziestym siódmym posiedzeniu 24 kwietnia, w pięć dni później przekazał do Senatu. Marszałek skierował tę ustawę do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Komisje przygotowały swoje sprawozdania.

Sprawozdania te zawarte są w drukach nr 390A i 390B.

Bardzo proszę pana senatora Zbigniewa Zychowicza, aby w imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej zabrał głos i przedstawił sprawozdanie komisji w tej sprawie.

Senator Zbigniew Zychowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie z posiedzenia komisji odbytego dnia 20 maja 2003 r., poświęconego ustawie o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych – druk senacki nr 390.

Przedmiotowy protokół wypracowany w ramach prac Rady Europy w 2001 r. jest kontynuacją działań zmierzających do efektywnego wykonywania konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z 20 kwietnia 1959 r., przyjętej przez Polskę w 1996 r. Polska podpisała protokół w dniu 11 września 2002 r. Dotychczas został on podpisany przez dwadzieścia państw członkowskich Rady Europy.

Protokół ma na celu stworzenie ram prawnych dla bardziej efektywnej i dostosowanej do współczesnych potrzeb współpracy międzynarodowej w zakresie pomocy prawnej w sprawach karnych. Jest on odpowiedzią na współczesne wymogi dotyczące regulacji i zakresu udzielania międzynarodowej pomocy prawnej w sprawach karnych, przewidzianych przez przedmiotową europejską konwencję z 20 kwietnia 1959 r., będącą najszerzej stosowanym w Europie instrumentem prawnym z zakresu pomocy prawnej w sprawach karnych.

Przystąpienie przez Polskę do protokołu pozwoli na podniesienie standardu współpracy międzynarodowej w zakresie obrotu w sprawach karnych. Związanie się przez Polskę protokołem jest ważne także w kontekście negocjacji akcesyjnych z Unią Europejską. Rozwiązania przyjęte w protokole są w ogromnej części tożsame z rozwiązaniami zawartymi w ramach Unii Europejskiej w konwencji z 29 maja 2000 r. o pomocy prawnej w sprawach karnych, określającej standard współpracy między państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Zakres zmian obejmuje między innymi: rozszerzenie zakresu przedmiotowego współpracy na sprawy, których ściganie należy do właściwości organów administracyjnych, jeżeli od ich decyzji istnieje możliwość odwołania się do sądu; modyfikację w zakresie przekazywania wniosków o pomoc prawną; wykorzystanie nowoczesnych metod wykonywania pomocy prawnej, na przykład w formie wideokonferencji, konferencji telefonicznej; przekazywanie między stronami z własnej inicjatywy informacji przydatnych do wszczęcia postępowania karnego lub uzupełniających w przypadku toczących się postępowań; regulacje dotyczące tymczasowego przekazywania osoby pozbawionej wolności w celu przeprowadzenia czynności śledczej; współpracę transgraniczną; bezpośrednie przysyłanie pism i orze-

(senator Z. Zychowicz)

czeń sądowych osobom przebywającym na terytorium innej strony drogą sądową. Największą nowością w zakresie współpracy prawnej w sprawach karnych jest włączenie w jej ramy form współpracy zastrzeżonych dotychczas dla współpracy policyjnej, takich jak obserwacja transgraniczna, wystawa niejawnie nadzorowana i operacja pod przykryciem.

Polska wnosi do Drugiego Protokołu do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z 20 kwietnia 1959 r. jedno zastrzeżenie i cztery oświadczenia. Zastrzeżenie dotyczy nierozciągania współpracy transgranicznej poza organy ścigania na organy sądownicze.

Koszty wdrożenia tej ustawy są znikome, gdyż bowiem zakupu pewnej ilości urządzeń technicznych, by umożliwić owe wideokonferencje tudzież inne techniczne kontakty przewidziane w tej ustawie. Przesłuchania bowiem odbywają się na koszt strony wzywającej. Sądzę, że nasi sąsiedzi będą z owej formy częściej korzystać.

Drugi protokół dodatkowy podlega ratyfikacji w trybie art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji RP, a więc za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, ponieważ dotyczy spraw uregulowanych w ustawie.

Jeśli chodzi o opinię Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, to jest ona pozytywna, bowiem z punktu widzenia Unii Europejskiej, jak twierdzi UKiE, nie ma przeszkód do ratyfikacji przez Polskę drugiego protokołu.

W imieniu komisji proszę zatem o przyjęcie ustawy w formie uchwały wyrażonej w druku nr 390. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę pana senatora Roberta Smoktunowicza, który przedstawi nam sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Będzie to, o ile się nie mylę, debiut pana senatora w tej roli.

(Senator Robert Smoktunowicz: Pan marszałek zwykle się nie myli, ale tym razem się pomylił.)

To tym bardziej wiemy już, jaka jest prawda.

Dziękuję bardzo i proszę o sprawozdanie.

(Senator Robert Smoktunowicz: Byłem już wielokrotnie sprawozdawcą, ale dzisiaj pan marszałek nie miał okazji uczestniczyć w debacie na temat kodeksu karnego i niestety pan marszałek jest...)

Możemy to ująć skrajnie i powiedzieć, że pan senator debiutuje w roli sprawozdawcy nad ustawą, która właśnie jest przedmiotem obrad.

Senator Robert Smoktunowicz:

To bardzo precyzyjne określenie.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Jestem w pewnym kłopotcie, ponieważ pan senator Zychowicz dość szczegółowo omówił zarówno całą konwencję, jak i drugi protokół. W tej sytuacji może ograniczę się do zwrócenia uwagi państwa senatorów na te kwestie, co do których Polska złożyła zastrzeżenie i oświadczenie.

Otóż rzeczywiście Polska nie będzie wykonywała wniosków w zakresie obserwacji transgranicznej, pozostawiając to regulacji i współpracy w ramach poszczególnych państw. Jeśli chodzi o słynne, nowoczesne metody przesłuchiwanie, czyli wideokonferencje i konferencje telefoniczne, tu rzeczywiście następowałaby sprzeczność z polskim prawem. Stąd też uspokajam, że będzie to stosowane wyłącznie wobec biegłych i świadków, a nie osób podejrzanych lub oskarżonych. I też w tym zakresie... Może tutaj nie do końca się zgodzę ze sprawozdawcą, bo dyskutowaliśmy o tym na posiedzeniu komisji. Otóż Polska nie ma żadnego obowiązku, aby zakupywać tego typu środki. Nie będziemy tutaj musieli burzyć budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości. Kraj, który nie dysponuje tymi urządzeniami, nie będzie zobowiązany do ich stosowania. Tak więc to w żaden sposób nie zburzy, tak jak mówiłem, kwestii budżetu ministerstwa.

W tym stanie rzeczy chciałbym przedstawić to, co państwo znajdują w druku nr 390B. Komisja Ustawodawstwa i Praworządności jednogłośnie proponuje przegłosowanie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych bez poprawek.

Jeśli pan marszałek pozwoli, bo pan marszałek tak niekonwencjonalnie zaczął... Jeżeli pan marszałek nie wyłączy mikrofonu, to dodam jeszcze tylko jedną rzecz, bo jestem bardzo zaniepokojony tym, o czym pani marszałek tutaj powiedziała. Otóż ja nic nie wiem o tym, aby senatorowie nie mogli oceniać w czasie dyskusji pracy ministrów. Ja takiego zapisu w konstytucji nie znajduję. Protestuję, aczkolwiek nie podzielam ostrości niektórych słów. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo. Ale z obowiązku bycia na tribunie pana jeszcze nie zwalniam. Zapraszam, ponieważ być może senatorowie będą dociekliwi. Obecność senatora Szafranca prawie gwarantuje, że będziemy mieli pytanie.

Czy są pytania do senatorów sprawozdawców?

(Senator Jan Szafraniec: Żałuję, ale nie mam pytań.)

(Wesołość na sali)

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Nie ma pytań. Wypadałoby zapytać pana senatora, dlaczego nie. Ale nie zapytamy.

Proszę bardzo, czy są pytania do pana senatora Zbigniewa Zychowicza i pana senatora Roberta Smoktunowicza, jako sprawozdawców? Nie ma pytań. Dziękuję.

Projekt tej ustawy wniósł rząd. W toku prac legislacyjnych rząd reprezentują minister sprawiedliwości oraz minister spraw zagranicznych. Obecny jest dzisiaj wraz z osobami towarzyszącymi pan minister Sylweryusz Królak. Witam państwa.

Czy chciałby pan zabrać głos teraz, czy może dopiero po tym, jak będą ewentualne w tej sprawie pytania do rządu?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Sylweryusz Królak: Wobec tak obszernych i eksperckich sprawozdań, jakie zostały przedstawione Wysokiej Izbie, po części czuję się w tym momencie zwolniony od zabierania głosu, pozostając oczywiście do dyspozycji Wysokiej Izby.)

Pragnę zapewnić pana ministra, że tak wysoki poziom wystąpień w Senacie to jest u nas standard.

Czy są pytania do pana ministra?

Senator Szafraniec tylko się uśmiecha i nie pyta. Dziękuję bardzo.

Wobec tego otwieram dyskusję.

Lista mówców jest czysta.

Czy ktoś z państwa chciałby zabrać głos? Nie stwierdzam.

Wobec tego, żeby być zgodnym z regulaminem, zamykam dyskusję.

Dziękuję panu ministrowi Królakowi.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych zostanie przeprowadzone jutro.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.

Sejm uchwalił tę ustawę 24 kwietnia. 29 kwietnia trafiła do Senatu. Marszałek skierował do Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, które zebrały się, przeanalizowały ustawę i przedstawiły sprawozdania.

Zawarte są one w drukach nr 391A i 391B.

Jako pierwsza będzie sprawozdawała przedstawicielka Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, pani senator Krystyna Sienkiewicz.

Proszę bardzo.

Senator Krystyna Sienkiewicz:

Dziękuję.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia, wykonując dyspozycje marszałka Senatu, zebrała się 14 maja i pochyliła się nad ustawą zawierającą upoważnienie do ratyfikacji konwencji nr 102.

Konwencja nr 102 została przyjęta dnia 28 czerwca 1952 r. na trzydziestej piątej sesji Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy i weszła w życie w kwietniu 1955 r. Jest więc już dość leciwa, od dawna pełnoletnią konwencją. Do grudnia ubiegłego roku ratyfikowało ją czterdzieści państw, w tym czternastu obecnych członków Unii Europejskiej. Mam nadzieję, a w zasadzie prawie pewność, że znajdziemy się w tym gronie, zarówno ratyfikujących konwencję, jak i Unii Europejskiej.

Konwencja, do ratyfikacji której upoważnimy prezydenta, a którą dziś omawiamy, określa szczegółowo zakres minimalnych norm zabezpieczenia społecznego w następujących dziedzinach: opieka lekarska, zasiłki chorobowe, świadczenia w razie bezrobocia, świadczenia na starość, w razie wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz w razie inwalidztwa, a także w razie śmierci żywiciela rodziny.

Polski system zabezpieczenia społecznego w zasadzie odpowiada w tym zakresie standardom ustanowionym w konwencji. Było to przedmiotem dyskusji Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia z udziałem obecnego tu pana ministra Krzysztofa Patera, który przedstawił również analizę porównawczą do uzasadnienia wniosku ratyfikacyjnego konwencji nr 102. Rzeczywiście senatorowie musieli przyznać, że ta konwencja nie rozszerza, ale też nie ogranicza praw i wolności obywatelskich zawartych w konstytucji, a jedynie prawa te potwierdza. Nie zwiększa też wydatków ani nie zmniejsza dochodów podmiotów sektora publicznego.

Stąd też w imieniu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia proszę o przyjęcie ustawy zawartej w druku nr 391 o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 maja 1952 r.

Na tym wyczerpałam sprawozdanie. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Zbigniew Zychowicz, zapraszam na trybunę, przedstawi sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej.

Senator Zbigniew Zychowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie z obrad komisji nad ustawą z dnia

(senator Z. Zychowicz)

24 kwietnia bieżącego roku o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r. – druk senacki nr 391, druk sprawozdania komisji nr 391B.

Jak powiedziała moja szanowna przedmówczyni, celem ustawy jest upoważnienie prezydenta RP do ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego. O dacie wejścia w życie była tutaj mowa. Również o szczegółowym zakresie, przedmiotowym i podmiotowym, moja przedmówczyni poinformowała Wysoką Izbę.

System zabezpieczenia społecznego w Polsce obejmuje gałęzie i świadczenia wyszczególnione w konwencji, choć wiemy, że wyczerpuje w sposób ogólny, jeśli chodzi o przedmiot i podmioty, ale nie spełnia wszystkich wyszczególnionych tam minimum. Przeprowadzona analiza porównawcza polskiego systemu zabezpieczenia społecznego ze standardami ustanowionymi w konwencji nr 102, analiza, z którą państwo mogli się zapoznać, pozwala na podjęcie decyzji o ratyfikacji, a tym samym przyjęciu zobowiązań z następujących części konwencji: I, II, V, VII, VIII, X, XI oraz XII w odniesieniu do części wcześniej wymienionych. Część XII dotyczy równouprawnienia mieszkańców kraju podmiotu konwencji z obywatelami innych państw podmiotów konwencji, a części XIII i XIV dotyczą postanowień wspólnych i postanowień różnych.

Polskie ustawodawstwo w szeroko rozumianym zakresie jest zgodne z zapisami tych części. Ratyfikowanie wymienionych części nie spowoduje zwiększenia wydatków lub zmniejszenia dochodów podmiotów sektora finansów publicznych w stosunku do wielkości wynikających z obowiązujących przepisów. Pojawiały się tu i ówdzie opinie, usłyszane przeze mnie, że obywatele spodziewają się, iż niektóre podmioty w związku z wejściem w życie tej konwencji zostaną niejako wyżej uposażone. To nie jest prawdą, ta konwencja nie stwarza takich nadziei. Takie myślenie jest niczym nieuprawnione.

Polska ratyfikując konwencję nr 102, potwierdza właśnie przyjęte w wyniku ratyfikacji Europejskiej Karty Społecznej zobowiązanie z art. 12 ust. 2 karty, który stanowi, że układające się strony zobowiązują się utrzymać stan zabezpieczenia społecznego na poziomie co najmniej równym poziomowi niezbędnemu do ratyfikacji Konwencji nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego. W tym momencie chciałoby się powiedzieć, że Unia Europejska przyjęła konwencję

Międzynarodowej Organizacji Pracy jako swoje minimum.

Wart podkreślenia jest fakt, że omawiana konwencja została włączona do dorobku prawnego Wspólnot Europejskich. Ratyfikowało ją czternaście państw, tylko Finlandia jej nie ratyfikowała. Z tego powodu jej ratyfikacja przez Polskę prowadzi do ugruntowania pozycji międzynarodowej naszego kraju. Społecznym skutkiem ratyfikacji konwencji nr 102 jest gwarancja nieobniżania granicy zabezpieczenia najbardziej wrażliwych grup społecznych.

Opinia Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej jest jednoznaczna. Postanowienia Konwencji nie są sprzeczne z ustawodawstwem Unii Europejskiej, wręcz przeciwnie, są emanacją tegoż ustawodawstwa.

Wniosek o ratyfikację został skonsultowany z wszystkimi resortami oraz wszystkimi podmiotami, których konwencja dotyczy. Przede wszystkim jest to zgodne z konwencją Międzynarodowej Organizacji Pracy nr 144, dotyczącą trójstronnych konsultacji w zakresie wprowadzania w życie międzynarodowych norm w sprawie pracy z 1976 r. Zatem wniosek o ratyfikację tejże konwencji przedstawiono do opinii OPZZ, NSZZ „Solidarność”, Business Centre Club, konfederacjom pracodawców, Związkowi Rzemiosła Polskiego. Po wyjaśnieniu przyczyn sprzeciwu – powiem tylko, że chodziło o to, iż OPZZ sądził, że konwencja powinna również ujmować minimum socjalne – po wyjaśnieniu tego nieporozumienia OPZZ również wyraził zgodę na ratyfikację tejże konwencji.

Na zakończenie pragnę wyjaśnić, iż Polska akceptuje podmiotowy i przedmiotowy zakres tej konwencji, w tym ostatnim przypadku zastrzegając sobie prawo do przyjęcia tylko niektórych części. Nie jesteśmy po prostu w stanie przyjąć wszystkich minimów, jak choćby takiego, że zasiłek dla bezrobotnych to 45% średniej płacy, czy też długości przyznawania zasiłku dla bezrobotnych itd.

Jednym słowem spełniamy postanowienia zawarte w art. 2 konwencji, choć nie wszystkie w takim obszernym spektrum, jak to jest zacytowane. W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej uprzejmie proszę o przyjęcie ustawy w zaproponowanym kształcie.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Zgodnie z regulaminem – tura pytań. Bardzo proszę.

Dziękuję, nie stwierdzam pytań.

Rozpatrujemy rządowy projekt ustawy. Do reprezentowania rządu w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni minister spraw zagra-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

nicznych oraz minister gospodarki, pracy i polityki społecznej. Witam na sali przedstawicieli tych resortów, podsekretarzy stanu: pana Sławomira Dąbrowę, Jana Czekaja i Krzysztofa Patera, a także osoby towarzyszące.

Czy w tym momencie procedowania chcielibyście panowie zabrać głos? Nie, dziękuję bardzo.

W takim razie być może senatorowie to wymuszą. Czy są pytania...

Niezawodny pan senator Jan Szafraniec, proszę bardzo.

Senator Jan Szafraniec:

Panie Marszałku, zadaję pytanie tylko dlatego, że będę miał kłopoty z zajęciem stanowiska w sprawie tej ustawy. Dlatego też proszę o wyjaśnienie.

Ustawa nosi nazwę: o ratyfikacji Konwencji Nr 102... itd., tymczasem my nie planujemy ratyfikacji części III, IV, VI i IX. Czy zatem godzi się ratyfikować całą konwencję bez tych części, czy może byłoby lepiej, gdybyśmy ratyfikowali część konwencji, a nie całość? To są moje wątpliwości. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy pan minister Pater chciałby zabrać głos na ten temat? Może z miejsca, jeśli odpowiedź ma być krótka, to niekoniecznie stąd.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej Krzysztof Pater:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Otóż art. 2 konwencji przewiduje, że każdy członek związany niniejszą konwencją będzie stosował – jeżeli mówimy o częściach merytorycznych – trzy spośród dziewięciu wymienionych części, od II do X, w tym co najmniej jedną spośród części: IV, V, VI, IX i X, a także że wskaże w swej ratyfikacji, w stosunku do jakich części spośród części od II do X przyjmuje zobowiązania wynikające z konwencji.

Jest dosyć powszechną praktyką wskazywanie określonych części przez strony konwencji, albowiem jak pani senator sprawozdawca wspomniała, do końca ubiegłego roku konwencję ratyfikowało czterdzieści państw, spośród których zaledwie sześć wskazało, że przyjmuje wszystkie zobowiązania wynikające z konwencji, a więc

dziewięć części. Te państwa, które złożyły taką deklarację, to Belgia, Niemcy, Libia, Luksemburg, Holandia i Portugalia.

My, tak jak już wspomniano, nie spełniamy poszczególnych części w niewielkim zakresie, ale nie wydaje się, aby w najbliższym czasie istniała możliwość czy też uzasadnienie, także społeczne, do tego, aby w pełni dostosowywać polskie ustawodawstwo do przepisów konwencji, gdyż zważywszy na bezrobocie, środki finansowe nie pozwalają na utrzymanie tego poziomu. Nie spełniamy wymagań w zakresie świadczeń z tytułu niezdolności do pracy, także świadczeń wypadkowych, przez to, że konwencja nie przewiduje możliwości zawieszania rent, zaś polski system przewiduje w stosunku do osób, które równocześnie podejmują zatrudnienie i uzyskują określone wysokie dochody, zawieszanie tego prawa. Dlatego też nie wydaje się, aby likwidacja tego zawieszania była w obecnym stanie rzeczy uzasadniona społecznie. Wreszcie w zakresie świadczeń z tytułu choroby konwencja wymaga dwudziestosześcioletnich zasiłków. U nas te świadczenia są troszeczkę inaczej ustawiane, w związku z czym również tego nie spełniamy.

Gdy się jednak weźmie pod uwagę stan rzeczy, jak również wagę tej konwencji oraz to, że my de facto ratyfikowaliśmy Europejską Kartę Społeczną, która jest dokumentem skonstruowanym na bazie Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy, jest uzasadnienie dla ratyfikacji tej konwencji. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze pytania?

Pan senator Henryk Dzido, proszę.

Senator Henryk Dzido:

Mam pytanie do pana ministra. Konwencję na pewno przyjmemy i to nie będzie problem, ale, Panie Ministrze, mnie interesuje kwestia, którą pan poruszył, odpowiadając: w jakim zakresie realizujemy konwencję co do minimum socjalnego oraz co do objęcia niezbędną opieką socjalną osób niepracujących. Jeżeli tego nie stosujemy w pełnym zakresie, to w jakim terminie rząd przewiduje stosowanie opieki w tym zakresie w stosunku do wszystkich potrzebujących? Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję.

Pan minister Krzysztof Pater, proszę.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Gospodarki,
Pracy i Polityki Społecznej
Krzysztof Pater:**

Konwencja nie określa żadnych standardów w zakresie tak zwanego minimum socjalnego. Jeżeli mówimy o kwestii zabezpieczenia podstawowych potrzeb bytowych obywateli, to myślę, że Wysoka Izba będzie miała w ciągu kilku najbliższych miesięcy okazję analizować pakiet ustaw, między innymi ustawy o pomocy społecznej, ustawy o świadczeniach rodzinnych, gdzie w pewnym sensie zmieniamy także całą filozofię podejścia, starając się ukierunkować wszystkie rodzaje pomocy finansowej państwa dla obywateli i spojrzeć na to przez pryzmat dochodów. Tak więc myślę, że wtedy będzie okazja spojrzenia w kontekście całościowym również na to, co robimy, aby wesprzeć obywateli na miarę możliwości finansowych państwa. Będzie to również odpowiedź praktyczna, bowiem zawarta w projekcie ustawy, co jako państwo możemy zaoferować osobom, które nie mają możliwości znalezienia zatrudnienia, utraciły prawo do zasiłku i w tym momencie de facto nie mają źródeł dochodu, źródeł utrzymania.

Ponieważ plany rządu są takie, aby te wszystkie regulacje wchodziły w życie od 1 stycznia 2004 r., to oczywiście zakładam, że bądź tuż przed wakacjami parlamentarnymi, bądź tuż po wakacjach parlamentarnych te projekty do Wysokiej Izby trafią.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy są jeszcze pytania? Nie stwierdzam zgłoszeń.

Otwieram dyskusję.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zabrać głos? Nie stwierdzam zgłoszeń, zatem zamykam dyskusję.

Głosowanie w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego przeprowadzimy jutro.

Dziękuję bardzo panom ministrom.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziewiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.

Ustawę uchwalił Sejm na czterdziestym ósmym posiedzeniu 8 maja, 10 maja dotarła ona do

Senatu. Marszałek skierował ją do dwóch komisji: Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej.

W zastępstwie sprawozdawcy Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych wystąpi przewodniczący tej komisji, pan senator Jerzy Markowski.

Bardzo proszę o przedstawienie sprawozdania.

Dla porządku dodam, że sprawozdania są zawarte w drukach nr 396A i 396B.

Senator Jerzy Markowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Wysoka Izbo! Przepraszając za nieobecność kolegi, przedstawiam sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych z prac nad ustawą w sprawie ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską. Patrzę na tablicę, żeby się nie pomylić, następna jest konwencja z Republiką Chile.

Szanowni Państwo, projekt tej ustawy był przedmiotem prac komisji gospodarki, która zapoznała się z nim. Chcę podkreślić, iż uchwalona przez Sejm 8 maja ustawa zawiera wyrażenie zgody na wykonanie przez prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji wskazanej umowy międzynarodowej. Konieczność wyrażenia tej zgody na ratyfikację wynika z treści, bowiem dotyczą one spraw regulowanych w ustawie lub w przypadku których konstytucja wymaga ustawy, dokładnie chodzi o art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Szanowni Państwo, dwa zdania komentarza. Ta konwencja została podpisana 26 lipca 1999 r. i właściwie można powiedzieć, że, tak jak każda z serii dziesiątek podpisanych konwencji tego typu, ma i będzie sprzyjać wymianie dóbr, kapitałów i osób. Stworzy ona w dwustronnych stosunkach sytuację prawną, dzięki której dochód osób mieszkających lub mających siedzibę na obszarze jednego państwa, a osiągających dochody na obszarze drugiego, będzie w wielu wypadkach opodatkowany tylko w jednym państwie, a nie w obydwu. Inaczej, niż byłoby w sytuacji, gdyby takiej konwencji nie ratyfikowano, czyli gdyby jej nie było.

Wyeleminowanie podwójnego opodatkowania ma szczególne znaczenie dla zaktywizowania stosunków dwustronnych, zwłaszcza w obszarze gospodarki, co jest chyba oczywiste. Nie jest to bez znaczenia ze względu na historyczną obecność polskich inwestorów przede wszystkim w Republice Libańskiej. Miało to miejsce jeszcze niedawno, a z nadzieją oczekiwane jest to w najbliższym czasie nie tylko przez polskich inwestorów, ale i przez podmioty tam funkcjonujące. Nadzór nad realizacją konwencji będzie sprawował minister finansów i zapisy będą mieć zasto-

(senator J. Markowski)

sowanie do wszystkich przedsiębiorstw i osób fizycznych uczestniczących w dwustronnych stosunkach między Polską a Libanem.

Wnoszę w imieniu komisji gospodarki o przyjęcie projektu ustawy bez poprawek.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Zapraszam na trybunę pana senatora Zbigniewa Zychowicza jako sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej.

Senator Zbigniew Zychowicz:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej wnoszę o przyjęcie uchwalonej przez Sejm w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.

Jak państwu wiadomo, konwencja wchodzi w życie wtedy, kiedy obie strony ją podpiszą. Z Libanem łączą nas stosunki różnego rodzaju: takie emocjonalne, powiedziałbym, od 1944 r., kiedy to stacjonowały tam polskie siły zbrojne, takie faktyczne w ostatnich latach. Ale wymiana handlowa nie jest zbyt duża – wynosi w tej chwili kilka milionów dolarów rocznie. Ta konwencja może zdynamizować współpracę gospodarczą, jako że unikanie podwójnego opodatkowania jest elementem stymulującym współpracę międzynarodową. Jest to znana powszechnie forma aktywizacji gospodarczej i takich umów Rzeczpospolita zawarła już ponad osiemdziesiąt z wieloma krajami na świecie. Kapitał inwestycyjny libański dzisiaj zaczyna być aktywny w Polsce, dlatego też, aby dać szansę dynamicznemu rozwojowi, ze wszelkich miar słuszne jest przyjęcie takiej konwencji, o co w imieniu Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej z tego miejsca wnoszę. Dziękuję uprzejmie.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa pragnie zadać pytanie zgodnie z regulaminem panu senatorowi sprawozdawcy Zbigniewowi Zychowiczowi lub Jerzemu Markowskiemu?

Proszę bardzo, czy ktoś chciałby zadać pytanie? Markowskiemu będzie akurat trudno, ponieważ...

(Głos z sali: Jest, jest.)

A, jest tutaj. Przepraszam, zmienił miejsce.

(Głos z sali: Zmienił miejsce)

(Senator Jerzy Markowski: Chwilowo, Panie Marszałku. Tylko ze względów praktycznych.)

Zupełnie bym się tego nie spodziewał, Panie Senatorze, że na tak skrajną prawicę pan się przeniesie.

(Senator Jerzy Markowski: Tylko ze względów praktycznych.)

Dobrze.

Dziękuję bardzo.

Nie widzę chętnych do zadawania pytań.

Dziękuję panom senatorom sprawozdawcom.

Rozpatrywana ustawa była przedłożeniem rządowym, do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw zagranicznych oraz minister finansów.

Czy pan minister Dąbrowa chciałby zabrać głos?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Sławomir Dąbrowa: Nie.)

Nie. Chyba że będziemy pytali, to się odezwie.

Czy będziemy pytali? Nie.

Dziękuję bardzo.

Otwieram dyskusję.

Proszę bardzo, wolna trybuna. Niestety, nikt się nie zapisał, nikt nie zamierza zabrać głosu.

Wobec tego, żeby formalności stało się zadość, zamykam dyskusję.

Informuję, że głosować będziemy w sprawie tej ustawy jutro.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile dnia 10 marca 2000 r.

8 maja Sejm przyjął tę ustawę, 10 maja marszałek Senatu skierował ją do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych.

Sprawozdania komisji są zawarte w drukach nr 402A i 402B.

Pan senator Jerzy Markowski, przewodniczący Komisji Gospodarki i Finansów jako sprawozdawca.

Proszę bardzo.

Senator Jerzy Markowski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych, rozpatrując projekt ustawy w sprawie konwencji, rozpatrywała go przede wszystkim w kontekście tej samej argumentacji prawnej, jaka była przy poprzedniej konwencji z Republiką Libań-

(senator J. Markowski)

ską. Przypomnę, że chodzi o konwencję w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile w roku 2000. Przypomnę jeszcze raz, że obowiązek ten wynika z zapisów konstytucyjnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Nie będę rozwijał argumentacji, chcę tylko Wysokiej Izbie powiedzieć, że stosunki gospodarcze pomiędzy Republiką Chile a Polską są stosunkami, które należy zaliczyć do mających szansę na szczególne rozwinięcie. Szczególny impuls do rozwinięcia tych stosunków dała wizyta prezydenta Lagosa – to jest prezydent Republiki Chile – w Polsce w październiku ubiegłego roku. To po pierwsze.

Po drugie, w Republice Chile jest bardzo silna Polonia, która z zainteresowaniem patrzy na Polskę jako partnera gospodarczego. Stąd też uważam, że trzeba potraktować bardzo serio zarówno ten pierwszy impuls – bardzo polityczny – jak i tę drugą oczywistą okoliczność, czyli stosunki wręcz rodzinne z Polonią chilijską, i że celowe jest, aby Wysoka Izba przychyliła się do stanowiska Sejmu i uchwaliła ustawę w sprawie ratyfikacji tejże konwencji. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, pan senator Zbigniew Zychowicz, tradycyjny już sprawozdawca Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej w tych sprawach. Bardzo proszę o zabranie głosu.

Senator Zbigniew Zychowicz:

Dziękuję uprzejmie.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Mój szanowny przedmówca przedstawił tutaj argumenty, które przyświecają, podobnie jak w poprzednim przypadku, podjęciu decyzji o ratyfikacji Konwencji między Rządem RP a Rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile dnia 10 marca 2000 r.

Tak jak w przypadku naszych stosunków z Libanem, tak i w tym przypadku rozwijająca się wymiana każe nam w pozytywnych konotacjach antycypować te stosunki w najbliższych latach. Przypomnę tylko, że nasze stosunki formalne z Chile datują się od 1920 r., a jeśli chodzi o stosunki dyplomatyczne, to przed wojną mieliśmy tylko konsulat Chile w Gdańsku, zaś interesy RP

reprezentowała ambasada Rzeczypospolitej Polskiej w Argentynie. W ostatnich latach te stosunki zdynamizowały się i zważywszy na potencjał Chile, zwłaszcza gospodarkę morską, pewne minerały, a także to, o czym powiedział mój przedmówca – liczną tam Polonię, należy sądzić, że po przyjęciu, ratyfikacji tej konwencji stosunki te będą się dalej dynamizować. W imieniu komisji proszę Wysoką Izbę o przyjęcie tej konwencji.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Polonia w Chile może nie jest bardzo liczna, ale za to bardzo wpływowa. Dodam tylko, że Polka jest tam ministrem do spraw bezpieczeństwa narodowego, więc jest to funkcja kluczowa i strategiczna, a symbolem Polonii jest wnuczka Ignacego Domeyki, pani Anita Domeyko, lat sto dwa, która po polsku nie rozmawia, ale całym sercem jest Polką. Mówię o tym dlatego, że niedawno delegacja Senatu była w Santiago i rzeczywiście mieliśmy okazję bezpośrednio dotknąć tego, o czym nasi sprawozdawcy mówili.

Dziękuję bardzo.

Czy mamy pytania do panów senatorów sprawozdawców? Senator Markowski już na swoim miejscu. Dziękuję bardzo, nie stwierdzam zgłoszeń.

Podobnie jak poprzednia, również ta ustawa była przedłożeniem rządowym i podobnie jak poprzednio upoważnieni przez rząd do jej reprezentowania w toku prac parlamentarnych zostali ministrowie spraw zagranicznych oraz finansów.

Czy pan minister Dąbrowa chciałby zabrać głos? Nie chce zabrać głosu.

A czy senatorowie chcą o coś zapytać pana ministra Dąbrowę?

Proszę bardzo, pan senator Mieczysław Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze albo Panowie Ministrowie, chciałbym zapytać o kwestię, która związana jest z tym tematem: czy te obie umowy obejmują także podatki od spadków i darowizn? Są one bowiem i elementami dochodu, i elementami majątku. Jeśli nie, to – w nawiązaniu do wypowiedzi pana senatora Zychowicza, że podobne umowy mamy z osiemdziesięcioma krajami – kiedy Rzeczpospolita rozwiąże problem, jeśli idzie o unikanie podwójnego opodatkowania podatków od spadków i darowizn? Ja otrzymuję takie właśnie pytania od ludzi, którzy tam żyją, są Polakami, chcą przekazywać pewne rzeczy i muszą płacić podwójne podatki. Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Proszę bardzo, który z panów ministrów odpowie?

Proszę bardzo, pan minister Jan Czekaj.

Wystarczy nacisnąć przycisk, zapali się czerwone światło i można wtedy mówić.

(*Głos z sali:* Mikrofon nie działa.)

No tak, polecamy pamięci Kancelarii Senatu, że ten mikrofon nie kontaktuje.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Jan Czekaj:**

Panie Marszałku, Wysoka Izbo, otóż te konwencje nie obejmują podatków od spadków i darowizn. W konwencjach, które ostatnio podpisujemy, taka praktyka nie występuje. Tego typu umowy mamy, bodajże jeszcze sprzed wojny, z Austrią i z Węgrami. Z kolei te konwencje, zgodnie z modelowymi konwencjami OECD, tej problematyki nie regulują.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Była jeszcze druga część pytania: kiedy Rzeczpospolita Polska zamierza te sprawy uregulować?

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Jan Czekaj:**

Problem tego typu regulacji jakoś dotąd się nie pojawił ani, powiedzmy, wewnątrz rządu, ani ze strony partnerów rządu, społecznych czy politycznych, w związku z czym nie regulowaliśmy tego dotąd. Oczywiście uwzględniając głos pana senatora, ten problem postaramy się rozważyć. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Zachęcam do takiej inicjatywy senatorskiej, która być może zdąży być sfinalizowana.

Dziękuję bardzo.

Czy są dalsze pytania?

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Sławomir Dąbrowa:* Panie Marszałku, przepraszam, czy mogę jeszcze...)

Proszę bardzo, pan minister Dąbrowa.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie
Spraw Zagranicznych
Sławomir Dąbrowa:**

Bardzo dziękuję.

Chciałbym w tej samej sprawie, o której mówił mój przedmówca, pan minister Jan Czekaj, dodać jeszcze jeden argument. Te konwencje, wprowadzając dwustronne i dosyć powszechnie w prawie międzynarodowym, w stosunkach międzypaństwowych przyjmowane, kierują się jednak pewnymi wzorami, można powiedzieć, stworzonymi przez praktykę. Zatem jeżeli, powiedzmy, jest dwieście, trzysta czy pięćset konwencji międzynarodowych i mniej więcej są one do siebie podobne, to z powodu praktyki powstaje pewien patent, model, niepisany wzór. Jeśli obie strony zgodzą się ze sobą, to zawsze mogą od tego odejść, ale jeśli jedna ze stron się nie zgodzi, to na ogół nie da się od tego modelu odejść.

Mówię o tym dlatego, że właśnie sprawy spadkowe nie wchodzą do tego niepisanego modelu, co bierze się stąd, że spadki – na ogół chodzi oczywiście o spadki w postaci nieruchomości – są na terytorium drugiego państwa, które nie ma chęci pozbawić się tego wpływu, jakim jest podatek spadkowy. Dlatego, szczerze mówiąc, mimo uzasadnionych postulatów ze strony naszej Polonii, nie byłbym optymistą, jeśli chodzi o uzyskanie przez stronę polską zgody drugiej strony właśnie na rezygnację z podatku spadkowego. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję.

Proszę bardzo. Nie widzę już zgłaszających się do zadania pytań.

Otwieram dyskusję.

Proszę bardzo.

Zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie nad rozpatrywaną ustawą przeprowadzimy jutro.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu jedenastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy – Prawo pocztowe.

Dziękuję bardzo panom ministrom, którzy przyszedli do rozpatrywania poprzednich ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym ósmym posiedzeniu 8 maja. Do Senatu została przekazana 10 maja. Marszałek skierował ją do Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej. Komisje te po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania.

Sprawozdania te zawarte są w drukach nr 397A oraz nr 397B.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, pana senatora Bogusława Maśiora, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Bogusław Maśior:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Ustawa – Prawo pocztowe nie jest nowelizacją dotychczas obowiązującej ustawy z listopada 1990 r. o łączności. Jest to nowa ustawa, której celem jest stworzenie norm prawnych umożliwiających przekształcenie obowiązującej dzisiaj organizacji rynku pocztowego, zdominowanego przez monopole państwowe, w system wykorzystujący atuty gospodarki rynkowej. Ma zapewnić lepsze zaspokojenie popytu rynkowego na usługi pocztowe, ma również dostosować polskie prawo w dziedzinie usług pocztowych do ustawodawstwa Unii Europejskiej.

Należy podkreślić, że obowiązującym aktualnie w Unii Europejskiej aktem prawnym w tym zakresie jest dyrektywa 97/67 Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych reguł rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty i poprawy ich jakości.

W czasie prac w Sejmie komisja nadzwyczajna starała się pogodzić konieczność liberalizacji rynku pocztowego zgodnie z kierunkami zawartymi w wymienionej dyrektywie z zabezpieczeniem interesu i utrzymaniem wiodącej pozycji operatora narodowego, to jest Poczty Polskiej. Zapewnienie rozwoju Poczty Polskiej jest ważne z wielu powodów. Jednym z nich, może najważniejszym, jest fakt zatrudniania ponad stu tysięcy osób w całej Polsce, nawet w najmniejszych miejscowościach.

Jak ważna jest ta ustawa z punktu widzenia interesu społecznego, mogliśmy się przekonać na podstawie otrzymywanych przez Wysoką Izbę, przez poszczególne panie i poszczególnych panów senatorów, listów od pracowników poczty i zainteresowanych osób. Sam takich listów otrzymałem ponad trzysta.

W celu zapewnienia interesu operatora publicznego w ustawie wprowadzono dwa etapy liberalizacji rynku pocztowego. Jeden: przed wejściem Polski do Unii Europejskiej, drugi: po uzyskaniu w niej członkostwa. Wprowadzono w ustawie zapis o liberalizacji usług pocztowych, jeżeli chodzi o przesyłki do 500 g, do czasu wejścia Polski do Unii, a do 350 g – po wejściu. Liberalizacja usług pocztowych, jeżeli chodzi o przesyłki do 350 g, jak to pierwotnie zakładano w przedłożeniu rządowym, w pierwszym roku po wejściu ustawy w życie przyniosłaby obniżenie dochodu poczty o 90 milionów zł, a w konsek-

wencji doprowadziłaby do deficytu i uniemożliwiłaby utrzymanie sieci placówek pocztowych, szczególnie na obszarach wiejskich. Niepotrzebnie przyspieszana liberalizacja stworzyłaby operatorom z innych krajów dogodną sytuację do wejścia na nasz rynek.

W ustawie doprecyzowano kwestię działalności Poczty Polskiej związanej z usługami pieniężnymi oraz pośrednictwem finansowym, uwzględniając fakt posiadania przez Pocztę Polską większościowego udziału w Banku Pocztowym. Wprowadzono też zapis dotyczący spraw majątkowych w przedsiębiorstwie Poczta Polska.

Warto przypomnieć Wysokiej Izbie, że od dziesiątków lat poczta przyjmuje wpłaty na rachunki bankowe, na przykład opłaty za RTV, rozmowy telefoniczne, energię, gaz, wypłaca renty i emerytury. Zgodnie z zarządzeniem ministra łączności poczta ma prawo do przyjmowania w imieniu banków i na podstawie zawartych z nimi umów wkładów oszczędnościowych i lokat terminowych oraz wykorzystywania i wykonywania operacji czekowych i wekslowych. W ramach praw nabytych poczta realizuje obrót gotówkowy w wysokości około 100 miliardów zł rocznie, świadcząc usługi z korzyścią zarówno dla ludności, jak i dla banków, które korzystają z sieci poczty.

Można też powiedzieć, że operacje finansowe wykonuje nie tylko polska poczta, bo na przykład w Niemczech dochody z tego tytułu dla poczty, dla operatora narodowego, wynoszą ponad 30%.

Wysoki Senacie! Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej w czasie posiedzenia w dniu 20 bieżącego miesiąca zapoznała się z opiniami i uwagami przedstawicieli rządu oraz przedstawicieli Poczty Polskiej. Dyskusję wywołała opinia Komitetu Integracji Europejskiej, dlatego że zmienił on opinię z pozytywnej na inną, którą sygnowano datą 19 maja. W konkluzji tej opinii stwierdzono, iż ustawa – Prawo pocztowe jest niezgodna z prawem Unii Europejskiej. Obecny na posiedzeniu reprezentujący rząd pan minister Heller przyznał, że nie do końca mógł się zapoznać z nową opinią Komitetu Integracji Europejskiej.

W zaistniałej sytuacji komisja nie mogła do końca ustosunkować się do wszystkich wniosków i uwag, w tym również do tych zgłoszonych przez nasze Biuro Legislacyjne, ponieważ brakowało warunku podstawowego: zgodności przedstawicieli rządu. Przyznam się, że sam zadałem pytanie obecnemu tam przedstawicielowi Komitetu Integracji Europejskiej, dlaczego w swoich opiniach ten komitet bardzo często jest bardziej papieski niż sam papież. Dlaczego nie uwzględnia dostosowywania naszego prawa do prawa unijnego i nie daje czasu, w tym przypadku Poczcie Polskiej, na przygotowanie się do pełnej liberalizacji rynku pocztowego?

(senator B. Mąsior)

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej w druku nr 397A proponuje Wysokiej Izbie poprawki, które jej zdaniem należy przyjąć.

Poprawka pierwsza zmierza do tego, by w rejestrze operatorów pocztowych widniał nie tylko numer z rejestru przedsiębiorców, ale także z innego właściwego rejestru lub z ewidencji działalności gospodarczej.

Poprawka druga koryguje błędne odesłanie; to samo robi poprawka trzecia.

Poprawka czwarta ma charakter precyzujący.

Poprawki piąta i ósma mają charakter redakcyjny.

Poprawka szósta ma na celu ujednolicenie terminologii ustawy.

Poprawka siódma usuwa odesłanie do nieistniejącej w przepisie jednostki redakcyjnej.

Proszę Wysoką Izbę o przyjęcie poprawek zawartych w druku nr 397A.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Poproszę pana senatora Józefa Sztorca, by zechciał przedstawić sprawozdanie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury.

Senator Józef Sztorc:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić w imieniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury sprawozdanie komisji dotyczące ustawy – Prawo pocztowe. Komisja wspólnie z przedstawicielami rządu obradowała i dokonała oceny ustawy – Prawo pocztowe uchwalonej przez Sejm w dniu 8 maja 2003 r.

Ideą ustawy jest uregulowanie całokształtu spraw związanych z usługami pocztowymi na terenie naszego państwa przed zbliżającą się akcesją do Unii Europejskiej. W ustawie zostały określone pewne zasady, pewne obowiązki przedsiębiorstwa państwowego, jakim jest Poczta Polska, w stosunku do obywatela. Zostały uregulowane sprawy wykonywania usług i konkurencji przez Poczta Polską. Również dość dobrze, bardzo dokładnie, doprecyzowana została sprawa przesyłek pocztowych, ich wagi, i terminu, w jakim dostosujemy polski rynek usług pocztowych po wejściu do Unii Europejskiej. Chcemy, żeby przez pierwsze trzy lata obowiązywała w odniesieniu do przesyłek pocztowych waga 350 g, następnie 100 g, później 50 g, aż do całkowitego uwolnienia rynku pocztowego.

Wiele emocji budził majątek, który zostanie przekazany Poczcie Polskiej przez ministra Skarbu Państwa. Ustawa umożliwi wykreślenie wszystkich hipotek, które Skarb Państwa ma na ma-

jątku będącym w dyspozycji Poczty Polskiej. Ustalono symboliczną cenę 30 zł za wykreślenie hipoteki.

Bardzo drażliwą kwestią była sprawa ustalenia kar za nierzetelne wykonywanie usług pocztowych. Ustalono ich wysokość na dwukrotne średnie wynagrodzenie dla osób fizycznych, a dla innych podmiotów – na 250 tysięcy euro.

Pewnie najwięcej emocji budziła sprawa art. 82, który dopuszcza wykonywanie przez pocztę usług finansowych i bankowych w ośmiu tysiącach placówek pocztowych zlokalizowanych na terenie kraju. Protestowały w tej sprawie banki spółdzielcze; istnieje jeszcze paręset, siedemset sześćdziesiąt, banków spółdzielczych i one obawiają się konkurencji ze strony poczty. Jednak uznano wspólnie, że istnieje potrzeba wprowadzenia tego pakietu usług, żeby zejść bliżej obywatela, umożliwić mu korzystanie z całokształtu usług, jakie oferuje poczta.

Wysoki Senacie, Komisja Skarbu Państwa i Infrastruktury po rozpatrzeniu ustawy – Prawo pocztowe pragnie zaprezentować Wysokiemu Senatowi do uchwalenia dwadzieścia cztery poprawki.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Mamy je w druku.)

No właśnie, żeby nie przedłużać, nie będę ich czytał, są podane w druku sprawozdania.

W imieniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury rekomenduję te poprawki. Proszę o uchwalenie ustawy. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy mamy pytania do senatorów sprawozdawców, pana senatora Józefa Sztorca i pana senatora Bogusława Mąsiora?

Pan senator Zbigniew Romaszewski, proszę bardzo.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Proszę panów, napłynęły do wszystkich te dokumenty od banków spółdzielczych i muszę powiedzieć, że ja się tym jednak trochę przejąłem. Bo są to banki, które jako jedyne chyba w tym kraju nigdy od państwa żadnej pomocy nie dostały. Tutaj natomiast budujemy nowy bank, bank gigantyczny w gruncie rzeczy, który w sposób bardzo szczególnie uprzywilejowujemy. Po prostu Poczta Polska to jest jednak pewnego rodzaju gigant. I w tym momencie stwarzanie monopolistycznej pozycji Banku Poczтового stanowi problem, który musi budzić poważne wątpliwości. Czy panowie to analizowali?

Bo to generalnie... Przy czym poczta jeszcze będzie dotowana, jeszcze jest przedsiębiorstwem

(senator Z. Romaszewski)

państwowym itd. Ja nie mam nic przeciwko temu, żeby się pocztę jak najlepiej wiodło. No ale przy okazji finansujemy dosyć potężną instytucję bankową, której los właściwie w ogóle nie jest przesadzony. Nie wiadomo, co z nią będzie. Czy zostanie w całości sprzedana? Już jedna trzecia jest sprzedana.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Jeśli się nie mylę, pan senator w swoim sprawozdaniu wspominał o tym.

(Senator Józef Sztorc: Ale ja mogę dodać coś jeszcze ode mnie.)

No, proszę bardzo, proszę bardzo.

Senator Józef Sztorc:

Panie i Panowie Senatorowie!

Myśmy roztrząsali również sprawę wzmocnienia tego Banku Pocztowego. Trzeba sobie wyraźnie powiedzieć, że było wiele zastrzeżeń. Bank Pocztowy jest w 66% własnością Skarbu Państwa, Poczty Polskiej, przedsiębiorstwa państwowego, ale w 34% własnością Prokomu, prywatnej firmy. I dokapitalizowując tym majątkiem Bank Pocztowy dokapitalizowuje się Prokom. Pewnie jest to złe. Ja ubolewam również nad tym, że będzie to konkurent dla banków spółdzielczych, ta konkurencja jest pewnie potrzebna, ale banki spółdzielcze nigdy w swojej historii nie zostały dokapitalizowane. Z dwóch tysięcy siedmiuset banków spółdzielczych zostało siedemset sześćdziesiąt. I pewnie w niedalekiej przyszłości połowa z tych banków spółdzielczych będzie zmuszona się połączyć, część ogłosi upadłość czy zostanie zlikwidowana. Senat decyzję podejmie taką, jaką podejmie. Trudno mi tutaj więcej na ten temat mówić. W każdym razie zastrzeżeń do sprawy, o której pan senator Romaszewski mówił, było bardzo wiele. Banki spółdzielcze pisały pisma, petycje, bo obawiają się tej konkurencji. Ja jednak myślę, że tu się nie ma czego obawiać. Na osiem tysięcy placówek pocztowych... Są gminy, gdzie nie ma banku spółdzielczego i tam akurat jest taka potrzeba, żeby było to okienko, żeby można było świadczyć usługi bankowe.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Ja myślę, że tej sprawy pytaniami nie rozstrzygniemy. Można ewentualnie wnieść propozycję poprawki i wtedy byśmy się do tego odnieśli. Bo sama rozmowa między sprawozdawcą a senatorem niewiele wnosi.

Czy mamy jeszcze pytania?
Pani senator Aleksandra Koszada.

Senator Aleksandra Koszada:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Co prawda wołałabym zadać pytanie przedstawicielowi rządu, ale na razie go nie widzę.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Proszę państwa, to może tak się umówimy. Przedstawiciel rządu podobno biegnie. Nie wiem, czy biegnie maraton, czy biegnie sprint. Ja za chwilę chcę ogłosić przerwę, aby dać mu czas na dotarcie. Może wobec tego ogłosimy przerwę w tej chwili i poczekamy, bo tak to trochę w próżnię będą zadawane te pytania.

(Senator Aleksandra Koszada: No właśnie.)

(Głosy z sali: Tak.)

Być może te kwestie, które podnosicie państwo w pytaniach do sprawozdawców, mogłyby być rozwinięte przez przedstawiciela rządu. Proponuję, żebyśmy ogłosili teraz przerwę.

(Senator Aleksandra Koszada: Zgoda, Panie Marszałku.)

Prawda, Pani Senator?

(Senator Aleksandra Koszada: Tak jest.)

No, pięć minut, ale tak jak z opóźnieniem pociągu, może się zwiększyć, ponieważ nie wiem, jak powiadam, jaki dystans biegnie pan minister Heller. Mam nadzieję, że jest to dystans krótki.

Ogłaszam przerwę do godziny 16.50. A w międzyczasie, proszę, pan senator Gołąbek odczyta komunikaty.

(Senator Józef Sztorc: Ale minister Heller jest wysportowany, tak że powinien szybko...)

No, jeżeli bierze przykład z ministra Kołodki, to z całą pewnością. Ale i tak na maraton potrzeba sporo czasu.

**Senator Sekretarz
Zbigniew Gołąbek:**

Komunikat pierwszy. W dniu 10 czerwca bieżącego roku, we wtorek, o godzinie 17.00 w sali nr 182 odbędzie się wspólne posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności.

Komunikat drugi. Posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty nad ustawą o zatrudnieniu socjalnym odbędzie się w dniu dzisiejszym bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w sali nr 179. Ale chodzi o tę następną przerwę, a nie obecną.

I następny komunikat...

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Chodzi o przerwę w posiedzeniu o godzinie 20.00. Planujemy tak właśnie obrady, żeby dać szansę przerobienia jak największej liczby ustaw po to, żeby komisje mogły się zebrać i żebyśmy jutro mogli wieńczyć nasze dzieło.

(*Senator Zbigniew Gołąbek: Czy można dalej?*)
Proszę.

**Senator Sekretarz
Zbigniew Gołąbek:**

Wspólne posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej odbędzie się w dniu 29 maja, w czwartek, w sali nr 217 o godzinie 8.00 rano. Tematem posiedzenia połączonych komisji będzie rozpatrzenie sprawozdania „Stan bezpieczeństwa ruchu drogowego w Polsce oraz działania realizowane w tym zakresie w 2002 r.”.

Komunikat czwarty. Posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej zaplanowane na dzień 30 maja bieżącego roku odbędzie się w dniu 29 maja, w czwartek, o godzinie 8.00 w sali nr 182.

I ostatni komunikat. Uprzejmie informuję, iż marszałek Senatu zwołuje posiedzenie Konwentu Seniorów w dniu jutrzejszym, to jest 29 maja 2003 r. o godzinie 14.30. Po zakończeniu posiedzenia Konwentu Seniorów odbędzie się posiedzenie Prezydium Senatu. W podpisie: szef Kancelarii Senatu Adam Witalec. Dziękuję bardzo.

(*Przerwa w obradach od godziny 16 minut 47 do godziny 16 minut 50*)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Wznawiam obrady.

Witam przedstawiciela rządu pana ministra Krzysztofa Hellera, który dobiegł ten dystans – mówiono, że pan biegnie, więc zrobiliśmy przerwę dla pana.

Jesteśmy w tej chwili przy pytaniach do sprawozdawców, poczekamy może chwilę, może pan senator Mąsior wróci, może pan senator Sztorc, bo na razie nie ma sprawozdawców.

(*Senator Józef Sztorc: Ja jestem.*)

(*Głosy z sali: Jest, jest.*)

A, jest. Przepraszam.

Czy mamy jeszcze pytania do sprawozdawców? Nie ma pytań do sprawozdawców.

W takim razie przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parla-

mentarnych został upoważniony minister infrastruktury.

Jest z nami obecny, powitany już przeze mnie, pan minister Krzysztof Heller.

Czy pan minister chce zabrać głos z własnej inicjatywy, czy poczekamy na pytania senatorów? Senatorowie już sygnalizowali chęć zadania panu pytań. Przyjmijmy zatem ten sposób, zaczekajmy na pytania.

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Krzysztof Heller: Ja po prostu odpowiem na pytania.*)

Dobrze, proszę bardzo.

W takim razie pani senator Aleksandra Koszada, pierwsza się zgłosiła jeszcze pod pana nieobecność.

Senator Aleksandra Koszada:

Dziękuję bardzo.

Co prawda ten temat został już poruszony przez senatora Romaszewskiego w pytaniu do senatora sprawozdawcy, niemniej jednak, Panie Ministrze, chciałam zapytać, czy znane jest panu stanowisko banków spółdzielczych wobec przyjmowanej ustawy.

Przyznam, że w ostatnim okresie bardzo wielu przedstawicieli banków zgłosiło się do mnie z tą sprawą, twierdząc, że zapisy zawarte w art. 82 kolidują z interesami banków spółdzielczych i że te banki nie będą w stanie konkurować z bankami komercyjnymi. W związku z tym przewidują w niedługim okresie likwidację tych banków, które na terenie wiejskim i w małych miejscowościach bardzo dobrze funkcjonują. I jest w tym zawarty olbrzymi żal i zarzut wobec wszystkich parlamentarzystów, że próbujemy zniszczyć ostatnie polskie banki.

I jeszcze jedno pytanie. Czy ta regulacja usług bankowych nie powinna się znaleźć w ustawie – Prawo bankowe, tym bardziej że najnowszy projekt nowelizacji ustawy – Prawo bankowe zawiera przepisy *outsourcingu* usług bankowych? Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.

Ja proponuję, żebyśmy zebrali pytania państwa senatorów i dopiero na końcu oddali głos panu ministrowi.

Proszę bardzo, pan senator Andrzej Anulewicz.

Senator Andrzej Anulewicz:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Ja mam króciutkie pytanie. Panie Ministrze, jaka jest sytuacja ekonomiczna, finansowa Poczty Polskiej? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.
Pan senator Jan Szafranec.

Senator Jan Szafranec:

Panie Ministrze, zapoznałem się ze stanowiskami ogólnopolskich organizacji związkowych i Trójstronnej Komisji do spraw Społeczno-Gospodarczych. Jak się okazuje, wyrażają one niepokój w związku z tą nowelizacją. Twierdzi się tam, że Poczta Polska nie jest przygotowana do stosowania standardów unijnych ani pod względem technologicznym, ani finansowym, i że przepisy tego projektu nie stwarzają żadnej gwarancji finansowego zabezpieczenia operatora publicznego, a sama Poczta Polska uważa, że liberalizacja rynku usług pocztowych w proponowanym kształcie stwarza poważne zagrożenie dla jej funkcjonowania. Między innymi chodzi też o to proponowane dosyć szybkie tempo liberalizacji rynku. Czy pan minister podziela te wątpliwości?

I jeszcze pytanie z kategorii tych troszkę humorystycznych. Czy jest prawda, że po nowelizacji list zwykły już nie będzie nazywał się listem zwykłym, ale zastąpi się go pojęciem „przesyłka listowa nie będąca przesyłką rejestrowaną”, natomiast list wartościowy stanie się „przesyłką z deklarowaną wartością”? Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.
Pan senator Mieczysław Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, do mojego biura przychodzi wyborcy, którzy zgłaszają pretensje dotyczące czasu wędrówki listów, tak zwanych listów zwykłych. Także moje przesyłki z niebieskim paskiem wędrują w mieście, w którym mieszkam, do dziesięciu dni. Wprowadzono tak zwane przesyłki priorytetowe. Nie ma w słowniczku definicji przesyłki priorytetowej, zaś mówi się o tym w art. 30. Skąd to się wzięło, jakie są terminy dostarczania przesyłek i dlaczego tak lekceważone są przesyłki listowe?

Następne pytanie. Ilu pracowników zatrudnia Poczta Polska i czy w związku z tymi zmianami będą wprowadzone jakieś redukcje zatrudnienia w przedsiębiorstwie? Dziękuję bardzo.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo.
Pan senator Sławomir Izdebski.

Senator Sławomir Izdebski:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Nasunęło mi się w ostatniej chwili to pytanie. Otóż w wielu wypadkach dokonujemy tak zwanych wysyłek listów w dużych ilościach. I ja, Panie Ministrze, spotkałem się z czymś takim, że listonosz zamiast dostarczyć każdą przesyłkę, oczywiście poczta za to bierze pieniądze, za każdą sztukę, pod każdy określony adres, zostawia je gdzieś tam w sklepie, gdzieś w jakimś miejscu publicznym, i nie wszystko to dociera do adresatów. No i my płacimy pieniądze, poczta je bierze... Czy poczta ma zamiar zająć się tą sprawą, czy nie? Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo. Z tym że przypominam, że pan minister Krzysztof Heller nie jest dyrektorem generalnym Poczty Polskiej, jest podsekretarzem stanu w Ministerstwie Infrastruktury. Przedstawiciele Poczty Polskiej zostali zaproszeni, podobnie jak przedstawiciele Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty, ale ich nie ma.

Proszę bardzo. Czy są dalsze pytania do pana ministra Krzysztofa Hellera?

Ponieważ nie ma więcej pytań, może pan minister zechce odnieść się do tych pytań, które były adresowane do Ministerstwa Infrastruktury jako inicjatora tego przedłożenia.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
Krzysztof Heller:**

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Zanim zacznę odpowiadać na pytania, chciałbym nie tylko bardzo serdecznie przeprosić wszystkich państwa za moją niefortunną nieobecność, ale także się wytłumaczyć. Półtorej godziny wcześniej byłem tutaj, w budynku Senatu, i zostałem uprzedzony, że najwcześniej około 19.00, a najprawdopodobniej w ogóle jutro ta ustawa będzie omawiana. Dlatego pozwoliłem sobie na opuszczenie tego szlachetnego gmachu.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Senat przyspieszył, Panie Ministrze, przyspieszyliśmy obrady.)

Ja bardzo się cieszę, że Senat przyspiesza. Daje to dobry przykład innym, w szczególności administracji państwowej, ja też będę się starał przyspieszać tam, gdzie mogę.

(podsekretarz stanu K. Heller)

Odpowiadając na pytania, zaczęę może od swego rodzaju wprowadzenia pokazującego, co te regulacje robią i dlaczego takie, a nie inne rozwiązania zostały przyjęte. I stopniowo będę się odnosił do wszystkich pytań.

Ustawa – Prawo pocztowe reguluje rynek usług pocztowych. To jest istotne rozróżnienie, ponieważ wprowadza się konkurencję na rynku pocztowym. Od momentu wejścia w życie tej ustawy, zgodnie zresztą z dyrektywami unijnymi w zakresie usług pocztowych, będzie można świadczyć te usługi poza Poczta Polska. Czyli pojawi się na tym rynku konkurencja. Ona będzie oczywiście stopniowo wprowadzana w ten sposób, żeby Poczta Polska miała szansę, nie zaś padła pod nawalem tej konkurencji, niemniej jednak taka istotna zmiana jakościowa będzie się działa. To, co widać już, to rynek usług kurierskich, przesyłek kurierskich, gdzie panuje pełna konkurencja, i widać też, jak te rynki inaczej funkcjonują.

Teraz jeżeli chodzi o sytuację ekonomiczną Poczty Polskiej, o to gdzie Poczta Polska jest, w jakim punkcie jest, i gdzie się będzie musiała znaleźć w ciągu dwóch lat, dwóch i pół roku.

W tej chwili od 1998 r. Poczta Polska – przez cały czas jest to przedsiębiorstwo państwowe, to chciałbym podkreślić, to nie jest spółka akcyjna Skarbu Państwa, tylko przedsiębiorstwo państwowe, przedsiębiorstwo użyteczności publicznej – ma dodatni wynik finansowy. Jej zyskowość jest stosunkowo niewielka, rzędu kilku procent, ale to jest celowe, ponieważ poczta nie jest przedsiębiorstwem, które ma przede wszystkim zarabiać pieniądze. Poczta, jak sama nazwa wskazuje, przede wszystkim jest przedsiębiorstwem użyteczności publicznej. I to jest bardzo istotne. Więc ona oczywiście nie wymaga dotacji, nie wymaga jakiegos dofinansowania ze strony państwa, ale ma również olbrzymie potrzeby w związku z przygotowywaniem się do podjęcia konkurencji, jeżeli chodzi o inwestycje w nowoczesne rozwiązania technologiczne, w reorganizację sposobu działania czy wreszcie w rozszerzanie gamy usług.

I teraz od razu powiem na ten temat tak. Jeżeli mówimy o przesyłkach listowych, rzeczywiście poczta wprowadziła nową usługę, tak zwaną przesyłkę priorytetową. List priorytetowy to jest list, który jest dostarczany w szybszym tempie niż list zwykły, ale rzeczywiście – to potwierdzam – nie powinno to spowodować gorszego traktowania czy też lekceważenia pewnych norm jakości w doręczaniu przesyłek zwykłych. To jest rzecz bardzo ważna. Oczywiście nie jestem dyrektorem generalnym poczty, ale sprawuję nadzór nad tym przedsiębiorstwem i chciałbym bardzo wyraźnie powiedzieć, że poczta w zakresie tych

zwykłych przesyłek listowych ma swoje normy doręczenia, są przeprowadzane okresowe kontrole i przedsiębiorstwo to musi zgodnie z normami, które są określone w rozporządzeniu ministerstwa, te przesyłki doręczać.

Jeżeli chodzi o przesyłki priorytetowe, one mają być jeszcze lepsze, mają być szybsze, ale to nie powinno powodować, że tak powiem, degradacji jakości usług w zakresie listów zwykłych. Ja rozumiem, że w doświadczeniu wielu ludzi ta praktyka mija się niekiedy z tymi założeniami, ale zadanie, które postawiono przed kierownictwem poczty, jest takie, żeby spełniać odpowiednie normy. I w tym kierunku to zmierza. Zresztą poczta wprowadziła wewnętrzny system kontroli jakości doręczania przesyłek, robi różne badania i te wyniki stopniowo się polepszają.

Teraz następne pytanie, odnośnie do liczby pracowników. Poczta Polska w tej chwili zatrudnia około stu tysięcy osób na terenie całego kraju. To jest największy pracodawca na terenie Polski. Nie jest naszym założeniem, żeby w trakcie tej koniecznej zmiany, czyli przejścia od funkcjonowania w takim quasi-monopolu do funkcjonowania z możliwą na tym rynku konkurencją, dokonać wzrostu efektywności poprzez znaczącą redukcję liczby pracowników. Oczywiście, pewna redukcja personelu będzie następowała, ale na zasadzie takiej, że pracownicy odchodzący na emeryturę w pewnych obszarach działania poczty nie będą zastępowani nowymi. W związku z tym przewidujemy dwuprocentową, być może trzyprocentową obniżkę zatrudnienia.

Zadanie, które jest postawione przed kierownictwem poczty – taką strategię narzucił rząd, a poczta ją odpowiednio przygotowała – jest takie, żeby móc się sfinansować poprzez rozszerzanie gamy usług, a nie poprzez redukovanie liczby pracowników. To jest o tyle ważne, że – już nie mówię o aspekcie społecznym w tym momencie, tylko podkreślam jeszcze raz – Poczta Polska nie jest typowym przedsiębiorstwem komercyjnym, zorientowanym na wynik finansowy. Jest to przedsiębiorstwo użyteczności publicznej. W szczególności do zadań Poczty Polskiej należy świadczenie tak zwanej usługi powszechnej, a to znaczy, że w każdej miejscowości placówki pocztowe muszą być rozmieszczone w odpowiedniej gęstości. Bardzo dużo tych placówek umieszczonych na terenach mało, że tak powiem, atrakcyjnych z punktu widzenia ekonomicznego jest po prostu deficytowych. Ale one muszą tam funkcjonować po to, żeby polscy obywatele, żeby wszyscy mieli dostęp do pewnej grupy usług, które są określane właśnie mianem usługi powszechnej.

Żeby jednak można było te usługi wykonywać i żeby poczta miała czas na dostosowanie się, przygotowano – to jest zawarte w zapisach tej ustawy – pewne stopniowe obniżanie barier do-

(podsekretarz stanu K. Heller)

tyczących ograniczeń konkurencyjności. Bo nie będzie tak, że w momencie wejścia w życie ustawy natychmiast każdy będzie mógł świadczyć dowolną usługę pocztową. Powstanie pewien tak zwany obszar zastrzeżony, czyli obszar chroniony, dotyczący początkowo przesyłek o wadze do 350 g. To jest istotne, bo wystarczy dodać taki komentarz, że z punktu widzenia aktualnych przepisów unijnych powinniśmy tę wagę określić już na 100 g, ale w ramach negocjacji uzyskaliśmy zgodę na przedłużenie okresu stosowania tej granicy 350 g do 2005 r. Od 2006 r. wchodzimy w granicę 50 g, tak jak wszystkie kraje unijne, a od 2009 r. już nie ma żadnych ograniczeń. Tak więc ten okres ochronny będzie stopniowo, że tak powiem, zdejmowany i w tym czasie poczta musi набrać siły, набrać kondycji do konkurowania.

Jeżeli teraz mówimy o sprawach związanych z usługami finansowymi, to powiem tak. Wiele administracji pocztowych, zwłaszcza działających na rynkach konkurencyjnych, czerpie znaczną część swoich przychodów z usług o charakterze finansowym. Są to głównie usługi związane z obsługą działalności bankowej. Ja celowo mówię „z obsługą działalności bankowej”, bo poczta nie stanie się bankiem. Poczta będzie taką ładą frontową, która będzie mogła usługi finansowe świadczyć, ale w imieniu i na rzecz banków – zawsze musi za tą pocztą stać bank. Zresztą poczta już obecnie świadczy takie usługi, bo przecież można tam obecnie zrealizować czek, można dokonać przelewu, można wpłacić pieniądze na konto. Wszystko odbywa się na podstawie umów.

W czasie przygotowywania tej ustawy między przedstawicielami banków spółdzielczych a przedstawicielami poczty toczyła się bardzo burzliwa dyskusja w komisjach sejmowych, a następnie w czasie debaty sejmowej. Po wysłuchaniu argumentów obu stron Sejm podjął taką decyzję, jaką podjął, ale trzeba jasno powiedzieć, że odbyła się taka debata i że zostały zaprezentowane argumenty obu stron. Nasze stanowisko, stanowisko rządu, jest takie, że musimy patrzeć na to z punktu widzenia odbiorcy usługi, z punktu widzenia kogoś, kto mieszka w niewielkiej miejscowości, na terenach wiejskich, gdzie najbliższą taką placówką jest poczta. Poczta ma ponad osiem tysięcy dwieście placówek na terenie całego kraju, podczas gdy największy bank w Polsce ma około trzech tysięcy placówek, banki spółdzielcze zaś około sześciuset placówek.

Jeżeli chodzi o nadanie poczcie uprawnień, to jest to, po pierwsze, uporządkowanie stanu faktycznego, a po drugie, danie poczcie pewnej możliwości, przy czym nie jest to odbieranie innym możliwości funkcjonowania, konkurowania, w szczególności bankom spółdzielczym. Wydaje

się, że jest korzystne dla konsumenta, dla odbiorcy, żeby taka konkurencja była możliwa, żeby można było w stosunkowo niedległej placówce dokonać wielu operacji finansowych. Taka zasadnicza myśl przyświecała tym zapisom. Oczywiście, w tej chwili jest nowelizowana ustawa – Prawo bankowe, przewiduje się możliwość *outsourcingu*, ale ta ustawa jeszcze nie jest uchwalona. W momencie, kiedy ona będzie uchwalona, z całą pewnością będzie podjęta kwestia takiego spójnego systemu, żeby nie było tutaj żadnych rozbieżności.

Ale chciałbym powiedzieć, że właśnie w trakcie tej dyskusji, w trakcie debaty, zapisy, które dotyczą uprawnień poczty do wykonywania usług o charakterze finansowym, były bardzo szczegółowo konsultowane i uzgadniane z przedstawicielami Narodowego Banku Polskiego, Komisji Nadzoru Bankowego i Ministerstwa Finansów. Te zapisy, które państwo widzicie w tej ustawie, zostały pomiędzy tymi trzema instytucjami uzgodnione, potem zostały zapisane i na tej podstawie posłowie zdecydowali się głosować za takim zapisem. Oczywiście, jak każdy zapis, jest to wynik pewnego kompromisu, niemniej jednak nie zostało to zrobione wbrew normalnym systemom nadzoru nad rynkiem bankowym, co więcej, nie wprowadza się bynajmniej tylnymi drzwiami uprawnień dla poczty, bez jakiegokolwiek nadzoru, bez jakichkolwiek możliwości kontroli ze strony Komisji Nadzoru Bankowego i bez podporządkowywania poczty odpowiednim rygorom. Poza tym jeszcze raz chciałbym podkreślić, że poczta jako taka nie stanie się bankiem, ona będzie pełnić funkcję placówki świadczącej w czyimś imieniu usługi. Nie będzie prowadzić kont, nie będzie udzielać kredytów, choć oczywiście będzie mogła na przykład przyjąć wniosek kredytowy i wstępnie go przetworzyć. Decyzję kredytową podejmie jednak bank, z którym poczta będzie współpracowała, zresztą nie jeden, bo poczta może podpisać tego typu umowy z wieloma bankami. Mamy też oczywiście Bank Pocztowy, w którym poczta ma swoje udziały, którego jest właścicielem, ale poza tym jest wiele innych banków, z którymi taka współpraca jest prowadzona.

Jeżeli jeszcze chodzi o różne przykłady błędnego czy złego doręczania listów, to oczywiście, jak w każdym dużym przedsiębiorstwie, na pewno są tam różni pracownicy, którzy podejmują różnego typu działania. Jest to kwestia zarówno nadzoru w strukturach poczty, jak i sygnalizowania różnych nieprawidłowości, co powinno generować działania korygujące. My na pewno bardzo dbamy właśnie o ten nadzór nad jakością świadczenia usługi. Zresztą chciałbym powiedzieć, że poczta dokonała wielu kroków prokonsumenckich, takich jak doręczanie przesyłek w soboty czy przedłużanie godzin pracy urzędów. To są decyz-

(podsekretarz stanu K. Heller)

je z ostatnich miesięcy, najpierw w kilku wybranych miejscach, teraz, po zbadaniu, z jakim się to spotkało odzewem, jest to akcja prowadzona na szerszą skalę, zwłaszcza jeżeli chodzi o dodatkowe godziny funkcjonowania urzędów.

Chciałbym jeszcze odnieść się do pytania, które zadał pan senator Szafraniec, dotyczącego stanowiska, jak rozumiem, związków zawodowych, OPZZ i tego, że to tempo jest za szybkie, że brakuje zabezpieczeń finansowych. Ja mam tylko pytanie, z jaką datą ma pan senator to stanowisko, bo rzeczywiście, na początkowym etapie prac nad tą ustawą mieliśmy różne dyskusje. Ale fakt, że ta ustawa była opracowywana w Sejmie przez tyle miesięcy, jest dowodem na to, że w trakcie tych różnych trudnych niekiedy dyskusji został osiągnięty kompromis i śmiałybym twierdzić, że ustawa w tym stanie, w jakim jest w tej chwili, cieszy się poparciem przedstawicieli związków zawodowych i z całą pewnością przedstawicieli kierownictwa Poczty Polskiej, którzy też rozumieją, że nie mogą patrzeć jednostronnie, że muszą liczyć się z koniecznością pewnych kompromisów, które wymagają, żeby zrezygnowali z pewnych swoich oczekiwań czy roszczeń. Oczywiście, ciężko czasami zrozumieć, że trzeba konkurować, walczyć o klienta, ale nasze doświadczenia z wielu innych sektorów przemysłu pokazują chyba, że właśnie ta walka o klienta, ta chęć konkurowania jest korzystna dla konsumenta, dla końcowego odbiorcy. A dzięki temu wzrasta również efektywność funkcjonowania przedsiębiorstwa.

Chciałbym jeszcze tylko dodać, że w ramach... Bo można powiedzieć, że Poczta Polska została obciążona obowiązkiem – bo to jest obowiązek – świadczenia na terenie całego kraju usług powszechnych po przystępnych cenach i o odpowiedniej jakości. Co może jej w tym pomóc? Skąd poczta weźmie środki na przykład na to, żeby inwestować w nowy sprzęt, żeby móc się rozwijać? Jednym z istotnych zapisów, które są w tej ustawie – poza tymi zapisami dotyczącymi możliwości rozszerzania wachlarza usług – są zapisy dotyczące specjalnych uprawnień poczty. Otóż poczta może na budynkach administracji publicznej bezpłatnie umieszczać swoje skrzynki od dawcze, a wszystkie budynki administracji publicznej mają obowiązek takie skrzynki tam przywieszać. Następnie stempel pocztowy, tak zwany datownik, ma moc potwierdzenia urzędowego daty, ważnej w przypadku nadania dokumentu. To może być dowód sądowy.

Poza tym dokonujemy wyczyszczenia statusu majątkowego Poczty Polskiej. Poczta Polska, jak niektórzy z państwa pewnie pamiętają, to była kiedyś Poczta Polska, Telegraf i Telefon. To było jedno przedsiębiorstwo. Ono zostało w pewnym momencie rozdzielone na Telekomunikację Pol-

ską i Poczta Polska. Poczta Polska dostała do użytku majątek, potem Telekomunikacji Polskiej przekazano na własność majątek, budynki i pomieszczenia, z których korzystała. Ta sytuacja była potem stopniowo wyjaśniana.

W ustawie o PPUP „Poczta Polska” znajduje się art. 41, w którym mówi się, że poczta nabywa ten majątek nieodpłatnie, ale praktyka, która była związana z zapisami hipotek czy z zapisami stanu własności, pokazuje, że zapisy tej ustawy były niestety bardzo niejednolicie interpretowane. O ile pamiętam, jest to ustawa chyba z 1997 r., a więc już pewien czas minął. Dlatego teraz, w tej właśnie nowelizacji, w której jest nowelizowana również ustawa o PPUP „Poczta Polska”, w porozumieniu z ministrem Skarbu Państwa i z ministrem sprawiedliwości zaproponowano zapisy, które tę sprawę jednoznacznie wyczyszczą, a to da poczcie prawa, a właściwie nie da – te prawa zostały już naszym zdaniem nadane – tylko potwierdzi prawa własności. Nastąpi wykreślenie hipotek, co spowoduje, że poczta będzie mogła dysponować wreszcie majątkiem, który użytkuje od lat. To jest bardzo istotne, ponieważ pozwoli poczcie na pozyskanie finansów. Oczywiście historycznie, przez wiele lat państwo wносиło różnego typu dopłaty, a właściwie finansowało różne inwestycje. W tej chwili na najbliższe lata tego nie przewidujemy, ale dajemy poczcie instrumentarium, które pozwoli jej zdobyć tego typu finanse.

Mam nadzieję, że udało mi się odpowiedzieć na wszystkie pytania. Gdyby były jakieś dodatkowe, to jestem do dyspozycji. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Kazimierz Kutz)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Proszę...

(Senator Jan Szafraniec: Jeszcze problem tego nazewnictwa.)

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Krzysztof Heller: A, przepraszam bardzo, nazewnictwo, rzeczywiście, tak.)

Pan senator chciał jeszcze datę podać, tak? Informację...

(Senator Jan Szafraniec: Tak. Korzystałem z materiałów, które były dołączone do tego pierwszego projektu rządowego.)

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Krzysztof Heller:

Ach, one są już historyczne. Na szczęście mogę z dużą satysfakcją stwierdzić, że są one już historyczne. Właśnie wskutek różnych uwag ze strony środowisk pocztowych, związkowców, kierowni-

(podsekretarz stanu K. Heller)

ctwa poczty ten projekt uległ znacznej ewolucji i bardzo się cieszę, że potwierdza się, iż są to tylko historyczne materiały.

(Senator Jan Szafraniec: Dziękuję bardzo.)

Teraz jeszcze – przepraszam, rzeczywiście nie odniosłem się do tego – kwestia nazewnictwa. To jest jedyne pytanie, na które nie odpowiedziałem. Otóż mamy tu dwa języki. W ustawie mamy język prawny, bo muszą to być precyzyjne definicje, spójne z odpowiednimi pojęciami funkcjonującymi w strukturze całej ustawy. W związku z tym mamy tę przesyłkę listową niebędącą przesyłką itd., mamy przesyłkę z deklarowaną wartością. W praktyce pocztowej funkcjonują zaś nazwy handlowe, które będą funkcjonowały tak jak do tej pory – list zwykły, list polecony, list ekspresowy. Poczta może przecież wprowadzać nowe nazwy: „szybka paczka” czy, nie wiem, „list rakietowy”. Tego typu nazwy będą funkcjonowały jako nazwy pewnych produktów.

W związku z tym, jeżeli chodzi właśnie o list priorytetowy, taka definicja rzeczywiście bezpośrednio nie znajduje się w ustawie. My się do tego odnosimy w trybie opisowym, mianowicie w takim trybie, że jest to... Przepraszam, nie pamiętam dokładnego sformułowania, ale właśnie w trakcie prac komisji senackiej zostało wyłapane, że w ustawie znajduje się pojęcie „przesyłka priorytetowa”, którego nie ma w słowniczku, stąd w ramach poprawek zgłaszanych przez komisję jest jedna poprawka, która tę niespójność usuwa. Tak więc dziękuję bardzo za czujność i uwagę. Komisja senacka jeszcze raz potwierdziła, że warto, by jeszcze jedna para oczu spojrzała na to, co już Sejm uchwalił. O ile pamiętam, znajduje się to w sprawozdaniu komisji. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

Panie Ministrze, proszę jeszcze chwileczkę pozostać na miejscu, dlatego że zgodnie z regulaminem muszę zapytać, czy są jeszcze pytania do pana ministra.

O, proszę bardzo, senator Romaszewski.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Ministrze, ja jednak chciałbym powrócić do tego problemu ubankowienia poczty. Oczywiście z tym się wiąże problem dokapitalizowania poczty. No, nie wyobrażam sobie, żeby poczta w obecnej sytuacji mogła podjąć funkcję prawidłowo funkcjonującego banku. W związku z tym pytanie: kto to będzie dokapitalizowywał i w jakiej mierze będziemy ze środków budżetowych dokapitalizowywać Bank Poczty, który jest przecież instytucją prywatną?

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

Czy są jeszcze...

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Krzysztof Heller: Już odpowiadam...)

Przepraszam, Panie Ministrze, ale chciałbym zapytać, czy są jeszcze inne pytania do pana ministra. Nie ma.

Panie Ministrze, bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury Krzysztof Heller:

Już się do tego odnoszę. Otóż poczta jako taka nie będzie musiała być dokapitalizowywana, ponieważ ona nie stanie się bankiem. Ona będzie pełniła w imieniu i na rzecz poczty usługę bankową, ale tylko na zasadach pełnomocnictwa, tak jak wtedy, gdy bank powierza na przykład swojemu agentowi czy placówce agencyjnej prowadzenie pewnych czynności, ale ostateczną odpowiedzialność zawsze – to jest wyraźnie zapisane w przepisach prawa – ponosi sam bank.

Za moment odniosę się do Banku Pocztowego, ale na razie mówię o Poczcie Polskiej jako takiej, która będzie musiała zapewnić bezpieczeństwo tego obrotu w takim zakresie, w jakim bank będzie chciał dać jej pełnomocnictwa. To oczywiście dzieje się w praktyce. Poczta Polska, na przykład jeżeli chodzi o obrót gotówkowy, rocznie obraca sumami 100 miliardów zł – tyle mniej więcej pieniędzy przepływa przez różne placówki pocztowe. Tak jak powiedziałem, zakres czynności, do których poczta będzie upoważniona, będzie wyznaczany przez bank, a co za tym idzie, ostatecznie odpowiedzialny będzie bank. Bo to, że ja mianuję swojego pełnomocnika, nie zmienia faktu, że mogę co prawda mieć do niego regres na drodze cywilnej, ale finalnie to ja jestem odpowiedzialny i ja w razie czego odpowiadam.

I teraz dochodzimy do kwestii Banku Pocztowego. Czy Bank Poczty będzie musiał być dokapitalizowany i w jakim zakresie? W tej chwili, o ile pamiętam, kapitał Banku Pocztowego wynosi około 100 milionów zł, więc to nie jest jakiś gigantyczny bank. Jest to bank, który ma za zadanie pełnić pewne specjalistyczne funkcje w porozumieniu z pocztą. Jeżeli będzie wola udziałowców – w tej chwili mamy dwóch udziałowców w tym banku – by podnieść kapitał zakładowy, to rzeczywiście będzie to decyzja, którą poczta, jako współwłaściciel, będzie musiała podjąć, ale oczywiście będzie musiała to pokryć ze środków własnych. Ja nie spodziewam się i nie wyobrażam sobie, żeby poczta mogła na ten cel żądać dopłaty czy dotacji ze Skarbu Państwa.

Oczywiście również przy tego typu decyzjach dyrektor generalny poczty, zgodnie z ustawą o Poczcie Polskiej, nie może takiej decyzji podej-

(podsekretarz stanu K. Heller)

mować samodzielnie. Poczta Polska jest przedsiębiorstwem państwowym, więc nie funkcjonuje tam struktura rady nadzorczej. Tam jest troszkę inaczej, jest Rada Poczty Polskiej, a ostateczną decyzję, w zależności od kwoty – są co do tego szczegółowe przepisy – po zasięgnięciu opinii Rady Poczty Polskiej podejmuje minister nadzorujący pocztę. Czyli to nie jest tak, że będzie to jakaś samowolna decyzja Poczty Polskiej. O ile pamiętam, taką granicą podejmowania decyzji, na przykład w różnych przetargach, jest chyba 5 milionów zł. Jeżeli chodzi o jakieś większe inwestycje, dyrektor generalny poczty nie ma upoważnienia do samodzielnego podejmowania decyzji. Tak więc można powiedzieć, że jest nadzór właścicielski – w imieniu państwa funkcję taką pełni minister właściwy do spraw łączności. Tak to jest obecnie.

Z góry chciałbym też powiedzieć – może troszeczkę uprzedzając pewne pytania – że na razie rząd nie przewiduje zmiany struktury Poczty Polskiej. Nie przewidujemy w szczególności komercjalizacji w najbliższym czasie, czyli zmiany struktury z przedsiębiorstwa państwowego na spółkę Skarbu Państwa. Być może w przyszłości to będzie miało miejsce, ale, tak czy inaczej, będzie to musiało być wprowadzone na drodze ustawowej, ponieważ to ustawa o Poczcie Polskiej reguluje sprawy, że tak powiem, konstytucji tej firmy. A więc żadne zmiany dotyczące charakteru, sposobu własności czy w szczególności spraw udziałowców nie mogą być dokonane bez zmiany ustawy, co, jak wiadomo, musi zrobić parlament.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu ministrowi.

Otwieram dyskusję.

Informuję, że senatorowie Witold Gładkowski i Tadeusz Bartos złożyli swoje przemówienia do protokołu*. Z kolei senatorowie Marian Noga i Marian Lewicki złożyli swoje wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie.

Ponieważ nie ma chętnych do wystąpienia na żywo, zamykam dyskusję.

W związku z tym, że zostały złożone powyższe wnioski, zwracam się do Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy – Prawo pocztowe zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panu ministrowi za wizytę.

W tej sytuacji **przystępujemy do rozpatrzenia punktu dwunastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym ósmym posiedzeniu w dniu 9 maja 2003 r., a do Senatu została przekazana 10 maja bieżącego roku. W tym samym dniu marszałek, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 403, a sprawozdania komisji w drukach nr 403A i 403B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senatora Grzegorza Matuszaka o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Grzegorz Matuszak:

Dziękuję.

Wielce Szanowny Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Jako sprawozdawca Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej pozwalam sobie poinformować panie i panów senatorów, że w dniu 13 maja 2003 r. komisja przeanalizowała treść uchwalonej przez Sejm na czterdziestym ósmym posiedzeniu w dniu 9 maja ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

Nowelizacja ta dotyczy dwóch odrębnych kwestii: zasad zawierania umów o odpłatne używanie lokalu oraz uprawnień do lokalu socjalnego osób, które zostały objęte wyrokami eksmisyjnymi.

Ustawa znosi powszechnie krytykowany wymóg, aby okres związania umową o odpłatne używanie lokalu wynosił co najmniej trzy lata. Oznacza to, że strony umowy będą mogły zawrzeć ją na czas oznaczony lub nieoznaczony bez żadnych ograniczeń. Wyjątek stanowią umowy o odpłatne używanie lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu gminy lub innych jednostek samorządu terytorialnego, które to umowy w zasadzie będą mogły być zawierane wyłącznie na czas nieoznaczony, chyba że lokator zażąda zawarcia umowy na czas oznaczony. Wyjątek ten nie obejmuje lokali socjalnych i służbowych.

Druga część nowelizacji stanowi realizację wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 2 października

* Przemówienia złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator G. Matuszak)

ka 2002 r. Orzekł on, że art. 35 ust. 1 ustawy jest niezgodny z konstytucją z powodu tego, że bez merytorycznego uzasadnienia sytuacja prawna osób, których eksmisję orzeczono w okresie od 31 grudnia 2000 r. do 9 lipca 2001 r., jest gorsza od sytuacji osób, które otrzymały wyroki eksmisyjne przed dniem 31 grudnia 2000 r. lub od dnia 10 lipca 2001 r., a był to dzień wejścia w życie ustawy z 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. Wynika to z zastosowania w wypadku pierwszej z wymienionych kategorii osób art. 36 ust. 4 ustawy o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych, podczas gdy nowa ustawa, obecnie nowelizowana, objęła z mocy art. 35 ust. 1 swoimi korzystniejszymi postanowieniami również osoby, wobec których zapadły wyroki eksmisyjne przed 31 grudnia 2000 r. Osoby, które otrzymały wyroki eksmisyjne w okresie od 31 grudnia 2000 r. do 9 lipca 2001 r., a wyroki te nie zostały w tym czasie wykonane, będą mogły w wyniku nowelizacji wystąpić do sądu o przyznanie prawa do lokalu socjalnego, jeżeli tylko spełniają warunki określone w art. 14 ust. 4 obowiązującej ustawy.

Prezentowana przeze mnie nowelizacja jest tak zwana małą nowelizacją, epizodyczną, bowiem inne kwestie Sejm odłożył do czasu osiągnięcia uzgodnień między rządem, reprezentowanym przez Urząd Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast, a organizacjami lokatorów, właścicielami nieruchomości i ich administratorów. Należy oczekiwać, że prawdopodobnie w wyniku tych uzgodnień na początku drugiego półrocza bieżącego roku powstanie projekt dużej nowelizacji, w której podjęte zostanie szersze spektrum problemów.

Należy też dodać, że liberalizacja art. 5 jest oczekiwana przez właścicieli nieruchomości i przez urzędy skarbowe, które liczą na podatek od wynajmu mieszkań.

Komisja po wysłuchaniu opinii prawnych oraz stanowiska rządu jednomyślnie zaakceptowała treść ustawy z dnia 9 maja 2003 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego oraz rekomenduje Wysokiej Izbie przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Panie i panowie senatorowie sprawozdanie komisji mają w druku nr 403A. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

Dziękuję senatorowi sprawozdawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury senatora Mariana Lewickiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Marian Lewicki:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie w sprawie uchwalonej przez Sejm w dniu 9 maja 2003 r. ustawie o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

Ponieważ mój wielce szanowny przedmówca, senator Grzegorz Matuszak, w znakomity sposób ujął kwintesencję, myśl główną tychże zmian, ja ograniczę się do uzupełnienia – jeżeli można tak powiedzieć – sprawozdania dotyczącego tejże ustawy o to, iż była ona projektem rządowym, a przedstawione w nowelizacji zmiany mają przede wszystkim ułatwić właścicielom lokali zawieranie umów na odpłatne użytkowanie tych lokali przy założeniu, że umowy mogą być zawierane na czas oznaczony i nieoznaczony, co zresztą mój szanowny przedmówca bardzo szczegółowo omówił.

Komisja po rozpatrzeniu ustawy na swoim posiedzeniu w dniu 21 maja 2003 r. wnosi, by Wysoki Senat raczył uchwalić załączony projekt uchwały, zawarty w druku senackim nr 403B, to jest aby przyjął przedmiotową ustawę bez poprawek. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

Dziękuję.

Zgodnie z naszym regulaminem można zadawać senatorom sprawozdawcom zapytania mieszczące się w granicach minuty.

Czy ktoś chciałby takie pytanie postawić?

Bardzo proszę, senator Dzido.

Senator Henryk Dzido:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Senatorze, czy komisje na swoich posiedzeniach bądź na posiedzeniu wspólnym rozważały, dlaczego w ust. 2 i 3 w art. 5 zrezygnowano z zasady swobody zawierania umów, a dano takie kuriozum jak żądanie lokatora? Czy to rozważano? Dziękuję.

Senator Marian Lewicki:

Komisja na naszym posiedzeniu – mam na myśli posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury – akurat nad tym zagadnieniem się nie pochylała. To jest taka odpowiedź wprost.

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

To było pytanie do kogo? Do obydwu...?

(Głos z sali: Do obydwu.)

A co na to senator Matuszak?

Senator Grzegorz Matuszak:

Odpowiem podobnie jak senator Lewicki. Również moja komisja, Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, tej kwestii żądania lokatora, aby umowę zawrzeć na rok, na pół roku czy na trzy miesiące, nie rozpatrywała, gdyż uznała, że jest to prawo lokatora i tego, kto lokal wynajmuje. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Może będą jeszcze inni chętni do zadawania pytań. Czy ktoś chciałby zapytać o coś naszych sprawozdawców? Nie. Dziękuję.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister infrastruktury.

Witam obecnego na sali wiceprezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast...

(Głos z sali: Panią wiceprezes.)

A, przepraszam. Witam panią wiceprezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast, panią Urszulę Słowik.

Chciałbym zapytać: czy chce pani coś nam powiedzieć?

Bardzo proszę.

**Wiceprezes
Urzędu Mieszkalnictwa
i Rozwoju Miast
Urszula Słowik:**

Panie Marszałku! Szanowni Państwo!

Zmiany w tej ustawie, o których mówimy, to właściwie tylko część zmian. Są to faktycznie te zmiany najbardziej pilne i najbardziej dzisiaj wymagane, zarówno przez lokatorów, jak i przez właścicieli – chodzi mi o te dwie poprawki, które dzisiaj rozważamy.

Ustawa o ochronie praw lokatorów z 21 czerwca 2001 r. wzbudzała kontrowersje już od samego początku, a przez część uczestników rynku, szczególnie przez opiniodawców, nazywana była wręcz bublek legislacyjnym. Zarzuty, które się pojawiały najczęściej, dotyczyły tego, że doprowadza ona do zahamowania transakcji na rynku wynajmu lokali mieszkalnych – przede wszystkim na rynku wynajmu, bo tego obszaru dotyczy – a także że nadmiernie ingeruje w swobodę zawierania umów i że ogranicza równowagę pomiędzy prawami lokatorów i prawami właścicieli.

Obecnie mamy taką sytuację, że rząd reprezentowany przez Urząd Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast w dalszym ciągu pracuje nad kolejnymi zmianami, przede wszystkim nad zmianami dotyczącymi właśnie wyważenia obowiązków – za-

równy lokatorów, jak i właścicieli – w odniesieniu do utrzymania nieruchomości, a także nad zmianami dotyczącymi kwestii regulacji czynszu czy ograniczania możliwości wzrostu czynszu. Dotyczy to oczywiście tych sytuacji, o których wcześniej mówiliśmy, i sprawy czynszu regulowanego.

Jeśli chodzi o te dwie poprawki, które są tutaj przedmiotowo rozpatrywane, to zostały one przedstawione przez panów senatorów sprawozdawców. Faktycznie, ta pierwsza ma bardzo istotne znaczenie z punktu widzenia zarówno właścicieli, jak i lokatorów, ponieważ ograniczenie swobody zawierania umów i wymóg zawierania umowy na minimum trzyletni okres doprowadził w konsekwencji do tego, że umowy były zawierane na czas nieoznaczony. Wyjątek od tego nie będzie dotyczył mieszkań socjalnych i mieszkań służbowych albo sytuacji, kiedy lokator życzy sobie zawarcia umowy na okres krótszy. To też jest bardzo istotne, ponieważ lokatorzy często domagają się... Funkcjonowanie tego zapisu, że okres wynajmu nie może być krótszy niż trzy lata, doprowadziło do tego, że nie chciano z nimi zawierać umów na czas krótszy, a na tym rynku czy w tych sytuacjach faktycznie takie czasowe wynajmowanie również ma duże znaczenie.

No i ta druga poprawka to przede wszystkim kwestia naprawy pewnego błędu, który powodował, że część podmiotów została jakby wysunięta spod obowiązywania ustawy i groziła im faktyczna eksmisja, a do nich ona nie powinna być skierowana. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Proszę jeszcze pozostać przy mównicy, dlatego że zgodnie z naszym regulaminem można zadawać pani prezes zapytania.

Czy są takowe pytania do pani prezes?

Bardzo proszę, senator Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Pani Prezes, mam takie pytanie. Część osób ma umowy zawarte na podstawie dotychczasowych przepisów prawa. Ustawa ta wejdzie w życie po czternastu dniach. Czy więc te umowy będą jakoś automatycznie zmieniane, czy też przewidują państwo inny tryb zmiany dotychczasowych umów? Dziękuję.

(Wiceprezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast Urszula Słowik: To znaczy...)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Bardzo proszę.

**Wiceprezes
Urzędu Mieszkalnictwa
i Rozwoju Miast
Urszula Słowik:**

Jeśli można. Umowy, które zostały wcześniej zawarte na okres powyżej trzech lat, zgodnie z obowiązującymi możliwościami wypowiedzenia będą mogły być zmieniane. Zakładamy, że faktycznie możliwość uniknięcia tej sytuacji będzie istniała, czyli że będzie możliwość zawarcia na nowo umowy na czas krótszy niż trzyletni.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Czy są jeszcze chętni do zadawania pytań? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję, Pani Prezes.

Otwieram dyskusję.

Ale nikt do dyskusji się nie zapisał.

W związku z tym tak abstrakcyjnie ją zamknę.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję pani prezes za wizytę w naszych apartamentach.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym ósmym posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. Do Senatu została przekazana w dniu 10 maja bieżącego roku. Marszałek tego samego dnia, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 399, a sprawozdanie komisji w druku nr 399A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego senatora Zbigniewa Gołąbka o zabranie głosu i przedstawienia wspólnego sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Zbigniew Gołąbek:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

W imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego mam zaszczyt przedstawić stanowisko połączonych

komisji, przyjęte na posiedzeniu w dniu 14 maja bieżącego roku, w sprawie przyjętej przez Sejm w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw. Przypomnę, że są to druki nr 399 i 399A.

Ustawa jest rządowym projektem ustawy. Po latach obowiązywania ustawy o strażach gminnych zaistniała potrzeba jej nowelizacji, wynikająca z konieczności dostosowania jej przepisów do nowych aktów prawnych – w szczególności do przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także do zaleceń pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli, zawartych w informacji NIK z lipca 2001 r. o wynikach kontroli funkcjonowania straży gminnych czy miejskich – jak również ze zdobytych doświadczeń umożliwiających usprawnienie pracy strażników gminnych i miejskich.

Założeniem nowelizacji ustawy jest wzmocnienie pozycji prawnej straży gminnej jako instytucji ochrony porządku publicznego na terenie gminy, co przejawia się między innymi przyznaniem straży wielu nowych, samodzielnych kompetencji – posługiwania się bronią przez strażników, stosowania przez nich środków przymusu bezpośredniego, przetwarzania danych osobowych przez strażę – oraz prawnego statusu strażnika, w tym również uprawnień pozwalających ingerować w chronione konstytucyjnie wolności człowieka i obywatela, takie jak na przykład prawo do nietykalności osobistej. Chodzi także o dostosowanie ustawy do obowiązującego systemu prawnego.

Większość przepisów porządkuje jedynie istniejący stan rzeczy. Podstawowym celem regulacji jest zwiększenie kompetencji i efektywności działania straży gminnych oraz ułatwienie straży wykonywania nałożonych na nią obowiązków. Intencją rządu było, aby straż gminna, skupiająca olbrzymią grupę ludzi działających w miastach i gminach, wykorzystać jak najlepiej i stworzyć taki instrument działania, by ta straż była pomocna prezydentowi, burmistrzowi czy wójtowi gminy.

Analiza ustawy prowadzi do wniosku, że wiele jej przepisów budzi zasadnicze wątpliwości zarówno z punktu widzenia zgodności z Konstytucją RP, jak i z zasadami techniki legislacyjnej. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy nowelizowanej nadzór nad działalnością straży sprawuje wójt, burmistrz, prezydent miasta, a w zakresie fachowym – komendant główny Policji poprzez właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji. Na mocy zmienionego przez ustawę ust. 2 tego artykułu minister właściwy do spraw wewnętrznych został zobowiązany do określenia w drodze rozporządzenia zakresu sprawowania przez komendanta głównego Policji nadzoru w zakresie fachowym nad działalnością straży, z uwzględnieniem potrzeby zapewnienia stosowania przepisów prawnych dotyczących użycia i prze-

(senator Z. Gołąbek)

chowowania broni palnej bojowej, środków przymusu bezpośredniego oraz wykonywania przez strażników czynności określonych w ustawie.

Art. 171 ust. 1 i 2 konstytucji stanowi, iż działalność samorządu terytorialnego podlega wyłącznie nadzorowi z punktu widzenia legalności, a jedynymi organami nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego są prezes Rady Ministrów i wojewodowie, a w zakresie spraw finansowych – regionalne izby obrachunkowe. Za niekonstytucyjne należy więc uznać uregulowanie, które zakłada nadzór komendanta wojewódzkiego Policji nad strażami gminnymi.

Z tych względów należy postulować zarówno skreślenie wskazanych przepisów, przewidujących nadzór komendanta głównego Policji nad strażami, jak i dokonanie w tym zakresie odpowiedniej modyfikacji w ustawie o Policji z dnia 6 kwietnia 1990 r. Nie będzie to jednak skutkować brakiem wpływu organów Policji na działalność straży. Policja uzyskała bardzo duży wpływ na działalność straży miejskich. Będzie to zarówno wpływ o charakterze władczym, na przykład wydawanie decyzji administracyjnych w sprawie dopuszczenia strażnika do wykonywania zadań z bronią palną bojową czy paralizatorem elektrycznym, jak również niewładczym, na przykład wpływ na szkolenie strażników miejskich. Ustawa przewiduje bowiem wiele form oddziaływania Policji na strażę, form zarówno o charakterze władczym, jak i niewładczym.

Dруга uwaga na temat niezgodności z konstytucją dotyczy dodanego w ustawie art. 10a, który stanowi, iż straż w celu realizacji ustawowych zadań może przetwarzać dane osobowe w rozumieniu ustawy o ochronie danych osobowych bez wiedzy i zgody osoby, której te dane dotyczą, uzyskane w wyniku wykonywania czynności podejmowanych w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, a także z rejestrów ewidencji zbiorów, do których straż ma dostęp na podstawie odrębnych przepisów. Akceptacja takiego uregulowania oznacza, iż w zakresie przetwarzania danych osobowych strażę uzyskają szersze kompetencje niż Policja. Będą one mieć również prawo do przetwarzania tak zwanych danych osobowych wrażliwych. Przypomnę, że są to dane ujawniające pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne itd., o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych. Art. 10a nie tylko budzi zastrzeżenia co do racjonalności przyjętych w nim rozwiązań, lecz także wydaje się być sprzeczny z art. 51 ust. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. W związku z tym wprowadza się popraw-

kę do omawianego przepisu, polegającą na wyłączeniu z jego zakresu tak zwanych danych osobowych wrażliwych.

Oprócz wskazanych wyżej zastrzeżeń natury konstrukcyjnej należy podać jeszcze zastrzeżenia o charakterze legislacyjnym i redakcyjnym.

Modyfikacji wymaga dodany do art. 9 ust. 1a, zgodnie z którym wójt, burmistrz, prezydent miasta może zawierać z właściwym terytorialnie komendantem Policji porozumienie określające formy i sposoby współpracy Policji i straży, zważywszy na postanowienie zawarte w ust. 2 tego artykułu, który statuuje delegację do wydawania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia określającego zakres i sposoby współpracy Policji ze strażami. Modyfikacja polegałaby na zastąpieniu sformułowania zawartego w ust. 1a sformułowaniem „porozumienie o współpracy straży i Policji”.

Kolejna zmiana porządkuje delegację do wydawania stosownych rozporządzeń zawartych w art. 14 ust. 5 i art. 18 ust. 3 w brzmieniu nadanym przez ustawę, tak aby wskazywały one kolejno organ właściwy do wydania rozporządzenia, rodzaj aktu, zakres spraw przekazywanych do uregulowania w rozporządzeniu, a następnie wytyczne dotyczące treści rozporządzenia.

Ewidentny błąd został popełniony w art. 25 ust. 2, który stanowi, że zatrudnienie strażnika na czas określony może nastąpić po ukończeniu przez niego z wynikiem pozytywnym szkolenia podstawowego. Z porównania treści ust. 1 i 2 wynika, że chodzi tutaj o zatrudnienie strażnika na czas nieokreślony.

Należy zwrócić uwagę na błędne uregulowanie w art. 3 pkt 1 ustawy, który wprowadza odpowiednio zmianę w ustawie o Policji. Niedopuszczalne jest regulowanie w ustawie o strażach miejskich problematyki dotyczącej tylko i wyłącznie Policji. Nastąpiło tutaj naruszenie zasady techniki legislacyjnej, która stanowi, iż ustawa nie może zmieniać lub uchylać przepisów regulujących sprawy, które nie należą do jej zakresu przedmiotowego lub podmiotowego albo się z nimi nie wiążą.

Reasumując, należy stwierdzić, że ustawa jest potrzebna. Potwierdzamy potrzebę istnienia i funkcjonowania straży gminnych i w konsekwencji musimy stworzyć warunki i dać uprawnienia, które pozwalają realizować zadania, do których strażę gminne są powołane.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie! Połączone komisje po dyskusji jednomyślnie przyjęły ustawę wraz z poprawkami. W imieniu połączonych komisji, Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej wnoszę o przyjęcie ustawy wraz z siedemnastoma poprawkami, zgodnie z drukiem nr 399A. Większość przepisów porządkuje jedynie stan rzeczy. Dziękuję, Panie Marszałku.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Zgodnie z regulaminem można zadawać pytania senatorowi sprawozdawcy.

Czy są chętni do takich pytań? Nie ma. Dziękuję.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa jest projektem rządowym i do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji.

Witam na sali podsekretarza stanu, pana Jerzego Mazurka z tego ministerstwa i pytam, czy chciałby coś powiedzieć na wstępie.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzy Mazurek: Panie Marszałku, Wysoka Izbo...)

Jeśli pan chciałby coś powiedzieć, to będzie musiał przyjść tutaj, bardzo proszę. Pan wie, że wszędzie są rytuały, obrzędy. Tam, gdzie jest regulamin, musi być pewien obrzęd.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji
Jerzy Mazurek:**

Szanowny Panie Marszałku, są rytuały, ale co marszałek, to inne zasady. W związku z tym, nie obrażając Wysokiej Izby i pana marszałka, chciałbym powiedzieć, że ostatnio, będąc w Senacie...

(Wicemarszałek Kazimierz Kutz: Pan ma na myśli Sejm, tak?)

...przemawiałem z miejsca, ale jestem do dyspozycji, chociaż wiem, że nie miejsce zdobi człowieka, lecz człowiek zdobi miejsce.

Jeśli pan marszałek pozwoli, to nie będę uzasadniał wprowadzenia tych zmian, które proponowaliśmy. Wydaje mi się, że ta olbrzymia grupa strażników – bo jest ich ponad siedem tysięcy – jest potrzebna, by w naszych miastach można było spokojnie żyć. I chodzi o to, żeby dać tym strażnikom określone kompetencje, by mogli walczyć z drobną przestępczością, a także o to, żeby w drobnych sprawach mogli czuwać nad realizacją uchwał podejmowanych przez rady gminy, rady miast. Dlatego też zasadniczo doszliśmy do konsensusu prawie we wszystkich kwestiach z wyjątkiem dwóch.

Myślę jednak, że pozostanie nam jeden problem do rozwiązania, a mianowicie kwestia nadzoru nad strażami gminnymi. Otóż uważamy, że nadzór fachowy powinien być jednak prowadzony przez Policję. Uważamy, że co innego nadzór, a co innego nadzór fachowy. To rozróżnienie jest zresztą spotykane niejednokrotnie w naszym prawie.

W opinii prawnej, jak twierdzi Biuro Legislacyjne, popełniamy tu błąd. Stoję na stanowisku – mówię w imieniu rządu i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji – że tego błędu nie popełniamy. Gdybyśmy przyjęli taki zapis, który zwalniałby Komendę Główną czy Komendę Wojewódzką Policji od sprawowania nadzoru, to proszę sobie wyobrazić, że ci, którzy posiadają broń, ci, którzy posiadają kajdanki, ci, którzy mają inne środki przymusu, byłiby poza kontrolą służb policyjnych. Nie chodzi o to, żebyśmy wkraczali w kompetencje straży, ale o to, że jedynym organem w państwie, który może kontrolować to, jak ta broń jest przechowywana, jak jest używana, może być Policja.

Panie Marszałku, osiem lat byłem prezydentem, miałem straż miejską. Ale z wykształcenia jestem historykiem. Nigdy nawet przez myśl mi nie przeszło, żebym mógł analizować, w jaki sposób jest przechowywana broń, na przykład gazowa, poprzednio broń palna. Bo od tego są w naszym kraju fachowcy, którzy powinni nad tym czuwać. Rozwiązanie, nad którym dzisiaj dyskutujemy, może spowodować, że jako państwo utracimy kontrolę nad tak ważną dziedziną życia społecznego.

Ja nie chcę prowadzić tu polemiki, ale tego typu przypadki, że nadzór fachowy jest prowadzony przez państwo, są w kilku dziedzinach życia. Typowym przykładem, Panie Senator i Panowie Senatorowie, są szkoły. Szkoły są samorządowe, ale nadzór fachowy – wprowadzie nazywa on się pedagogiczny – jest prowadzony przez kuratora oświaty upoważnionego przez wojewodę. A więc, jak dla mnie, mamy jasną sytuację. A teraz szpitale. Proszę państwa, Panie Marszałku, szpitale są w większości samorządowe. Nie mówię tu o specjalistycznej służbie zdrowia. I teraz wyobraźmy sobie, że starosta powiatu X sprawuje nadzór merytoryczny nad szpitalem – niewyobrażalna rzecz. Państwo nie może sobie na to pozwolić. Nadzór fachowy prowadzi minister zdrowia, i to wcale nie jest w sprzeczności z konstytucją.

W związku tym ja bardzo proszę Wysoką Izbę, proszę przewodniczących połączonych komisji o to, żeby jeszcze raz bardzo poważnie podeszli do tego zagadnienia. Bo wydaje mi się, że taka fałandyzacja prawa, nie chciałbym używać tego sformułowania, ze strony prawników może działać na szkodę naszego państwa.

(Senator Zbigniew Gołąbek: W debacie zostały już zgłoszone poprawki.)

Ja wiem, Panie Senatorze, ponieważ dzisiaj rano miałem okazję o tym rozmawiać. Te poprawki są zbieżne z naszymi, ale nie wszystkie. Druga jest zdecydowanie zbieżna i z nią, jako przedstawiciel rządu, się zgadzam, natomiast z tą pierwszą, niestety, nie mogę się zgodzić. Uważam, że wypuszczenie kontroli nad tak ważną grupą ludzi spowoduje, czasami może i dramatyczne, i fa-

(podsekretarz stanu J. Mazurek)

talne sytuacje, takie będzie miało skutki. I wtedy to my, i Senat, i Sejm, będziemy odpowiadali za tę sytuację.

Serdecznie proszę Wysoką Izbę, Panów Senatorów i Panie Senator, żeby bardzo spokojnie podeszli do tego tematu. To nie jest ustawa, która musi być przyjęta natychmiast. Jeżeli mamy odmienne zdania, to chciałbym, żebyśmy dyskutowali na ten temat, Panie Marszałku, żebyśmy wymieniali poglądy. Czy skończymy to za dwa, trzy czy cztery tygodnie, nie ma to znaczenia, ale musi być tak, żeby każda poprawka była zgodna z oczekiwaniami.

To tyle, już kończę. Jeżeli będą do mnie pytania, to jestem do dyspozycji Wysokiej Izby.

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

Zaraz się okaże. Zgodnie z regulaminem możemy panu ministrowi stawiać pytania.

Czy ktoś chciałby zadać pytanie? Tak jest. Proszę, Panie Senatorze.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, nawiążę właśnie do tej ostatniej kwestii. Powiedział pan, że mamy ponad siedem tysięcy strażników. Rozumiem, że zechce mi pan powiedzieć, jakiej liczby gmin to dotyczy. Ale chciałbym też wiedzieć, czy Policja, która sprawuje nadzór nad funkcjonowaniem straży gminnych, miała dotychczas jakieś skargi na ich funkcjonowanie, czy stawiała im zarzuty z powodu złego wykonywania ich obowiązków, czy też nie.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzy Mazurek:

Szanowny Panie Senatorze, mamy ponad siedem tysięcy, dokładnie siedem tysięcy czterystu funkcjonariuszy. Bardzo różnie się to układa. Blisko czterysta gmin w kraju posiada straże gminne, wszystkie duże miasta. Był taki okres, kiedy mówiono, że należy zmienić ten system. Niektórzy z prezydentów, burmistrzów miast oddawali pieniądze przeznaczone na straż na Policję, na etaty w Policji i likwidowali swoją straż. Ale, oczywiście, jest to samodzielna decyzja danej gminy, danego samorządu, danego prezydenta. W większości dużych miast i gmin te straże gminne funkcjonują, w bardzo różnych zresztą rozmiarach. Czasami zdarza się tak, że w małej gminie jest trzech strażników, a w dużej gminie jest ich kilkuset, tak jak w Warszawie.

(Senator Mieczysław Janowski: A druga część pytania?)

Aha, ta druga część. Nie, nie było takich skarg, niemniej jednak problemy między strażą gminną a Policją były jasno określone. Nadzór w zakresie fachowym prowadziła Policja. Tutaj próbujemy to ewentualnie zmienić.

Wicemarszałek Kazimierz Kutcz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie widzę chętnych.

Dziękuję panom.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzy Mazurek: Dziękuję, Panie Marszałku. Jeszcze raz przepraszam, że śmiałem odpowiadać z tamtej ławy.)

Nie, jest też taka możliwość, oczywiście, nie popełnił pan żadnego błędu. Dziękuję.

Otwieram dyskusję i stwierdzam, co następuje. A więc chętnych do zabrania głosu nie ma, natomiast senator Gładkowski złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu*, a senatorowie Zbyszko Piwoński, Wiesław Pietrzak, Zbigniew Gołabek i Mieczysław Janowski złożyli wnioski o charakterze legislacyjnym na piśmie.

W związku z tym zamykam tę część posiedzenia.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 proszę Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisję Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego o ustosunkowanie się do przedstawionych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panu ministrowi za wizytę.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu czternastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym ósmym posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. Do Senatu została przekazana w dniu 10 maja bieżącego roku i tego samego dnia marszałek Senatu, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 400, a sprawozdanie komisji w druku nr 400A.

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(wicemarszałek K. Kutz)

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senator Aleksandrę Koszadę o przedstawienie sprawozdania komisji na temat rozpatrywanej ustawy.

Senator Aleksandra Koszada:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej przedstawić stanowisko komisji w sprawie uchwalonej przez Sejm w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego, druk senacki nr 400.

Komisja rozpatrywała ustawę na posiedzeniu w dniu 13 maja 2003 r. Omawiana ustawa jest projektem rządowym. Zasadniczym celem ustawy jest uregulowanie spraw związanych ze zgłaszaniem urodzenia, a także prawne określenie wzoru formularza informującego o urodzeniach dzieci, funkcjonującego w praktyce i rejestrowanego przez urzędy stanu cywilnego. Uregulowanie tej kwestii jest także konieczne ze względu na przetwarzanie danych osobowych, które są zawarte w zgłoszeniu urodzenia dziecka i zaświadczeniu o urodzeniu dziecka.

Ustawa zrównuje również obywateli w zakresie kosztów ponoszonych w związku z zawarciem związku małżeńskiego. Rzecznik praw obywatelskich zwracał uwagę na to, że łamana jest podstawowa konstytucyjna zasada równości obywateli wobec prawa.

Zaproponowana zmiana art. 66 ust. 1 ustawy będzie skutkowałą zmianą procedury związanej ze sporządzaniem karty zgonu dziecka, które urodziło się żywe. W takich przypadkach zostanie sporządzony akt urodzenia dziecka na podstawie karty zgłoszenia urodzenia dziecka, a następnie akt zgonu na podstawie karty zgonu. Ułatwi to rodzicom załatwianie formalności związanych z pochówkiem zmarłego dziecka.

Wysoka Izbo! Komisja po wysłuchaniu przedstawicieli rządu i po wysłuchaniu opinii prawnych proponuje pięć poprawek. Poprawki te zawarte są w druku nr 400A. Poprawki, jeżeli będą pytania, omówię je szczegółowo, doprecyzowując poszczególne zapisy. Komisja przyjęła poszczególne poprawki jednogłośnie i również jednogłośnie rekomenduje Wysokiej Izbie przyjęcie ustawy wraz z zaproponowanymi poprawkami. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy ktoś z państwa senatorów chciałby zadać przed dyskusją pytanie?

Pani Simonides, proszę bardzo.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Pani Senator Sprawozdawco, chciałabym zapytać, co stanie się rodzicom, jeżeli nie zechcą podać pewnych danych do karty zgłoszenia dziecka. Czy są przewidziane jakieś restrykcje?

(Senator Aleksandra Koszada: Czy można, Panie Marszałku?)

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Tak jest, proszę bardzo.

Senator Aleksandra Koszada:

Ponieważ na posiedzeniu komisji ta kwestia nie była podnoszona, myślę, że najlepiej na pytanie pani senator odpowie przedstawiciel rządu.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Otóż to.

Czy są jeszcze chętni do zadawania pytań pani senator sprawozdawcy? Nikt się nie zgłasza.

Dziękuję pani senator za sprawozdanie.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister spraw wewnętrznych i administracji.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać przybyłego na nasze obrady podsekretarza stanu, pana Leszka Ciećwierza, którego witam, czy chciałby zabrać głos.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Leszek Ciećwierz: Panie Marszałku, czy mogę mówić z miejsca?)

Bardzo proszę, jeśli pan się upiera.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw
Wewnętrznych i Administracji
Leszek Ciećwierz:**

Bardzo króciutko. W proponowanej zmianie ustawy nie są przewidziane żadne sankcje. Są normalne sankcje, które są przewidziane tylko w ustawie – Prawo o aktach stanu cywilnego i w prawie wykroczeń. Tak więc podczas prac nad zmianą tej ustawy nie przewidzieliśmy w niej żadnych specjalnych sankcji prawnych.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Od siebie nie ma pan na razie ochoty nic powiedzieć, tak?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Leszek Ciećwierz: Tak.)

(wicemarszałek K. Kutz)

Czy ktoś jeszcze chciałby zapytać pana ministra?

Bardzo proszę panią senator.

Senator Genowefa Ferenc:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Panie Ministrze, chcę zapytać, czy do pana resortu docierają informacje dotyczące problemów osób, które nie zawarły związku małżeńskiego. Chodzi o dwoje młodych ludzi, którzy razem zamieszkują i w takim związku rodzi się dziecko. Jedno ze współmałżonków, najczęściej matka, pozostaje w szpitalu i ma trudności, żeby dotrzeć do urzędu stanu cywilnego. Wówczas w urzędzie druga osoba, ojciec dziecka, napotyka na duże trudności w sporządzeniu aktu urodzenia. Urzędnicy nie informują o tym, że można taki akt spisać również w szpitalu w obecności matki. W ostatnim czasie miałam właśnie kilka takich skarg, dotyczących tej kwestii. Czy jest to panu znane i w jaki sposób ministerstwo zamierza zapobiec dalszym takim niekorzystnym działaniom? Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Leszek Ciecwierz:

Panie Marszałku, Wysoka Izbo, takie sygnały do mnie nie dotarły. Muszę przyznać, że miałem okazję sprawdzenia tego właśnie w takiej sytuacji, o jakiej pani mówi. Nie zauważyłem żadnych przeszkód. Osobiście to sprawdzałem. Takie sygnały do mnie nie dotarły. Ale jeżeli rzeczywiście takie sytuacje mają miejsce, to musimy po prostu wysłać upomnienie do urzędów stanu cywilnego przypominające, że zgodnie z ustawą nie mają one prawa stwarzać tego typu trudności. Musimy również wysłać informację, że jest możliwość sporządzenia aktu urodzenia w szpitalu.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Czy są jeszcze pytania do pana ministra? Nie widzę zgłoszeń.

Dziękuję bardzo.

Otwieram dyskusję.

Na liście jest na szczęście jedna pani senator, która chce przemówić. Jest to pani Dorota Simonides.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Ja wiem, że jest to ustawa, która ma uregulować sprawy związane między innymi ze zgłoszeniem urodzenia dziecka. Nie jest to ustawa, której wymaga od nas Unia Europejska. Jest to ustawa porządkująca, zrównująca między innymi w opłatach skarbowych osoby, które biorą ślub cywilny, i osoby biorące tak zwany ślub konkordatowy. Zróznicowanie było niezgodne z konstytucją. Rzecznik praw obywatelskich uznał za dyskryminację to, że konkordatowe małżeństwa płaciły więcej niż małżeństwa cywilne.

Jest tu jednak jedno ale. Otóż do kas samorządów gminnych, jak się dowiaduję, może wpłynąć mniej pieniędzy, a mianowicie nie wpłyną do nich 3 miliony 700 tysięcy zł. Czy rząd jest w stanie jakoś to samorządom gminnym wynagrodzić lub w inny sposób znaleźć pieniądze w związku z brakami, które niewątpliwie z tego wynikną?

Mnie jednak głównie, i dlatego zabieram głos, intrzyguje coś innego. Otóż oprócz, chciałoby się powiedzieć, normalnej metryki urodzenia dziecka, rząd wprowadził, czym bardzo sobie ułatwił zadanie, kartę zgłoszenia urodzenia dziecka, która zawiera tak wiele punktów, że budzi to moją wątpliwość. Rzeczy oczywistych: imię, nazwisko, pochodzenie, wymieniać nie będę. Ale są tam na przykład dane dotyczące wykształcenia rodziców dziecka. To idzie do urzędu cywilnego. Co kogo obchodzi, czy rodzice są robotnikami, czy chłopami, czy są ludźmi wykształconymi? Ale, powiedzmy, to jest jeszcze element stały. Elementem labilnym jest następny punkt: dane dotyczące źródła utrzymania rodziców dziecka. Raz to będą bezrobotni, i to będzie wpisane do karty zgłoszenia dziecka, innym razem pracujący, kiedy indziej zbierający w kopalniach na hałdach węgiel. Co będzie wpisane? Następny punkt również mnie dziwi. Po co zgłaszać do urzędu stanu cywilnego określenie płci, ciężaru i długości dziecka? To jest tajemnica lekarska. A już najbardziej mnie dziwi charakterystyka porodu. Jeżeli przy tym porodzie coś się zdarzyło, było jakieś wodogłowie, a potem było ono poprawione, to czy kiedyś agent ubezpieczeniowy, zaglądnąwszy do karty, bo dla Polaków i Pana Boga nie ma tajemnicy, nie zechce utrudnić ubezpieczenia takiego człowieka? I ja się boję o to, że mamy tu zbyt dużo takich detali, których, wyraźnie przeczytałam, nikt od nas nie wymaga.

Jest to projekt rządowy. Rząd sobie ułatwia zadanie, żądając przy tej okazji, by w karcie zgłoszenia, według tego właśnie formularza, były tak szczegółowe dane.

Jest jeszcze jedna rzecz. Zaniepokoiło mnie to, że pan minister nie może odpowiedzieć, co będzie, jeżeli ktoś nie zechce podać tych danych.

(senator D. Simonides)

Z tego wniosek, że nic mu nie grozi. Po co wobec tego podawać tak szczegółowe dane: jakie jest źródło utrzymania dzieci, jaka była charakterystyka porodu itd.?

Nie zgłaszam żadnej poprawki. Ale może komisja zastanowi się jeszcze raz nad tym, dlaczego zawarto tak szczegółowe dane w formularzu zgłoszenia urodzenia dziecka do urzędu stanu cywilnego, a nie normalnie w aktach lekarskich? Przecież to jest tajemnica. Dziękuję.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

Stwierdzam, że lista mówców została wyczerpana.

Zgodnie z art. 52 zamykam dyskusję.

Informuję, że senator Mieczysław Janowski złożył wniosek o charakterze legislacyjnym.

Czy pan minister chciałby jeszcze w tej sytuacji, po tym wystąpieniu, zabrać głos?

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Leszek Cieciewicz: Panie Marszałku, Wysoka Izbo, oczywiście mógłbym udzielić odpowiedzi na te pytania pani senator.)

Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Leszek Cieciewicz:

Jeżeli chodzi o pierwszą kwestię, kwestię różnicy finansowej, jaka powstanie, to niestety, nierówne traktowanie obywateli nie upoważnia nas do zachowania takiego rodzaju procederu, nawet jeśli powstaną koszty dla budżetów gminnych. Musimy z tego procederu zrezygnować, nawet jeżeli będzie to związane ze stratą dla budżetów gminnych, gdyż priorytetem jest równoprawne traktowanie obywateli. To tyle, jeżeli chodzi o pierwszą część.

Jeżeli chodzi o wszystkie dane, jakie są zbierane, to są one związane z zapotrzebowaniem, które zgłosiło Ministerstwo Zdrowia, i wynikają między innymi z umów międzynarodowych odnoszących się do badań statystycznych, jakie prowadzi się w związku z narodzinami dzieci. Jest to bardzo ważne przede wszystkim ze względu na profilaktykę lekarską i na wszelkiego rodzaju programy pomocowe, gdyż bez tego rodzaju i typu badań statystycznych nie ma możliwości przewidywania pojawienia się w najbliższym czasie patologii czy jakiegokolwiek przeciwdziałania im. Jeżeli na przykład okaże się, że mamy bardzo duży odsetek dzieci rodzących się w społeczeństwie, które jest zubożone, to też będzie to infor-

macja, chociażby dla rządu, że w najbliższym czasie będzie wymagany odpowiedni program socjalny. Bez tego typu badań statystycznych żadne państwo demokratyczne nie jest w stanie sprawnie funkcjonować.

To są odpowiedzi na dwa pytania, jakie pani senator postawiła.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję panu.

(Senator Dorota Simonides: Czy można ad vocem?)

Nie, jesteśmy po dyskusji.

(Senator Dorota Simonides: Ale pan minister nie odpowiedział na pytania, które zadałam.)

Tak, ale pan minister ma odpowiadać w innych częściach procesu legislacyjnego. Jesteśmy już w innej części...

No, ale proszę bardzo, o co pani chodzi?

Senator Dorota Simonides:

Mnie chodzi o to, żeby to było powiedziane i zapisane w protokole.

Byłam pełna radości, że nareszcie zrównano małżeństwa konkordatowe i cywilne. To jest bardzo dobre i zgodne z konstytucją. I to rozumiem. Ale moje pytanie dotyczyło tego, skąd wobec tego rząd weźmie teraz pieniądze, żeby zrównoważyć to gminom, których budżet na tym ucierpi. O to mi chodziło.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dobrze.

Proszę bardzo, Panie Ministrze, zechce pan odpowiedzieć.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Leszek Cieciewicz:

Nie będzie tutaj równoważenia gminom strat, gdyż uzyskiwane korzyści były po prostu nieprawne. Nie ma podstawy, żeby powodować w tym momencie zrównoważenie. Gminy przygotowują swoje budżety w oparciu o swoje potrzeby i te budżety są realizowane w ramach możliwości budżetowych rządu, ale nie są kompensowane stracone przez gminy korzyści z wykonywanych nieprawnie czynności.

Wicemarszałek Kazimierz Kutz:

Dziękuję.

W związku z tym, że został złożony wniosek o charakterze legislacyjnym, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, proszę Komisję Sa-

(wicemarszałek K. Kutz)

morządu Terytorialnego i Administracji Państwowej o ustosunkowanie się do przedstawionego wniosku i przygotowanie sprawozdania.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję panu ministrowi za wizytę.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu piętnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym ósmym posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r., a do Senatu została przekazana w dniu 10 maja. Marszałek w dniu 10 maja, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Komisje po rozpatrzeniu ustawy przygotowały swoje sprawozdania w tej sprawie.

Przypominam, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 395, a sprawozdania komisji w drukach nr 395A i 395B.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, panią senator Genowefę Ferenc, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Z upoważnienia Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie komisji w sprawie uchwalonej przez Sejm w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Omawiany projekt nowelizuje trzy ustawy podatkowe, a mianowicie ustawę z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym, ustawę z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, ustawę z dnia 30 października 2000 r. o podatku leśnym.

Omawiana nowelizacja jest inicjatywą poselską. Ma ona na celu zachowanie istniejących do końca 2002 r. zwolnień dla Polskiego Związku Działkowców i jego członków w zakresie podatku od nieruchomości, podatku rolnego i podatku leśnego. Zwolnienia z tych podatków stosowane były od 1946 r., czyli ponad pięćdziesiąt sześć lat.

W ubiegłym roku w toku prac nad ostatnią nowelizacją omawianych ustaw padały zapewnienia ze strony resortu finansów, że wprowadzane

zmiany mają na celu usystematyzowanie istniejących zwolnień, to jest przeniesienie ich z ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych tak, aby w tej ustawie znalazł się pełny katalog przedmiotów i podmiotów zwolnionych z tegoż podatku. Podobne wyjaśnienia dotyczyły dwóch pozostałych ustaw. Ale praktyka pokazała zupełnie coś odmiennego.

Stąd proponowane obecnie Wysokiej Izbie zmiany mają na celu utrzymanie na dotychczasowym poziomie funkcjonowania Polskiego Związku Działkowców oraz zrzeszonych w nim członków. W art. 2 ustawy przywraca się zwolnienie z tytułu użytkowania oraz użytkowania wieczystego gruntów pracowniczych ogrodów działkowych bez względu na klasę ich bonifikacji, nadając temu zwolnieniu charakter zwolnienia podmiotowego. Z kolei w zakresie podatku od nieruchomości zwolnieniem przedmiotowym objęto budynki o określonej powierzchni, a zwolnieniem podmiotowym – Polski Związek Działkowców.

Pragnę przypomnieć, że wprowadzone od 1 stycznia 2003 r. zmiany objęły podatkiem rolnym grunty pracowniczych ogrodów działkowych I–IV klasy bonifikacji, a podatkiem od nieruchomości – wszystkie budynki położone na terenie pracowniczych ogrodów działkowych.

Panie i Panowie Senatorowie, obecnie w Polsce jest ponad pięć tysięcy ogrodów działkowych, na których znajduje się ponad milion działek pracowniczych, czyli taką liczbę decyzji należałoby wydać. Liczba deklaracji i problemów z tym związanych jest również bardzo duża. W związku z powyższym komisja proponuje Wysokiej Izbie przyjęcie ustawy bez poprawek. Stanowisko komisji zostało przedstawione w druku nr 395A.

Omawiana ustawa podczas prac komisji wywołała burzliwą dyskusję, podczas której zwracano uwagę, że podatek rolny płacony od działki wyniosłby średnio 3 zł. Byłby on płacony przez pracownicze ogrody działkowe. W tym przypadku szacuje się, że jest to w skali kraju kwota około 2 milionów 300 tysięcy zł. Jeśli zaś chodzi o skutki opodatkowania budynków, to resort nie posiada takich informacji, bowiem Polski Związek Działkowców ewidencji budynków nie prowadzi. Można jedynie powiedzieć, że obciążenie za typową altanę, a więc mającą do 25 m² w mieście i 35 m² poza miastem, wyniosłoby w granicach do 150 zł rocznie, oczywiście płatne jednorazowo, co również jest istotne z punktu widzenia działkowców, szczególnie emerytów i rencistów.

Dyskusja dotyczyła również terminu wejścia w życie proponowanych zmian, bo przecież zwolnienie z podatku od nieruchomości to ubytek dochodów gmin. Podczas prac komisji przedstawiciel resortu finansów nie potrafił powiedzieć, jakie z tego tytułu dochody przyjęły gminy w swoich budżetach. Podawano jedynie szacunkowe

(senator G. Ferenc)

dane, że chodzi o 50 milionów zł w skali kraju. Członkowie komisji nie uzyskali też informacji, czy gminy są przygotowane do takiej akcji w zakresie wydawania decyzji i ile wydanie tych milionów decyzji będzie gminy kosztowało.

Panie i Panowie Senatorowie, w czasie między posiedzeniami komisji a dzisiejszymi obradami Senatu skierowałam do samorządów zapytanie, jak rozwiązały ten problem. Odpowiedź jest bardzo interesująca: ze względu na brak danych wiele gmin tematu nie podjęło, są też gminy, w których podatek ustalono na przykład od budynków powyżej 25 m² i w budżetach gmin są to kwoty rzędu 10–15 tysięcy zł. Nie wydawano decyzji ze względu na brak podstawowych informacji, a w budżecie gmin znalazły się właśnie tak niewysokie kwoty. Te uzyskane informacje potwierdzają jedynie słuszność decyzji komisji, aby przyjąć ustawę bez poprawek.

Wejście w życie ustawy z dniem ogłoszenia, z mocą od 1 stycznia 2003 r. zapobiegnie wielu nieporozumieniom, które by wystąpiły, gdyby nowelizacja została wprowadzona od 1 stycznia 2004 r. Jeżeli chodzi o niezapłacone podatki, to wielu działkowiczów nie byłoby stać na uregulowanie podatku od nieruchomości, byłoby też wiele innych problemów.

Członkowie komisji, przyjmując jednogłośnie stanowisko komisji, uznali, że również rozsądek samorządowców spowoduje, iż ustawa nie zostanie przez żadną ze stron zaskarżona do trybunału, a wprowadzone zmiany wręcz sprawią, że urzędnicy będą mieli czas zajmować się sprawami o znacznie większej wadze.

Podczas dyskusji padały również pytania dotyczące innych ogrodów, których właściciele nie są zrzeszeni w Polskim Związku Działkowców. Odpowiedź była jedna: że omawiana ustawa dotyczy właśnie Polskiego Związku Działkowców.

Panie i Panowie Senatorowie, w imieniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych zwracam się z prośbą o poparcie stanowiska komisji. Panie Marszałku, dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Kazimierz Kut:

Dziękuję pani senator.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej senatora Andrzeja Spychalskiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Senator Andrzej Spychalski:

Szanowny Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej poin-

formować, że w dniach 13 i 14 maja 2003 r. komisja rozpatrzyła projekt ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Mimo że jest to ustawa niewielka, dwudniowe posiedzenie oznacza, że wywoływała ona znaczne kontrowersje, których wynikiem były potem pogłębione jeszcze analizy.

Celem nowelizacji jest przywrócenie stanu prawnego dotyczącego Polskiego Związku Działkowców w zakresie ulg i zwolnień podatkowych w podatkach lokalnych, to jest w podatku od nieruchomości i w podatku rolnym. Zmiany w tym zakresie zostały dokonane z dniem 1 stycznia bieżącego roku w związku z wejściem w życie pakietu ustaw dotyczącego reformy finansów publicznych, a obejmującego podatek rolny, leśny oraz podatki i opłaty lokalne. Pakiet tych ustaw miał na celu między innymi uporządkowanie stanu prawnego w zakresie ulg i zwolnień podatkowych. W praktyce okazało się, że skutki tej regulacji były bardzo niekorzystne. Zmiany wprowadzone od stycznia 2000 r. objęły podatkiem rolnym grunty pracowniczych ogrodów działkowych o lepszej klasie bonitacji gleby niż klasy I–IV, a podatkiem od nieruchomości budynki położone na terenie pracowniczych ogrodów działkowych.

(Głos z sali: Od roku 2003.)

Tak, oczywiście od roku 2003.

Nowelizacja zawiera wprawdzie niewielką liczbę zmian, ale jest aktem skomplikowanym, bowiem podatki, których dotyczy, są dochodami jednostek samorządu terytorialnego, a dochody utracone z tytułu ustawowych ulg i zwolnień w tych podatkach są, zgodnie z art. 24 pkt 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w latach 1999–2003, rekompensowane subwencją ogólną dla gmin. Z powyższych względów zwolnienia i ulgi podatkowe, określone w art. 2 i 3 nowelizacji, powinny być uwzględnione w wymienionej ustawie w dochodach jednostek samorządu terytorialnego, co wymaga jej zmiany.

Ponadto sytuację komplikuje przepis końcowy, który stanowi, że ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą wsteczną od 1 stycznia 2003 r. W tym kontekście nowelizacja jak gdyby lekceważy sprawę uszczerbku finansowego gmin, co przy braku rekompensaty i niezmiennym poziomie zadań oznacza naruszenie art. 167 konstytucji i stoi w jaskrawej sprzeczności z orzeczeniem z dnia 12 kwietnia 2000 r. o sygnaturze akt K/8/98.

Sytuacja w tym zakresie nie jest wszędzie taka sama. Trudność wymierzenia tego podatku powoduje, że niektóre samorządy terytorialne podjęły uchwały o zwolnieniu działkowców z płacenia tych podatków. Niektóre samorządy – skala nie jest w tej chwili znana i nie jest badana – wy-

(senator A. Spychalski)

mierzyły podatki, a inne, ze względu na złożoność sprawy, nawet nie przystąpiły do ich wymierzania.

Wejście tych zmian w życie z mocą wsteczną, co narusza zasadę niedziałania prawa wstecz, z punktu widzenia zasady państwa prawnego może być uznane za naruszenie konstytucyjnego porządku prawnego. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wypowiadał się, że przepisy podatkowe nie powinny być zmieniane w trakcie roku podatkowego, tym bardziej z mocą wsteczną. Mówi o tym wyrok trybunału z 17 grudnia 1996 r. Rozwiązanie tego problemu ma na celu poprawka przyjęta przez Komisję Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, zmieniająca przepis końcowy, w myśl której ustawa miałaby wejść w życie z początkiem przyszłego roku.

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej z ogromną życzliwością odniosła się do bolesnego problemu milionowej rzeszy polskich działkowców. Potwierdziła to dyskusja wszystkich członków komisji, którzy odwoływali się, jako do przykładu pozytywnego, do poprawek zgłoszonych podczas nowelizacji prawa budowlanego. Akcentowano potrzebę szczególnej ochrony tej grupy ludzi, często o niskim statusie materialnym, dla których działka jest ważnym elementem w uzupełnianiu rodzinnego budżetu.

Mimo tej życzliwości komisja stanęła na gruncie legalizmu, stanowienia dobrego prawa, i jednogłośnie – podkreślam: jednogłośnie – rekomenduje Wysokiemu Senatowi nowelizację ustawy z poprawką wprowadzającą znowelizowane przepisy od 1 stycznia 2004 r. Dziękuję bardzo.

(Przewodnictwo obrad obejmuje wicemarszałek Jolanta Danielak)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę jeszcze o pozostanie przy mównicy, bo wiem zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatorów sprawozdawców.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie?

Bardzo proszę, pani senator Simonides.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Mam pytanie do pani senator Ferenc. Czy dobrze zrozumiałam, że minister, czyli de facto rząd, nie mógł udzielić odpowiedzi na wątpliwości senatorów, bo nie był przygotowany? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Genowefa Ferenc:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Pani Senator, nie wynikało to z nieprzygotowania rządu, ale z tego, że nie ma takich informacji o nieruchomościach w skali kraju, dlatego że przepisy prawa budowlanego weszły w życie niedawno. Dotychczas ogrody działkowe były zwolnione z ewidencji nieruchomości – po prostu nie było podstaw do prowadzenia takiej ewidencji i nie było takiej potrzeby. W związku z tym nikt takiej ewidencji nie ma.

Dlatego właśnie wiele samorządów odstąpiło od wydawania decyzji. Żeby je wydać, trzeba by było najpierw ustalić podstawy wymiaru podatku, bowiem tam wchodzi w grę nie tylko powierzchnia altany, ale również jej wysokość – na przykład pomieszczenia, które są niższe niż 2 m 20 cm, nie są opodatkowane.

Wobec tej sytuacji komisja stanęła na stanowisku, że lepiej będzie właśnie to cofnąć – a więc żeby ustawa obowiązywała od dnia 1 stycznia 2003 r. – aniżeli doprowadzić do sytuacji, że te proponowane dzisiaj zmiany weszłyby w życie 1 stycznia 2004 r., a ten rok wisiałby i byłyby podstawy do różnych roszczeń nawet za rok, dwa czy trzy lata, bo przecież to są sprawy podatkowe. Wychodząc z takiego założenia uznaliśmy, że jednak mniejszym złem będzie właśnie ta decyzja o zadziałaniu prawa wstecz. Dziękuję.

(Senator Dorota Simonides: Czy mogę w dalszym ciągu zadawać pytania?)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Dorota Simonides:

Dziękuję. Drugie pytanie mam do pana senatora sprawozdawcy. Czy wobec tego już w załączniku istnienia tej ustawy nie będzie konfliktu między samorządami a działkowcami?

Senator Andrzej Spychalski:

Pani Senator, ja jestem także byłym samorządowcem i z doświadczenia wiem, że różnie to bywa. Gdybym był samorządowcem i przyszłoby mi podejmować decyzje, to albo bym zwolnił pracownicze ogrody działkowe z nałożonych obowiązków i świadczeń finansowych, albo, jeżeli bym w terminie wymierzył ten podatek, odstąpiłbym. To jest moje osobiste i prywatne zdanie.

A pogląd, który tu wcześniej przedstawiłem, jest poglądem komisji. Jak już podkreśliłem, sta-

(senator A. Spychalski)

nęła ona na gruncie legalizmu, uznając, że fakt przyjęcia tej nowelizacji, nawet z terminem odroczonego o rok, jest wyrazem dobrej woli i zrozumienia interesów działkowiczów.

Ale mówię jeszcze raz z obawą: lichy nie śpi i realnie istnieje groźba, której do końca lekceważyć nie można, że któraś ze stron wniesie skargę do Trybunału Konstytucyjnego. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, pani senator Szyszkowska.

Senator Maria Szyszkowska:

Ja nie rozumiem... Mam pytanie do pani senator Genowefy Ferenc. Nie rozumiem tego – aczkolwiek pani o tym mówiła – jak Senat może doprowadzać do naruszania podstawowych, elementarnych zasad prawnych. Nie ma do tego żadnego powodu i nie wolno godzić się na to, ażeby ustawy działały wstecz. To jest kwestia pierwsza.

I pytanie drugie, właściwie do obojga senatorów sprawozdawców. Nie rozumiem również, dlaczego my mamy nieustannie w pośpiechu tworzyć wadliwe prawo. Do tej pory byłam przekonana, że troską Senatu, troską prawodawców, powinien być los ludzi ubogich. Oczywiście istnieje również problem finansów samorządów, ale wydaje mi się, że przede wszystkim powinniśmy troszczyć się o ubogiego człowieka. Uważam więc, że przepisy, które godzą w los działkowiczów, nie powinny być przez nas akceptowane.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, nie wiem, kto z państwa... Pani senator?

Senator Genowefa Ferenc:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Pani Senator, na posiedzeniu komisji jeden i drugi problem był bardzo szczegółowo omawiany i rozpatrywany. Pośpiech wynika z tego, że okazało się jednak, iż te wyjaśnienia, które były w ubiegłym roku, przy przyjmowaniu tych ustaw, przedstawiane i w komisji, i w Senacie, rozminęły się z rzeczywistością. Chodzi o tamte zobowiązania i uzasadnienia, że te zmiany wprowadzone do ustawy nie spowodują zmian i dodatkowych obciążeń dla działkowiczów. Okazało się, że tak nie jest. Dlatego uznaliśmy, że skoro już w ubiegłym roku zaszły takie okoliczności, że wprowadziliśmy... Bo też nie kto inny, tylko my zaakceptowaliśmy takie niekorzystne rozwiązania. W związku z tym w tej chwili im szybciej się z tego wycofamy, tym będzie to korzystniejsze.

I komisja, zajmując właśnie takie stanowisko – choć zdawała sobie sprawę z tego, że nie powinniśmy takiego stanowiska przyjmować – mając na względzie właśnie los tych ludzi, szczególnie ludzi starszych, emerytów, rencistów, dla których kwota 100 zł czy 150 zł do jednorazowej zapłaty jest zbyt dużym obciążeniem, podjęła właśnie taką decyzję. Dziękuję.

(Senator Andrzej Spychalski: Jeśli można...)

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Spychalski:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Chciałbym powiedzieć, że w moim odczuciu nastąpiło jak gdyby osłabienie naszej czujności. W toku wszystkich prac legislacyjnych zaobserwowałem, że działania rządu szły w kierunku ujednolicenia uregulowań prawnych dotyczących nie tylko pracowniczych ogrodów działkowych, ale także działek letniskowych. I chyba symulacja tych działań i brak naszej dostatecznej czujności doprowadziły w praktyce do tego, że pojawiły się wypaczenia.

Muszę powiedzieć, że na posiedzeniu komisji zadawałem przedstawicielowi rządu pytanie, czy te uregulowania, które obejmują kilka ustaw, spowodują, że działkowicze będą płacić podatki, czy nie. Odpowiedziano nam, że nie. A nie potrafiliśmy wykazać dostatecznej determinacji, żeby po prostu te zjawiska uchwycić.

Nowelizacja pojawiła się szybko, ponieważ presja tego środowiska na posłów i senatorów była ogromna. Ale sądzę, że za chwilę może pojawić się kolejna nowelizacja, bo systemy podatkowe dotyczące działek letniskowych spowodowały, że znaczna część samorządów, na terenie których są zlokalizowane działki letniskowe, uzyskała niższy wymiar opłat podatkowych i w niektórych gminach nastąpiło obniżenie dochodów z tego tytułu w porównaniu do analogicznych okresów o około 400–500 tysięcy zł.

Myślę jednak, że tu musimy się uderzyć mocno w piersi i powiedzieć, że to jest także osłabienie naszej czujności w procesach legislacyjnych.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, pani senator Kurska.

Senator Anna Kurska:

Chciałabym zapytać pana senatora, czym była spowodowana właśnie ta zmiana w nastawieniu komisji: to, że – jak pan mówi – najpierw były burzliwe dyskusje, a potem jednak komisja zgodnie zajęła inne stanowisko.

Senator Andrzej Spychalski:

Burzliwe dyskusje, Pani Senator, dotyczyły właśnie tego stanowiska czy tego, które przyjęła Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych. Chodziło o to, czy opowiedzieć się za oczekiwaniami i dążeniami milionowej grupy działkowców, i my byliśmy skłonni w tym kierunku iść, taka była wola członków Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, czy stanąć na gruncie legalizmu. W dyskusji jednogłośnie, tak jak to podkreśliłem w sprawozdaniu, członkowie komisji, odnosząc się z wielką atencją do wszystkich działkowców, uznali, że powinniśmy stanąć na gruncie tworzenia dobrego prawa i opowiedzieć się za wdrożeniem tej nowelizacji od 1 stycznia 2004 r.

Senator Anna Kurska:

A nie rozważali państwo, żeby w ogóle nie obciążać działkowców żadnymi podatkami, że to jest najuboższa część społeczeństwa i że zachęcano ich kiedyś do budowy infrastruktury, a teraz znowu będzie poczucie krzywdy i protesty?

Senator Andrzej Spychalski:

Pani Senator, ta nowelizacja idzie właśnie w tym kierunku. Poprawki, które są zaproponowane w ustawie, zmierzają do tego, żeby działkowców zwolnić z podatku. Jest tylko problem, czy zwolnić ich wstecz, naruszając zasadę konstytucyjności, czy zwolnić od 1 stycznia 2004 r. I to jest dylemat, nad którym będziemy musieli się zastanawiać podczas głosowania plenarnego.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Czy są dalsze pytania? Nie ma pytań.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

(*Senator Andrzej Spychalski:* Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.)

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była poselskim projektem ustawy.

Witam przedstawicieli rządu, reprezentujących Ministerstwo Finansów. To ministerstwo reprezentuje dzisiaj w Senacie podsekretarz stanu Jan Czekaj.

Panie Ministrze, zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać, czy zechce pan zabrać głos w tej sprawie.

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Jan Czekaj:* Dziękuję. Pani Marszałek, jeśli można, to dwa zdania...)

Bardzo proszę, ale zapraszamy do mównicy. Wysoka Izba będzie miała przyjemność wysłuchać i obserwować pana ministra.

**Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Finansów
Jan Czekaj:**

Dziękuję bardzo jeszcze raz.

Ja powiem tylko kilka zdań, ponieważ ta dyskusja, która miała miejsce, oddaje w istocie rzeczy różnicę poglądów, jaka w tej kwestii się rysuje.

Jeżeli chodzi o stanowisko rządu, to stanowisko rządu było takie... Myśmy w ogóle pierwotnie byli przeciwni tej nowelizacji, która została zgłoszona. Argumentacja była przedstawiana. Jeżeli ta nowelizacja ma być przeprowadzona, to przychylalibyśmy się do stanowiska komisji samorządu, aby weszła ona w życie od 1 stycznia 2004 r., dlatego że naszym zdaniem to spowoduje mniej komplikacji w pracy samorządów, w wymiarze podatków itd.

Jest kilka argumentów, które przemawiają za tym, aby nowelizacja weszła w życie od 1 stycznia 2004 r. Nowelizując dziś i określając jej termin wejścia w życie na 1 stycznia 2003 r.... My znajdujemy się w połowie roku, wydawano decyzje, w jednych gminach tak, w innych nie. Teraz trzeba by to, mówiąc tak kolokwialnie, odkręcać, w związku z czym spowodowałoby to i koszty dla samorządów, i wiele komplikacji o charakterze biurokratycznym.

Jeżeli chodzi o ekonomiczny wymiar problemu, to chciałbym zwrócić uwagę na to, zresztą tutaj te argumenty są podnoszone, że z punktu widzenia dochodów gmin nie są to wielkie pieniądze, ale także i dla drugiej strony nie są to wielkie pieniądze. My mówimy, na przykład w przypadku podatku rolnego, o kwocie dotyczącej przeciętnego ogródka działkowego, który liczy bodajże 343 m², 2 zł 86 gr rocznie. Ja rozumiem, że dla osób biednych to jest być może jakiś znaczący wydatek, ale z drugiej strony nie jest wcale tak, że ogródki działkowe są domeną tylko ludzi biednych, dlatego że te ogródki są uprawiane czy użytkowane przez osoby o różnym statusie materialnym.

Jeżeli chodzi zaś o budynki, to chciałbym zwrócić uwagę, że w tych przepisach, które obowiązują od początku tego roku, również było zwolnienie z podatku od nieruchomości altan, czyli tego, co spełnia kryteria altany, a więc, inaczej mówiąc – nie chcę w tej chwili wchodzić w szczegóły – tego, co nie jest trwale związane z gruntem. W związku z tym w istocie rzeczy, można powiedzieć, przedmiotem opodatkowania byłyby te bardziej „okazałe” altany.

Ze względu na to wszystko, jak mówię, stanowisko rządu jest takie – ponieważ prawdopodobnie sam fakt nowelizacji już nie będzie podlegał

(podsekretarz stanu J. Czekaj)

dyskusji – mianowicie uważalibyśmy, że wejście w życie tej ustawy z dniem 1 stycznia 2004 r. byłoby bardziej korzystne z punktu widzenia i interesów gmin, i, powiedzmy, pewnego zamieszczenia biurokratycznego. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, Panie Ministrze, o pozostanie przy mównicy, bo zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu pragnę zapytać państwa senatorów, czy ktoś z państwa chce skierować do pana ministra zapytania związane z prezentowaną ustawą.

Pani senator Ferenc, bardzo proszę.

Senator Genowefa Ferenc:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Panie Ministrze, mówił pan o komplikacjach, które wywołała ta ustawa, jeśli wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2003 r. A czy resort nie myślał o tym, jakie będą komplikacje, gdy wejdzie ona w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.? Czy resort zasięgnął informacji w gminach, w związkach gmin, jak to się przedstawia, ile gmin podjęło w ogóle jakiejkolwiek działania w tym zakresie? Bo ta nowelizacja, jak również nowelizacja przeprowadzona w ubiegłym roku, to zaskoczenie dla gmin. Czy nie większe komplikacje spowoduje właśnie wprowadzenie tego w życie, czyli obowiązywanie tego podatku w bieżącym roku? Bo jednak ktoś tej inwentaryzacji będzie musiał dokonać. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Jan Czekaj:

Panie Senator, chyba zaszła pomyłka, ponieważ my się opowiadamy za wejściem ustawy w życie z dniem 1 stycznia 2004 r., nie 2003 r., a z wypowiedzi pani senator wynikało coś innego. Ale to mówię tylko po to, żeby było jasne, jakie są nasze stanowiska.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie Ministrze, ja sądzę, że nie do końca zostało zrozumiane to pytanie, które pani senator była uprzejma skierować do pana ministra. Gdy

by pani senator była uprzejma je powtórzyć, to myślę, że byłaby dobra komunikacja.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Jan Czekaj: Pani Marszałek, ja pytanie zrozumiałem, ale chciałem się odnieść do...)

(Głosy z sali: Nie, źle pan zrozumiał.)

Bardzo proszę o powtórzenie pytania.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Ministrze, pan mówił o komplikacjach, że po prostu będzie znacznie mniej komplikacji, jeżeli ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. A ja mówiłam o komplikacjach, że uważam, iż będzie ich znacznie więcej, gdy ustawa będzie obowiązywała, tak jak jest to w tej chwili, czyli gdy za rok 2003 będą naliczane podatki, wydawane decyzje i oczywiście deklaracje poszczególnych działkowiczów. W związku z tym uważam, że obowiązywanie zasad podatkowych, które obecnie obowiązują, które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2003 r., bardziej skomplikuje sytuację aniżeli po prostu cofnięcie ustawy o tych kilka miesięcy.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Jan Czekaj:

Zapewne nie będzie można udzielić jednoznacznej odpowiedzi na to pytanie. Chciałbym zwrócić uwagę na to, iż jest to stan prawny, który obowiązuje od początku tego roku. W związku z tym gminy powinny zachowywać się tak, jak to przewidziane jest w istniejącym stanie prawnym, czyli powinny były być wydane decyzje o wymiarze podatku itd., itd. Ja nie mam, Pani Senator, informacji, ile gmin postąpiło w ten sposób, a ile nie postąpiło, bo nie dysponujemy taką informacją. Wymagałoby to, nie wiem, jakichś szczególnych, specjalnych badań, których koszty prawdopodobnie przekroczyłyby koszty tego, o czym dzisiaj rozmawiamy. Jeżeli ustawa wejdzie w życie w 2004 r., od 1 stycznia 2004 r., to zamknemy pewien stan prawny, który obowiązywał w 2003 r. Tak jak mówię, ja nie wiem, w ilu przypadkach decyzje o wymiarze podatku zostały wydane. Teraz trzeba by te decyzje po prostu cofać, trzeba by, nie wiem, zwracać pieniądze, w sytuacji, kiedy podatnik nie jest płatnikiem innego podatku lokalnego, trzeba by mu zwracać te różne kwoty – 2 zł 83 gr czy 25 zł – na przykład za pomocą przekazu pocztowego, co będzie pewnie kosztować. Myśmy dokładnie tego nie szacowali, bo tak jak powiedziałem, nie mamy informacji na temat tego, ile gmin w jaki sposób postąpiło.

Pan senator Spychalski wcześniej mówił, że jego doświadczenie samorządowe też właściwie nie pozwala tego jednoznacznie stwierdzić. Część

(podsekretarz stanu J. Czekaj)

gmin zachowywała się w ten sposób, że zwalniała. Ustawa, która dzisiaj obowiązuje, pozwala w ten sposób postąpić. W każdym razie z naszego rozeznania wynika, że korzystniej byłoby, gdyby ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. A jak się stanie, zadecyduje Wysoka Izba czy wysokie izby. Konsekwencje tego, chciałbym powiedzieć, spadają nie na rząd, tylko na samorządy lokalne. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Czy są kolejne pytania do pana ministra?
Bardzo proszę, pan senator Łęcki.

(Senator Włodzimierz Łęcki: Ja w zasadzie nie mam pytania, tylko chciałbym wesprzeć pana ministra, jeśli pani marszałek pozwoli.)

Panie Senatorze, oczywiście może pan pana ministra wesprzeć, chociaż jesteśmy w fazie zadawania pytań, ale rozumiem, że... Proszę bardzo.

Senator Włodzimierz Łęcki:

Tak, tak, gdybym chciał zabierać głos w dyskusji, mówiłbym znacznie dłużej.

Ja myślę, że tutaj nadmiernie martwimy się za samorządy. Jest takie przysłowie: kto ma miękkie serce, musi mieć twardą pupę. Jeżeli uchwalimy, że poprawka będzie obowiązywała od 1 stycznia tego roku, to całe odium z powodu łamania prawa spadnie na Senat. Dlatego uważam, że ze względu na to, o czym pan minister mówił, o czym była mowa, z całym szacunkiem dla zacnej koleżanki, naprawdę nie powinniśmy nagiąć prawa dla potrzeb społecznych.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Panie Senatorze, muszę panu przerwać.

(Senator Włodzimierz Łęcki: Dziękuję, skończyłem.)

Nie oceniamy wystąpień innych senatorów.

(Senator Genowefa Ferenc: I stanowiska komisji.)

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Jan Czekaj: Dziękuję.)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu. Wnioski te muszą być zgłoszone na piśmie do zamknięcia dyskusji nad daną ustawą.

Przypominam, że połączone komisje będą rozpatrywać tylko te wnioski, które zostały złożone do zamknięcia dyskusji na piśmie do marszałka Senatu.

Proszę o zabranie głosu pana senatora Janowskiego.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Mieczysław Janowski:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze!

Ta nasza debata nie miałaby miejsca, gdybyśmy, tak jak pani senator Szyszkowska słusznie zauważyła, w racjonalny sposób pracowali nad stanowieniem prawa. Z tej trybuny mówiłem o tym wielokrotnie. Dziś podjąłem nawet taką próbę, chciałem, żeby nie wprowadzać do porządku obrad ustawy, o której nic nie wiemy, a nie mogłem nawet zapytać, dlaczego to wprowadzamy. Ale to tak na marginesie. To są skutki naszej niefrasobliwości i jest to praca na życzenie, bo myśmy wtedy, gdy była uchwalana ustawa dotycząca podatku w 2002 r. popełnili błąd. Tak samo płacimy, zostało to już naprawione, za nieracjonalne decyzje dotyczące zniżek. Będziemy jeszcze musieli poprawiać ustawę o ustroju rolnym, przyjmowaną w koszmarnym trybie, o czym też mówiłem.

Proszę państwa, trzeba na tę rzecz spojrzeć w taki sposób: oto na gruntach, które w olbrzymiej większości były nieużytkami albo gruntami bardzo kiepskiej klasy, ludzie dzięki swojemu wysiłkowi i swoim pieniądзом uczynili piękne ogrody. Nie zawsze, tu się zgodzę z panem ministrem, są to ludzie najubożsi. Ale te ogrody to są dla większości miast zielone płuca. Więc uszanujmy to, co jest, to, co zostało zrobione. Skoro przez kilkadziesiąt lat oni nie płacili podatków, a te podatki są symboliczne, rzeczywiście, to nie jest jakieś radykalne obciążenie, koszty wysłania zawiadomień, jeśli dobrze się orientuję, pewnie są mniej więcej na tym samym poziomie co owe wpływy podatkowe, nie licząc może wpływów z tytułu podatku od altan, ale tylko tych, których wielkość przekracza 25 m², bo tylko za takie by się płaciło, opowiadam się za przyjęciem tej ustawy z poprawką zaproponowaną przez komisję, tak abyśmy się nie ośmieszali.

Ale jest tutaj jeszcze jeden problem, nad którym warto się zastanowić, i chciałbym przekazać rządowi odpowiednią sugestię. Otóż dwie grupy ludzi zostały tutaj potraktowane w nierówny sposób. Ci, którzy są zorganizowani w Polskim Związku Działkowców, będą korzystali z tych przywilejów, a ci, którzy mają podobne działki, lecz nie są zrzeszeni, będą płacić. Nie mam tak z kapelusza recepty na rozwiązanie tego problemu, ale warto nad tym problemem się zastanowić i pochylić.

(senator M. Janowski)

A w ogóle to warto, abyśmy pracowali lepiej, mniej niefrasobliwie. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Dla porządku informuję, że senator Bartos złożył swoje przemówienie w dyskusji do protokołu*.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

(*Głos z sali:* Trzeba ją skierować do komisji.)

Serdecznie państwa przepraszam. Istotnie, komisje, a więc Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych, przedstawiły rozbieżne opinie w sprawie ustawy. W związku z tym proszę obie komisje o ustosunkowanie się do wypracowanych wniosków i przygotowanie wspólnego sprawozdania w tej sprawie.

Powtórzę informację, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Bardzo serdecznie dziękuję przedstawicielom Ministerstwa Finansów za udział w posiedzeniu i wspólną pracę nad ustawą. Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu szesnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym dziewiątym posiedzeniu 22 maja 2003 r., a do Senatu została przekazana tego samego dnia i tego samego roku. Marszałek Senatu 27 maja 2003 r., zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 414, a sprawozdanie komisji w druku nr 414A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych senatora Mieczysława Mietłę o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Mieczysław Mietła:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie! Panie Ministrze! Szanowni Państwo!

Mam zaszczyt w imieniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych przedłożyć sprawozdanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych, druk senacki nr 414.

Przyjęta przez Sejm 22 maja 2003 r. ustawa wprowadza właściwie cztery nowe rozwiązania. Po pierwsze, podwyższa współczynnik odnoszący się do stopy redyskontowej weksli przyjmowanych przez Narodowy Bank Polski do redyskonta stanowiącego podstawę do określenia oprocentowania kredytów obrotowych udzielanych przez banki komercyjne na cele produkcji rolniczej z 1,15 do 1,25 punktu.

Po drugie, wprowadza podwyższenie współczynnika odnoszącego się do stopy redyskontowej weksli przyjmowanej przez Narodowy Bank Polski do redyskonta kredytów udzielanych na finansowanie zadań związanych z restrukturyzacją przedsiębiorstw przemysłu lekkiego z 1,1 do 1,3 punktu.

Po trzecie, wprowadza zmianę wysokości dopłat do oprocentowania kredytów udzielanych na finansowanie zadań związanych z restrukturyzacją przedsiębiorstw przemysłu lekkiego z połowy stopy redyskontowej weksli Narodowego Banku Polskiego do wysokości równej stopie redyskontowej weksli Narodowego Banku Polskiego.

Po czwarte, wydłużony zostaje okres dopłat do preferencyjnych kredytów na restrukturyzację przemysłu lekkiego do dnia 31 grudnia 2007 r. bez zwiększania kwoty dotacji budżetowych zaplanowanych na ten cel zgodnie ze strategią dla przemysłu lekkiego opracowaną na lata 2000–2005. To wydłużenie jest możliwe ze względu na niewykorzystanie dotychczasowych kwot przeznaczonych na te cele.

Podkreślenia wymaga fakt, że w odniesieniu do kredytów na cele rolne wzrost oprocentowania kredytów nie obciąży rolników, ponieważ zgodnie z przepisami art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy dopłaty z budżetu państwa mogą być stosowane do kredytów na cele rolne oprocentowanych dla kredytobiorcy w wysokości nie mniejszej niż 4% w skali rocznej. Przy obecnej stopie redyskontowej oprocentowanie kredytów na te cele wynosi 4%.

Na podstawie ustawy oprocentowanie kredytów rolniczych przeznaczonych na zakup rzeczowych środków do produkcji oraz na skup i przechowywanie produktów rolnych wzrośnie o 0,65 punktu procentowego i przy aktualnej stopie redyskonta weksli wyniesie 8,125%, w tym dopłata z budżetu osiągnie poziom 4,125%. W odniesieniu do kredytów udzielanych na finansowanie

* Przemówienie złożone do protokołu – w załączeniu.

(senator M. Mietła)

zadań związanych z restrukturyzacją przedsiębiorstw przemysłu lekkiego, wprowadzenie proponowanych zmian spowoduje zaś, iż udział przedsiębiorcy w spłacie kredytu zmniejszy się z 3,9% do 1,95%, a oprocentowanie kredytu wzrośnie do 8,45%. Źródłem finansowania projektowanych zmian wysokości oprocentowania kredytów będą środki budżetu państwa przewidziane na te cele w ustawie budżetowej na rok 2003.

Celem nowelizacji ustawy jest zwiększenie zainteresowania banków udzielaniem kredytów preferencyjnych: banków spółdzielczych i BGŻ w zakresie kredytów na cele rolne, a pozostałych banków w zakresie kredytów udzielanych na finansowanie zadań związanych z restrukturyzacją przedsiębiorstw przemysłu lekkiego. Spadek zainteresowania banków udzielaniem kredytów z własnych środków z uwagi na ich małą opłacalność w związku ze stopą redyskonta weksli, która się obniżała, oraz ze względu na duże ryzyko kredytowe wynikające ze słabej kondycji polskiego rolnictwa oraz przemysłu lekkiego doprowadził do stanu, że praktycznie ustawa była zapisem martwym.

W trakcie dyskusji członkowie komisji zastanawiali się nad przyczynami tego, że przemysł lekki nie zaciąga preferencyjnych kredytów: czy przedsiębiorstwa nie są w stanie spełnić warunków stawianych przez banki, czy też jest to świadome działanie banków, by nie udzielać kredytów, bo przecież powszechnie wiadomo, że prawie wszystkie firmy wykazują duże zapotrzebowanie na kapitał.

Podnoszono również kwestię, że banki stale zwiększają utrudnienia w dostępie do kredytów dla rolnictwa i przemysłu lekkiego. Postawiono więc pytanie, czy sytuacja na rynku kredytowym jest przez Ministerstwo Finansów i rząd monitorowana i jakie wynikają z tego wnioski. Bo złożenie w skali roku zaledwie siedmiu wniosków o kredyty preferencyjne jest wysoce niepokojące. W dodatku kredyt przyznano tylko na jeden wniosek, i to na kwotę 200 tysięcy zł.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych przyjęła omawianą ustawę o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych jednomyślnie, bez wprowadzania poprawek, mając nadzieję, że przyjęta ustawa pozwoli na podniesienie skuteczności instrumentów wspierających udzielanie kredytów preferencyjnych tak dla rolnictwa, jak i dla firm przemysłu lekkiego.

Wnoszę zatem w imieniu Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych o przyjęcie omawianej ustawy bez poprawek. Dziękuję, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Proszę o pozostanie przy mównicy, bo zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytanie? Nikt nie zdradza takiego pragnienia.

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy. Do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister finansów.

Ponownie bardzo serdecznie witam ministra Piotra Sawickiego z Ministerstwa Finansów. Informuję również Wysoką Izbę, że jest z nami także dyrektor Departamentu Polityki Regionalnej i Rolnictwa pan Jerzy Indra, którego również serdecznie witam.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać obecnych na sali przedstawicieli rządu, czy chcą zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Piotr Sawicki:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

W imieniu rządu mam zaszczyt prosić Wysoką Izbę o uchwalenie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania kredytów rolnych według przedłożenia rządowego, które zostało zaakceptowane przez Sejm bez poprawek. To bardzo ważny i potrzebny akt prawny.

Chciałbym uzupełnić w niewielkim tylko stopniu to, o czym bardzo obszernie w związku z tą ustawą powiedział pan senator sprawozdawca, i dodać dwa słowa na temat efektów, które powinna przynieść ta ustawa. Otóż spodziewamy się, że w wyniku zabiegu, który wpłynie na zwiększenie atrakcyjności stosowanych instrumentów, kredyty obrotowe dla rolnictwa powinny sięgnąć 2 miliardów 600 milionów zł. Jest to efekt wykorzystania zapisanej w budżecie na rok 2003 kwoty 150 milionów zł na cele wspierania kredytów w sektorze rolnym. Kolejne 2 miliony zł to środki przeznaczone na wspieranie kredytów na wspomaganie rybołówstwa, a 13 milionów zł to środki przeznaczone na wspieranie przemysłu lekkiego.

To, co w czasie debaty na posiedzeniu komisji bardzo interesowało państwa senatorów, to sytuacja przemysłu lekkiego. Chciałbym powiedzieć, że powinna z tego wynikać kwota mniej więcej 200–250 milionów zł kredytów dla przedsiębiorstw przemysłu lekkiego.

(podsekretarz stanu P. Sawicki)

Chciałbym również odnieść się do pytań zadanych w dyskusji na forum Senatu i na forum Sejmu o to, do kogo właściwie skierowana jest ta pomoc: czy do polskich rolników, do przedsiębiorców branży przemysłu lekkiego, czy też do banków. Otóż zapewniam, że do rolników i do polskich przedsiębiorców. Mechanizm jest skonstruowany w ten sposób, że bank, udzielając kredytu, zyskuje swoją marżę, zyskuje swoje godziwe wynagrodzenie wynikające z rynkowego poziomu stóp procentowych, a przedsiębiorca dzięki pomocy budżetowej płaci jedynie część należnych bankowi odsetek – resztę dopłaca budżet państwa.

Teraz pytanie, jakie banki będą korzystać z tych dopłat. Przede wszystkim banki spółdzielcze. Oceniamy, że 80–90% banków, które kredytuja rolnictwo, to banki spółdzielcze, czyli te, które nie są stowarzyszone z wielkimi międzynarodowymi grupami finansowymi. Tak więc ta pomoc nie jest skierowana do tych, którzy jej nie potrzebują, bo dobrze się mają.

Tyle chciałem powiedzieć, Pani Marszałek. Jestem do dyspozycji Wysokiej Izby.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję, Panie Ministrze.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu pragnę zapytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić z miejsca trwające nie dłużej niż minutę pytanie adresowane do przedstawiciela rządu, związane z omawianym punktem porządku obrad.

Bardzo proszę, pan senator Janowski.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Panie Ministrze, odnoszę się do nowego brzmienia art. 6. Mianowicie wskaźnik określający stopę redyskontową w przypadku celów rolniczych wzrósł o 1/10, a w przypadku przemysłu lekkiego o 2/10. Zmieniły się też proporcje: poprzednio było 1,15 i 1,1, a teraz jest 1,25 i 1,3. Czym państwo się kierowaliście, wprowadzając taką zmianę?

Drugie pytanie dotyczy zapisu w art. 6 ust. 8. Teraz dopłaty mają przysługiwać w wysokości oprocentowania naliczonego według stopy równej stopie redyskontowej weksli przyjmowanych od banków. Poprzednio nie mogły przekraczać oprocentowania liczonego według wielkości stanowiącej połowę tej stopy. Czy ta zmiana jest w pełni uzasadniona, Panie Ministrze? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, pan senator Drożdż.

Senator Kazimierz Drożdż:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Mam dwa pytania, Panie Ministrze.

Pierwsze: czy ta ustawa będzie dotyczyła również zakładów elektrotechniki motoryzacyjnej? Czy będą one mogły korzystać z tych kredytów?

I drugie pytanie: jeżeli 80–90% środków będzie kierowanych do banków spółdzielczych, to do jakich banków będą skierowane pozostałe środki?

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Czy są kolejne pytania? Nie ma.

Bardzo proszę, Panie Ministrze.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Piotr Sawicki:

Jeżeli państwo pozwolą, zacznę od odpowiedzi na pytanie pana senatora dotyczące zakładów elektrotechniki motoryzacyjnej. Otóż nie, to nie jest dziedzina, do której jest adresowana ta pomoc. Niemniej jednak chciałbym poinformować, że akurat ta branża nie odczuwa tak silnej konkurencji jak przemysł lekki. Przemysł ten, czyli przede wszystkim zakłady przemysłu odzieżowego, obuwniczego, które są narażone na bardzo silną konkurencję ze strony importu w globalizującej się gospodarce, wymaga tej formy pomocy. Branża, o której pan senator wspomniał, według naszej oceny, wymaga innej pomocy. Mianowicie zwiększenia dostępności do kredytów, poręczeń i gwarancji, nawet nie Skarbu Państwa, lecz Banku Gospodarstwa Krajowego, systemu poręczeń i gwarancji skierowanych na potrzeby małych i średnich przedsiębiorców. Taki system istnieje i jest zlokalizowany w Banku Gospodarstwa Krajowego. Od nowego roku jest intensywnie rozwijany zgodnie z nowymi przepisami ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne.

Jeśli chodzi o odpowiedź na pytanie, jakie inne banki skorzystają z tych pozostałych, że tak powiem, środków, chciałbym podkreślić, że nie kierujemy pomocy do określonych banków, bo byłoby to nierówne traktowanie. Po prostu banki spółdzielcze są najbliżej rolników, są wyspecjalizowane we współpracy, w finansowaniu sektora rolno-spożywczego, mają najlepszą pozycję do wykorzystania tej formy wsparcia rolników. Ten instrument jest najefektywniej wykorzystywany przez takie banki, dlatego że są one blisko rolników. Jeśli chodzi o pozostałe banki, nie mam dokładnych danych, ale z dużą dozą prawdopodob-

(podsekretarz stanu P. Sawicki)

bieństwa mogę stwierdzić, że to będą oddziały BGŻ i przede wszystkim oddziały Banku PKO BP, który ma największą sieć, dostępną w całej Polsce. Banki globalne na ogół koncentrują się w wielkich aglomeracjach miejskich, bo zależy im na bogatych klientach, a nie na tych, którzy nie mają się tak dobrze, dlatego z tego instrumentu skorzystają przede wszystkim nasze, rodzime banki.

Dlaczego zastosowaliśmy akurat takie proporcje w wyważeniu tych stóp procentowych, dlaczego one wzrosły akurat o tyle? Staraliśmy się bardzo starannie przeanalizować zapotrzebowanie, to znaczy określić minimalny dopuszczalny poziom zwiększenia współczynników odnoszonych do stopy redyskontowej, żeby banki były skłonne udzielać kredytów, a z drugiej strony, żeby nie miały się za dobrze, to znaczy żeby ta pomoc nie była za duża. To po prostu wynika z analiz rynkowych. To samo dotyczy dopłat do oprocentowania kredytów na cele, o których była mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4, czyli kredytów na wspieranie przemysłu lekkiego. W tym wypadku jest troszeczkę inny mechanizm – jest po prostu stała dopłata, a negocjowana jest marża, która już w tym momencie jest odnoszona do całej stawki procentowej. Tak więc są to mechanizmy, które zostały skalkulowane na podstawie analiz rynkowych, najkrócej mówiąc. Taka jest odpowiedź na pytanie pana senatora.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Czy są kolejne pytania?

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Ryszard Sławiński:

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Panie Ministrze, czy ta ustawa była konsultowana ze związkami, organizacjami rolniczymi i samorządowymi? Gdyby pan mógł odpowiedzieć na takie pytanie...

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Piotr Sawicki:

Mogę powiedzieć tak: ustawa jest odpowiedzią na wiele postulatów tych branż, które będą korzystać z tego mechanizmu wsparcia. Ministerstwo Finansów i w ogóle rząd, a bezpośrednio prezes Rady Ministrów otrzymywali wiele pism, postulatów, petycji związanych z takim oto faktem, że w budżecie przeznaczono jakieś środki na pomoc dla tych sektorów, ale nie były one wykorzystywane. Tak więc projekt rządowy jest odpowiedzią na tego rodzaju zapotrzebowanie społeczne.

W toku debaty w Sejmie, w toku międzyresortowego opiniowania projektu, w które z reguły włączają się te organizacje, słyszałem bardzo pozytywne opinie. Mówiono, że szkoda, iż tak późno to przygotowano. A stało się tak po prostu dlatego, że musieliśmy się zorientować, jaka jest reakcja rynku na zaproponowany poziom stóp procentowych. Ustawa bardzo szybko przeszła jednak uzgodnienia międzyresortowe i całą procedurę rządową, dlatego kierujemy ją bez zbędnej zwłoki pod obrady Sejmu i Senatu.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Ministrze.

Zakończyliśmy serię pytań. Chyba że są jeszcze zgłoszenia. Nie ma.

Dziękuję serdecznie.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów Piotr Sawicki: Dziękuję bardzo.)

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych dotyczących czasu przemówienia senatorów, o konieczności zapisywania się na listę mówców i o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym.

Zdaje się, że niepotrzebnie odczytuję te wszystkie formuły, bo stwierdzam, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się na liście mówców. Dlatego też, zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu, zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu, czyli w jutro.

Dziękuję bardzo serdecznie naszym gościom, którzy towarzyszyli nam przy tej ustawie.

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu siedemnastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa została uchwalona przez Sejm na czterdziestym ósmym posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. Do Senatu została przekazana w dniu 10 maja bieżącego roku, a marszałek Senatu tego samego dnia, zgodnie z art. 68 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował ją do Komisji Ochrony Środowiska. Komisja po rozpatrzeniu ustawy przygotowała swoje sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam ponadto, że tekst ustawy zawarty jest w druku nr 398, a sprawozdanie komisji w druku nr 398A.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ochrony Środowiska senatora Mariana Lewickiego o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji w sprawie rozpatrywanej ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Marian Lewicki:

Bardzo dziękuję, Pani Marszałek.
Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

W imieniu Komisji Ochrony Środowiska mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie o uchwalonej przez Sejm w dniu 8 maja bieżącego roku ustawie o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju.

Ustawa ta jest przedłożeniem rządowym i ma na celu uchylenie delegacji ustawowej, nakładającej na Radę Ministrów obowiązek wydania rozporządzenia, którego zakres ma obejmować materię uregulowaną obecnie w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach i w aktach wykonawczych, w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. – Prawo geologiczne i górnicze, w ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. – Prawo wodne i w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o rybołówstwie morskim.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Ustawa z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju została wypracowana w wyniku inicjatywy ustawodawczej przysługującej obywatelom na mocy art. 118 ust. 2 konstytucji. Projekt obywatelski miał na celu zapewnienie większej dbałości i racjonalnego użytkowania zasobów naturalnych, przede wszystkim takich jak lasy, kopaliny energetyczne, zasoby wód, oraz innych cennych pod względem przyrodniczym i krajobrazowym zasobów kraju.

Sama nowelizacja ma charakter porządkujący i zawiera dwie zmiany.

Pierwsza uaktualnia odniesienie prawne w obowiązującej ustawie. Porównanie odpowiednich przepisów prawa wodnego z 1974 r. i z 2001 r. pozwala stwierdzić, że zmiana ta ma charakter czysto formalny.

Zmiana druga usuwa delegację ustawową zawartą w art. 5 ust. 2, zobowiązującą Radę Ministrów do określenia szczegółowych zasad poboru pożytków na potrzeby własne ludności. Przedmiot uchylanej delegacji ustawowej znalazł już normatywne rozstrzygnięcia we wskazanych przepisach szczegółowych i z tych względów przepis ten jest zbędny.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Po rozpatrzeniu przedmiotowej ustawy na posiedzeniu w dniu 13 maja bieżącego roku komisja wnosi, by Wysocki Senat raczył uchwalić projekt uchwały załączony w druku nr 398A i przyjął tę ustawę bez poprawek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze. Proszę o pozostanie przy mównicy.

Zgodnie z art. 44 ust. 5 Regulaminu Senatu przed przystąpieniem do dyskusji senatorowie

mogą zgłaszać z miejsca trwające nie dłużej niż minutę zapytania do senatora sprawozdawcy.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zadać takie pytania? Nie ma zgłoszeń.

Dziękuję serdecznie.

Przypominam, że rozpatrywana ustawa była rządowym projektem ustawy, a do reprezentowania stanowiska rządu w toku prac parlamentarnych został upoważniony minister środowiska.

Witam bardzo serdecznie panią minister Ewę Symonides, podsekretarz stanu w Ministerstwie Środowiska, która jest dzisiaj z nami.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać, czy chce pani zabrać głos i przedstawić stanowisko rządu w sprawie rozpatrywanej ustawy.

(*Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Ewa Symonides: Mogę z miejsca?*)

Bardzo serdecznie zapraszam do mównicy. Senatorowie muszą się zapoznać z wizerunkiem ministrów, to jest potem bardzo przydatne w pracy parlamentarnej.

(*Senator Gerard Czaja: Również i poza obradami w parlamencie. Możemy się z panią minister spotkać, żeby się poznać.*)

(*Głos z sali: I w pracy pozaparlamentarnej.*)

I pozaparlamentarnej również, Panie Senatorze.

Bardzo proszę.

Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Ewa Symonides:

Szanowna Pani Marszałek! Szanowni Państwo Senatorowie!

Jak państwo słyszeli, poprawki do ustawy są bardzo drobne, ale istotne, ponieważ mają charakter porządkujący. Chciałabym zwrócić uwagę na ten fakt, bardzo istotny, bo rzadko się zdarza, żeby projekt ustawy był projektem obywatelskim, aczkolwiek dotyczy on spraw o znaczeniu rzeczywiście strategicznym, w istocie odnosi się do wszystkich zasobów naturalnych kraju, a więc lasów, przepięknej przyrody, wszystkich wód, wszystkich kopalin.

Można powiedzieć, że ta ustawa wyrosła z jednej strony z lęku przed żywiołem prywatyzacji i z konieczności ochrony zasobów naturalnych kraju, a z drugiej strony z konieczności wprowadzenia niezbędnych uregulowań w zakresie ochrony własności prywatnej. Tak zwane prawo okołoochrony, a więc ustawa o lasach, ustawa o ochronie przyrody, prawo geologiczne i górnicze, prawo wodne, prawo ochrony środowiska, zmieniało się wielokrotnie i było wydanych wiele aktów wykonawczych do tych ustaw. I dlatego należało uporządkować tę ustawę w zakresie stosowanych pojęć, chodzi tutaj głównie o ustawę – Prawo wodne, a także uchylić ustawa-

(podsekretarz stanu E. Symonides)

we delegacje dla Rady Ministrów w tym zakresie, w którym te zagadnienia są uregulowane w kilku innych ustawach, zwłaszcza w ustawie o lasach, jak mówił pan senator sprawozdawca, i w aktach wykonawczych, w ustawie – Prawo geologiczne i górnicze, ustawie – Prawo wodne i ustawie o rybołówstwie morskim.

Bardzo proszę o przyjęcie tej ustawy, bo rzeczywiście jest ona niezmiernie ważna, a wprowadzone poprawki nie wnoszą niczego nowego do meritum, mają charakter wyłącznie porządkujący.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo, Pani Minister.

Zgodnie z art. 44 ust. 6 Regulaminu Senatu pragnę zapytać państwa senatorów, czy zechcą państwo skierować do pani minister zapytania związane z ustawą. Nie ma pytań.

Dziękuję serdecznie, Pani Minister.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Ewa Symonides: Dziękuję.)

Informuję, że nikt z państwa senatorów nie zapisał się do głosu, w związku z tym nie odbędzie się dyskusja nad tym punktem.

Zgodnie z art. 52 ust. 2 Regulaminu Senatu zamykam dyskusję.

Informuję, że głosowanie w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Dziękuję, Pani Minister, za obecność w naszej Izbie.

(Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Środowiska Ewa Symonides: Dziękuję.)

Przystępujemy do rozpatrzenia punktu osiemnastego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 represjonowanych przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich i III Rzeszę.

Przypominam, że projekt ten został wniesiony przez grupę senatorów 3 października 2002 r. i jest zawarty w druku nr 236. Będziemy go rozpatrywać, zgodnie z Regulaminem Senatu, przed ostatnimi zmianami. Marszałek Senatu w dniu 3 października 2002 r., zgodnie z art. 79 ust. 1 Regulaminu Senatu, skierował projekt do rozpatrzenia w pierwszym czytaniu do Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia. Pierwsze czytanie projektu ustawy zostało przeprowadzone, zgodnie z art. 80 ust. 2, 3 i 4 Regulaminu Senatu, na wspólnych posiedzeniach komisji w dniach 17 grudnia 2002 r., 5 lutego, 4 marca, 1 kwietnia oraz 6 maja 2003 r. Komisje po rozpatrzeniu pro-

jektu ustawy przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie. Sprawozdanie to zawarte jest w druku nr 236S.

Przypominam też, że zgodnie z art. 81 ust. 1 Regulaminu Senatu drugie czytanie projektu ustawy obejmuje przedstawienie Senatowi sprawozdania komisji o projekcie ustawy, przeprowadzenie dyskusji oraz zgłaszanie wniosków.

Proszę sprawozdawcę Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia senatora Andrzeja Jaeschkego o zabranie głosu i przedstawienie wspólnego sprawozdania komisji o projekcie ustawy.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Jaeschke:

Dziękuję bardzo.

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt w imieniu dwóch połączonych komisji: Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, przedstawić wyniki prac dwóch komisji i w międzyczasie powołanego zespołu, dotyczące zadośćuczynienia – jeżeli to słowo w ogóle tu pasuje, ponieważ to nie rząd polski czy polski parlament winny zadośćuczynić krzywdom poniesionym przez pewną grupę poszkodowanych w czasie drugiej wojny światowej, powinien uczynić to ktoś inny, ale nazwijmy to zadośćuczynieniem – będącego raczej wynikiem pewnej moralnej oceny zaszłości i próby poprawienia losu w ostatnich przecież latach życia osób poszkodowanych przez III Rzeszę Niemiecką i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich.

Pani marszałek była uprzejma zauważyć, że prace trwały w istocie osiem miesięcy. Ja może odejdę od prostego uzasadnienia, które państwo senatorowie mają, zresztą bardzo dobrego uzasadnienia, przygotowanego przez Biuro Legislacyjne, i podzielę się pewnymi uwagami osobistymi.

Była to bardzo ciężka praca, ponieważ stanęliśmy przed trzema w istocie wyzwaniem. Wyzwanie pierwsze to ogromny, zupełnie zrozumiały nacisk środowisk zainteresowanych tym projektem ustawy. Wyzwanie drugie – jakby kontrapunktujące to pierwsze – to możliwości finansowe budżetu państwa. I wreszcie wyzwanie trzecie to kwestia związana z ustaleniem pewnych spraw podstawowych.

Otóż długi czas, przy bardzo wydatnej pomocy, za co dziękuję, Urzędu do spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, kierownictwa Fundacji Polsko-Niemieckie Pojednanie, Stowarzyszenia Polaków Poszkodowanych przez III Rzeszę i innych organizacji, dochodziliśmy do określenia, jak duża jest ta grupa osób. Kiedy okazało się, że ta grupa ludzi to około stu osiemdziesięciu tysięcy, dwustu tysięcy jakby benefi-

(senator A. Jaeschke)

centów, to stanął przed nami problem, że w aktualnej sytuacji budżetowej nie możemy abstrahować od rzeczywistości, i nasze prace przeszły w kierunku ustawy o charakterze raczej socjalnym. Tak więc uznaliśmy, wychodząc naprzeciw niezmiennemu – i to też trzeba podkreślić – stanowisku Ministerstwa Finansów, że nie ma na to pieniędzy, że zrobimy wszystko, aby spróbować pogodzić dwie sprzeczne racje.

Ostatecznie więc komisja... Muszę z bólem serca powiedzieć, że w naszym głębokim przekonaniu taka forma zadośćuczynienia w wysokości 140 zł i kilkudziesięciu groszy miesięcznie dla dzieci, które były represjonowane, wywołane ze swoimi rodzicami odbywającymi prace przymusowe na rzecz tych dwóch państw, nie jest przecież duża, ale pomnożenie tych dwustu tysięcy przez 140 zł i przez dwanaście miesięcy daje kwotę dla budżetu bardzo dużą.

Dlatego też – mówię to z bólem serca – przyjęliśmy, że oprócz kryterium faktycznego, czyli udowodnienia, wskazania, że zalicza się daną osobę do tej grupy, musieliśmy przyjąć drugie, bardzo ostre kryterium finansowe. Tak więc beneficjentami tej ustawy – choć słowo „beneficjent” tu nie pasuje, bo sugeruje ono w podtekście, że ktoś coś zyskuje, czego zyskać nie powinien, co wywalczył czy wytargował przy pomocy grup nacisku – osobami z tego korzystającymi będą ludzie, których miesięczny dochód nie przekracza najniższej emerytury. I tylko te osoby, oczywiście jeśli spełniają wymogi formalne czy prawno-formalne, będą mogły ubiegać się o to zadośćuczynienie w wysokości 140 zł i bodajże 35 gr miesięcznie czy 90 gr.

Oczywiście, proszę państwa, będzie weryfikowane, czy ten dochód jest taki. Określiliśmy również – staraliśmy się zrobić to bardzo precyzyjnie – co do tego dochodu się wlicza. Jest to najdłuższy punkt czy artykuł w tej ustawie. Jest kilkanaście czynników wyłączających możliwość skorzystania z tego dobrodziejstwa, choć znowu mówię, że słowo „dobrodziejstwo” jest absolutnie nie na miejscu.

Jaka będzie to kategoria osób? Będzie to kategoria osób licząca, mówiąc skromnie, trzydzieści, czterdzieści tysięcy osób, bliżej tej pierwszej wartości, i – z żalem trzeba stwierdzić – zmniejszająca się z roku na rok. Wyliczenia, o które poprosiliśmy, choć były to trudne wyliczenia, również z moralnego punktu widzenia, wskazują, że rocznie ubywa od 7,5% do 10% beneficjentów.

Mam więc zaszczyt przedstawić projekt ustawy, który jak gdyby zamyka kategorię osób poszkodowanych w czasie drugiej wojny światowej, bo przecież tych ustaw jest wiele. To jest grupa ilościowo najmniejsza i – zdaniem komisji – koszty dla budżetu państwa również, nawet w istnie-

jącej sytuacji, relatywnie nie są wysokie, choć mam pełną świadomość – może właśnie po posiedzeniu komisji – że kiedy istnieje ten ogromny konflikt między racjami moralnymi a nagą rzeczywistością cyfr, które są podawane... Jestem jednak dumny, że uczestniczyłem w pracach nad tą ustawą, i myślę, że wszyscy członkowie obydwu połączonych komisji mogą czuć pewien rodzaj dumy, że w polityce, może nie zawsze, ale niekiedy ważne są racje etyczne i moralne.

Chciałbym serdecznie podziękować przedstawicielom ministerstw właściwych do spraw socjalnych, którzy bardzo nam pomogli, pracownikom kierownictwa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i tych instytucji, które już wymieniałem.

Chciałbym poinformować, że na posiedzeniu obydwu komisji projekt ten przeszedł przy tylko 3 głosach wstrzymujących się, wszyscy pozostali byli za. Tymi głosami zostałem upoważniony do przedstawienia sprawozdania.

Proszę Wysoką Izbę o przyjęcie tego projektu, proszę również o przyjęcie tego projektu bez poprawek, ponieważ chcemy to przy trzecim podejściu, bo to już jest trzecie podejście do tej ustawy, zamknąć i przekazać sprawę Sejmowi. Zobowiązuję się, jeżeli będzie taka wola, że będę na forum Sejmu czynił wszystko, żeby to, co wspólnie ustaliliśmy, jaka będzie decyzja Senatu, spróbować przeprowadzić.

Dziękuję bardzo, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo serdecznie, Panie Senatorze.

Istotnie pracujemy nad tą ustawą już trzecią kadencję, być może ta trzecia okaże się szczęśliwa.

Jeszcze bardzo serdecznie proszę o pozostanie przy mównicy, bowiem zgodnie z art. 81 ust. 2 Regulaminu Senatu chciałbym spytać, czy ktoś z państwa senatorów chce zgłosić trwające nie dłużej niż minutę zapytania w związku z przedstawionym sprawozdaniem do sprawozdawcy komisji oraz do upoważnionego przedstawiciela wnioskodawców.

Przypominam jednocześnie, że wnioskodawcy upoważnili do ich reprezentowania również pana senatora Andrzeja Jaeschkego.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Pani senator Kutrzeba.

Senator Irena Kurzępa:

Dziękuję, Pani Marszałek.

Panie Senatorze, z projektu ustawy wynika, że z jej dobrodziejstw skorzystają osoby, które jako dzieci były deportowane – wprawdzie nie wykonywały tam pracy, bo były to dzieci, a pracę wykonywali ich rodzice – oraz te osoby, których matki w tym czasie wykonywały pracę.

(senator I. Kurzępa)

Chciałabym zatem zapytać, czy z dobrodziejstw tej ustawy skorzystają osoby, które jako dzieci znajdowały się na terenach pacyfikowanych? Mam tu na myśli Zamojszczyznę, mój okręg wyborczy. Tam były całe wsie wysiedlane. I te dzieci, niekoniecznie ich rodzice, były deportowane. Po prostu tułały się przez te lata. Czy te dzieci także będą korzystały z dobrodziejstw tej ustawy? Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Andrzej Jaeschke:

Szanowni Państwo! Będzie to pewien rodzaj wykładni. Mamy do niej prawo, bo my nad tym pracowaliśmy. Kwestią dzieci Zamojszczyzny zajmowaliśmy się w innym kontekście, czyli w kontekście odbierania... Chodzi o akcję, która odbywała się właśnie na tym terenie. Dla przypomnienia, Niemcy chcieli dokonać tam klasycznej czystki etnicznej, wywieźć Polaków, a sprowadzić folksdojczów, przepraszam, Niemców, z innych części Europy. Oczywiście dobrodziejstwo tej ustawy tych osób nie obejmuje, ponieważ dzieci, które były wynaradawiane, są objęte innymi uregulowaniami prawnymi.

Tego problemu wprawdzie nie rozpatrywaliśmy, ale uważam, że jeżeli przyjmiemy, że te dzieci były z rodzicami wywożone, a tak było, to zapewne ustawa ta powinna te osoby objąć. Nie mogliśmy jednak tej kategorii specjalnie wyodrębnić. A więc mamy taki zapis, jaki jest w tej chwili w ustawie.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, czy są kolejne pytania?

Bardzo proszę, Pani Senator.

Senator Olga Krzyżanowska:

Chcę zapytać, czy przyjęcie tej ustawy, Panie Senatorze, nie jest sprzeczne z zasadą równego traktowania? Mnie chodzi o to, że w przypadku dorosłych wysokość należnych im świadczeń, które otrzymują z tytułu pracy przymusowej, i słusznie, zależy od okresu tej przymusowej pracy. Rozumiemy, że może w stosunku do dzieci trzeba stosować inne kryteria, ale z punktu widzenia prawa są one inaczej traktowane w tej ustawie niż dorośli. Każde dziecko tamtego okresu, które obejmie ta ustawa, otrzyma tę samą wysokość ekwiwalentu, pewnej pomocy państwa, niezależnie od tego, czy to był jeden rok, dwa lata, czy jeden dzień. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Bardzo proszę, senator Jaeschke.

Senator Andrzej Jaeschke:

Myśmy roztrząsali ten problem, zresztą przy pani udziale, i pani senator pamięta, że powiedziała pani w tym momencie, że te dzieci są jakby lepiej traktowane. W moim głębokim przekonaniu, jeżeli już, to tak powinno być. Tak będziemy do tego podchodzić. Przecież, o ile dorosły miał teoretycznie choćby pewien wpływ na sposób własnego postępowania, to dziecko nie miało żadnego. Oczywiście, możemy toczyć, choć zgadzamy się co do imponderabiliów, i tu, i pewnie w Sejmie, jeżeli Wysoka Izba raczy uchwalić ten projekt, dyskusję o pewnych wartościach w istocie rzeczy. To bowiem będzie dyskusja tego typu. Nie wiem, rzecz jasna, jakie będą rozstrzygnięcia Sejmu w tej materii. Przyjęliśmy takie rozwiązanie właśnie z punktu widzenia pewnych wartości, elementarnej sprawiedliwości, poczucia tego, że dziecko niczemu nie jest winne w jakiegokolwiek kategorii, jest rzucone w młyny wojny, jest tym najbardziej bezradnym człowiekiem.

Ja nie wiem, czy to rozwiązanie, Pani Senator, się utrzyma. Nie wiem, czy w ogóle ten nasz projekt się utrzyma. Występuję z takim poczuciem, które rzadko tu występuje. Przyjmujemy bowiem wiele ustaw i wiemy, że one w takiej czy w innej formie zostaną potem przez drugą izbę parlamentu przyjęte. Tutaj zaś tej pewności, oczywiście, nie ma.

Myślę więc, że to jest argument, który będzie zapewne podnoszony i będziemy się musieli jakoś do niego odnieść. Ale nie wiem, czy ten argument, który pani podnosi, nie okaże się rzeczywiście argumentem niesłyszanie ważnym.

(Senator Olga Krzyżanowska: Po prostu konstytucyjnie.)

Tak, oczywiście. Choć nie chciałbym się znałeć, jeśli tak mogę powiedzieć, w skórze sędziego Trybunału Konstytucyjnego, który wyjdzie trochę poza literę prawa, zamknie oczy i wyobrazi sobie tę sytuację. No, ale każdy robi to, co do niego należy. Tak tylko mogę pani senator odpowiedzieć. Zobaczmy, jak sprawy będą toczyć się dalej.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję.

Czy są kolejne pytania?

Dziękuję bardzo serdecznie, Panie Senatorze.

(Senator Andrzej Jaeschke: Dziękuję bardzo.)

Jednocześnie, Wysoka Izbo, chciałabym powitać na sali obrad przedstawicieli Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej, panią Alinę Wiśniewską, dyrektor Departamentu

(wicemarszałek J. Danielak)

Świadczeń Rodzinnych w tymże ministerstwie – witam bardzo serdecznie – oraz przedstawicieli Urzędu do spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, zastępcę kierownika urzędu, pana Jerzego Pasińskiego i dyrektora Biura Generalnego, pana Jacka Stasina. Witam.

Zgodnie z art. 50 Regulaminu Senatu pragnę zapytać przedstawicieli rządu czy struktur centralnych, czy chcą zabrać głos w sprawie przedstawionego projektu ustawy.

Bardzo proszę. Zapraszam.

(Zastępca Kierownika Urzędu do spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Jerzy Pasiński: W tej chwili nie mamy nic do powiedzenia w tej sprawie.)

Dobrze.

Niemniej jednak być może ktoś z państwa senatorów chciałby skierować do obecnych tutaj gości pytania związane z ustawą? Nie ma pytań. Dziękuję.

Otwieram dyskusję.

Przypominam o wymogach regulaminowych, dotyczących czasu przemówienia senatorów w dyskusji, o konieczności zapisywania się do głosu u senatora prowadzącego listę mówców, a przede wszystkim o obowiązku składania podpisanych wniosków o charakterze legislacyjnym do marszałka Senatu.

Proszę o zabranie głosu panią senator Irenę Kurzępę, a jednocześnie serdecznie przepraszam, że wcześniej przekreśliłam pani nazwisko – serdecznie przepraszam.

Senator Irena Kurzępa:

Pani Marszałek! Panie i Panowie Senatorowie.

Mija sześćdziesiąt lat od tragicznych zdarzeń na Zamojszczyźnie, w moim okręgu wyborczym. Obecnie odbywa się dużo uroczystości, nadaje się szkołom, domom dziecka imię: Dzieci Zamojszczyzny. Uczestniczę w tych uroczystościach i nie sposób tutaj przy dzisiejszej okazji o tym nie wspomnieć. Otóż, Szanowni Państwo, w III Rzeczypospolitej uchwalono już kilka ustaw, które dotyczą, czy w jakiś sposób czynią beneficjentami ludzi, którzy doświadczyli okrutnej wojny i tych zdarzeń, które miały miejsce w latach hitlerowskiej okupacji, a także prześladowań ze strony Związku Radzieckiego.

Mówiąc o Zamojszczyźnie i o pacyfikacji, skoncentruję się oczywiście na okupacji hitlerowskiej. Wielu z tych ludzi, których wojna najbardziej doświadczyła, nie przeżyło, nie doczekało okresu III Rzeczypospolitej – pozwolę sobie na refleksję osobistą – ani mój ojciec, żołnierz Września, jeniec wojenny, ani moja mama ze spacyfikowanej wsi zamojskiej, która spędziła lata wojny na wysiedleniu, pracowała u folksdoj-

czów, ani inni członkowie rodziny. Jedni zginęli, walcząc w konspiracji, inni z kolei nie doczekali III Rzeczypospolitej.

Chciałabym zwrócić uwagę na fakt, że obecna ustawa dotyczy, jak by się wydawało, niewielkiej już grupy osób, które jeszcze żyją, a które w żaden sposób z poprzednich ustaw nie mogły skorzystać, aby uzyskać świadczenia pieniężne. Są to dzieci, małoletnie ofiary wojny. Ale wydaje mi się także, że jeszcze znajdują się osoby niezadowolone. Otóż w pytaniu, które zadałam senatorowi sprawozdawcy, kryła się ta właśnie intencja. Bo oto dzieci Zamojszczyzny, ten status posiada znaczna grupa osób, otrzymują świadczenia, kombatanci także, te osoby, które pracowały w kopalniach, także. Jest natomiast znaczna grupa osób, które znajdują się w bardzo trudnej sytuacji materialnej, a w żaden sposób chyba i teraz nie będą mogły skorzystać z dobrodziejstw ustawy. Chodzi mi o te dzieci, które wraz z rodzicami były skazane na tułaczkę w naszym kraju. One nie zostały wywiezione do III Rzeszy. One po prostu któreś nocy zostały wypędzone z domu, ich zagrody, ich domostwa zajęli nasiedleni ludzie, a więc folksdojcze, ludzie z Besarabii, ludzie przeróżnej nacji, a te dzieci niedożywione, wynędzniałe, gdzieś tam spędzały lata całe.

Chciałabym wobec tego apelować do Urzędu do spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, ponieważ urząd będzie realizował tę ustawę, aby i o tych małoletnich ofiarach wojny pamiętał, aby przygotowując przepisy wykonawcze, wziął pod uwagę, że można by było nimi objąć te osoby, właśnie z tych spacyfikowanych, spalonych i zniszczonych terenów, które nie mają środków do życia. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo serdecznie.

Bardzo proszę pana senatora Władysława Bułkę.

Senator Władysław Bułka:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Jako senator ziemi żywieckiej zabieram głos z nadzieją, że okrutna w swych skutkach represja, jaką była deportacja osiemnastu tysięcy dzieci wraz z rodzinami z ziemi żywieckiej do Generalnej Guberni, dokonana przez III Rzeszę w 1940 r. w ramach akcji Saybusch-Action, nie została uwzględniona w przedstawionym dzisiaj projekcie ustawy, nad którym debatujemy.

W sprawie tej represji kilkakrotnie występowałam poprzednio w Sejmie, kiedy tylko była okazja, domagając się sprawiedliwego traktowania w imieniu tej grupy pokrzywdzonych ludzi.

W wystąpieniach moich została przekazana Wysokiej Izbie, znana dotąd, okazała wiedza

(senator W. Bułka)

o całej gehennie tych ludzi, represji wyniszczającej całe rodziny i panującym w Polsce milczeniu wokół tej krzywdy. Zabierałem głos w tej sprawie również w Sejmie trzeciej kadencji przy omawianiu senackiego projektu ustawy o małoletnich ofiarach wojny oraz dałem temu wyraz w wielu oświadczeniach poselskich kierowanych do prezesa Rady Ministrów.

Nie odniosło to żadnego pozytywnego skutku dla pokrzywdzonych.

W wyniku podejmowanych starań rząd Rzeczypospolitej w 1995 r. przychylił się do tego, aby ta grupa pokrzywdzonych otrzymała zadośćuczynienie w ramach ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Radziecki. Ostatecznie represja dotycząca Żywiecczyny nie znalazła się w wymienionej ustawie, ponieważ czyniłoby to, jak wytłumaczono wówczas, wyłom w logice i spójności całej ustawy.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Pragnę przypomnieć, że okupant hitlerowski włączył moją ziemię żywiecką w skład III Rzeszy. Na Żywiecczynie okupant składał moim rodakom, którzy znajdowali się na specjalnie przygotowanych listach wysiedleńczych, propozycje, aby wpisywali się na listę osób pochodzenia niemieckiego, tak zwanych folksdojców, to unikną deportacji do Generalnej Guberni do prac przymusowych w III Rzeszy. Nie skorzystali z tej oferty i za to spotkał ich los tułacza, los wysiedleńca.

Przez długie lata ludzie ci nie upominali się o jakąś formę pamięci czy zadośćuczynienia za doznane represje, ponieważ uważali, że władze państwowe dostrzegą ich i o nich nie zapomną.

Tak się nie stało.

Niestety w Polsce nie wypracowano czytelnich zasad w ocenie krzywd i sprawiedliwego ich zadośćuczynienia. Sytuacja ta powoduje, że tylko nieliczne, ale za to dobrze zorganizowane grupy pokrzywdzonych się liczą. Represja, o której mówię, jest osamotniona i zapomniana jak ta przysłowiowa sierota, do której nikt nie chce się przyznać.

Z wielkim opóźnieniem, bo dopiero 9 lipca 1998 r. Okręgowa Komisja Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Katowicach wszczęła śledztwo w sprawie deportacji Polaków z ziemi żywieckiej w 1940 r. w ramach germanizacji terenów wcielonych do III Rzeszy. Do tej pory z Żywiecczyny zgłosiło się do tej komisji około pięciuset osiemdziesięciu osób pokrzywdzonych w celu złożenia zeznań.

Mam nadzieję, że prowadzone śledztwo uzupełni dotychczasową wiedzę o tej nieludzkiej represji i wniesie swój istotny wkład w ustalenie całej prawdy o rzeczywistej skali nieszczęść, jaką zgłotał okupant hitlerowski tym ludziom.

Pani Marszałek! Wysoka Izbo! Jeżeli nasza senacka inicjatywa zyska poparcie Sejmu, to powinny zostać załatwione przede wszystkim te najuciążliwsze represje wobec polskich dzieci, które do tej pory pozostały niezauważone, ponieważ tego wymaga poczucie sprawiedliwości i zwykła ludzka przyzwoitość.

Śpieszmy się, bo te dzieci mają po siedemdziesiąt lat i są coraz bliżej schyłku swojego życia.

Obecnie rozpatrywany przez Wysoką Izbę senacki projekt ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym małoletnim ofiarom wojny 1939–1945 jest ostatnią szansą zadośćuczynienia, przynajmniej dla dzieci tego okresu.

Panie i Panowie Senatorowie, kończąc moje wystąpienie, pragnę na zakończenie zapytać urząd tutaj reprezentowany: czy skorzystają z tej ustawy dzieci wywiezione z Żywiecczyny do Generalnej Guberni wraz z rodzicami w ramach prowadzonej akcji Saybusch-Action 1940? Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Proszę o zabranie głosu panią Annę Kurską. Przygotowuje się pani senator Olga Krzyżanowska.

Senator Anna Kurska:

Pani Marszałek! Wysoka Izbo!

Pragnę zwrócić uwagę na to, że w tym projekcie ustawy jest mowa o niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych. Czyli moim zdaniem, można by tu również włączyć dzieci Zamajszczyzny i Żywiecczyny, bo to pojęcie jest szerokie i to się w tym mieści. Dziękuję.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Proszę o zabranie głosu panią senator Olę Krzyżanowską. Przygotowuje się pan senator Andrzej Jaeschke.

Senator Olga Krzyżanowska:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Myślę, że stoimy przed bardzo trudnym problemem, dlatego że nie ma chyba na tej sali nikogo, kto by nie uważał, że dzieciom pokrzywdzonym w tych dramatycznych latach – chociaż teraz nie są już dziećmi, a ludźmi w bardzo poważnym wieku – państwo powinno dać jakieś zadośćuczynienie.

Zdajemy sobie sprawę, to wynika z tej dyskusji... Jak mówił pan senator sprawozdawca, myśmy rzeczywiście strasznie długo pracowali w komisji nad tą ustawą – nie dlatego, że ona jest

(senator O. Krzyżanowska)

taka trudna technicznie, tylko dlatego, że jest trudna moralnie. Obejmuje ona tylko część polskich dzieci, które doznały krzywdy – czy to na skutek prześladowań ich rodziców, czy tak jak na Zamojszczyźnie, gdzie po prostu wywożono je same. Spędzałam okupację w Warszawie i pamiętam te lata; to, jak ludzie na dworcu wschodnim próbowali te zamarznęte dzieci ratować i zabierać. Były one bez rodziców, były może jeszcze bardziej dramatycznie poszkodowane.

W moim pytaniu do pana senatora nie było niechęci do tej ustawy, tylko był głęboki namysł nad tym, że ta ustawa może, niestety, narazić się na zarzut niekonstytucyjności. Musimy sobie zdawać sprawę z tego, że jest to ryzyko, które jako Senat ewentualnie chcemy ponieść. Ta ustawa wybiera bowiem pewną grupę, daje jej słusznie należące jej się prawa, ale to nie jest jednakowe traktowanie wszystkich obywateli – dzieci czy dorosłych. I dlatego myślę, że głosowanie nad tą ustawą – chociaż wszyscy się zgadzamy z jej ideą w sensie prawnym, w sensie równości obywateli, dzieci, wobec prawa – będzie dla nas rzeczywiście trudne. Sama stoję przed tym dylematem. Nie stawiam tu żadnego wniosku, ale myślę, że to rzeczywiście... Tu nawet nie chodzi o to, czy Senat to przyjmie. Chodzi o to, czy Trybunał Konstytucyjny nie zwróci nam na to uwagi. Musimy się z tym liczyć. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę, pan senator Andrzej Jaeschke.

Senator Andrzej Jaeschke:

Ja tym razem bardzo krótko, ponieważ na pytania, które postawili pani senator Kurzępa i pan senator Bułka, króciutko odpowiedziała pani senator Kurska.

Jeżeli chodzi o sprawę, którą podniósł pan senator Bułka, to ja jeszcze raz konsultowałam ją z Biurem Legislacyjnym. Panie Senatorze, według litery i ducha tej ustawy te dzieci są dobrodziejstwami tej ustawy objęte. Są objęte – to jest do protokołu. Tak my tę ustawę rozumiemy.

Bardzo dziękuję za te dwa głosy, bo państwo widzą czy rozumieją, przed jakimi ogromnymi dylematami stanęliśmy w czasie obrad. I tu w pełni podzielam pogląd pani senator Krzyżanowskiej, że to rzeczywiście jest ustawa, którą z czysto prawnego punktu widzenia być może ktoś będzie chciał zaskarżyć. Tylko myślę, że jeżeli ktoś ma trochę poczucia jakiejś wyższej moralności, to chyba się solidnie zastanowi, zanim to zrobi.

Ja rozumiem... Jestem prawnikiem. To wszystko dla mnie jest również bardzo oczywiste. Też

przeżywałam męki wewnętrzne, łamanie się może nie duszy czy sumienia, ale rozumu. Ale ostatecznie, tak jak przeważająca większość komisji, przyjąłem to rozwiązanie. Dziękuję bardzo za uwagę.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Dziękuję bardzo.

Informuję, że lista mówców została wyczerpana.

Stwierdzam jednocześnie, że w trakcie dyskusji nie zostały złożone wnioski przeciwne do wniosku przedstawionego przez komisję w sprawozdaniu.

A więc teraz, zgodnie z art. 81 ust. 5 Regulaminu Senatu, Senat mógłby przystąpić do trzeciego czytania projektu ustawy. To trzecie czytanie objęłoby jedynie głosowanie nad przedstawionym projektem ustawy. Informuję, że głosowanie nad tym projektem ustawy zostanie przeprowadzone pod koniec posiedzenia Senatu.

Bardzo proszę senatora sekretarza o odczytanie komunikatów.

A wcześniej dziękuję bardzo serdecznie obecnym na sali gościom.

Senator Sekretarz Zbigniew Gołabek:

Pani Marszałek! Wysoki Senacie!

Mam gorącą prośbę o uwagę, ponieważ tych komunikatów jest dużo – szczęśliwa trzynastka.

Komunikat pierwszy. Uprzejmie informuję, iż marszałek Senatu zwołuje posiedzenie Konwentu Seniorów w dniu jutrzejszym, to jest 29 maja, o godzinie 14.00, a nie, jak podano wcześniej, o 14.30. Jeszcze raz mówię: o godzinie 14.00.

Po zakończeniu posiedzenia Konwentu Seniorów odbędzie się posiedzenie Prezydium Senatu.

Posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej dotyczące rozpatrzenia wniosków zgłoszonych podczas obrad plenarnych Senatu do ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego rozpocznie się dzisiaj, bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach plenarnych Senatu, w sali nr 176.

Posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia w sprawie rozpatrzenia wniosków zgłoszonych w toku debaty nad ustawą o zatrudnieniu socjalnym odbędzie się w dniu dzisiejszym, bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy, w sali nr 179.

Wspólne posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej w celu rozpatrzenia wniosków do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej odbędzie się bezpośrednio po ogłoszeniu przerwy w obradach w sali nr 182.

(senator sekretarz Z. Gołąbek)

Posiedzenie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej w sprawie zgłoszonych w toku debaty wniosków odbędzie się w dniu dzisiejszym, piętnaście minut po ogłoszeniu przerwy w obradach, w sali nr 182.

W dniu dzisiejszym o godzinie 20.00 w sali nr 217 odbędzie się posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Porządek obrad: rozpatrzenie wniosków zgłoszonych w dniu dzisiejszym na posiedzeniu Senatu do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym.

Posiedzenie Komisji Nauki, Edukacji i Sportu odbędzie się w sali nr 176 o godzinie 20.30.

Posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej zaplanowane na dzień 30 maja bieżącego roku odbędzie się 29 maja bieżącego roku, w czwartek, o godzinie 8.00 w sali nr 182.

Uprzejmie zapraszam na wspólne posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, które odbędzie się w dniu 29 maja, w czwartek, w sali nr 217 o godzinie 8.00. Tematem posiedzenia połączonych komisji będzie rozpatrzenie sprawozdania: stan bezpieczeństwa ruchu drogowego w Polsce oraz działania realizowane w tym zakresie w 2002 r. Za te trzy komisje – przewodniczący Marian Noga.

Posiedzenie połączonych komisji: Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, w sprawie rozpatrzenia

wniosków do ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw odbędzie się w dniu jutrzejszym, 29 maja, o godzinie 9.30 w sali nr 217 bezpośrednio po zakończeniu wspólnego posiedzenia Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego, Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.

Wspólne posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej w celu rozpatrzenia wniosków do ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych odbędzie się jutro o godzinie 10.00 w sali nr 182.

Wspólne posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej odbędzie się w dniu jutrzejszym o godzinie 10.00 w sali nr 176.

I komunikat ostatni, trzynasty. W dniu 10 czerwca, we wtorek, o godzinie 17.00 w sali nr 182 odbędzie się wspólne posiedzenie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury oraz Komisji Ustawodawstwa i Praworządności. Porządek obrad: pierwsze czytanie zgłoszonego przez Komisję Skarbu Państwa i Infrastruktury projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw dotyczących nabywania własności nieruchomości – druk senacki nr 384. Dziękuję, Pani Marszałek.

Wicemarszałek Jolanta Danielak:

Żeby rozbić tę trzynastkę, podaję komunikat czternasty.

Ogłaszam przerwę do godziny 16.00...

(Głos z sali: Jutro.)

...dnia jutrzejszego.

(Przerwa w posiedzeniu o godzinie 20 minut 09)

(Wznowienie posiedzenia o godzinie 16 minut 06)

(Posiedzeniu przewodniczą wicemarszałek Ryszard Jarzembowski oraz marszałek Longin Pastusiak)

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dzień dobry państwu.
Wznawiam posiedzenie.

Rozpocznę od uderzenia się w piersi. Wczoraj na początku obrad nadinterpretowałem wypowiedź pana senatora Janowskiego i przyjąłem, że był przeciw wnioskowi pana senatora Markowskiego. Tymczasem, jak wynika z protokołu, nie był przeciw. Przepraszam, jeśli poczuł się dotknięty.

Przechodzimy do spraw bieżących.

Powracamy do rozpatrzenia punktu pierwszego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia, która ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała w tej sprawie sprawozdanie, które usłyszymy z ust pani senator Krystyny Sienkiewicz.

Proszę bardzo.

Senator Krystyna Sienkiewicz:

Dziękuję bardzo.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Z upoważnienia senatorów z Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia przedstawiam dorobek komisji z posiedzenia odbytego wczoraj, czyli 28 maja.

Komisja rozpatrzyła wszystkie zgłoszone poprawki, zamieszczone teraz w druku nr 385Z. Nie wszystkie z nich zostały zaakceptowane.

Komisja rekomenduje Wysokiej Izbie przyjęcie poprawek: pierwszej, drugiej, siódmej, ósmej i dziewiątej, nad którymi należy głosować łącznie. Uzyskały one poparcie wszystkich obecnych senatorów oraz pozytywną opinię rządu i zostaną szczegółowo omówione przez pana marszałka w trakcie głosowania.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: To należy do mnie.)

Tak.

Ja zaś poświęcę tylko kilka zdań poprawkom, które nie uzyskały poparcia komisji, bo ich autorzy mogą być tym zainteresowani.

Otóż senatorowie nie poparli poprawek trzeciej i szóstej, które były przegłosowane łącznie, oraz poprawek czwartej i piątej. Powody tego są następujące. Poprawki trzecia i szósta poszerzają zakres podmiotowy i przedmiotowy ustawy i całkowicie zmieniają jej koncepcję. Po prostu wprowadzają grupy społeczne pozbawione świadczeń, co jest niezgodne z duchem ustawy. Są to poprawki głęboko merytoryczne i nie uzyskały one poparcia rządu ani komisji.

Poprawka czwarta skraca czas pozostawiania bez pracy, który uprawnia do zastosowania przepisów ustawy o zatrudnieniu socjalnym. Zdaniem rządu, przyjęcie tej poprawki groziłoby dyskryminowaniem tych, którzy są bezrobotni dłużej niż trzydzieści sześć miesięcy, czyli na dobrą sprawę trwale bezrobotni. Podjęcie pozytywnej decyzji w przypadku bezrobotnych, którzy są nimi od dwudziestu czterech miesięcy i dłużej, będzie należało do kierownika powiatowego urzędu pracy.

Komisja odmówiła poparcia poprawki piątej, gdyż określenie „wykluczenie społeczne” funkcjonuje w narodowych planach przeciw wykluczeniu społecznemu od lat, od czasu szczytu lizbońskiego. My nie możemy udawać, że nie ma wśród nas osób społecznie odrzuconych.

Tak więc w imieniu Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia rekomenduję przyjęcie poprawek: pierwszej, drugiej, siódmej, ósmej i dziewiątej, które proszę przegłosować łącznie. Informuję, że również rząd pozytywnie do nich się ustosunkował. Dziękuję.

**Wicemarszałek
Ryszard Jarzembowski:**

Dziękuję bardzo, Pani Senator.

Padł tutaj wniosek pani senator sprawozdawcy o głosowanie łączne nad niektórymi poprawkami.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Proszę jeszcze przypomnieć numery tych poprawek.

(Senator Krystyna Sienkiewicz: Proszę głosować łącznie nad poprawkami ósmą i dziewiątą.)

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś zgłasza sprzeciw?

(Rozmowy na sali)

A tylko które?

(Głos z sali: Spójność legislacyjna, Panie Marszałku.)

Dziękuję bardzo, Biuro Legislacyjne już pozbyło się wątpliwości, a zatem możemy dalej procedować.

W trakcie dyskusji wnioski zgłosiły następujące osoby: pani senator Wiesława Sadowska...

Czy pani chce zabrać głos?

(Senator Wiesława Sadowska: Dziękuję, nie.)

Pan senator Marek Balicki?

(Senator Marek Balicki: Dziękuję, nie.)

Pani senator Maria Szyszkowska? Nie.

I pani senator Teresa Liszcz? Nie.

Przystępujemy do głosowania.

Będziemy głosowali w kolejności przepisów ustawy.

Poprawka pierwsza ma na celu zmianę kolejności punktów dotyczących katalogu podmiotów objętych uregulowaniami ustawy i przenosi przed inne podmioty osoby bezrobotne pozostające bez pracy dłużej niż trzydzieści sześć miesięcy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wynik.

79 senatorów głosowało za. (**Głosowanie nr 3**)

Poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Wobec tego nie głosujemy nad poprawkami trzecią i szóstą.

Poprawka druga odnosi się do kręgu podmiotów objętych uregulowaniami ustawy, którymi są uzależnieni od narkotyków lub innych środków odurzających. Poprawka zmierza do skreślenia zawartego w ustawie ograniczenia wskazującego zakład opieki zdrowotnej jako jedyny podmiot prowadzący program terapeutyczny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo. Wyświetlamy wyniki.

79 senatorów głosowało za, 1 – przeciw. (**Głosowanie nr 4**)

Poprawka czwarta dotyczy katalogu podmiotów objętych uregulowaniami ustawy, jakimi są bezrobotni pozostający bez pracy długotrwale. W celu objęcia ich zakresem ustawy w sposób szerszy poprawka zmierza do skrócenia okresu pozostawania przez nich bez pracy

z trzydziestu sześciu do dwudziestu czterech miesięcy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

14 senatorów głosowało za, 61 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 5**)

Poprawka nie uzyskała wymaganej większości głosów.

Poprawka piąta zmierza do skreślenia pojęcia wykluczenia społecznego jako zbyt nieprecyzyjnego i niedookreślonego.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Wynik jest następujący: 10 senatorów głosowało za, 64 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu.

(**Głosowanie nr 6**)

Poprawka nie została przyjęta.

Poprawka siódma dotyczy jednostek realizujących gminny program profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych i zmierza do bardziej czytelnego określenia tych jednostek w celu zapobieżenia wątpliwościom w stosowaniu w praktyce.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

77 senatorów głosowało za, 1 – przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 7**)

Nad poprawkami ósmą i dziewiątą będziemy głosowali łącznie. Dotyczą one wspierania byłych pracowników PGR i członków ich rodzin w przezwyciężaniu trudnych sytuacji życiowych. Poprawki stanowią legislacyjne rozwiązanie problemu wynikającego z różnej daty wejścia w życie dwóch ustawowych uregulowań w tej samej materii.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy.

80 senatorów jednomyślnie głosowało za. (**Głosowanie nr 8**)

Będziemy teraz głosowali za przyjęciem uchwały w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy wyniki.

79 senatorów głosowało za. (**Głosowanie nr 9**)

Uchwała przyjęta jednogłośnie.

Stwierdzam zatem, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Powracamy do rozpatrzenia punktu drugiego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, która przygotowała sprawozdanie. Za chwilę przedstawi je pani senator Ewa Serocka, sprawozdawczyni komisji.

Zapraszam panią senator na mównicę.

Senator Ewa Serocka:

Dziękuję, Panie Marszałku.

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności w dniu 29 maja odbyła posiedzenie, na którym przyjęła szereg poprawek. Komisja jednogłośnie przyjęła poprawki: pierwszą, drugą, czwartą, piątą, szóstą, jedenastą, trzynastą, czternastą, szesnastą, siedemnastą, osiemnastą, dziewiętnastą, dwudziestą, dwudziestą pierwszą, dwudziestą drugą, dwudziestą trzecią, dwudziestą czwartą, dwudziestą piątą. Pozostałe poprawki nie uzyskały rekomendacji komisji. Proszę o głosowanie zgodnie z życzeniem komisji. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę pana senatora Zbigniewa Romaszewskiego, sprawozdawcę wniosku mniejszości.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Poprawka ósma, która została wniesiona, ustala jedną rzecz: zwiększa bardzo wyraźnie odpowiedzialność osób należących do władz państwa. W poprawce tej określa się, że przestępstwo korupcji dokonane przez osoby należące do władzy jest zbrodnią.

Proszę państwa, nie chodzi tutaj o to, czy to będzie od lat dwóch, czy od lat trzech, bo wyrok i tak będzie wynosił cztery albo pięć lat, to jest sprawa, którą i tak, i tak ustali sąd. Jest zaś istotne powiedzenie, że osoby, które stanowią władzę Rzeczypospolitej, nie mają żadnego prawa do korupcji i że korupcja z ich strony jest po prostu zbrodnią, zbrodnią wobec państwa. Poważnym mankamentem kodeksu z 1997 r. jest to, że właściwie bardzo ograniczył odpowiedzialność za przestępstwa obywateli wobec państwa. Szpie-

gostwo jest karane na równi z kradzieżą kieszonkową. Myślę, że jest to rzecz do przemyślenia.

Dziś, w dobie kryzysu państwa, a także w dobie wejścia do Unii Europejskiej, kiedy to państwo będzie naszą jedyną ochroną, wzmocnienie państwa jest, w moim przekonaniu, rzeczą konieczną. Konieczne jest też zobowiązanie osób, które stanowią władzę, władzę sądowniczą, władzę wykonawczą i władzę ustawodawczą, do tego, żeby były poza wszelkimi podejrzeniami. Wszelkie popełnione przez nich przestępstwa są po prostu zbrodnią wobec państwa i współobywateli. W moim przekonaniu, jest to w tej chwili niezbędne. Dziękuję bardzo.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Głos mogą jeszcze zabrać senatorowie wnioskodawcy.

Teresa Liszcz?

(Senator Teresa Liszcz: Dziękuję.)

Henryk Dzido?

(Senator Henryk Dzido: Dziękuję.)

Sławomir Izdebski?

(Senator Sławomir Izdebski: Dziękuję.)

Zbigniew Romaszewski?

(Senator Zbigniew Romaszewski: Dziękuję.)

Maria Szyszkowska?

(Senator Maria Szyszkowska: Dziękuję.)

Dziękuję bardzo.

Możemy przystąpić do głosowania, ale po tym, jak poinformuję państwa, że swoje wnioski wycofały mniejszość Komisji Ustawodawstwa i Praworządności, są to poprawki siódma i dziesiąta w druku nr 386Z, oraz senator Teresa Liszcz.

Czy ktoś z państwa chce podtrzymać te wnioski? Nie.

Zatem przystępujemy do głosowania.

Nad poprawkami: pierwszą, osiemnastą i dwudziestą piątą, będziemy głosowali łącznie. Zmierzają one do zachowania poprawności techniczno-legislacyjnej poprzez zmianę nowelizacji Kodeksu postępowania karnego z 10 stycznia tego roku, a w konsekwencji zmianę tytułu ustawy. Ponadto wprowadzają następujące zmiany do k.p.k. w stosunku do tekstu przyjętego przez Sejm: wyłączenie prowadzenia dochodzenia także w przypadku typu kwalifikowanego przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnienie przestępstw, chodzi tutaj o grupę lub związek o charakterze zbrojnym; pozostawienie możliwości wpisania sprawy do rejestru przestępstw, jeżeli dane uzyskane w toku czynności podejmowanych na podstawie art. 308 §1 k.p.k. nie umożliwią wykrycia sprawcy w toku dalszych czynności; wyłączenie z koniecznych czynności prowadzonych w trakcie dochodzenia art. 321 §6.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Proszę bardzo, głosujemy.

Kto z państwa jest za przyjęciem tych poprawek?

Kto jest przeciwny?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy wyniki.

81 senatorów jednomyślnie głosowało za.

(Głosowanie nr 10)

Poprawki: pierwsza, osiemnasta i dwudziesta piąta, zostały przyjęte.

Poprawka druga wprowadza w miejsce fakultatywności obligatoryjność orzekania przez sąd przepadku korzyści majątkowej niepodlegającej przepadkowi przedmiotów lub równowartości tej korzyści, jak również rozciąga domniemanie, o którym mowa w §3, na wszystkie przypadki skazania za przestępstwo, z którego sprawca osiągnął korzyść majątkową znacznej wartości.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o podanie wyniku.

79 senatorów głosowało za, 2 – przeciw. **(Głosowanie nr 11)**

Poprawka druga została przyjęta.

Poprawka trzecia zmierza do tego, aby domniemanie ustanowione w tym przepisie odnosiło się do rzeczy i praw majątkowych pochodzących z przestępstwa.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję.

Informuję, że 14 senatorów głosowało za, 65 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 12)**

Poprawka nie zyskała większości.

Poprawka czwarta ma charakter doprecyzowujący.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję, wyświetlamy wyniki.

82 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 13)**

Poprawka czwarta została przyjęta.

Poprawka piąta uściśla przepis w związku z faktem, że orzeczenie przepadku może także nastąpić w wypadku niepoczytalności sprawcy jako środek zabezpieczający i wówczas nie będzie to wyrok skazujący.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Wyświetlamy wynik.

82 senatorów za, czyli wszyscy za. **(Głosowanie nr 14)**

Poprawka szósta zmienia definicję osoby pełniącej funkcję publiczną.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Wyświetlamy wynik.

80 senatorów głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 15)**

Poprawka szósta została przyjęta.

Będziemy głosowali łącznie nad poprawkami jedenastą, trzynastą...

(Głos z sali: Ósmą, ósmą.)

Tak, wcześniej nad ósmą.

Poprawka ósma wprowadza nowy typ kwalifikowany przestępstwa łapownictwa biernego będący zbrodnią, którego podmiotami mogą być sędzia, prokurator lub osoba zajmująca kierownicze stanowisko państwowe.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyników.

28 senatorów głosowało za, 47 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 16)**

Poprawka nie została przyjęta.

Głosujemy teraz nad poprawkami jedenastą, trzynastą, czternastą, szesnastą i siedemnastą. Wprowadzają one do kilku przestępstw antykorupcyjnych w miejsce przyjętej przez Sejm klauzuli bezkarności dla sprawcy spełniającego określone warunki – klauzulę obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia, a dopiero gdy łapówkę, która została przyjęta, wręczono na żądanie – klauzulę bezkarności. W wypadku art. 250a zostaje także usunięta wada polegająca na przyjęciu przez Sejm rozwiązania wyłączającego karalność osoby wręczającej łapówkę wyborcy za głosowanie w określony sposób, podczas gdy klauzula bezkarności miała mieć zastosowanie do wyborcy przyjmującego łapówkę i ujawniającego ten fakt.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(Senator Robert Smoktunowicz: Hańba!)

Proszę o wyświetlenie wyników.

64 senatorów głosowało za, 11 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 17)**

Poprawki: jedenasta, trzynasta, czternasta, szesnasta i siedemnasta, zostały przyjęte.

Głosujemy teraz łącznie nad poprawkami dwunastą i dwudziestą szóstą. Poprawka dwunasta liberalizuje sankcje za popełnienie czynu stanowiącego typ podstawowy płatnej protekcji, usuwając typ uprzywilejowany, a poprawka dwudziesta szósta stanowi jej konsekwencję.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

Proszę o wyświetlenie wyniku.

5 senatorów głosowało za, 73 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 18)**

Poprawki zostały odrzucone.

Poprawka piętnasta zmierza do zmiany ustawowych znamion strony przedmiotowej przestępstwa wymienionego w tym przepisie, zawężając je do takiej jednostki organizacyjnej, która wykonuje działalność gospodarczą z zaangażowaniem środków publicznych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyników.

Poprawka uzyskała „jednogłośnie” poparcie, to znaczy 1 senator był za, 76 – przeciw i 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 19)**

Tym samym poprawka nie została przyjęta.

Poprawki dziewiętnasta, dwudziesta i dwudziesta trzecia mają na celu przeniesienie z kompetencji komorników do kompetencji urzędu skarbowego egzekucji nawiazki na rzecz Skarbu Państwa.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję, wyświetlamy wynik.

77 senatorów za, 4 wstrzymało się od głosu.

(Głosowanie nr 20)

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka dwudziesta pierwsza ma charakter uściślający.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

Wszyscy poparli to doprecyzowanie, 81 senatorów za. **(Głosowanie nr 21)**

Poprawka dwudziesta druga uściśla, że z wnioskiem, o którym mowa w przepisie, może wystąpić osoba fizyczna.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

81 senatorów, czyli wszyscy, głosowało za.

(Głosowanie nr 22)

Przechodzimy do głosowania nad poprawką dwudziestą czwartą, która usuwa błąd redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję, wyświetlamy wynik.

81 senatorów za, czyli wszyscy za. **(Głosowanie nr 23)**

W tej sytuacji przystępujemy do głosowania za przyjęciem uchwały w całości, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję, wyświetlamy wynik.

Uchwałę poparło 76 senatorów, 4 było przeciw, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 24)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym.

Powracamy do rozpatrzenia punktu trzeciego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o nasiennictwie.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, które odniosły się do przedstawionych wniosków.

Bardzo proszę pana senatora Andrzeja Anulewicza, aby zechciał zabrać głos i przedstawić uzgodnione na posiedzeniu wnioski.

Senator Andrzej Anulewicz:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi z prac nad poprawkami zgłoszonymi do ustawy o nasiennictwie. Komisje rozpatrzyły te poprawki na posiedzeniu w dniu 28 maja. Zgłoszono dwadzieścia osiem poprawek, a dwadzieścia siedem uzyskało rekomendację i zostało pozytywnie zaopiniowanych przez komisje, przy czym poprawka dwudziesta siódma wyklucza poprawkę dwudziestą ósmą.

Mam przyjemność prosić Wysoką Izbę o przyjęcie zgłoszonych poprawek: pierwszej, drugiej, trzeciej, czwartej, piątej, szóstej, siódmej, ósmej, dziewiątej, dziesiątej, jedenastej, trzynastej, czternastej, piętnastej, szesnastej, siedemnastej, osiemnastej, dziewiętnastej, dwudziestej, dwudziestej pierwszej, dwudziestej drugiej, dwudziestej trzeciej, dwudziestej czwartej, dwudziestej piątej, dwudziestej szóstej i dwudziestej siódmej. Poprawki mają charakter doprecyzowujący, porządkujący i merytoryczny. Przyjmując je, usprawnimy obrót materiałem nasennym, a także zmniejszymy polskim rolnikom koszty obrotu tym materiałem.

Jednocześnie proponujemy, aby poprawkę pierwszą przegłosować łącznie z poprawką drugą do ustawy o ochronie prawnej odmian roślin. Z kolei nad poprawkami: trzecią, czwartą, piątą, siódma, ósmą, jedenastą, trzynastą, piętnastą, dziewiętnastą, dwudziestą, dwudziestą drugą i dwudziestą trzecią, należy głosować łącznie.

(senator A. Anulewicz)

Przyjęcie tych poprawek wykluczy głosowanie nad poprawką dwunastą. Poprawkę szóstą trzeba przegłosować łącznie z poprawką trzecią do ustawy o ochronie prawnej odmian roślin. Nad poprawkami: dziewiątą, dziesiątą, szesnastą i osiemnastą, również należy głosować łącznie. Jak już powiedziałem, przyjęcie poprawki dwudziestej siódmej wykluczy głosowanie nad poprawką dwudziestą ósmą. W imieniu komisji wnoszę o przyjęcie poprawek przez Wysoką Izbę. Dziękuję.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Andrzej Anulewicz bardzo precyzyjnie to przedstawił. Ale ja będę niestety musiał to powtórzyć podczas prowadzenia głosowania i raz jeszcze podać numery poprawek, nad którymi będziemy głosować łącznie.

Może zabrać głos pan senator Władysław Mańkut – jako wnioskodawca. Czy senator Mańkut chce?

(Senator Władysław Mańkut: Dziękuję.)

I jeszcze pan senator Andrzej Anulewicz może zabrać głos.

(Senator Andrzej Anulewicz: Dziękuję.)

Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o nasiennictwie.

Poprawkę pierwszą przegłosujemy łącznie z poprawką drugą do ustawy o ochronie prawnej odmian roślin. Poprawki pierwsza oraz poprawka druga do ustawy o ochronie prawnej odmian roślin zmieniają definicję zachowania odmiany w ten sposób, że będzie to działalność umożliwiająca wytworzenie materiału siewnego odmiany, a nie działalność jedynie zmierzająca do wytworzenia materiału siewnego odmiany.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Wyświetlamy.

81 senatorów głosowało za, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 25)**

Poprawki pierwsza w tej ustawie i druga w ustawie o ochronie prawnej odmian roślin zostały przyjęte.

Poprawka druga ma charakter redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy.

79 senatorów głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 26)**

Poprawka druga została przyjęta.

Głosujemy łącznie nad poprawkami: trzecią, czwartą, piątą, siódmą, ósmą, jedenastą, trzynastą, piętnastą, dziewiętnastą, dwudziestą, dwudziestą drugą i dwudziestą trzecią. Jeżeli przyjmujemy te poprawki, to nie będziemy głosowali nad poprawką dwunastą. Poprawki: trzecia, czwarta, piąta, siódma, ósma, jedenasta, trzynasta, piętnasta, dziewiętnasta, dwudziesta, dwudziesta druga i dwudziesta trzecia, wprowadzają nowe pojęcie do ustawy – producenta niebędącego przedsiębiorcą, któremu zostanie przyznane prawo prowadzenia obrotu materiałem siewnym bez konieczności wpisu do rejestru przedsiębiorców, prowadzonego na podstawie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Ustawa uchwalona przez Sejm uprawnienie do prowadzenia obrotu materiałem siewnym przyznaje przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów prawa działalności gospodarczej. Poprawki zakładają prowadzenie przez wojewódzkiego inspektora inspekcji ochrony roślin i nasiennictwa jednego rejestru producentów i przedsiębiorców. Wniosek o dokonanie oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych będzie mogła złożyć oprócz hodowcy osoba przez niego upoważniona, ale pod warunkiem, że prowadzi obrót materiałem siewnym. Wniosek taki będzie mogła złożyć również osoba niebędąca producentem ocenianego materiału, jeżeli zawarła umowę kontraktacji z producentem tego materiału.

Kto jest za przyjęciem poprawek: trzeciej, czwartej, piątej, siódmej, ósmej, jedenastej, trzynastej, piętnastej, dziewiętnastej, dwudziestej, dwudziestej drugiej i dwudziestej trzeciej? Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Wyświetlamy.

81 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 27)**

Poprawki, które wymienilem zostały przyjęte.

Poprawkę szóstą przegłosujemy łącznie z poprawką trzecią do ustawy o ochronie prawnej odmian roślin. Poprawka szоста oraz poprawka trzecia zmieniają nazwę Unijnego Biura Odmian Roślin na Wspólnotowe Biuro Odmian Roślin.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

I proszę o wyświetlenie wyników.

78 senatorów głosowało za, 4 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 28)**

Poprawki szóstą oraz trzecią zostały przyjęte.

Będziemy głosowali nad poprawkami: dziewiątą, dziesiątą, szesnastą i osiemnastą. Wprowadzają one przepis dotyczący obowiązku dołączenia do wniosku o wpis do rejestru odmiany innej niż zarejestrowana w krajowym rejestrze – opisu odmiany pochodzącego z jednostki rejestrowej odmian innego kraju. Nastąpiło uszcze-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

gółowienie delegacji udzielonej ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa, który określi terminy składania wniosków o dokonanie oceny poszczególnych grup roślin i gatunków odmian wpisanych do krajowego rejestru, rejestrów państw członkowskich lub państw trzecich.

Ponadto poprawki rozszerzają listę odmian roślin rolniczych i warzywnych, których materiał siewny może być uznany za materiał kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany, o odmiany wpisane do wspólnotowych katalogów oraz listę odmian roślin warzywnych, których materiał siewny może być uznany za materiał kategorii standard, o wpisane do wspólnotowego katalogu.

A więc głosujemy nad poprawkami: dziewiątą, dziesiątą, szesnastą i osiemnastą.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyników.

80 senatorów głosowało za, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 29)**

Poprawki zostały przyjęte.

Poprawka czternasta ma charakter lingwistyczny. Polega na uwzględnieniu pisowni małą literą. I żeby się nie narazić panu senatorowi Bachledzie-Księdzularzowi, poprawię się, że ma ona po prostu charakter językowy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo.

Na 81 obecnych senatorów 81 głosowało za. **(Głosowanie nr 30)**

Poprawka została przyjęta.

Poprawka siedemnasta zmienia przepis dotyczący możliwości uznania materiału siewnego za materiał kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany; odnośnie do materiału siewnego odmian niewpisanych do krajowego rejestru będzie to możliwe w przypadku odmian dopuszczonych do obrotu na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw rolnictwa ze względu na brak albo niewystarczającą ilość materiału siewnego, a także z innych ważnych powodów gospodarczych.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Dziękuję bardzo. Wyświetlamy.

82 senatorów, czyli wszyscy obecni, głosowało za. **(Głosowanie nr 31)**

Zatem poprawka została przyjęta.

Głosujemy nad poprawką dwudziestą pierwszą, która ma na celu uwzględnienie expressis verbis czynności pakowania i przepakowywania jako etapu procesu technologicznego, z którego należy sporządzać dokumentację.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(Senator Franciszek Bachleda-Księdzularz: To tak po europejsku.)

Wyjaśniam, że to jest po łacinie, a ten język powinien pan znać.

(Senator Robert Smoktunowicz: Co to znaczy „zaprawiać”?)

To jest regionalizm zakopiański, najczęściej tam występujący.

Dziękuję bardzo. Wyświetlamy.

82 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 32)**

Jednogłośnie przyjęta poprawka.

Dwudziesta czwarta poprawka wprowadza przepis przejściowy dotyczący spraw z zakresu ochrony prawnej odmian roślin wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy a niezakończonych do tego dnia decyzją ostateczną; do tych spraw będą miały zastosowanie przepisy ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

A kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy.

81 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 33)**

Oczywiście przyjęta.

Poprawka dwudziesta piąta modyfikuje przepis przejściowy dotyczący praw twórców do wynagrodzenia nabytych na podstawie dotychczasowych przepisów. Uwzględnienie poprawki spowoduje, że do praw tych będą miały zastosowanie przepisy ponadczasowe.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

(Głos z sali: Dotychczasowe.)

Dotychczasowe, dotychczasowe.

Dziękuję. Wyświetlamy.

81 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 34)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Dwudziesta szósta poprawka zmienia przepis przejściowy dotyczący praw hodowców, autorów odmian do premii autorskiej i praw osób fizycznych, które udzieliły pomocy przy wytwarzaniu odmian. Przyjęcie poprawki będzie miało ten skutek, że do tych praw będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo. Wyświetlamy. Frekwencja się nieco obniżyła.

79 senatorów głosowało za, jednogłośnie. **(Głosowanie nr 35)**

Poprawka dwudziesta siódma ma na celu, ze względu na zmianę podstawy prawnej funkcjo-

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

nowania Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych, zachowanie ciągłości funkcjonowania tej instytucji.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo. Przybyło nam głosów.

82 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 36)**

W tej sytuacji przystępujemy do głosowania nad całością uchwały, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto z państwa jest za jej przyjęciem?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję bardzo. Wyświetlamy wynik.

80 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 37)**

Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o nasiennictwie.

Powracamy do rozpatrzenia punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.

Przypominam, że w przerwie odbyło się posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi, które odniosły się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie. Usłyszymy je z ust pana senatora Władysława Mańkuta.

Zapraszam, Panie Senatorze.

Senator Władysław Mańkut:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Połączone komisje: Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi, rozpatrzyły na swoim posiedzeniu siedem wniosków o charakterze legislacyjnym, które wpłynęły w trakcie posiedzenia Izby. Wnioski: pierwszy, drugi, trzeci, czwarty, piąty i siódmy, zawarte w druku nr 388Z, uzyskały poparcie komisji. Wniosek szósty w głosowaniu nie uzyskał tego poparcia. Nad wnioskami drugim i trzecim głosowaliśmy przed chwilą. W związku z tym wnoszę w imieniu połączonych komisji o przyjęcie wniosków: pierwszego, czwartego, piątego i siódmego. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Może jeszcze zabrać głos pan senator Zbigniew Kulak, proszę bardzo.

Senator Zbigniew Kulak:

Tak, Panie Marszałku.

Chciałbym wycofać moją poprawkę. Już po posiedzeniu połączonych komisji pan minister Pilarczyk przekonał mnie, że jednak lepsze jest rozwiązanie zawarte w ustawie, którą otrzymaliśmy.

(Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski: Chodzi o poprawkę szóstą, tak?)

Chodzi o poprawkę szóstą. Tak jest.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś z państwa chce podtrzymać tę poprawkę, której się wyrzeka pan senator Kulak? Nie. To dobrze.

Jeszcze pan senator Mańkut może zabrać głos w charakterze wnioskodawcy. Czy chce?

(Głos z sali: Nie chce.)

Nie chce. Dobrze.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.

Poprawka pierwsza uściśla zakres przedmiotowy ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał się od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyniku. Dziękuję bardzo.

80 senatorów jednogłośnie za. **(Głosowanie nr 38)**

Poprawka czwarta ma charakter redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy wynik.

80 głosów poparcia, wszyscy senatorowie za. **(Głosowanie nr 39)**

Poprawka piąta przeredagowuje dotychczasowy przepis w celu podkreślenia praw przysługujących hodowcy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy wynik.

Jednogłośnie... Przepraszam, pan senator Pietrzak pobłądził po pulpicie. Niejednogłośnie więc, bo 79 senatorów głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 40)**

Ponieważ poprawka szósta została wycofana, głosujemy nad poprawką siódmą. Wprowadza ona wyjątek od reguły nieudzielania hodowcom przez posiadaczy gruntów rolnych o powierzchni do 5 ha informacji o ilości materiału siewnego uzyskanego z materiału ze zbiorów. Obowiązek ten będzie spoczywał na posiadaczach gruntów

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

rolnych stosujących materiał ze zbiorów jako materiał siewny bardzo wczesnych odmian ziemniaka na powierzchni powyżej 1 ha, a w przypadku wczesnych odmian ziemniaka na powierzchni powyżej 2 ha.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Bardzo proszę o wyświetlenie wyniku.

78 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 41)**

Poprawka została przyjęta.

Głosujemy nad całością uchwały, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyświetlenie wyniku.

80 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 42)**

Senat jednogłośnie podjął uchwałę w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.

Powracamy do rozpatrzenia punktu piętego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw.

Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi odniosły się w przerwie do przedstawionych poprawek.

Na trybunie jest już pan senator Marian Kozłowski, który to sprawozdanie przedstawi.

Senator Marian Kozłowski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Wczoraj połączone komisje: Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi, rozpatrzyły wnioski zgłoszone w toku debaty w dniu 28 maja bieżącego roku nad ustawą o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw.

Poprawki od pierwszej do piętnastej, zawarte w druku nr 389Z, uzyskały akceptację połączonych komisji. Poprawki: trzecią, dziewiątą, dwunastą i piętnastą, sygnowane moim nazwiskiem, wycofuję. W świetle opinii Biura Legislacyjnego Senatu, przekazanej w piśmie z dnia dzisiejszego, poprawki te nie były przedmiotem pracy Sejmu i wykraczają poza zakres przedmiotowych poprawek Senatu. Rząd powinien je zgłosić w formie nowelizacji właściwej ustawy.

W związku z tym wnoszę, aby Wysoki Senat uchwalić raczył załączony projekt ustawy wraz z poprawkami: pierwszą, drugą, czwartą, piątą, szóstą, siódmą, ósmą, dziesiątą, jedenastą, trzynastą i czternastą. Dziękuję za uwagę.

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Dziękuję bardzo.

Pan senator Marian Kozłowski wycofał swoje poprawki: trzecią, dziewiątą, dwunastą i piętnastą, ale być może ktoś ze znanych sobie przyczyn zechce je podtrzymać. Nikt nie chce. Dobrze, nikt nie chce.

Głos może jeszcze zabrać pan senator Władysław Mańkut.

(Senator Robert Smoktunowicz: Wnioski są poparte przez komisje i nie można ich wycofać.)

(Głos z sali: Można.)

Słyszę dwóch prawników i każdy ma inną opinię...

Dobrze, w takim razie trzy minuty przerwy.

(Przerwa w obradach od godziny 16 minut 49 do godziny 16 minut 53)

Wicemarszałek Ryszard Jarzembowski:

Upłynęła właśnie trzecia minuta. Informuję, że sprawcy zamieszania niestety nie są obecni na sali. Może dlatego, że nie mają racji, ponieważ w art. 52 ust. 7 Regulaminu Senatu mówi się: „Do czasu przystąpienia przez Senat do głosowania wnioskodawca może wycofać swój wniosek. Każdy senator może podtrzymać wycofany wniosek, przejmując uprawnienia dotychczasowego wnioskodawcy”. W tym przypadku wnioskodawcą był pan senator Marian Kozłowski, a nie komisja. Komisja jedynie poparła wniosek. Stąd też zastrzeżenia naszych znakomitych senatorów są bezpodstawne.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw.

Poprawka pierwsza ma charakter redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wynik.

69 senatorów głosowało za. **(Głosowanie nr 43)**

Poprawka przyjęta.

Poprawka druga wyłącza z definicji dodatków paszowych określone w tym przepisie substancje wspomagające procesy w produkcji pasz, nie zaś określone dodatki paszowe używane w przetwórstwie.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Jeszcze nie, jeszcze nie. Jeszcze pani senator. Pani Senator, proszę spojrzeć nie na tablicę, a na własny przycisk. (Wesołość na sali)

Dziękuję bardzo. Proszę o wyświetlenie wyniku.

(wicemarszałek R. Jarzembowski)

77 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 44**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka czwarta ma charakter redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Wyświetlamy wynik.

79 senatorów głosowało za. (**Głosowanie nr 45**)

Poprawka została przyjęta.

Piąta z kolei poprawka ma charakter legislacyjny. Skreśla zbędny przepis.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy wynik.

80 senatorów jednogłośnie głosowało za. (**Głosowanie nr 46**)

Poprawka szósta uściśla, że minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawiać będzie Komisji Europejskiej i pozostałym państwom członkowskim swoje stanowisko w sprawie zgodności z warunkami ustawowymi wniosku o udzielenie zgody na stosowanie dodatku paszowego i jego wpis do rejestru wspólnotowego Unii Europejskiej w terminie sześćdziesięciu dni od dnia otrzymania kopii wniosku, a nie otrzymania wniosku.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy wynik.

81 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 47**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka siódma jest poprawką legislacyjną, ujednolica terminologię ustawy.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy.

81 senatorów głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. (**Głosowanie nr 48**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka ósma ma charakter redakcyjny.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Wyświetlamy wynik.

82 senatorów głosowało za. (**Głosowanie nr 49**)

Poprawka dziesiąta wskazuje, że pewne zadania laboratoriów referencyjnych finansowane będą z części, którą dysponuje minister właściwy do spraw rolnictwa, a nie z części, którymi dysponuje minister.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Wyświetlamy.

82 senatorów głosowało za. (**Głosowanie nr 50**)

Jedenasta poprawka ma charakter legislacyjny i zmierza do uwzględnienia w przepisie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 14 lutego 2003 r. o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyniku.

81 senatorów głosowało za. (**Głosowanie nr 51**)

Poprawka została przyjęta.

Poprawka trzynasta ma charakter legislacyjny. Wskazuje, że dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 50 ust. 3 nowelizowanej ustawy zachowają moc prawną do czasu ogłoszenia przez ministra właściwego do spraw rolnictwa obwieszczenia zawierającego wykazy dodatków paszowych zgodnie z wykazem ogłoszonym przez Komisję Europejską.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

A kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję.

82 senatorów – wszyscy obecni na sali – głosowało za. (**Głosowanie nr 52**)

Poprawka przyjęta.

Poprawka czternasta skreśla zbędny przepis.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wynik.

80 senatorów głosowało za. (**Głosowanie nr 53**)

Poprawka przyjęta.

Dochodzimy do głosowania za przyjęciem ustawy w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych poprawek.

Kto jest za?

Kto jest przeciw?

A kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyświetlenie wyniku.

81 senatorów głosowało za, 1 przeciw. (**Głosowanie nr 54**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw.

(Przewodnictwo obrad obejmuje marszałek Longin Pastusiak)

Marszałek Longin Pastusiak:

Wysoka Izbo, **powracamy do rozpatrzenia punktu szóstego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej.

Przypominam, że w przerwie obrad odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, które to komisje ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Przypominam, że dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z regulaminem naszej Izby, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej, pana senatora Bogusława Mąsiora, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu obu komisji wniosków.

Senator Bogusław Mąsior:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej po odbyciu wspólnego posiedzenia i przeanalizowaniu zgłoszonych w debacie wniosków rekomendują Wysokiej Izbie przyjęcie wniosku zawartego w punkcie oznaczonym rzymską jedynką, to znaczy wniosku o przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję bardzo.

Czy senatorowie wnioskodawcy chcieliby zabrać głos w tej sprawie? Nie widzę chętnych. Dziękuję.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie o zmianie ustawy o Służbie Celnej.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski: Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych wniosła o przyjęcie ustawy bez poprawek, a Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz senator wnioskodawca Mieczysław Janowski przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z Regulaminem Senatu w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w przypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Wysoka Izbo, przystępujemy do głosowania nad wnioskiem Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, popartym przez połączone komisje, o przyjęcie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego wniosku, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników na tablicy.

Na 79 obecnych senatorów 67 głosowało za, 10 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 55)**

Stwierdzam, że wniosek został przyjęty.

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej.

Wysoka Izbo, **powracamy do rozpatrzenia punktu siódmego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych.

Debata nad rozpatrywaną ustawą została już zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Projekt ten zostanie poddany pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników na tablicy.

Na 79 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 56)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych.

Powracamy do rozpatrzenia punktu ósmego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej mi-

(marszałek L. Pastusiak)

nimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.

Debata nad tą ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania.

Komisja Polityki Społecznej i Zdrowia oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Projekt ten zostanie poddany pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.

Proszę o państwa senatorów o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto wstrzymał od głosu?

Proszę o podanie wyników głosowania na tablicy.

Na 79 obecnych senatorów 78 głosowało za, nikt nie był przeciw, 1 senator wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 57)**

Wobec wyników głosowania stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dziesiątego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.

Debata nad rozpatrywaną ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Projekt ten zostanie poddany pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania

w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o naciśnięcie odpowiedniego przycisku.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników na tablicy.

Na 79 obecnych senatorów 78 głosowało za, nikt nie był przeciw, 1 senator nie głosował. **(Głosowanie nr 58)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.

Wysoki Senacie! **Powracamy do rozpatrzenia punktu dziesiątego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile dnia 10 marca 2000 r.

Debata nad tą ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Właśnie ten projekt poddam za chwilę pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisje projektem uchwały w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile 10 marca 2000 r.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o podanie wyników na tablicy.

Na 80 obecnych senatorów 80 głosowało za przyjęciem uchwały. **(Głosowanie nr 59)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego

(marszałek L. Pastusiak)

opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile 10 marca 2000 r.

I w ten sposób **powracamy do rozpatrzenia punktu jedenastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy – Prawo pocztowe.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z regulaminem naszej Izby, mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury, pana senatora Józefa Sztorca, o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu komisji wniosków.

Senator Józef Sztorc:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Połączone komisje, Komisja Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisja Skarbu Państwa i Infrastruktury, rozpatrzyły przedłożone wnioski na posiedzeniu i rekomendują Wysokiemu Senatowi poprawki zawarte w sprawozdaniu nr 397Z od pierwszej do dwudziestej siódmej. Z tym, że jeżeli przyjmiemy dwudziestą czwartą, nie będziemy głosować nad dwudziestą piątą. Chcę powiedzieć, że wszystkie poprawki zostały przyjęte jednogłośnie przez połączone komisje. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Tak. Dziękuję.

Przypominam, że...

(Głos z sali: Może łączne głosowanie?)

Chwileczkę. Przypominam, że wnioski w dyskusji złożyli panowie senatorowie Marian Noga i Marian Lewicki.

(Głosy z sali: Tak, łączne, łączne.)

(Senator Józef Sztorc: Nie wiem, czy mogę zaproponować głosowanie łączne w imieniu obydwu komisji...)

Nad tymi poprawkami?

(Senator Józef Sztorc: Tak.)

(Głos z sali: Były jednogłośnie przyjęte przez połączone komisje.)

Oczywiście nie ma przeszkód regulaminowych, żebyśmy przystąpili do łącznego głosowa-

nia w sytuacji, kiedy komisja jednogłośnie proponuje przyjęcie poprawek.

(Głos z sali: Ale dwa wnioski się tutaj wykluczają.)

Słucham?

(Głos z sali: To się wyklucza.)

Ale państwo sekretarze sygnalizują mi tutaj, że jeden wniosek się wyklucza.

Wysoka Izbo, w związku z tym, że są tu dwie poprawki, które się wzajemnie wykluczają, jest propozycja, żebyśmy przeprowadzili łączne głosowanie nad poprawkami od pierwszej do dwudziestej trzeciej, a później odrębnie głosowali nad pozostałymi, tymi, które się wykluczają.

Jeżeli nie usłyszę głosu sprzeciwu, uznam, że ta propozycja została przyjęta. Sprzeciwu nie słyszę. Dziękuję.

(Głos z sali: Jest sprzeciw!)

(Poruszenie na sali)

Chwileczkę, chwileczkę. Jeśli ktoś chce zabrać głos, to proszę się zgłosić, a nie krzyczeć tutaj.

(Senator Genowefa Ferenc: Zgłaszał się pan senator Rzemyskowski.)

Pan senator Tadeusz Rzemyskowski, bardzo proszę.

Senator Tadeusz Rzemyskowski:

Jestem przeciwny łącznemu głosowaniu.

Marszałek Longin Pastusiak:

Czyli jest sprzeciw, jeśli chodzi o łączne głosowanie.

(Głos z sali: Głosujmy po kolei.)

Dobrze. Widzę, że nawiązujemy tutaj do pewnych „dobrych” tradycji liberum veto...

(Rozmowy na sali)

W tej sytuacji będziemy głosować kolejno nad wszystkimi poprawkami.

(Rozmowy na sali)

(Głos z sali: Nie, nie, głosować łącznie!)

Jeżeli jest sprzeciw, proszę państwa, to musimy honorować ten sprzeciw. Tak już jest.

(Rozmowy na sali)

(Senator Sławomir Izdebski: Wyrzucić z SLD.)

(Głos z sali: Przyjąć do Samoobrony.)

Państwo porozmawiacie z panem senatorem Rzemyskowskim poza salą.

(Głos z sali: Po głosowaniu.)

Proszę państwa, przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza ma charakter redakcyjny, ponieważ zgodnie z art. 8 ustawy organem właściwym w sprawach zezwoleń i zgłoszeń jest prezes Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

(marszałek L. Pastusiak)

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki pierwszej, proszę o podniesienie ręki i naciśnięcie odpowiedniego przycisku.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 80 obecnych senatorów 79 głosowało za przyjęciem poprawki, nikt nie wstrzymał się od głosu, nikt nie był przeciw, 1 senator nie głosował. **(Głosowanie nr 60)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka druga zmierza do tego, aby w rejestrze operatorów pocztowych widniał nie tylko numer z rejestru przedsiębiorców, ale także z innego właściwego rejestru lub z ewidencji działalności gospodarczej.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za, proszę o naciśnięcie przycisku „za”.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 80 obecnych senatorów 78 głosowało za przyjęciem poprawki, nikt nie był przeciw, nikt nie wstrzymał się od głosu, 2 senatorów nie głosowało. **(Głosowanie nr 61)**

Stwierdzam, że poprawka druga została przyjęta.

Poprawka trzecia koryguje błędne odesłanie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki trzeciej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 79 obecnych senatorów 79, czyli wszyscy, poparło poprawkę trzecią. **(Głosowanie nr 62)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka czwarta zastępuje pojęcie niezdefiniowane na gruncie ustawy terminami określonymi w jej przepisach. Poprawka dwudziesta pierwsza jest jej konsekwencją.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki czwartej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Prosimy o wyniki.

Na 80 obecnych senatorów 78 głosowało za przyjęciem poprawki, 1 wstrzymał się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 63)**

Stwierdzam, że poprawka czwarta została przyjęta.

(Głos z sali: I dwudziesta pierwsza.)

I dwudziesta pierwsza, tak, bo jest konsekwencją tamtej poprawki.

Poprawka piąta koryguje błędne odesłanie.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki piątej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 80 obecnych senatorów 80, czyli wszyscy, głosowało za przyjęciem poprawki piątej. **(Głosowanie nr 64)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka szósta ma charakter precyzujący.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem poprawki szóstej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 79 obecnych senatorów 78 głosowało za przyjęciem poprawki, 1 senator nie głosował.

(Głosowanie nr 65)

Stwierdzam, że poprawka szósta została przyjęta.

Poprawka siódma ma charakter uściślający.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem poprawki siódmej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 79 obecnych senatorów wszyscy senatorowie głosowali za przyjęciem tej poprawki. **(Głosowanie nr 66)**

Stwierdzam, że poprawka siódma została przyjęta.

Poprawka ósma dostosowuje regulacje ustawy do rozwiązań unijnych w zakresie świadczenia tak zwanej usługi hybrydowej, w której część informacji jest przekazywana na przykład na elektronicznym nośniku informacji, a część jako przesyłka z korespondencją. Poprawka wyłącza tę usługę z katalogu usług zastrzeżonych.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem poprawki ósmej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 80 obecnych senatorów 79 głosowało za przyjęciem poprawki, 1 senator nie głosował.

(Głosowanie nr 67)

Stwierdzam, że poprawka ósma została przyjęta.

Poprawka dziewiąta ma charakter redakcyjny.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 81 obecnych senatorów 81 głosowało za. **(Głosowanie nr 68)**

(marszałek L. Pastusiak)

Stwierdzam, że poprawka dziewiąta została przyjęta.

Poprawki dziesiąta i dwudziesta trzecia mają charakter redakcyjny.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem poprawek dziesiątej i dwudziestej trzeciej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 80 obecnych senatorów 79 głosowało za przyjęciem poprawek dziesiątej i dwudziestej trzeciej, 1 głosował przeciw. **(Głosowanie nr 69)**

Stwierdzam, że poprawki dziesiąta i dwudziesta trzecia zostały przyjęte.

Poprawka jedenasta ma na celu ujednolicenie terminologii ustawy.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 80 obecnych senatorów wszyscy głosowali za przyjęciem poprawki. **(Głosowanie nr 70)**

Stwierdzam, że poprawka jedenasta została przyjęta.

Poprawka dwunasta rozszerza zakres informacji zawartych w rocznym raporcie prezesa urzędu o dane dotyczące sposobu rozpatrywania reklamacji przez operatorów innych niż Poczta Polska.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki dwunastej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 81 obecnych senatorów 78 głosowało za przyjęciem poprawki, 1 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 71)**

Stwierdzam, że poprawka dwunasta została przyjęta.

Poprawka trzynasta zmierza do tego, aby nadawca albo adresat miał prawo wniesienia reklamacji w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania powszechnej usługi pocztowej w zakresie przesyłki rejestrowanej i przekazu pocztowego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem poprawki trzynastej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 80 obecnych senatorów 79 głosowało za przyjęciem poprawki, 1 – przeciw. **(Głosowanie nr 72)**

Stwierdzam, że poprawka trzynasta została przyjęta.

Poprawka czternasta ma charakter redakcyjny.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 77 obecnych senatorów 76 głosowało za przyjęciem poprawki, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 73)**

Stwierdzam, że poprawka czternasta została przyjęta.

Poprawka piętnasta usuwa odesłanie do nieistniejącej w przepisie jednostki redakcyjnej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 81 obecnych senatorów 80 głosowało za przyjęciem poprawki, 1 senator nie głosował. **(Głosowanie nr 74)**

Stwierdzam, że poprawka piętnasta została przyjęta.

Poprawka szesnasta zmierza do tego, aby operatorzy niestosujący znaków opłaty pocztowej lub oznaczeń podlegali karze pieniężnej.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 81 obecnych senatorów wszyscy głosowali za przyjęciem poprawki. **(Głosowanie nr 75)**

Stwierdzam, że poprawka szesnasta została przyjęta.

Poprawka siedemnasta ma charakter językowy.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 80 obecnych senatorów wszyscy poparli poprawkę siedemnastą. **(Głosowanie nr 76)**

Stwierdzam, że poprawka została przyjęta.

Poprawka osiemnasta w sposób prawidłowy odsyła do regulacji dotyczących kar za naruszenie przepisów ustawy.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

(marszałek L. Pastusiak)

Na 80 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 77)**

Stwierdzam, że poprawka osiemnasta została przyjęta.

Poprawka dziewiętnasta określa szacunkową podstawę kary pieniężnej nakładanej przez prezesa urzędu za naruszenie przepisów ustawy na przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną, prezesa zarządu spółki lub dyrektora przedsiębiorstwa.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 81 obecnych senatorów wszyscy byli za przyjęciem tej poprawki. **(Głosowanie nr 78)**

Stwierdzam, że poprawka dziewiętnasta została przyjęta.

Poprawka dwudziesta systematyzuje przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące sposobu postępowania z niedoręczonymi pismami sądowymi.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za, proszę o naciśnięcie odpowiedniego przycisku.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 81 obecnych senatorów 80 głosowało za przyjęciem poprawki, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 79)**

Stwierdzam, że poprawka dwudziesta została przyjęta.

Poprawka dwudziesta druga ma charakter precyzujący.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 81 obecnych senatorów wszyscy poparli poprawkę. **(Głosowanie nr 80)**

Stwierdzam, że poprawka dwudziesta druga została przyjęta jednogłośnie.

Proszę państwa, przystępujemy teraz do głosowania nad poprawką dwudziestą czwartą. Poprawka ta uściśla termin, w którym wygasa wierzytelności Skarbu Państwa wobec Poczty Polskiej oraz zostaną wykreślone zabezpieczające je hipoteki. Poprawka ta wskazuje ponadto, że podmiotem, wobec którego powstały zobowiązania Skarbu Państwa, nie jest Poczta Polska, lecz jej poprzednicy prawni.

Poprawka ta od poprawki dwudziestej piątej różni się prawidłowym wskazaniem terminu wygaśnięcia wierzytelności i hipotek.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki, proszę o podniesienie ręki i naciśnięcie odpowiedniego przycisku.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 81 obecnych senatorów 78 głosowało za przyjęciem poprawki, 3 wstrzymało się o głosu. **(Głosowanie nr 81)**

Stwierdzam, że poprawka dwudziesta czwarta została przyjęta.

W tej sytuacji przystępujemy do głosowania nad poprawką dwudziestą szóstą, która zmierza do tego, aby nie utrzymywać czasowo w mocy rozporządzenia regulującego te zagadnienia, które po wejściu w życie prawa pocztowego będą uregulowane w przepisach o randze ustawowej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 80 obecnych senatorów wszyscy głosowali za przyjęciem poprawki. **(Głosowanie nr 82)**

Stwierdzam, że poprawka dwudziesta szоста została przyjęta.

Poprawka dwudziesta siódma zmierza do tego, aby obowiązek prowadzenia przez operatora ksiąg rachunkowych w sposób umożliwiający odrębną kalkulację kosztów usług zastrzeżonych i niezastrzeżonych wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 79 obecnych senatorów wszyscy głosowali za przyjęciem poprawki. **(Głosowanie nr 83)**

Stwierdzam, że poprawka dwudziesta siódma została przyjęta.

Wysoka Izbo, przystępujemy zatem do głosowania nad przyjęciem uchwały w sprawie ustawy – Prawo pocztowe w całości, ze zmianami wynikającymi z przyjętych już poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem uchwały, proszę o naciśnięcie odpowiedniego przycisku.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Proszę o wyniki głosowania.

(marszałek L. Pastusiak)

Na 80 obecnych senatorów 80 głosowało za podjęciem uchwały. (**Głosowanie nr 84**)

Stwierdzam, że Senat jednogłośnie podjął uchwałę w sprawie ustawy – Prawo pocztowe.

Powracamy do rozpatrzenia punktu dwunastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

Deбата nad tą ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania w sprawie tej ustawy.

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej oraz Komisja Skarbu Państwa i Infrastruktury przedstawiły jednobrzmiące projekty uchwał, w których wnoszą o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Projekt uchwały za chwilę poddam pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o naciśnięcie odpowiedniego przycisku.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 77 obecnych senatorów 74 głosowało za przyjęciem uchwały, nikt nie głosował przeciw, 3 senatorów wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 85**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.

Powracamy do rozpatrzenia punktu trzynastego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Komisje ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja nad tą ustawą została zamknięta i obecnie, zgodnie z regulaminem naszej Izby, mogą zabierać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, pana senatora Zbigniewa Gołąbka,

o zabranie głosu i przedstawienie uzgodnionych na posiedzeniu komisji wniosków.

Senator Zbigniew Gołąbek:

Panie Marszałku! Wysoki Senacie!

Mam zaszczyt przedstawić sprawozdanie Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.

Komisje po posiedzeniu w dniu 29 maja, po rozpatrzeniu wniosków zgłoszonych w dniu 28 maja w czasie dyskusji nad ustawą o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw, przedstawiają Wysokiemu Senatowi następujące stanowisko. W imieniu połączonych komisji wnoszę o przyjęcie poprawek: trzeciej, siódmej, dziewiętej, dziesiątej, jedenastej, dwunastej, trzynastej, czternastej, piętnastej, szesnastej, siedemnastej, osiemnastej, dziewiętnastej, dwudziestej i dwudziestej trzeciej.

Przypomnę, że poprawki te są przedstawione w druku nr 399Z. Dziękuję, Panie Marszałku.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Ja tylko przypomnę, że wnioski w trakcie dyskusji zgłosili panowie senatorowie Zbigniew Gołąbek, Wiesław Pietrzak, Zbyszko Piwoński i Mieczysław Janowski.

Chciałbym zapytać senatorów wnioskodawców, czy mają nieprzepartą chęć zabrania głosu. Nie. Dziękuję bardzo.

Przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw. W tej sprawie w toku debaty komisje oraz senatorowie wnioskodawcy przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy. Za chwilę przeprowadzimy kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Nad poprawkami pierwszą, czwartą i dwudziestą pierwszą należy głosować łącznie. Przyjęcie tych poprawek wyklucza głosowanie nad poprawkami drugą, piątą i dwudziestą drugą.

Poprawki pierwsza, czwarta i dwudziesta pierwsza zmierzają do rezygnacji z zasady, iż nadzór nad działalnością straży gminnych w zakresie fachowym sprawuje komendant główny Policji poprzez właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawek pierwszej, czwartej i dwudziestej pierwszej, proszę o podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

(marszałek L. Pastusiak)

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 77 obecnych senatorów 14 głosowało za przyjęciem poprawek, 60 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 86)**

Stwierdzam, że poprawki pierwsza, czwarta i dwudziesta pierwsza nie zostały przyjęte przez Wysoką Izbę.

Jak już informowałem Wysoką Izbę, nad poprawkami drugą, piątą i dwudziestą drugą należy głosować łącznie.

Przystępujemy do głosowania nad tymi trzema poprawkami. Poprawki druga, piąta i dwudziesta druga zmierzają do ustanowienia zasady, iż nadzór nad działalnością straży gminnych sprawuje wójt, burmistrz lub prezydent miasta we współpracy w zakresie fachowym z właściwym terytorialnie komendantem wojewódzkim Policji, oraz do zobowiązania ministra właściwego do spraw wewnętrznych, by określił w drodze rozporządzenia zakres i sposób tej współpracy.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tych trzech poprawek?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o podanie wyników na tablicy.

Na 77 obecnych senatorów 19 głosowało za przyjęciem poprawek, 56 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 87)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba odrzuciła poprawki drugą, piątą i dwudziestą drugą.

Poprawka trzecia ma charakter doprecyzowujący.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 77 obecnych senatorów wszyscy głosowali za przyjęciem poprawki. **(Głosowanie nr 88)**

Stwierdzam, że poprawka trzecia została przyjęta.

Poprawka czwarta została już przegłosowana łącznie z poprawką pierwszą i dwudziestą pierwszą.

Poprawka piąta została przegłosowana razem z poprawką drugą i dwudziestą drugą.

Przystępujemy zatem do głosowania nad poprawką szóstą. Przyjęcie poprawki szóstej wykluczy głosowanie nad poprawką siódmą. A poprawka szósta zmierza do ustanowienia zasady, iż komendanci straży gminnych w terminie do dnia 15 lutego każdego roku składają właściwym terytorialnie komendantom wojewódzkim Policji informacje o danych zawartych w ewidencji eta-

tów, wyposażenia w środki przymusu bezpośredniego oraz wyników działania straży.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki szóstej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników na tablicy.

Na 70 obecnych senatorów 15 głosowało za, 57 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 89)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba odrzuciła poprawkę szóstą.

Wobec odrzucenia poprawki szóstej przystępujemy do głosowania nad poprawką siódmą. Poprawka siódma zmierza do doprecyzowania, iż komendanci straży gminnych składają informacje o danych zawartych w ewidencji etatów, wyposażenia w środki przymusu bezpośredniego oraz wyników działania straży za pośrednictwem właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki siódmej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 76 obecnych senatorów 73 głosowało za, nikt nie był przeciw, 2 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 90)**

Stwierdzam, że poprawka siódma została przyjęta.

Przystępujemy do głosowania nad poprawką ósmą. Przyjęcie poprawki ósmej wykluczy głosowanie nad poprawką dziewiątą. Poprawka ósma zmierza do wyłączenia tak zwanych danych osobowych wrażliwych z zakresu danych osobowych, które mogą być przetwarzane przez straże gminne.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie odpowiedniego przycisku.

Kto jest za przyjęciem poprawki ósmej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o podanie wyników na tablicy.

Na 76 obecnych senatorów 17 głosowało za, 57 – przeciw, 2 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 91)**

Stwierdzam, że poprawka ósma nie została przyjęta.

W tej sytuacji, w związku z odrzuceniem poprawki ósmej, przystępujemy do głosowania nad poprawką dziewiątą. Poprawka dziewiąta zmierza do wyłączenia większości tak zwanych danych osobowych wrażliwych z zakresu danych

(marszałek L. Pastusiak)

osobowych, które mogą być przetwarzane przez straże gminne.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki dziewiątej?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyniki na tablicy.

Na 76 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 92)**

Stwierdzam, że poprawka dziewiąta została przyjęta.

Poprawka dziesiąta ma charakter doprecyzowujący.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Prosimy o wyniki.

Na 76 obecnych senatorów wszyscy głosowali za **(Głosowanie nr 93)**

Stwierdzam, że poprawka dziesiąta została przyjęta.

Również poprawka jedenasta ma charakter redakcyjny.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyniki.

Na 74 obecnych senatorów 73 głosowało za*, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 94)**

Stwierdzam, że poprawka jedenasta została przyjęta.

Poprawka dwunasta zmierza do poszerzenia katalogu uprawnień strażnika gminnego o czynności z zakresu przeszukania i kontroli osobistej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 75 obecnych senatorów 52 głosowało za, 14 – przeciw, 9 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 95)**

Stwierdzam, że poprawka dwunasta została przyjęta przez Wysoką Izbę.

Poprawka trzynasta zmierza do prawidłowego sformułowania upoważnienia do wydania rozporządzenia.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 75 obecnych senatorów 74 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 96)**

Stwierdzam, że poprawka trzynasta została przyjęta.

Poprawka czternasta zmierza do doprecyzowania, iż w zakresie zasad dopuszczenia strażnika gminnego do posiadania broni palnej bojowej i paralizatora elektrycznego określone przepisy ustawy o broni i amunicji stosuje się odpowiednio.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 72 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 97)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba przyjęła poprawkę czternastą.

Poprawka piętnasta zmierza do zastąpienia niewłaściwie użytej alternatywy rozłącznej „albo” alternatywą nierozłączną „lub”.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyniki.

Na 74 obecnych senatorów 73 głosowało za, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 98)**

Stwierdzam, że poprawka piętnasta została przyjęta.

Poprawka szesnasta zmierza do prawidłowego sformułowania upoważnienia do wydania rozporządzenia.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Prosimy o wyniki na tablicy.

Na 75 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 99)**

Stwierdzam, że poprawka szesnasta została przyjęta.

Poprawka siedemnasta ma charakter redakcyjny.

Przystępujemy do głosowania.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za?

Kto przeciw?

Kto wstrzymał się od głosowania?

Prosimy o wyniki.

* Marszałek przeczytał omyłkowo: 76 głosowało za.

(marszałek L. Pastusiak)

Na 72 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 100)**

Stwierdzam, że poprawka siedemnasta została przyjęta.

Poprawka osiemnasta również ma charakter redakcyjny.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 74 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 101)**

Stwierdzam, że również ta poprawka została przyjęta jednogłośnie.

Poprawka dziewiętnasta zmierza do likwidacji błędu dotyczącego zatrudniania strażników gminnych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 75 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 102)**

Stwierdzam, że poprawka dziewiętnasta została przyjęta.

Poprawka dwudziesta ma charakter redakcyjny.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

(Głosy z sali: Aparatura!)

Prosimy o włączenie aparatury. Tak, jest już włączona.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 75 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 103)**

Stwierdzam, że poprawka dwudziesta została przyjęta jednogłośnie przez Wysoką Izbę.

Poprawka dwudziesta pierwsza została już przegłosowana łącznie z poprawką pierwszą i czwartą.

Poprawka dwudziesta druga też została przegłosowana – łącznie z poprawką drugą i piątą.

Przystępujemy zatem do głosowania nad poprawką dwudziestą trzecią. Poprawka ta zmierza do skreślenia przepisu, który nie dotyczy materii objętej ustawą.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 75 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 104)**

Stwierdzam, że poprawka dwudziesta trzecia została jednogłośnie przyjęta przez Wysoką Izbę.

Poprawka dwudziesta czwarta zmierza do stworzenia prawnej możliwości używania w ruchu drogowym pojazdów straży gminnych jako pojazdów uprzywilejowanych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o wyniki.

Na 74 obecnych senatorów 13 głosowało za, 53 – przeciw, 7 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 105)**

Stwierdzam, że poprawka dwudziesta czwarta nie została przyjęta przez Senat.

Proszę państwa, po przeprowadzeniu głosowań nad wszystkimi poprawkami przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw w całości, wraz ze zmianami wynikającymi z przyjętych przed chwilą poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku „za”.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników głosowania na tablicy.

Na 75 obecnych senatorów 68 głosowało za, 4 – przeciw, 3 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 106)**

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw.

Wysoki Senacie, **powracamy teraz do rozpatrzenia punktu czternastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej. Komisja ustosunkowała się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowała sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja nad ustawą została zamknięta i obecnie mogą zabrać głos jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę sprawozdawcę Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, panią senator Aleksandrę Koszadę, o zabranie głosu i przedstawienie sprawozdania komisji.

Senator Aleksandra Koszada:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej na posiedzeniu w dniu

(senator A. Koszada)

28 maja 2003 r. rozpatrzyła wnioski zgłoszone w trakcie debaty w dniu 28 maja nad ustawą o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego.

Z upoważnienia komisji rekomenduję Wysokiej Izbie przyjęcie poprawek: drugiej, trzeciej, czwartej, piątej i szóstej, z druku nr 400Z. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Senator.

Chciałbym zapytać pana senatora Mieczysława Janowskiego, który zgłosił wnioski w trakcie dyskusji, czy chciałby zabrać głos w tej sprawie. Nie, dziękuję.

Przystępujemy zatem do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty komisja oraz senator wnioskodawca przedstawili wnioski o wprowadzenie poprawek do ustawy. Zgodnie z regulaminem naszej Izby za chwilę przeprowadzone zostaną kolejne głosowania nad przedstawionymi poprawkami, według kolejności przepisów ustawy.

Przystępujemy zatem do głosowania nad przedstawionymi poprawkami.

Poprawka pierwsza ma na celu doprecyzowanie, iż zaświadczenie stwierdzające brak okoliczności wyłączających zawarcie małżeństwa oraz wnioski o wydanie tego zaświadczenia wolne są od opłaty skarbowej.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 75 obecnych senatorów 12 głosowało za, 57 – przeciw, 6 wstrzymało się od głosu. **(Głosowanie nr 107)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba odrzuciła poprawkę pierwszą.

Poprawka druga ma na celu doprecyzowanie kręgu podmiotów zobowiązanych do dokonywania pisemnych zgłoszeń urodzeń i zgonów.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 74 obecnych senatorów 73 głosowało za, 1 nie głosował. **(Głosowanie nr 108)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba przyjęła poprawkę drugą.

Poprawka trzecia wypełnia lukę prawną, powstałą na skutek przyjęcia zasady, iż akt urodze-

nia sporządza się wyłącznie na podstawie pisemnego zgłoszenia urodzenia dziecka, poprzez wprowadzenie reguły, iż ustne zgłoszenie urodzenia dziecka przez ojca, matkę albo inną osobę obecną przy porodzie nie zwalnia lekarza albo położnej z obowiązku dokonania pisemnego zgłoszenia urodzenia tego dziecka.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 74 obecnych senatorów 73 głosowało za*, 1 wstrzymał się od głosu. **(Głosowanie nr 109)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba przyjęła poprawkę trzecią.

Poprawka czwarta uzupełnia dane, które muszą być zawarte w pisemnym zgłoszeniu urodzenia dziecka, o nazwisko rodowe matki dziecka.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 73 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 110)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba przyjęła poprawkę czwartą.

Poprawka piąta zmierza do uwzględnienia reguły gramatycznej, zgodnie z którą nazwy pospolite piszemy małą literą.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 71 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 111)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba przyjęła jednogłośnie poprawkę piątą, uznając kardynalną zasadę gramatyki polskiej.

Poprawka szósta ujednoliciła terminologię.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki na tablicy.

Na 73 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. **(Głosowanie nr 112)**

Stwierdzam, że Wysoka Izba przyjęła poprawkę szóstą.

Poprawka siódma zwalnia osobę zamierającą zawrzeć związek małżeński z obowiązku składania odpisu skróconego aktu stanu cywil-

* Marszłek przeczytał omyłkowo: 76 głosowało za.

(marszałek L. Pastusiak)

nego, jeżeli odpis ten miałby być sporządzony w urzędzie stanu cywilnego, który jest właściwy do wydania zaświadczenia stwierdzającego brak okoliczności wyłączających zawarcie małżeństwa.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tej poprawki?

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników na tablicy.

Na 75 obecnych senatorów 15 głosowało za, 55 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 113**)

Stwierdzam, że poprawka siódma nie została przyjęta.

W ten sposób, Wysoka Izbo, przeprowadziliśmy już głosowania nad wszystkimi poprawkami.

Przystępujemy do głosowania nad podjęciem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego w całości, ze zmianami wynikającymi oczywiście z przyjętych przed chwilą poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za podjęciem uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o podanie wyników na tablicy.

Na 75 obecnych senatorów wszyscy głosowali za. (**Głosowanie nr 114**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego.

W tej sytuacji **powracamy do rozpatrzenia punktu piętnastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W przerwie w obradach odbyło się posiedzenie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej, które ustosunkowały się do przedstawionych w toku debaty wniosków i przygotowały wspólne sprawozdanie w tej sprawie.

Dyskusja nad rozpatrywaną ustawą została już zamknięta i obecnie głos mogą zabrać jedynie sprawozdawcy i wnioskodawcy.

Proszę o zabranie głosu sprawozdawcę Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Samorządu i Administracji Państwowej, panią senator Genowefę Ferenc, i przedstawienie uzgodnionego w czasie wspólnych obrad komisji wniosku.

Senator Genowefa Ferenc:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej po rozpatrzeniu na wspólnym posiedzeniu wniosków zgłoszonych podczas debaty oraz po przeprowadzeniu krótkiej dyskusji rekomenduje Wysokiej Izbie wniosek o przyjęcie ustawy bez poprawek. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję pani senator.

Przypominam tylko, że pan senator Andrzej Spychalski był sprawozdawcą Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej.

Czy pan senator chciałby ewentualnie zabrać głos?

(Senator Andrzej Spychalski: Nie, dziękuję, Panie Marszałku.)

Dziękuję bardzo.

W tej sytuacji, Wysoka Izbo, przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Pan senator Janowski? W jakim trybie?

(Senator Mieczysław Janowski: W trybie art. 53 ust. 1 Regulaminu Senatu.)

Przepraszam, ale... Panie Senatorze, czy może pan sprecyzować, o co chodzi?

Senator Mieczysław Janowski:

Tak, Panie Marszałku. Chcę zadać przed głosowaniem pytanie pani senator sprawozdawcy, w związku z przepisem tegoż artykułu. Mianowicie: czy pani senator sprawozdawca jest przekonana, że przyjęcie ustawy bez poprawek nie narusza konstytucji? Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję bardzo.

Czy pani senator sprawozdawca chciałaby odpowiedzieć na to pytanie?

Senator Genowefa Ferenc:

Stanowisko komisji było takie, jak przedstawiłam. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

To zadowala pana senatora Janowskiego? Nie ma pan wyboru, jak widzę, tak?

(marszałek L. Pastusiak)

W tej sytuacji, Wysoka Izbo, przystępujemy do głosowania w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Przypominam, że w tej sprawie w toku debaty zostały przedstawione następujące wnioski: Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych wniosła o przyjęcie ustawy bez poprawek, a Komisja Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej przedstawiła wniosek o wprowadzenie poprawek do ustawy.

Informuję, że zgodnie z regulaminem naszej Izby w pierwszej kolejności zostanie przeprowadzone głosowanie nad wnioskiem o przyjęcie ustawy bez poprawek, a następnie, w wypadku odrzucenia tego wniosku, nad przedstawioną poprawką.

Przystępujemy zatem do głosowania nad wnioskiem Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych, popartym przez połączone komisje, o przyjęcie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych bez poprawek.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem tego wniosku, proszę o podniesie ręki i naciśnięcie odpowiedniego przycisku.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników.

Na 75 obecnych senatorów 35 głosowało za, 21 – przeciw, 19 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 115**)

Stwierdzam, że Wysoka Izba przyjęła wniosek o głosowanie nad ustawą bez poprawek...

(*Poruszenie na sali*)

Wysoka Izbo, wobec tego wyniku głosowania, który przed chwilą widzieliśmy, stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Zatem, Wysoka Izbo, **powracamy do rozpatrzenia punktu szesnastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych.

Przypominam, że debata nad tą ustawą została zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania.

Komisja Gospodarki i Finansów Publicznych przedstawiła projekt uchwały, w którym wniosła o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Państwo macie sprawozdanie komisji w druku senackim nr 414A. Projekt ten za chwilę zostanie poddany pod głosowanie.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionego projektu uchwały, proszę o naciśnięcie odpowiedniego przycisku.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał?

Dziękuję. Proszę o wyniki głosowania.

Na 73 obecnych senatorów 69 głosowało za, nikt przeciw, 3 wstrzymało się od głosu, 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 116**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych.

A tym samym, Wysoka Izbo, **powracamy do rozpatrzenia punktu siedemnastego** porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju.

Debata nad tą ustawą została już zakończona i obecnie możemy przystąpić do głosowania.

Senacka Komisja Ochrony Środowiska przedstawiła projekt uchwały, w którym wniosła o przyjęcie tej ustawy bez poprawek. Państwo macie sprawozdanie komisji w druku senackim nr 398A. Projekt ten poddany zostanie pod głosowanie.

Przystępujemy zatem do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem uchwały, proszę o naciśnięcie przycisku.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Proszę o wyniki.

Na 72 obecnych senatorów 71 głosowało za, 1 nie głosował. (**Głosowanie nr 117**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju.

Powracamy do rozpatrzenia punktu osiemnastego porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 represjonowanych przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich i III Rzeszę.

Ponieważ w trakcie dyskusji nikt nie złożył wniosku przeciwnego do wniosku przedstawionego przez komisję w sprawozdaniu, zgodnie z art. 81 ust. 5 regulaminu naszej Izby, przystępujemy do trzeciego czytania projektu ustawy

(marszałek L. Pastusiak)

o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945 represjonowanych przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich i III Rzeszę.

Informuję, że zgodnie z art. 82 ust. 1 regulaminu naszej Izby, w tej sytuacji trzecie czytanie projektu ustawy obejmuje jedynie głosowanie.

Przypominam również, że komisje, po rozpatrzeniu przedstawionego przez wnioskodawcę projektu ustawy, wprowadziły do niego poprawki i wnoszą o przyjęcie przez Senat jednolitego projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945 wraz z projektem uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy. Państwo senatorowie macie to w druku nr 236S.

Przypominam ponadto, że komisje proponują, aby Senat upoważnił senatora Andrzeja Jaeschkego do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

Przystępujemy do głosowania nad przedstawionym przez komisję projektem ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945 oraz nad projektem uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu tego projektu ustawy.

Proszę o naciśnięcie przycisku obecności.

Kto z państwa senatorów jest za przyjęciem przedstawionych projektów, proszę o naciśnięcie przycisku „za” i podniesienie ręki.

Kto jest przeciw?

Kto się wstrzymał od głosu?

Dziękuję. Proszę o podanie wyników głosowania na tablicy.

Na 76 obecnych senatorów 69 głosowało za, 2 – przeciw, 5 wstrzymało się od głosu. (**Głosowanie nr 118**)

Stwierdzam, że Senat podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945 wraz z projektem tej ustawy.

Jednocześnie informuję, że Senat upoważnił pana senatora Andrzeja Jaeschkego do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad tym projektem.

(Rozmowy na sali)

Proszę państwa senatorów, jeszcze nie zakończyłem posiedzenia, bardzo proszę o zachowanie godności tej Izby i zajęcie miejsc. To nie jest tramwaj, który zbliża się do przystanku. Naprawdę, szanujmy się wzajemnie. Dopóki jestem marszałkiem Senatu, marszałkiem tej Izby, będę zawsze stał na straży godności tej Izby.

Informuję, że porządek obrad czterdziestego pierwszego posiedzenia Senatu został wyczerpany.

Przystępujemy do oświadczeń senatorów poza porządkiem obrad.

Przypominam, że zgodnie z art. 49 ust. 2 Regulaminu Senatu oświadczenie nie może trwać dłużej niż pięć minut. Przedmiotem oświadczenia mogą być sprawy związane z wykonywaniem mandatu, przy czym nie może ono dotyczyć spraw będących przedmiotem porządku obrad bieżącego posiedzenia Senatu.

Nad oświadczeniami senatorskimi nie prowadzi się dyskusji.

Czy ktoś z państwa senatorów pragnie zabrać głos?

Pan senator Janowski.

(Rozmowy na sali)

Teraz kto zechce, że tak powiem, opuścić salę, proszę bardzo.

(Głosy z sali: Jest lista, jest lista, komunikaty).

Aha, słucham?

(Senator Grażyna Staniszevska: Panie Marszałku, ja się wczoraj zgłaszałam do oświadczenia, mam niedługo samolot...)

Jest pani senator na czwartym miejscu, wysoko.

(Rozmowy na sali)

(Głos z sali: To poprosimy panią jako pierwszą.)

No, jeżeli będą jakieś uzgodnienia... Ja nie wiem, ja mam tutaj listę, na której senatorowie są zapisani według kolejności, ale jeżeli...

(Senator Grażyna Staniszevska: Ja mam samolot.)

...pan senator Kulak, pan senator Sztorc i pan senator Suchański się zgodzą, to udzielimy głosu pani senator Staniszevskiej.

Bardzo proszę, Pani Senator.

Słucham?

(Senator Zbigniew Kulak: Ja chcę być pierwszy, byłem zapisany jako pierwszy.)

(Głos z sali: Pan senator też ma samolot...)

Dobrze, to pani senator... Pozostałe osoby, jak rozumiem, wyrażają zgodę.

Proszę pana senatora Kulaka o zabranie głosu.

Senator Zbigniew Kulak:

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Swoje oświadczenie kieruję do ministra rolnictwa i rozwoju wsi. Dotyczy ono rozporządzenia, które wydał pan minister, z dnia 14 lutego 2003 r., obowiązującego od 20 lutego.

Wyborcy sygnalizują mi irracjonalność stawek, które w tym rozporządzeniu zostały proponowane, za badania weterynaryjne nutrii. Jak wyliczono, są one wyższe od poprzednich stawek o 469%. Powoduje to całkowity brak opłacalności hodowli i uboju tych zwierząt, bo proponowana w tym rozporządzeniu cena 3 zł 75 gr za badanie jednego zwierzęcia jest wyższa niż wartość mięsa uzyskiwanego z tego zwierzęcia. Proszę pana ministra o skorygowanie tego, chyba ewi-

dentnie błędnego, zapisu w rozporządzeniu dotyczącym mięsa nutrii. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję bardzo, Panie Senatorze.
Bardzo proszę panią senator Staniszewską.

Senator Grażyna Staniszevska:

Bardzo dziękuję państwu, którzy mnie przepuścili.

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Od poniedziałku, od 26 maja, strajkuje kopalnia „Silesia” w Czechowicach-Dziedzicach w powiecie bielskim. Pod ziemią jest cały czas kilkaset ludzi. Strajkują w obronie miejsc pracy i przeciwko lekceważeniu ludzi i arogancji rządzących.

Rząd rok temu ogłosił, że połowa polskich kopalń nadaje się do zamknięcia. Po protestach wycofał się z tego, oświadczając, że zamkniętych będzie tylko osiem, dziesięć kopalń. Za jakiś czas miała być gotowa ich lista. Czas mijał, listy jednak nie było. Za to rząd ogłosił, że za miesiąc będą podane kryteria, których niespełnienie będzie decydowało o likwidacji. Minał ten miesiąc, a kryteriów nie ma do dziś. Za to zmienione ostatnio kierownictwo Kompanii Węglowej otrzymało, jak wieść niesie, ciche polecenie przygotowania wykazu kopalń do zamknięcia natychmiast po referendum. Do 8 czerwca lista ma być tajna.

Panie Marszałku! Kto tak długo jest w stanie wytrzymać napięcie i brak pewności co do swojego losu, przy braku jakichkolwiek perspektyw? Tym bardziej, że „Silesia” nie czekała z założonymi rękami przez ostatnich parę lat. Kiedy zaczęto mówić, że polskie kopalnie są nierentowne, „Silesia” nie oburzała się, jak większość, nie protestowała. Zrobiono generalny przegląd sytuacji, rachunek kosztów i zabrano się do roboty. Było przecież oczywiste, że ci, którzy wyeliminują zbędne koszty i osiągną zysk, utrzymają firmę i miejsca pracy. W wyniku własnych działań restrukturyzacyjnych „Silesia” obniżyła zatrudnienie do 1/3 – kiedyś zatrudniała ponad trzy tysiące osób, teraz pracuje w niej zaledwie tysiąc trzysta osób. Kopalnia uzyskała najwyższe w Polsce wydobyte przypadające na pracownika, znalazła kontrahenta gotowego ją wykupić, ale Kompania Węglowa powiedziała: nie, z góry odmówiła jakichkolwiek rozmów i zażądała zmniejszenia wydobycia.

Panie i Panowie Senatorowie! Tak nie można postępować. Nie można tak lekceważyć ludzi i ich potrzeby bezpieczeństwa. Najtrudniejsze decyzje można podjąć, ale w porozumieniu, w negocjacjach. Jeżeli jest kontrahent, to trzeba rzetelnie rozpatrzyć jego ofertę.

Oświadczenie to adresuję do premiera i ministra gospodarki. Stanowczo domagam się podjęcia rzeczowej rozmowy z kierownictwem i załogą kopalni „Silesia”. Jeszcze teraz, przed referendum, zanim strajk rozleje się na całe górnictwo i na cały kraj. Dziękuję.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Pani Senator.

Nie widzę na sali pana senatora Suchańskiego, który... A jest pan senator.

Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Potem, jako ostatni, głos zabierze pan senator Litwiniec.

Senator Jerzy Suchański:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo! Oświadczenie to wygłaszam również w imieniu pani senator Alicji Stradomskiej, a skierowane jest ono do pana Czesława Śleziaka – ministra środowiska. Dotyczy przedłużającej się kompleksowej likwidacji wyrobiska górniczego po byłej Kopalni Siarki „Piaseczno”.

Mieszkańcy gminy Łoniów w województwie świętokrzyskim wyrażają głęboki niepokój spowodowany opóźniającą się likwidacją wyrobiska, skutkującą nieodwracalnym skażeniem ekologicznym.

W latach 1958–1992 w Tarnobrzesckim Zagłębiu Siarkowym w kopalniach „Piaseczno” i „Machów” prowadzona była metodą odkrywkową eksploatacja złóż siarki. W 1971 r. Kopalnia Siarki „Piaseczno” zakończyła wydobywanie rudy siarki z powodu wyczerpania złoża, zaś Kopalnia Siarki „Machów” zaprzestała eksploatacji złoża z przyczyn ekonomicznych w 1992 r.

Prowadzona działalność górnicza i produkcyjna doprowadziła do znacznej degradacji terenu i zanieczyszczenia jego pierwotnego stanu. Nastąpiła likwidacja gleb i roślinności, a w konsekwencji poważna deformacja terenu.

Sposób przeprowadzenia likwidacji uwzględniać musiał uniknięcie klęski ekologicznej związanej między innymi z przedostaniem się do wyrobiska, a następnie do atmosfery siarkowodoru z wód złożowych itp. Należy szczególnie podkreślić, iż w sąsiedztwie prowadzonych prac funkcjonują obiekty chronione, pozostawione wcześniej w filarach ochronnych, na przykład rzeka Wisła, droga krajowa dwupasmowa, osiedla ludzkie.

Opracowany program likwidacji wyrobisk górniczych jest przykładem bezprecedensowego w historii górnictwa odkrywkowego w Polsce i na świecie sposobu likwidacji zagrożeń powstałych w wyniku antropogenicznych przekształceń środowiska naturalnego.

(senator J. Suchański)

Likwidacja Kopalni Siarki „Machów” realizowana od 1994 r., w oparciu o projekt techniczny likwidacji wyrobiska górniczego kopalni „Machów”, finansowana jest głównie z budżetu państwa.

Zasadniczy problem stanowi wyrobisko górnicze w Piasecznie. Leży ono w zasięgu oddziaływania rozległego leja depresyjnego wytworzonego wskutek wieloletniej pracy systemu odwodnienia Kopalni Siarki „Machów”.

Po przeanalizowaniu warunków geologicznych i hydrogeologicznych okazało się, że przeprowadzenie likwidacji wyrobiska kopalni „Machów” i pozostawienie wyrobiska kopalni „Piaseczno” w dotychczasowym stanie grozi poważnymi konsekwencjami i zagraża środowisku naturalnemu. Potwierdził to rozstrzygnięty w 1996 r. ogłoszony przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu konkurs na temat skojarzonej likwidacji wyrobisk kopalni „Machów” i „Piaseczno”. Harmonogram prac zakładał likwidację obu wyrobisk w czasowym oraz technologicznym skojarzeniu oraz utworzenie w ich miejscu zbiorników wodnych, które wraz z terenami przyległymi byłyby docelowo zagospodarowane w celach rekreacyjnych. Zakończenie podstawowych prac likwidacyjnych planowane było na 2000 r. Na lata 2001–2003 pozostawiono prace związane z zagospodarowaniem zbiorników wodnych, monitoring środowiska i likwidację pozostałych jeszcze obiektów obu kopalń.

Tymczasem likwidacja wyrobiska kopalni „Piaseczno” praktycznie nie została rozpoczęta. Na skutek braku odpowiednich decyzji i środków na likwidację wyrobiska kopalni „Piaseczno” program skojarzonej likwidacji uległ dezaktualizacji nie tylko w odniesieniu do sposobu likwidacji wyrobiska, ale również w odniesieniu do wymogów skojarzenia prac z postępującą likwidacją Kopalni Siarki „Machów”.

Sytuacja jest bardzo niepokojąca. Niedobór środków finansowych na skojarzoną – niestety, tylko w założeniach – likwidację wyrobisk kopalni „Machów” i „Piaseczno” nie uzasadnia całkowitego wstrzymania prac związanych z likwidacją wyrobiska w Piasecznie, gdyż wyrobiska te, jak wcześniej uzasadniałem, powinny być likwidowane równocześnie. Dalsze utrzymywanie obecnego stanu prowadzi do systematycznego wydłużenia okresu likwidacji wymienionych kopalń siarki i ponoszenia ogromnych nakładów na utrzymanie bardzo kosztownego systemu odwadniania i oczyszczania zasiarczonych wód w Kopalni Siarki „Machów” aż do czasu ostatecznego zakończenia likwidacji obydwóch wyrobisk górniczych.

Biorąc pod uwagę omówione fakty, zwracamy się do pana ministra, w imieniu wszystkich osób zaniepokojonych obecną sytuacją, o pomoc w uzyskaniu niezbędnych środków finansowych

na zapewnienie prac likwidacyjnych w byłej Kopalni Siarki „Piaseczno” i uznanie tych prac za odrębne od prac dotyczących Machowa.

Jesteśmy głęboko przekonani, że pan minister, jako osoba, której dobro środowiska naturalnego leży szczególnie na sercu, sprawi, że przedstawiony, jakże palący, problem zostanie w końcu rozwiązany.

Z poważaniem, senator Alicja Stradowska i senator Jerzy Suchański.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Bardzo proszę pana senatora Litwińca o ogłoszenie oświadczenia.

Senator Bogusław Litwiniec:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Swoje oświadczenie kieruję do pana Leszka Balcerowicza, przewodniczącego Rady Polityki Pieniężnej.

W trybie oświadczenia senatorskiego odzywam się tak.

Panie Profesorze, oświadczenie to kieruję do pana stymulowany głównie przez grono moich młodszych wyborców z Dolnego Śląska, już rozpatrujących możliwości urządzenia sobie przyszłości, dalszego życia. Są to na ogół absolwenci wyższych uczelni, którzy założyli rodziny, a teraz chcieliby zaciągnąć kredyty na wykupienie mieszkania i jego wyposażenie. W szczególności jestem atakowany tym pytaniem jako animator kilkudziesięcioosobowej grupy wykształconej młodzieży, którą przygotowuję, wraz z moimi partnerami, profesorami wyższych uczelni, do pracy w instytucjach Unii Europejskiej.

Mimo że posiadam wyższe wykształcenie, jestem fizykiem teoretykiem, mam pięcioletnie doświadczenie w wykładaniu sześciu dyscyplin wyższej matematyki, a także zaplecze intelektualistów racjonalistów, obeznanych w kalkulacjach logiki formalnej, matematyki i ekonomii, nie jestem w stanie dopatrzeć się oświeconej racjonalności i moralności w tym, że istnieją nieproporcjonalnie do inflacji wysokie stopy kredytowe, te, które odstraszały od zaciągania kredytów młodzież polską, zwłaszcza na prowincji.

Zwracam się z tym oświadczeniem nie w imieniu szczególnie zubożałej części społeczeństwa, ale tej warstwy młodzieży, która w normalnych warunkach nie traciłaby odwagi przed zaciągnięciem wieloletniej pożyczki.

Rozziew między stopą inflacji a poziomem stóp kredytowych stosowanych przez banki jest trudny do pojęcia dla mojej głowy, jako tako trzeźwej, i mojej moralności, bo pamiętam, że nawet Adam Smith poprzedzał swoje wypowiedzi ekonomiczne refleksjami etycznymi. Rozumiał, że kreowanie przyszłości należy do naturalnej aktywności człowieka.

(senator B. Litwiniec)

Uprzejmie proszę o wyjaśnienie mi tego ewenementu, który zapewne dla Rady Polityki Pieniężnej jest czytelny. Ale czy jest on uzasadniony w kategoriach aksjologicznych, które godzą wszystkie racje stanowiące o jakości życia?

Na koniec uprzejmie proszę o zwrócenie uwagi na to, że oświadczeniem swym nie chcę wikłać siebie i rady w spory polityczne. Pragnę także nadmienić, że wyrosłem ze środowiska, które kochało Studencki Teatr Satyryków za pana Ionesco i jego demaskowanie absurdów. Dziękuję uprzejmie.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Bardzo proszę pana senatora Janowskiego o złożenie oświadczenia.

Senator Mieczysław Janowski:

Dziękuję bardzo, Panie Marszałku.

Moje oświadczenie pragnę skierować do pana Leszka Millera, prezesa Rady Ministrów.

Szanowny Panie Premierze!

W ostatnim okresie wielu mieszkańców Podkarpacia zwraca się do mnie, jako jednego z senatorów reprezentujących to województwo, z pytaniem, dlaczego dotychczas nie został powołany żaden z dwóch wicewojewodów podkarpackich. Do 3 marca 2003 r. funkcjonował tylko jeden wicewojewoda, pan Kazimierz Surowiec. Od czasu jego odwołania braki w obsadzie personalnej nie zostały uzupełnione.

W moim przekonaniu, jest to wyraźne naruszenie przepisów ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie. Art. 27 tej ustawy mówi o tym, że wojewoda wykonuje zadania przy pomocy pierwszego i drugiego wicewojewodów, zaś w art. 28 stwierdza się, iż wicewojewodów powołuje i odwołuje prezes Rady Ministrów na wniosek wojewody.

Ponieważ nie znajduję żadnych racjonalnych przesłanek uzasadniających tak długotrwałe zaniechanie działań przewidzianych ustawą, zwracam się do pana, Szanowny Panie Premierze, z prośbą o podanie przyczyn niepowołania do tej pory dwóch tak ważnych urzędników państwowych.

Z wyrazami szacunku, Mieczysław Janowski.
Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję, Panie Senatorze.

Bardzo proszę pana senatora Romaszewskiego o przedstawienie oświadczenia.

Senator Zbigniew Romaszewski:

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Moje oświadczenie kieruję do ministra gospodarki i pracy, a wiąże się ono z tematyką, którą podniosła już pani senator, bo dotyczy strajku w kopalni „Silesia”.

Muszę powiedzieć, że jestem bardzo zaskoczony tym, że takie wydarzenie, wydarzenie, które może skutkować bardzo głębokim protestem, jest systematycznie lekceważone i odsuwane od opinii publicznej. W tej chwili mamy już strajk w kopalni „Silesia”, gdzie na dole jest nie mniej niż trzystu górników. Do tego strajku włączają się kolejne kopalnie. Strajk ten będzie wędrował po Śląsku i myślę, że najwyższy czas, aby minister poinformował społeczeństwo i parlamentarzystów, jakie są plany dotyczące zamykania kopalń. Nie jest rzeczą dopuszczalną utrzymywanie ludzi w niepewności. Jest rzeczą niezbędną, aby ludzie znali swoją przyszłość, niezależnie od tego, kiedy i jak będą głosować w sprawie Unii Europejskiej.

Obecne zachowanie przypomina mi nieco zachowania z czasów PRL, kiedy mówiono, że gdzieś tam nastąpiły zatrzymania ruchu, gdzieś tam nastąpiły przerwy w pracy. Potem był Sierpień. Myślę, że tę praktykę znamy i nie powinniśmy do tej praktyki powracać.

Dla mnie rzeczą szokującą jest również to, że co oczywiście pan minister nie ponosi żadnej odpowiedzialności, że niewidzialna ręka rynku, jako gospodarz mediów, okazuje się nie mniej sprawnym cenzorem niż administracja. Dzisiejsze gazety nie przyniosły żadnych informacji na temat narastających strajków na Śląsku. Dziękuję bardzo.

Marszałek Longin Pastusiak:

Dziękuję panu senatorowi.

Informuję Wysoką Izbę, że następujący państwo senatorowie złożyli swoje oświadczenia do protokołu: Sztorc, Sienkiewicz, Noga, Podgórski, Sadowska, Gołabek, Biela, Podkański, Kurzępa, Niscki, Dzido, Cybulski i Smoktunowicz. Oświadczenia tych senatorów zostały złożone do protokołu.*

Komunikatów, jak rozumiem, nie mamy.

W tej sytuacji informuję tylko, że protokół z obecnego, czterdziestego pierwszego, posiedzenia Senatu zostanie udostępniony państwu senatorom w terminie trzydziestu dni od posiedze-

* Oświadczenia złożone do protokołu – w załączeniu.

nia Senatu. Będzie on dostępny w Biurze Prac Senackich, pokój nr 255.

Zamykam czterdzieste pierwsze posiedzenie Senatu Rzeczypospolitej Polskiej piątej kadencji.

(Marszałek trzykrotnie uderza laską marszałkowską)

Wyniki głosowań

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1 J. Adamski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
2 A. Anulewicz	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
3 F. Bachleda-Księżdzarz	-	?	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+
4 M. Balicki	+	-	+	+	?	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	.	.	.
5 J. Bargieł	.	.	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
6 T. Bartos	+	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
8 A. Biela	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+
9 J. Bielawski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	-	-	+
10 J. Bień	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
11 F. Bobrowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
12 K. Borkowski	?	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	?	+	+
13 W. Bułka	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
14 C. Christowa	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+
15 A. Chronowski	.	.	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+
16 J. Cieślak	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
17 Z. Cybulski	.	.	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
18 G. Czaja	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
19 J. Danielak	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	?	-	-	+
20 K. Doktorowicz	+	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
21 K. Drożdż	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	-	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
24 J. Dziemdziała	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+
25 G. Ferenc	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	?	-	-	?
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
28 Z. Gołabek	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	-	-	+	+	+	-	+	-	-	+
29 G. Grabowska	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	-	+	+	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+
32 A. Jaeschke	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
33 A. Jamróz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
34 Z. Janowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	-	+	+	+	-	+	-	-	+
35 M. Janowski	-	?	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+
36 Z. Jarmużek	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
37 R. Jarzembowski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
38 D. Kempka	+	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	?	-	-	+
39 A. Klepacz	+	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 J. Konieczny	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	-	-	-	+
41 A. Koszada	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
42 M. Kozłowski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
43 Z. Kruszewski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+
44 O. Krzyżanowska	-	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+
45 Z. Kulak	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
46 A. Kurska	.	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	-	?
47 I. Kurzępa	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
48 K. Kutz	?	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+
49 G. Lato	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+
50 M. Lewicki	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	-	+	-	-	?
51 G. Lipowski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+
52 T. Liszcz	?	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
53 B. Litwiniec	.	.	+	+	-	-	.	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	-	?	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
54 J. Lorenz	+	-	+	+	?	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	+
55 M. Lubiński	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
56 W. Łęcki	?	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
57 W. Mańkut	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	-	-	+
58 J. Markowski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	-	-	+
59 G. Matuszak	.	.	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
60 B. Mąsior	.	.	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
61 M. Mietła	+	?	+	+	-	-	+	+	.	+	+	-	+	+	+	-	+	?	-	+
62 S. Nicieja	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
63 G. Niski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
64 M. Noga	+	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
65 L. Pastusiak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
66 K. Pawełek	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
67 W. Pawłowski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
68 J. Pieniążek	.	.	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
69 K. Piesiewicz	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	?	-	-	+
70 W. Pietrzak	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	-	-	+
71 Z. Piwoński	?	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	+	+
72 S. Plewa	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
73 B. Podgórski	.	.	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	-	?	?	+
74 L. Podkański	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	-	+
75 J. Popiołek	#	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
76 Z. Religa	.	.	+	-	-	-	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	-	?	-	?
77 Z. Romaszewski	?	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+
78 T. Rzemyskowski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	-	+
79 W. Sadowska	.	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
80 J. Sagatowska	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	-	-	+
81 E. Serocka	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
82 K. Sienkiewicz	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	-	-	+
83 D. Simonides	+	-	+	+	-	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	?	+	-	-	+
84 R. Sławiński	+	-	.	.	.	.	.	.	.	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
85 R. Smoktunowicz	-	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	?	?	-	-	-	+
86 J. Smorawiński	?	?	+	+	-	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	-	+
87 A. Spychalski	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
88 G. Staniszevska	-	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
89 H. Stokłosa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
90 A. Stradomska	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
91 J. Suchański	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+
92 J. Szafraniec	-	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	-	-	+
93 J. Sztorc	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	-	-	+
94 K. Szydłowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
95 M. Szyszkowska	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
96 A. Wielowieyski	+	-	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	+	-	+
97 E. Wittbrodt	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
98 T. Wnuk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
99 Z. Zychowicz	+	-	+	+	-	?	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	?	+
100 M. Żenkiewicz	+	-	+	+	-	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	-	+	-	-	+

Obecnych

74 76 79 80 80 80 79 80 79 81 81 82 82 82 82 82 82 82 81 81 81

Za

56 9 79 79 14 10 77 80 79 81 79 14 82 82 80 28 64 5 1 77

Przeciw

9 61 0 1 61 64 1 0 0 0 2 65 0 0 0 47 11 73 76 0

Wstrzymało się

8 6 0 0 5 6 1 0 0 0 0 3 0 0 2 7 7 3 4 4

Nie głosowało

1 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60
1 J. Adamski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
4 M. Balicki	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+	+
5 J. Bargieł	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	+	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
8 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
12 K. Borkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
16 J. Cieślak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 Z. Cybulski	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czaja	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.
20 K. Doktorowicz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
21 K. Drożdż	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 G. Ferenc	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
28 Z. Gołabek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 G. Grabowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+
32 A. Jaeschke	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 A. Jamróz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
34 Z. Janowska	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 M. Janowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
36 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
37 R. Jarzembowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.
38 D. Kempka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 A. Klepacz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 J. Konieczny	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 A. Koszada	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 Z. Kruszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 O. Krzyżanowska	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
45 Z. Kulak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 A. Kurska	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
48 K. Kutz	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 G. Lato	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 M. Lewicki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 G. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 T. Liszcz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
53 B. Litwiniec	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
1 J. Adamski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzarz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
4 M. Balicki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
5 J. Bargieł	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
8 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
12 K. Borkowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	.	+	+	+	+	+	+	+
16 J. Cieślak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 Z. Cybulski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czaja	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
20 K. Doktorowicz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
21 K. Drożdż	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 G. Ferenc	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
28 Z. Gołabek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 G. Grabowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+
32 A. Jaeschke	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
33 A. Jamróz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
34 Z. Janowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 M. Janowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+
36 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
37 R. Jarzembowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
38 D. Kempka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 A. Klepacz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 J. Konieczny	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 A. Koszada	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 Z. Kruszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 O. Krzyżanowska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
45 Z. Kulak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 A. Kurska	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
47 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
48 K. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 G. Lato	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 M. Lewicki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
51 G. Lipowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 T. Liszcz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
53 B. Litwiniec	+	.	+	+	.	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80
54 J. Lorenz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
55 M. Lubiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
56 W. Łęcki	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
57 W. Mańkut	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
58 J. Markowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
59 G. Matuszak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
60 B. Maśior	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
61 M. Mietła	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
62 S. Nicieja	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
63 G. Niski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
64 M. Noga	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
65 L. Pastusiak	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	#	+	+	+	+	+	+
66 K. Pawełek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
67 W. Pawłowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
68 J. Pieniążek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
69 K. Piesiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
70 W. Pietrzak	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
71 Z. Piwoński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
72 S. Plewa	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
73 B. Podgórski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
74 L. Podkański	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 J. Popiołek	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
76 Z. Religa	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	#	+
77 Z. Romaszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
78 T. Rzemyskowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
79 W. Sadowska	.	.	.	.	.	.	.	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
80 J. Sagatowska	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+
81 E. Serocka	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
82 K. Sienkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
83 D. Simonides	+	+	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	.	+	+	+	+
84 R. Sławiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
85 R. Smoktunowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
86 J. Smorawiński	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
87 A. Spychalski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
88 G. Staniszevska	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
89 H. Stokłosa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
90 A. Stradomska	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
91 J. Suchański	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
92 J. Szafraniec	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
93 J. Sztorc	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
94 K. Szydłowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
95 M. Szyszkowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
96 A. Wielowieyski	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
97 E. Wittbrodt	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
98 T. Wnuk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
99 Z. Zychowicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
100 M. Żenkiewicz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+

Obecných	80	79	80	80	79	79	80	81	80	80	81	80	77	81	81	80	80	81	81	81
Za	78	79	78	80	78	79	79	81	79	80	78	79	76	80	81	80	80	81	80	81
Przeciw	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0
Wstrzymało się	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	2	0	1	0	0	0	0	0	0	0
Nie głosowało	2	0	1	0	1	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	1	0

	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1 J. Adamski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	.
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzarz	+	+	.	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
4 M. Balicki	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+
5 J. Bargieł	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
8 A. Biela	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
10 J. Bień	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
11 F. Bobrowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
12 K. Borkowski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
13 W. Bułka	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	.
15 A. Chronowski	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+	+
16 J. Cieślak	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
17 Z. Cybulski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
18 G. Czaja	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+
19 J. Danielak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
20 K. Doktorowicz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
21 K. Drożdż	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
25 G. Ferenc	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
28 Z. Gołabek	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
29 G. Grabowska	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
32 A. Jaeschke	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
33 A. Jamróz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
34 Z. Janowska	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
35 M. Janowski	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
36 Z. Jarmużek	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	.	.	.	.	.	.	.
37 R. Jarzembowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
38 D. Kempka	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+
39 A. Klepacz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 J. Konieczny	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
41 A. Koszada	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
42 M. Kozłowski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
43 Z. Kruszewski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
44 O. Krzyżanowska	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
45 Z. Kulak	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
46 A. Kurska	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	.	.	+	+
47 I. Kurzępa	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
48 K. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
49 G. Lato	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
50 M. Lewicki	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+
51 G. Lipowski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
52 T. Liszcz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
53 B. Litwiniec	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
54 J. Lorenz	+	+	+	+	+	-	?	+	?	+	?	+	+	+	?	+	+	+	+	+
55 M. Lubiński	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
56 W. Łęcki	+	+	+	+	?	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
57 W. Mańkut	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
58 J. Markowski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+
59 G. Matuszak	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
60 B. Mąsior	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	#	+	+	+	+	+	+
61 M. Mietła	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
62 S. Nicieja	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	.	+	+	+	+	+	+
63 G. Niski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
64 M. Noga	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
65 L. Pastusiak	+	+	+	+	+	-	-	+	-	#	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
66 K. Pawełek	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
67 W. Pawłowski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
68 J. Pieniążek	+	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
69 K. Piesiewicz	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
70 W. Pietrzak	+	+	+	+	+	-	?	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
71 Z. Piwoński	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
72 S. Plewa	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
73 B. Podgórski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+
74 L. Podkański	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
75 J. Popiołek	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
76 Z. Religa	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+
77 Z. Romaszewski	+	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
78 T. Rzemyskowski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	+
79 W. Sadowska	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
80 J. Sagatowska	?	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	.	+	+	+
81 E. Serocka	+	+	+	+	+	-	-	+	-	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
82 K. Sienkiewicz	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
83 D. Simonides	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
84 R. Sławiński	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	?	+	+	+	+	.
85 R. Smoktunowicz	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	.	?	+	+
86 J. Smorawiński	+	+	+	+	+	?	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
87 A. Spychalski	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
88 G. Staniszevska	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
89 H. Stokłosa	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
90 A. Stradomska	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
91 J. Suchański	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
92 J. Szafraniec	+	+	+	+	+	+	+	+	?	?	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
93 J. Sztorc	+	+	+	+	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
94 K. Szydłowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
95 M. Szyszkowska	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
96 A. Wielowieyski	+	+	+	+	?	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
97 E. Wittbrodt	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
98 T. Wnuk	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
99 Z. Zychowicz	+	+	+	+	+	-	-	+	+	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+
100 M. Żenkiewicz	+	+	+	+	+	-	-	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+

Obecných

Za

Przeciw

Wstrzymało się

Nie głosowało

81	80	79	80	77	77	77	77	77	77	76	76	76	76	74	75	75	72	74	75	72
78	80	79	80	74	14	19	77	15	73	17	76	76	73	52	74	72	73	75	72	
0	0	0	0	0	60	56	0	57	0	57	0	0	0	14	0	0	0	0	0	0
3	0	0	0	3	3	2	0	5	2	2	0	0	0	9	1	0	1	0	0	0
0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18
1 J. Adamski	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+
2 A. Anulewicz	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
3 F. Bachleda-Księżdzularz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
4 M. Balicki	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	.	+	-	+	+	+	+	+
5 J. Bargieł	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
6 T. Bartos	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
7 M. Berny	+	+	+	+	?	+	-	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
8 A. Biela	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	+	+
9 J. Bielawski	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
10 J. Bień	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+
11 F. Bobrowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
12 K. Borkowski	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
13 W. Bułka	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
14 C. Christowa	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
15 A. Chronowski	+	+	+	+	+	?	?	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
16 J. Cieślak	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	?
17 Z. Cybulski	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
18 G. Czaja	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+
19 J. Danielak	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+
20 K. Doktorowicz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
21 K. Drożdż	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+
22 B. Drzęzła	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
23 H. Dzido	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+
24 J. Dziemdziała	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
25 G. Ferenc	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
26 A. Gierek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
27 W. Gładkowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
28 Z. Gołabek	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
29 G. Grabowska	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
30 A. Graczyński	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
31 S. Izdebski	+	+	+	+	#	+	+	+	+	+	+	+	+	+	-	.	.	.
32 A. Jaeschke	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
33 A. Jamróz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
34 Z. Janowska	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	#	+
35 M. Janowski	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+	+	+	+	+	-	?	+	+
36 Z. Jarmużek	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+
37 R. Jarzembowski	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	+
38 D. Kempka	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
39 A. Klepacz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
40 J. Konieczny	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+
41 A. Koszada	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	?	.	.	.
42 M. Kozłowski	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
43 Z. Kruszewski	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	+	+	?	+	+	+
44 O. Krzyżanowska	+	+	+	+	-	-	+	+	+	+	+	+	?	+	-	+	+	?
45 Z. Kulak	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+
46 A. Kurska	+	+	+	+	?	+	+	+	.	+	+	+	+	+	-	+	+	+
47 I. Kurzępa	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+
48 K. Kutz	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	+	?	+	?	+	+	?
49 G. Lato	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+
50 M. Lewicki	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	?	+	?	+	+	+
51 G. Lipowski	+	+	+	+	-	+	-	+	+	+	+	+	-	+	?	+	+	+
52 T. Liszcz	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.
53 B. Litwiniec	+	+	+	+	.	+	+	+	+	+	+	+	-	+	+	+	+	+

. nieobecny; + za; - przeciw; ? wstrzymał się; # nie głosował

Przemówienia i oświadczenia
senatorów
przekazane do protokołu,
niewygłoszone
podczas 41. posiedzenia Senatu

Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem pierwszym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Nie sposób przecenić znaczenie ustawy z dnia 23 kwietnia 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym. Powyższa ustawa bowiem w sposób konsekwentny wpisuje się w starania rządu zmierzające do zbudowania krajowej strategii przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu, wychodząc w tej mierze naprzeciw zapotrzebowaniu społecznemu oraz postulatom zgłaszanym przez liczne organizacje pozarządowe. Istotny jest również fakt, że poprzez uchwalenie przedmiotowej ustawy Polska włączy się w działania na arenie europejskiej polityki międzynarodowej, obejmującej walkę z ubóstwem oraz pomoc dla najsłabszych, narażonych na ryzyko wykluczenia społecznego.

W tym miejscu należy również przypomnieć, że omawianą ustawą Polska odpowiada na zaproszenie Rady Europejskiej, wystosowane do państw kandydujących do członkostwa w Unii Europejskiej, do wprowadzenia celów Unii realizowanych w zakresie przeciwdziałania wykluczeniu społecznemu do swoich wewnętrznych polityk narodowych. Nasz kraj postanowił od 2002 r. przystąpić do Wspólnotowego Programu Przeciwdziałania Społecznemu Wykluczeniu w latach 2002–2006, zaś do bieżącego roku – podpisać Wspólne Memorandum dotyczące Reintegracji Społecznej, a następnie przygotować stosowną narodową strategię.

Rozwiązania zaproponowane w ustawie z dnia 23 kwietnia 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym uwzględniają wieloletnie doświadczenia wypracowane w omawianej problematyce zarówno przez organizacje pozarządowe w Polsce, jak i kraje Unii Europejskiej.

Przede wszystkim warto zaznaczyć, że długi i wyczerpujący jest katalog osób objętych ustawą, przesądza on jednocześnie o wadze i społecznej randze ustawy. Ów katalog obejmuje tylko osoby zaliczane do grup tak zwanego szczególnego ryzyka społecznego, które nie są w stanie zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych i znajdują się w sytuacji powodującej ubóstwo oraz uniemożliwiającej lub ograniczającej ich uczestnictwo w życiu zawodowym, społecznym i rodzinnym. Z grupy osób objętych ustawą i korzystających z określonych w niej środków pomocowych słusznie wyłączono osoby posiadające dochody, między innymi w postaci wszelkiego rodzaju zasiłków i świadczeń dla bezrobotnych oraz emerytur i rent, w tym socjalnych.

Ustawa o zatrudnieniu socjalnym systemowo ustaliła również procedurę udzielania pomocy poprzez określenie zasad tworzenia centrów integracji społecznej, trybu przyznawania statusu centrum, jego finansowania, prowadzenia przez niego działalności oraz zasad kierowania i uczestnictwa w działalności centrum.

Reasumując, ustawa z dnia 23 kwietnia 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym, jako akt prawny o istotnym znaczeniu społecznym i regulujący zawartą w nim problematykę w sposób spójny i wyczerpujący, zasługuje na pełne poparcie.

Przemówienie senatora Gerarda Czai w dyskusji nad punktem drugim porządku obrad

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

Wysłuchaliśmy przed chwilą interesującego sprawozdania pani senator Ewy Serockiej z obrad Komisji Ustawodawstwa i Praworządności o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym.

Zawsze starałem się spokojnie przemawiać z trybuny Wysokiego Senatu. Dziś, przyznam szczerze, jestem jednak trochę w rozterce, bowiem zadaję sobie pytanie: lepsze to czy też gorsze proponujemy prawne rozwiązanie w zakresie dotyczącym karania za łapownictwo?

Idziemy, jak mi się wydaje, w dobrym kierunku. Zmiany w kodeksie karnym dotyczące korupcji są bezspornym krokiem w celu wyeliminowaniu tego jakże szkodliwego procederu. Przeprowadzone badania ubiegłoroczne wykazały, że Polska zajmuje czterdzieste piąte miejsce wśród krajów o największym zagrożeniu korupcją. Na tej samej pozycji znalazły się takie państwa jak Brazylia, Bułgaria, Jamajka i Peru, zaś przed nami są wszystkie kraje Unii Europejskiej. Statystyka jest przerażająca. Ostatnie doniesienia prasowe i prowadzone dochodzenia prokuratorskie utwierdzają nas w tej statystyce.

Panie Marszałku, Panie i Panowie Senatorowie, to już czwarta nowelizacja szeroko rozumianego prawa karnego przeprowadzona w ostatnim czasie. Zaczęliśmy od kodeksu postępowania karnego, do którego parlament wprowadził ponad dwieście poprawek, w tym rozmaite blokady uniemożliwiające bezkarne przedłużanie procesów. Mniej będzie biurokracji, co – jak sędzę – zapewni skuteczniejsze ściganie sprawców.

Dokonaliśmy również nie tak dawno zmian w kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia. Te i inne rozwiązania nie tylko modyfikują obowiązujące dziś regulacje prawne, ale przede wszystkim zawierają szereg nowych rozwiązań umożliwiających oczekiwaną przez społeczeństwo reakcję organów porządku prawnego na zaistniałe zło w postaci popełnionego przestępstwa.

Wśród rozwiązań dziś rozpatrywanych wymienić należy także podwyższenie kary za łapownictwo i przekupstwo, rozszerzenie pojęcia płatnej protekcji o wykorzystanie wpływów w organizacjach międzynarodowych, penalizację czynów korupcyjnych osób pełniących kierownicze funkcje w gospodarce, wprowadzenie przepisów antykorupcyjnych przy rozstrzyganiu wyników profesjonalnych zawodów sportowych itd. Wszystkie te nowe propozycje, jak sędzę, w istotny sposób wpłyną na przeciwdziałanie korupcji.

Jest jednak, Wysoka Izbo, propozycja, która budzi wiele kontrowersji. Znalazła się bowiem w obecnym rozwiązaniu zasada mówiąca, że nie podlega karze sprawca czynów opisanych w ustawie, jeśli zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten się o nich dowiedział.

Sens tej propozycji, polegający na szukaniu sposobu na złamanie solidarności między tym, który daje, a tym, który bierze, nie ulega kwestii. Czemu ma jednak służyć całkowite uwolnienie od odpowiedzialności tego, który korumpuje? Dlaczego mamy odbierać sądom prawo do wydawania werdyktu co do ciężaru winy obu stron? Czytając całość ustawy, dochodzę do wniosku, że celem tego przepisu jest zachęcenie wręczających łapówki do ujawnienia swoich poczynąń, ale wystąpić może również odwrotna sytuacja, czyli znaczne zwiększenie ryzyka dla przekupnych urzędników oraz pracowników i przez to zniechęcanie do przyjmowania korzyści materialnych. Czy jednak przepis całkowicie zwalniający z odpowiedzialności nie idzie zbyt daleko?

Projekt rządowy przewidywał nadzwyczajne złagodzenie kary. Istniała w nim również możliwość odstąpienia od karania, ale stosowną decyzję podejmował niezawisły sąd.

Czy całkowite zwolnienie z kary nie może prowadzić do szantażu? Czy wręczający łapówkę będą chętnie zgłaszali ten fakt? Czy ryzyko faktycznie wzrośnie bardzo znacząco, patrząc z punktu widzenia przyjmującego łapówkę? Te i inne pytania cisną się na usta dzisiaj, kiedy stoimy przed faktem podjęcia bardzo odpowiedzialnej decyzji. Łapownictwo jest przestępstwem bardzo trudnym do udowodnienia. To przecież obie strony uczestniczą w tym procederze i chcą uniknąć jakichkolwiek dowodów, chyba że mają przy sobie jakieś urządzenie do nagrywania rozmów. Jeżeli zatem jednym i niekiedy jedynym dowodem wzięcia łapówki będzie zeznanie osoby, która twierdzi, że ją dała, to czy wystarczy to sądowi do orzeczenia o winie biorącego? Tak sformułowana norma prawna nie bierze pod uwagę choćby różnych okoliczności kończących się wręczeniem łapówki.

Pomimo moich wątpliwości pragnę stwierdzić, że życie jest dynamiczne i każdy dzień przynosi nam ciągle nowe wiadomości o tym jakże szkodliwym procederze. Te rozwiązania, które uchwalamy dzisiaj, jutro być może będą nieaktualne, gdy się przyjmie ten jakże dynamiczny rozwój różnego rodzaju przestępstw.

Szanowny Panie Marszałku, Wysoka Izbo, nie waham się jednak podkreślić, że szczególne rozwiązania, nad którymi dzisiaj debatujemy, są istotnym krokiem w rozwoju polskiego prawa karnego, są również niezwykle istotnym krokiem na drodze do zwalczania przestępczości zorganizowanej. Dlatego pomimo moich wyartykułowanych przed chwilą wątpliwości wyrażam nadzieję, że Senat te przepisy przyjmie, bo są one ważne dla poczucia bezpieczeństwa Polaków, dla poczucia pewności, że wszystko, co robimy w tej Izbie i w Polsce, jest oparte na prawie i uczciwości.

Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem trzecim porządku obrad

Ustawa o nasiennictwie reguluje zagadnienia związane z badaniem i oceną odmian w celu ich rejestracji, prowadzenia rejestru odmian roślin uprawnych oraz z wytwarzaniem materiału siewnego, obrotu nim, oceną i kontrolą tego materiału. Ustawa stwarza jednolite podstawy prawne do produkcji materiału siewnego i obrotu nim.

W rozdziale 1 w art. 2 wprowadzono definicje pojęć zgodne z definicjami obowiązującymi w prawie europejskim. Pozwala to na jednakowe rozumienie przepisów w Rzeczypospolitej Polskiej i w Unii Europejskiej.

W rozdziale 2: „Rejestracja odmian”, ustawa reguluje zagadnienia związane z wpisem odmian roślin rolniczych i warzywnych do krajowego rejestru, co z kolei pozwoli na umieszczenie ich we wspólnotowych katalogach roślin rolniczych i warzywnych. Pozwalać to będzie na obrót materiałem siewnym na terenie wszystkich krajów Unii Europejskiej, co w konsekwencji będzie miało duże znaczenie dla naszego rolnictwa. Wprowadzenie do ustawy przepisów określających wytwarzanie, ocenę materiału siewnego, obrót nim i jego kontrolę daje gwarancję stosowania w produkcji roślinnej dobrego jakościowo materiału rozmnożeniowego.

Odnoszę się z pełną aprobatą do ustawy i uważam, że jest ona dobrze dopracowana i nie wywołuje kontrowersji.

Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem czwartym porządku obrad

Ustawa o ochronie prawnej odmian roślin określa zasady i warunki przyznawania prawa do ochrony oraz zarobkowego korzystania z wyhodowanej lub odkrytej czy wyprodukowanej odmiany roślin, a także tryb przyznawania licencji przymusowej. Ważnym uregulowaniem jest określenie, kiedy i dla jakich gatunków roślin posiadacz gruntów rolnych może korzystać z materiału siewnego we własnym gospodarstwie, a także kiedy jest zobowiązany do uiszczania odpowiedniej opłaty.

Istotnym uregulowaniem prawnym jest fakt, że z ochrony prawnej będą korzystać również podmioty, które są zainteresowane nie wpisem odmian do rejestru, a jedynie ich ochroną. Takie rozwiązanie jest w prawie Unii Europejskiej. Po integracji z Unią Europejską wprowadzone przepisy ustawy umożliwią korzystanie z dwóch systemów ochrony, to jest na obszarze kraju lub na obszarze całej Unii Europejskiej.

Ustawa wprowadza definicje terminów: „odmiana”, „odmiana mieszańcowa”, „składnik odmiany mieszańcowej”, „odmiana chroniona”, „hodowla roślin”, „zachowanie odmiany”, a także „materiał siewny” i „materiał ze zbioru”.

W rozdziale 2 „Wyłączne prawo hodowcy do odmiany roślin” jest zapis, że prawo stosuje się do wszystkich odmian, rodzajów i gatunków roślin. Art. 4 ustawy określa również, kto może ubiegać się o przyznanie prawa do ochrony wyhodowanej, odkrytej odmiany roślin.

W art. 10 i 11 szczegółowo określono procedurę zgłaszania wniosków o przyznanie wyłącznego prawa oraz prowadzenia przez centralny ośrodek dokumentacji zawierającej wykaz zgłaszanych i chronionych odmian. Art. 23 projektu ustawy określa, w jakich przypadkach i dla jakich gatunków posiadacz gruntów rolnych może korzystać z materiału siewnego we własnym gospodarstwie rolnym.

W przepisach karnych ustawy ustala się, iż ten kto narusza wyłączne prawo hodowcy do odmiany lub oznacza nazwą odmiany chronionej wyłącznym prawem materiał siewny lub materiał ze zbioru, a także uniemożliwia przeprowadzenie kontroli zachowania odmiany, podlega karze grzywny. Orzeczenie o karze następuje w trybie przepisów kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Ustawa o ochronie prawnej roślin, oprócz tego, że dostosowuje nasze przepisy do przepisów Unii Europejskiej, ma charakter międzynarodowy i będzie wykorzystana przez urzędy patentowe i inne systemy ochrony intelektualnej również w krajach poza Unią Europejską.

Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem czwartym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Przedłożony Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej rządowy projekt ustawy o ochronie prawnej odmian roślin stanowi kolejny krok dostosowujący polskie ustawodawstwo do obowiązującego w tej dziedzinie prawa Unii Europejskiej. Ze względu na rychłe przystąpienie Polski do Unii jesteśmy zobowiązani do unifikacji naszego prawa z prawem unijnym.

Należy stwierdzić, że dotychczasowe polskie uregulowania omawianej kwestii okazały się dalece niewystarczające, szczególnie ze względu na obowiązujące we Wspólnocie Europejskiej przepisy dotyczące wspólnotowych praw do odmiany roślin oraz wspólnotowej uprawy odmian roślin, różniące się w istotnie wielu szczegółach od przepisów polskich.

Nie ulega wątpliwości, że ochrona własności intelektualnej, jaką niewątpliwie stanowi wyhodowana nowa odmiana rośliny, regulowana ściśle przepisami prawa unijnego, musi znaleźć odbicie w polskim prawie. Temu wychodzi naprzeciw właśnie przedmiotowa ustawa, której projekt przedstawiła Rada Ministrów Rzeczypospolitej Polskiej.

Ta ustawa, co należy odnotować, precyzuje wyraźnie między innymi: pojęcie odmiany i przyznającą hodowcy wyłączone prawo do odmiany jednostkę, którą jest Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych; prawa i obowiązki hodowcy, w tym wyłączone prawo w Polsce oraz wspólnotowe prawo do odmiany; prawa posiadaczy gruntów stosujących materiał siewny chronionych odmian roślin; okres obowiązywania wyłączonego prawa do odmiany oraz formę pozbawienia hodowcy tego prawa; możliwość wprowadzenia przez ministra właściwego do spraw rolnictwa licencji przymusowej innemu podmiotowi; zasady prowadzenia księgi ochrony wyłączonego prawa, spis odmian i ich hodowców oraz licencjobiorców, którzy otrzymali licencję przymusową. W celu egzekwowania ustanowionego prawa ustawa przewiduje wreszcie sankcje karne w postaci przepisów karnych za naruszenie jej postanowień.

W świetle tego wszystkiego należy uznać, że rządowy projekt ustawy reguluje wszelkie szczegóły dotyczące ochrony prawnej odmian roślin i pozwoli Polsce – po wejściu do Unii Europejskiej – na swobodne korzystanie z prawa wspólnotowego przy jednoczesnej ochronie naszych własnych rodzimych osiągnięć w tej dziedzinie, w której już od dłuższego czasu Polska może poszczycić się dużymi sukcesami naukowymi i praktycznymi. Projekt ów dzięki zawartym w nim rozwiązaniom stanowi także znaczny postęp legislacyjny w zakresie regulowanych nim kwestii. Zasluguje zatem na całkowite poparcie.

Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem jedenastym porządku obrad

Ustawa – Prawo pocztowe to akt prawny, który będzie wpływał na kształt rynku usług pocztowych w Polsce przez najbliższe lata i określi warunki funkcjonowania państwowego przedsiębiorstwa użyteczności publicznej „Poczta Polska”, narodowego operatora pocztowych usług powszechnych.

Właściwe rozwiązania prawne mogą pozwolić na dalsze istnienie jednego z największych przedsiębiorstw i pracodawców w kraju, utrzymującego się na rynku bez finansowej pomocy państwa. Poczta Polska dzięki zapisom ustawy może zachować usługi, które w innym przypadku przejmą operatorzy pocztowi z innych, bardziej zasobnych krajów.

Wbrew wielu opiniom celem ustawy nie jest podtrzymanie monopolu Poczty Polskiej na świadczenie usług pocztowych. Liberalizacja rynku pocztowego jest nieunikniona i sukcesywna utrata prawnej ochrony dotyczącej obszaru, w jakim prowadzi ona działalność, jest kwestią najbliższych lat. Nie ulega wątpliwości, że w interesie naszego kraju leży, aby przedsiębiorstwo mogło utrzymać dominującą pozycję na rynku usług pocztowych jako operator narodowy, gdy tej ochrony nie będzie. Dlatego tak istotne są zapisy, które zgodnie z normami unijnymi zapewnią Poczcie Polskiej wsparcie w tak zwanym okresie przejściowym oraz umożliwią przeprowadzenie procesu restrukturyzacji, obejmującego wprowadzenie nowych rodzajów usług, poszerzenie ofert, między innymi w zakresie usług finansowych. Podobnie postępowali operatorzy europejscy i odnieśli sukces.

Do zapisów odnoszących się właśnie do usług finansowych przywiązuje się szczególną wagę. Należy również zauważyć, że Poczta Polska z powodzeniem wykonuje czynności bankowe od wielu lat.

Polski parlament, uchwalając ustawę o usługach pocztowych, ma możliwość zgodnie z uregulowaniami europejskimi zadbać o los swojego pocztowego operatora narodowego i jednego z największych pracodawców w kraju. Prace nad projektem ustawy regulującej kwestię usług pocztowych trwają od kilku lat. Wiele z proponowanych dotąd rozwiązań dyskryminowało Poczta Polska jako podmiot realizujący usługi pocztowe. W zaproponowanym przez Sejm projekcie ustawy wprowadzono wiele zmian, które znacznie zracjonalizowały zasady zawarte w tym akcie.

W moim przekonaniu ta ustawa zasługuje na aprobatę i pełne poparcie.

Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem jedenastym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Uchwalona w dniu 8 maja 2003 r. ustawa – Prawo pocztowe, co należy odnotować, dostosowuje zasady i warunki prowadzenia w obrocie krajowym i zagranicznym działalności gospodarczej podmiotów w zakresie usług pocztowych do prawa Wspólnoty Europejskiej. W szczególności zgodna jest z dyrektywą 97/67/EC Parlamentu Europejskiego i rady z 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych reguł rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty i poprawy jakości usług.

U podstaw uchwalenia tej ustawy leży zamiar demonopolizacji i liberalizacji obrotu pocztowego oraz stworzenia warunków do zwiększenia dostępności tych usług, przy jednoczesnym uwzględnieniu ochrony interesów konsumentów oraz uzasadnionych potrzeb gospodarki, bezpieczeństwa i obronności państwa.

Ustawa ta jednak, pomimo potrzeby jej uchwalenia oraz zasadności i celowości zawartych w niej uregulowań prawnych, wprowadza rozwiązania prawne budzące wątpliwości i sprzeciw wśród podmiotów zaliczanych do sektora bankowego, w tym Krajowego Związku Banków Spółdzielczych oraz – niezależnie – licznych banków spółdzielczych działających w małych miejscowościach.

Mowa tutaj o art. 71 ustawy, zmieniającym przepisy ustawy z dnia 30 lipca 1997 r. o państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej „Poczta Polska” poprzez przyznanie temu przedsiębiorstwu prawa do świadczenia usług finansowych i wykonywania czynności z nimi związanych. Otóż zmieniony art. 9 tej ustawy, ustalając katalog czynności Poczty Polskiej, wymienił w nim czynności w znacznym stopniu tożsame z czynnościami bankowymi, jak na przykład świadczenie usług związanych z transferem środków pieniężnych w obrocie krajowym i zagranicznym, wydawanie kart płatniczych i wykonywanie operacji przy ich użyciu, udzielanie poręczeń i gwarancji oraz zaciąganie innych zobowiązań nieujmowanych w bilansie. Nietrudno jest przewidzieć, że takie rozszerzenie kompetencji Poczty Polskiej może doprowadzić do przejścia przez to przedsiębiorstwo klientów obsługiwanych dotychczas przez banki. Problem ten jest o tyle istotny, że przecież w małych miejscowościach poza urzędami pocztowymi jako jedyne instytucje finansowe funkcjonują banki spółdzielcze, wspierające lokalną przedsiębiorczość, samorząd gminny, a także całą rzeszę mieszkańców tych miast oraz przyległych wsi.

W świetle tego należałoby się ponownie zastanowić nad tym, jakie będą skutki finansowe i społeczne omawianej nowelizacji ustawy o Poczcie Polskiej, w szczególności czy nie zagrozi ona upadłością części banków spółdzielczych, a tym samym zwiększeniem rzeszy osób bezrobotnych o zwalnianych pracowników tych banków.

Przemówienie senatora Bogdana Podgórskiego w dyskusji nad punktem jedenastym porządku obrad

Panie Marszałku! Panie i Panowie Senatorowie!

W przeciągu kilku ostatnich tygodni otrzymałem znaczącą liczbę listów od pracowników Poczty Polskiej w sprawie uchwalonej przez Sejm, podczas czterdziestego ósmego posiedzenia, ustawy – Prawo pocztowe. W związku z tym odbyłem szereg rozmów z pracownikami oraz dyrektorem okręgu Poczty Polskiej w Krakowie. W trakcie tych spotkań pocztowcy wyrażali swoje głębokie zaniepokojenie przyszłością Poczty Polskiej. Zostało ono wywołane przede wszystkim inicjatywą, która pojawiła się wśród niektórych posłów, a która zmierzała do ograniczenia przedmiotu działalności Poczty Polskiej. Szczególnie wiele kontrowersji wzbudziły poprawki zgłoszone do art. 82 ustawy – Prawo pocztowe, wprowadzającego między innymi zmiany do art. 9 oraz art. 10 ustawy z dnia 30 lipca 1997 r. o państwowym przedsiębiorstwie użyteczności publicznej „Poczta Polska”.

Propozycje poprawek, zgłoszonych do wyżej wymienionego artykułu, zostały odczytane jako działania mające na celu uniemożliwienie Poczcie Polskiej świadczenia usług finansowych oraz pośrednictwa w wykonywaniu czynności bankowych. Przyjęcie tych poprawek w sposób oczywisty wpłynęłoby destrukcyjnie na sytuację ekonomiczną Poczty Polskiej.

Wszyscy powinniśmy zdawać sobie sprawę, że celem ustawy – Prawo pocztowe jest stworzenie warunków do rozwoju usług pocztowych, zwiększenie dostępności do pocztowych usług powszechnych oraz poprawy ich jakości. Drogę do osiągnięcia tego celu zdecydowano się wyznaczyć poprzez liberalizację rynku pocztowego przy jednoczesnym utrzymaniu wiodącej pozycji PPUP „Poczta Polska” na rynku usług powszechnych. Drogę tę, poprzez przyjęcie rządowego projektu ustawy – Prawo pocztowe, zaakceptował również Sejm. W tym miejscu chciałbym jednak zauważyć, że poprawki zgłoszone do art. 82 ustawy – Prawo pocztowe zachwiałoby sytuacją Poczty Polskiej, przyszłego operatora publicznego.

W moim przekonaniu, twierdzenie, że przyjęcie rozwiązań pozwalających Poczcie Polskiej na wykonywanie usług bankowych jest niezrozumiałe i niepotrzebne z punktu widzenia polskiego systemu bankowego i prawnego, jest nie do końca właściwe. Chciałbym zauważyć, że z punktu widzenia systemu bankowego nie można mówić o zagrożeniu na przykład konkurencją ze strony Poczty Polskiej. Poczta pełni tylko funkcję pośrednika między bankiem a jego klientem. To właśnie bank, który z jednej strony nie dysponuje jeszcze wystarczającą siecią swoich placówek, a z drugiej chce być instytucją atrakcyjną i wygodną dla potencjalnego klienta, ostatecznie decyduje o podpisaniu z Poczta Polską właściwej umowy. Oczywiście nie oznacza to, że Poczta Polska o taką umowę nie zabiega.

Takie rozwiązanie jest również korzystne dla wielu obywateli naszego kraju, zwłaszcza dla osób mieszkających na wsiach lub w małych miasteczkach. Pośrednictwo Poczty Polskiej, dysponującej doskonale rozwiniętą siecią urzędów pocztowych, dla potencjalnego klienta banku mieszkającego na wsi jest korzystniejsze, także finansowo, niż przejazd do właściwego banku czy innej instytucji oddalonej od miejsca zamieszkania zainteresowanego o na przykład 20 km.

Uważam, że istnieje jeszcze jeden argument przemawiający za utrzymaniem spornych zapisów w art. 82 ustawy – Prawo pocztowe, w niezmienionym kształcie. Z dużym prawdopodobieństwem możemy zakładać, że odebranie Poczcie Polskiej prawa do świadczenia usług finansowych, w tym bankowych, najprawdopodobniej spowoduje – z uwagi na spadek liczby świadczonych usług – istotne ograniczenia w liczbie zatrudnionych przez Poczta Polską pracowników. W takiej sytuacji dochodzimy do bardzo bolesnego problemu społecznego, jakim jest bezrobocie.

Z przeprowadzonych przeze mnie rozmów wynika, że polscy pocztowcy nie są przeciwnikami liberalizacji rynku pocztowego w Polsce. Dążą tylko do tego, aby ta liberalizacja odbywała się stopniowo, bez większych wstrząsów. Uchwalona przez Sejm ustawa – Prawo pocztowe, w obecnym kształcie nie ogranicza przedmiotu działalności Poczty Polskiej. Umożliwia wykonywanie, oprócz wiodących pocztowych usług powszechnych, usług logistycznych, finansowych oraz pośrednictwo w czynnościach bankowych.

Osobiście uważam, że rozwiązania przyjęte w uchwalonej przez Sejm podczas czterdziestego ósmego posiedzenia ustawie – Prawo pocztowe są na dzień dzisiejszy rozwiązaniami dobrymi, korzystnymi dla obywateli naszego kraju oraz zarówno pracowników Poczty Polskiej, jak i banków.

Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem trzynastym porządku obrad

Panie Marszałku! Wysoka Izbo!

Dotychczasową działalność straży gminnych można oceniać różnie. Zdarzają się przypadki, w których straż jest powolnym instrumentem w rękach osób i partii politycznych rządzących w gminach, a jej prosoleczna funkcja ogranicza się niemal wyłącznie do karania kierowców parkujących w niedozwolonych miejscach. Zdarza się jednak również, wcale nierzadko, że straż gminna wykonuje swoje zadania sumiennie i rzetelnie, działając na rzecz lokalnego porządku i bezpieczeństwa obywateli.

Owa różnorodność w ocenach straży gminnych nie zmienia jednak faktu, że istnienie i funkcjonowanie straży, przede wszystkim jako instytucji w sposób szczególny uzupełniającej funkcje prewencyjne Policji oraz wkomponowującej się w system działań na rzecz utrzymania lokalnego porządku publicznego, jest społecznie konieczne.

Rezultaty ponadpięciolletniego doświadczenia w funkcjonowaniu straży gminnych spowodowały konieczność nowelizacji ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych. Potrzeba taka wynikła również z konieczności dostosowania tej ustawy do przepisów Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz z zaleceń pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli zawartych w informacji NIK z lipca 2001 r. o wynikach kontroli funkcjonowania straży gminnych.

Zasadniczych zmian ustawy dokonano w zakresie niejako ponownego określenia statusu prawnego straży gminnej poprzez dodanie jej wielu nowych, samodzielnych kompetencji, w tym kompetencji pozwalających ingerować w chronione konstytucyjnie prawa i wolności obywatelskie, jak na przykład prawo nietykalności osobistej. Przyznano również straży prawo do samodzielnego podejmowania decyzji o przemieszczaniu i usuwaniu pojazdów z drogi, na koszt właściciela, w sytuacji pozostawienia pojazdu, gdy utrudnia to ruch lub w inny sposób zagraża bezpieczeństwu. Przyznano jej także, co jest szczególnie istotne przy postępowaniu w sprawach o wykroczenia, prawo do przetwarzania danych osobowych w zbiorach tych danych bez wiedzy i zgody osoby, której one dotyczą. Niezwykle istotne jest przyznanie straży gminnej prawa do wyposażenia w środki przymusu bezpośredniego.

Znaczna część zmian omawianej ustawy dotyczy wprost działań na rzecz porządku publicznego. Do nich należy zaliczyć między innymi prawo straży gminnych do przeprowadzenia kontroli osobistej, do przeglądania podręcznych przedmiotów osoby w razie uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego.

Wszystko to powoduje, że uchwalona w dniu 8 maja 2003 r. nowelizacja ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw stworzy strażnikom miejskim warunki do bardziej skutecznej pracy na rzecz porządku i bezpieczeństwa lokalnych społeczności. Należy mieć nadzieję, że owe zmiany zostaną wykorzystane przez strażę w sposób w pełni profesjonalny oraz zgodny z przeznaczeniem, dla którego zostały ustanowione.

Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem piętnastym porządku obrad

W wyniku zmiany art. 14 ust. 1 ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych z 6 maja 1981 r., dokonanej ustawą o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, działkowcy i Polski Związek Działkowców zostali obciążeni podatkami od nieruchomości, podatkiem rolnym i podatkiem leśnym. W wyniku tych regulacji prawnych utracili prawa nabyte dekretem z 1946 r., ustawą z 1949 r. i ustawą z 1981 r. o pracowniczych ogrodach działkowych, które podlegają ochronie z mocy art. 2 Konstytucji RP.

Opodatkowanie działkowców i związku to w konsekwencji pogwałcenie praw nabytych. Działkowcy to najuboższa część społeczeństwa – emeryci i renciści, pracownicy sfery budżetowej, pracownicy upadających zakładów pracy i bezrobotni. Dlaczego spracowani i schorowani emeryci i renciści, którzy dźwigali Polskę z ruin po II wojnie światowej, osoby przebywające na zasiłkach, a także osoby bez pracy, niemające nic poza działką o powierzchni 300 m² i skromną altaną, są poddani takiemu stresowi i niepewności jutra?

Działkowcy nie są w stanie udźwignąć obciążeń podatkowych od budynków, gruntów rolnych i leśnych. Dodatkowe opodatkowanie działkowców i związku było dla gmin pełnym zaskoczeniem, samorządy nie planowały przychodów z tego tytułu.

Grunty pracowniczych ogrodów działkowych, mające wysoką klasę, to wynik pracy działkowców połączonej ze znacznymi wydatkami finansowymi. Im większe były nakłady poniesione przez działkowców i związek, tym większe podatki teraz z tego wynikają. Należy również podkreślić, że działkowcy z reguły zagospodarowywali przekazane im nieużytki, wysypiska i bagna, które przekształcali w urodzajne gleby.

Utrzymanie ustaw podatkowych w dotychczasowym brzmieniu miałoby katastrofalne skutki dla funkcjonowania Polskiego Związku Działkowców i jego członków. Pracownicze ogrody działkowe to jedna z form pomocy społecznej państwa dla najbiedniejszych osób, a wprowadzenie zwolnień podatkowych jest możliwe, gdyż jest to działanie na korzyść podatnika, a co za tym idzie, ochrona jego praw nabytych.

Nadto należy podkreślić, że ustawa nie pociąga za sobą żadnych obciążeń finansowych budżetu państwa, a wynikające z nich podatki nie były planowane przez gminy, gdyż dotychczas działkowcy i Polski Związek Działkowców tych opłat nie wnosili.

Popieram zapisy zawarte w ustawie z dnia 8 maja 2003 r. w jej obecnym brzmieniu z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2003 r.

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bielę

Oświadczenie skierowane do głównego inspektora nadzoru budowlanego Andrzeja Urbana

Proszę o objęcie nadzorem sprawy dotyczącej wstrzymania przez Państwowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego dla Miasta Poznania robót budowlanych prowadzonych przez BDF – Nieruchomości spółka z o.o. na nieruchomości przy ulicy Gnieźnińskiej 32 w Poznaniu będącej we władaniu Beiersdorf – Lechia SA. Rozpoczęte w dniu 11 marca 2003 r. roboty budowlane na wymienionej nieruchomości stanowią samowolę budowlaną z następujących powodów.

Po pierwsze, decyzja nr 58/2003 z dnia 3 stycznia 2003 r. o pozwoleniu na budowę nie posiada klauzuli wykonalności. Została ona wydana z rażącym naruszeniem prawa i jest przedmiotem postępowania o stwierdzenie nieważności.

Po drugie, inwestor nie wykazał się, jak dotychczas, prawem do dysponowania nieruchomością na cele inwestycyjne w zakresie działki nr 16/2, którą zajmuje bezprawnie i bezumownie.

Po trzecie, na działce 16/2, stanowiącej współwłasność Ewy N., Marii N. i Janiny D., inwestor zrealizował już cztery wjazdy na teren będący we władaniu Beiersdorf – Lechia SA od strony ulicy Gnieźnińskiej, z wjazdem głównym oraz z wjazdem na parking wewnątrzzakładowy włącznie, które są użytkowane w prowadzonej inwestycji.

Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Biela

Oświadczenie skierowane do prezesa Rady Ministrów Leszka Millera

Podpisany w dniu 16 kwietnia 2003 r. przez Polskę w Atenach traktat akcesyjny zawiera w dziale N Deklaracji Komisji Wspólnot Europejskich między innymi pkt 43: Deklarację Komisji Wspólnot Europejskich w sprawie ogólnej ekonomicznej klauzuli ochronnej, klauzuli ochronnej w zakresie rynku wewnętrznego i klauzuli ochronnej w zakresie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych.

Deklaracja ta została przyjęta jedynie w przypadku Polski, jedyne go kraju spośród wszystkich krajów kandydujących do UE. Przewiduje ona, iż ogólna klauzula ochronna obejmuje również rolnictwo. Może być uruchomiona, gdy w szczególnych sektorach rolnych pojawiają się trudności, które są poważne i mogą się utrzymywać lub doprowadzić do poważnego pogorszenia sytuacji gospodarczej na danym obszarze. Dalsza treść deklaracji brzmi: „Biorąc pod uwagę specyficzne problemy sektora rolnictwa w Polsce, środki podejmowane przez komisję w celu zapobieżenia zakłóceniom na rynku na mocy ogólnej ekonomicznej klauzuli ochronnej mogą zawierać system monitorowania przepływów handlowych między Polską a innymi państwami członkowskimi”.

Państwa członkowskie słusznie obawiają się konkurencyjności polskiego rolnictwa ze względu na to, iż polska ziemia nie jest zatruta chemicznie i może rodzić zdrową i smaczną żywność. Rządy krajów członkowskich słusznie też obawiają się polskiego rolnika, który z całą stanowczością oparł się systemowi totalitaryzmu kolektywistycznego, utrzymał własność prywatną rolnictwa w Polsce i potrafi gospodarować na polskiej ziemi w sposób konkurencyjny ekonomicznie.

Gdyby polskiemu rolnictwu zapewniono swobodny przepływ produktów rolnych i ich przetworów do krajów UE, mogłoby to stanowić realną szansę dla polskiej wsi i całej polskiej gospodarki. Tak się jednak nie stanie ze względu na treść deklaracji czterdziestej trzeciej. Jeśli któryś z rządów krajów UE, na przykład rząd holenderski, który był inicjatorem tej deklaracji i który słusznie obawia się konkurencyjności polskiego rolnictwa, uzna, iż Polska wwozi na rynek UE zbyt dużo swoich produktów rolnych, na przykład pomidorów, które są zdrowsze i smaczniejsze niż pomidory holenderskie, to wówczas na mocy deklaracji czterdziestej trzeciej zażąda, żeby Komisja UE zastosowała monitoring przepływu wszelkich towarów z Polski do innych krajów UE i wstrzymała ten przepływ. W związku z tym gdyby Polska była w UE, to jako jedyny kraj członkowski byłaby pozbawiona możliwości swobodnego przepływu towarów, co jest sprzeczne z podstawami gospodarki rynkowej zakładającej równość podmiotów gospodarczych oraz z ideą wolności gospodarczej wewnątrz samej Unii. Zamiast tego mielibyśmy do czynienia z centralnie, ręcznie sterowaną gospodarką.

Panie Premierze, czy po to zmieniliśmy zasady centralnie sterowanej gospodarki socjalistycznej w Polsce, żeby obecnie wejść w nowy układ centralnie sterowanej gospodarki Polski w ramach UE? Z czego będą żyć mieszkańcy wsi, produkcja rolna, i polskich miast, przetwórstwo rolno-spożywcze, jeśli rynki UE będą monitorowane, a polskie towary blokowane?

W tym kontekście chcę postawić pytanie ogólne: co skłoniło polski rząd do zgody na dołączenie tak niekorzystnej dla polskiej gospodarki deklaracji Komisji Wspólnot Europejskich, z której wynika, iż przepływ polskich produktów rolnych oraz wszelkie inne przepływy handlowe między Polską a innymi państwami członkowskimi będą monitorowane w celu ograniczenia ich swobody?

W treści przedmiotowej deklaracji jest wprawdzie mowa o trybie warunkowym uruchomienia monitoringu przepływów handlowych między Polską a innymi krajami członkowskimi, bo monitoring można rozpocząć, gdy w szczególnych sektorach rolnych pojawiają się trudności, które są poważne i mogą się utrzymywać. W sytuacji braku dopłat do produkcji rolnej w Polsce na poziomie porównywalnym do dopłat w krajach UE oraz braku możliwości zastosowania odpowiednich dopłat z budżetu państwa polskiego łatwo można przewidzieć, że w wielu sektorach polskiego rolnictwa wystąpią poważne i długotrwałe trudności, które skłonią UE do monitoringu i ręcznego sterowania przepływami handlowymi z Polski do innych krajów UE. Kto w tej sytuacji będzie ponosił moralną, społeczną, gospodarczą i polityczną odpowiedzialność za rozmiar zwiększonego bezrobocia, które będzie konsekwencją takiego monitoringu? Bezrobocie to będzie między innymi skutkiem przyjętej deklaracji.

Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Adama Bielę

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Grzegorza Kurczuka

Do mojego biura senatorskiego w Chełmie zgłosiła się pani Halina J., matka Andrzeja J., który jest inwalidą z określoną grupą inwalidztwa. Z przedstawionych mi osobiście relacji oraz dokumentów w przedmiotowej sprawie wynika, iż od wielu lat ich sąsiad, pan Jan S., przejawia wobec nich oraz innych osób różne formy agresji, takie jak agresja werbalna, groźby, regularne niszczenie drzwi, malowanie wulgarnych i obraźliwych rysunków, napisy o wulgarnej treści. W nocy z 2 na 3 marca 2003 r. dokonał on zniszczenia mienia na taką skalę, że wywołało to nawet reakcje w prasie regionalnej, między innymi w artykule „Wandale w natarciu” opublikowanym w „Dzienniku Wschodnim” w dniu 24 marca 2003 r.

W wyniku powtarzających się aktów bezkarnego wandalizmu pani Halina J. nie uzyskała zgody właściciela nieruchomości na przedłużenie najmu lokalu na prowadzoną przez nią działalność gospodarczą. Właściciel złożył w dodatku fałszywe zawiadomienie, iż Andrzej J. posiada nielegalne prawo jazdy i że nielegalnie uzyskał orzeczenie o grupie inwalidzkiej. Zarzuty te nie znalazły żadnego potwierdzenia, jak wynika z pisma Komendy Miejskiej Policji w Chełmie z dnia 8 kwietnia 2003 r. (sygnatura L.dz. R-AK-32/33/0168/03).

Wszelkie próby interwencji podejmowane zarówno przez organa ścigania, jak i Prokuraturę Rejonową w Chełmie nie przyniosły żadnych rezultatów. Pan Jan S. w swoich działaniach jest całkowicie bezkarny, bo mimo licznych zawiadomień o popełnieniu przez niego przestępstwa i próśb o interwencję Policji do chwili obecnej za żaden ze swoich czynów nie został ukarany. Świadczą o tym pisma z komisariatu Policji w Chełmie (z dnia 21 marca 2003 r. – L.dz. KRc 2635/03, RSD 97/03; z dnia 26 marca 2003 r. – L.dz. EDm-733/03; z dnia 15 marca 2003 r. – L.dz. EDm-PB-647/5612-248/03; z dnia 1 marca 2003 r. – L.dz. RSOW-EDm-NE-443/5612-174/03; z dnia 31 stycznia 2003 r. – L.dz. RSOW-EDm-PB-50/5612-25/03; z dnia 8 kwietnia 2003 r. – L.dz. R-AK-32/33/0168/03) oraz postanowienie o umorzeniu dochodzenia przez Prokuraturę Rejonową w Chełmie (sygnatura akt 1 Ds. 3472/99 i 1 Ds. 42/03). W tej sytuacji pan Jan S. czuje się bezkarny i wręcz głośno rozgłasza, iż może robić, co mu się podoba, bo ma znajomych w Policji – jest byłym pracownikiem resortu spraw wewnętrznych. Sytuacja ta budzi uzasadnione protesty mieszkańców Chełma.

Prokuratura apelacyjna dnia 15 maja 2003 r. przekazała dalej pismo procesowe pokrzywdzonego Andrzeja J. z dnia 9 maja 2003 r. celem załatwienia sprawy w ośrodku zamiejscowym, stosownie do właściwości terytorialnych (sygnatura akt PA I Ko297/03). Ze względu na rozmiar społeczny przedmiotowej sprawy proszę o objęcie toczącego się postępowania nadzorem prokuratorskim oraz centralnym nadzorem policyjnym.

Adam Biela

Oświadczenie złożone przez senatora Zygmunta Cybulskiego

Oświadczenie skierowane do ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej Jerzego Hausnera

Zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o uruchomienie rezerw z budżetu państwa na potrzeby realizacji robót publicznych. Proszę o podjęcie działań w celu zapewnienia adekwatnego współfinansowania dodatków mieszkaniowych z budżetu państwa, umożliwiającego gminom wykonanie ich zadań w tym zakresie.

Przedstawiam poniżej stanowiska Konwentu Wójtów, Burmistrzów i Prezydentów Województwa Kujawsko-Pomorskiego z 24 kwietnia 2003 r. w sprawie środków na aktywne formy zwalczania bezrobocia i w sprawie finansowania dodatków mieszkaniowych.

Zgromadzenie Konwentu Wójtów, Burmistrzów i Prezydentów Województwa Kujawsko-Pomorskiego uznało, iż systematyczny spadek wysokości środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w latach 1998–2002 spowodował dramatyczną sytuację społeczną w większości gmin województwa kujawsko-pomorskiego. Niewielki wzrost tych środków w 2002 r. tylko w nikłym stopniu tę sytuację poprawia. W przeciwieństwie do wzrostu liczby bezrobotnych spada liczba uprawnionych do zasiłku. Większość bezrobotnych długo pozostaje bez pracy. Jedyną szansą na przeżycie dla większości bezrobotnych stało się zatrudnianie organizowane przez gminy w aktywnych formach przeciwdziałania bezrobociu. Konieczne jest więc w obecnej, trudnej sytuacji społecznej, uruchomienie rezerw budżetu państwa na potrzeby realizacji robót publicznych.

Zgromadzenie Konwentu Wójtów, Burmistrzów i Prezydentów Województwa Kujawsko-Pomorskiego uznało też, iż dotychczasowy sposób finansowania dodatków mieszkaniowych nie zapewnia pełnej realizacji ustawowych zadań gmin w tym zakresie. Poziom nakładów na ten cel z budżetu państwa nie jest wystarczający w stosunku do stale rosnącego zapotrzebowania na te świadczenia. Konieczność znacznego i rosnącego dofinansowania dodatków mieszkaniowych własnymi środkami gmin bardzo ogranicza możliwość realizacji zadań gmin, a także zakłóca równowagę budżetową wielu z nich.

Proszę zatem Pana Ministra o podjęcie działań mających na celu zapewnienie adekwatnego współfinansowania dodatków mieszkaniowych z budżetu państwa, zmierzających do zapewnienia gminom możliwości wykonania ich zadań, a także o uruchomienie rezerw z budżetu państwa na potrzeby realizacji robót publicznych.

Z wyrazami szacunku
Zygmunt Cybulski

Oświadczenie złożone przez senatora Zygmunta Cybulskiego

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Grzegorza Kurczuka

Mając na uwadze względy usprawnienia pracy wymiaru sprawiedliwości, należałoby zastanowić się nad wnoszoną przez sądy okręgowe potrzebą wydzielenia sądów grodzkich jako samodzielnych jednostek sądownictwa. Takie usytuowanie sądu grodzkiego umożliwiłoby potraktowanie sądu rejonowego jako organu drugiej instancji. Odciążyłoby to w istotny sposób od spraw odwoławczych sądy okręgowe. W przekonaniu moim, a także przedstawicieli sądów okręgowych, byłby to element usprawniający funkcjonowanie polskiego sądownictwa.

Proszę więc Pana Ministra o rozważenie możliwości wniesienia w normalnym procesie legislacyjnym poprawki do ustawy o ustroju sądów powszechnych, która by wydzieliła sądy grodzkie jako samodzielne sądy pierwszej instancji.

Istotna wydaje mi się również uwaga przekazana do mnie przez przedstawicieli sądu okręgowego w sprawie odciążenia sądu okręgowego od odwołań od orzeczeń lekarskich wydawanych przez ZUS. Utworzenie ogniwa pośredniego – w postaci komisji lekarskiej drugiej instancji – między orzecznikiem ZUS a sądem okręgowym, proponowane przez przedstawicieli sądów, wydaje mi się celowe. Zmniejszyłoby to również obciążenie sądu okręgowego i usprawniło pracę wydziałów ubezpieczeń społecznych.

Z wyrazami szacunku
Zygmunt Cybulski

Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Dzido

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Grzegorza Kurczuka

Na podstawie art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (DzU nr 73 poz. 350 z późniejszymi zmianami), proszę o podjęcie działań w celu wyjaśnienia zgłoszonych przez prezesa Fundacji Pro Veritate w Białymstoku nadużyć na szkodę miasta Białystok.

Nadużycia te wystąpiły w związku z budową i funkcjonowaniem wysypiska śmieci w Hryniewiczach. Polegają one między innymi na tym, że w dniu 17 maja 1994 r. firma „Molen-Piwotex” wygrała przetarg na zakup wagi obsługującej miejskie wysypisko śmieci. W umowie na dostawę wagi uwzględniono tylko część jej elementów, nie uwzględniono na przykład wyposażenia wagi w program komputerowy. Oferta tej firmy z 1994 r. na instalację wagi opiewała na kwotę 800 milionów starych złotych, ale po zainstalowaniu wagi w 1997 r. łączny koszt wyniósł 3 miliardy starych złotych. Dodatkowo na skutek niezagwarantowania pełnego zakresu ważenia odpadów dostarczanych na wysypisko śmieci w Hryniewiczach w latach 1994–1997 nastąpiło zmniejszenie wpływów z tego tytułu do kasy miasta.

Do administrowania wysypiskiem śmieci zaangażowano firmę „Rakbud”, mimo że znacznie korzystniejszą ofertę zgłosiło MPO. Firma „Rakbud” wyłudzała z kasy miasta pieniądze za prace, których nie wykonała – z przesłanych informacji wynika, że fałszowano protokoły odbioru stwierdzające wykonanie nieistniejących obiektów. Firma pobierała też zawyżone wpłaty za śmieci wwożone na wysypisko.

Ponadto w 1998 r. do zakładu utylizacji i sortowania odpadów władze miasta Białystok zakupiły za 10 milionów zł technologię przestarzałą, wskutek czego wybudowany zakład nie funkcjonuje.

Nieprawidłowości te fundacja zgłosiła do Prokuratury Okręgowej w Białymstoku w formie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa w dniu 29 lipca 2002 r. Postępowanie w tej sprawie zostało umorzone. Zdaniem fundacji umorzenie jest niezasadne.

Z tych względów wnoszę o zbadanie tej sprawy.

Henryk Dzido

Oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Gołębka i senator Wiesławę Sadowską

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Adama Tańskiego oraz do prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa Jerzego Millera

Szanowny Panie Ministrze! Szanowny Panie Prezesie!

Przed kilkoma miesiącami mieszkańcy Radomia z dużą satysfakcją przyjęli wiadomość o lokalizacji w naszym mieście, w części gmachu po byłym urzędzie wojewódzkim, serwerowni unijnego systemu IACS. Aby sprostac związanym z tym zadaniom podpisano porozumienie pomiędzy prezesem ARiMR, wojewodą mazowieckim i prezydentem Radomia.

Jako senatorowie Ziemi Radomskiej jesteśmy zaniepokojeni propozycją zmiany decyzji i próbą przeniesienia serwerowni do Warszawy. Uważamy, że zasada ciągłości władzy wymaga, by nowy prezes ARiMR, pan Jerzy Miller, którego cenimy za fachowość, utrzymał w mocy decyzję swojego poprzednika.

Pragniemy także poinformować, że zmiana lokalizacji serwerowni spowoduje poważne skutki ekonomiczne, włącznie ze stratami finansowymi – kto bowiem pokryje poniesione nakłady? – a także z utratą dwustu miejsc pracy i z powiększeniem bezrobocia, i tak już wysokiego w Radomiu, bo wynoszącego 29%.

W związku z tym uprzejmie prosimy o uwzględnienie argumentów i faktów, że w Radomiu lokale Skarbu Państwa stoją puste od pięciu lat, że wszelkie koszty utrzymania serwerowni byłyby tu znacznie niższe, że posiadamy wykwalifikowaną kadrę, której zatrudnienie przyniesie wymierne, finansowe i społeczne korzyści, a także spowoduje, że nałożone ustawowe zadania będą prawidłowo wykonane.

Zdaniem wszystkich parlamentarzystów Ziemi Radomskiej i władz samorządowych, pominięcie Radomia jako lokalizacji serwerowni nie ma merytorycznego uzasadnienia. Liczymy zatem na jak najszybsze otwarcie serwerowni w Radomiu, a tym samym na wywiązanie się ze zobowiązań wobec Unii Europejskiej, co leży także w interesie polskiego rolnictwa. Nie wyobrażamy sobie, żeby Radom był przez nasz rząd traktowany po macoszemu.

Jednocześnie prosimy o udzielenie nam informacji dotyczących funkcjonowania biur powiatowych IACS. Rolnicy często pytają, co z dalszym koczowaniem zwierząt, paszportami, systemem komputerowym, małym zainteresowaniem tych struktur referendum unijnym i innymi problemami.

Doceniając dokonania Pana Ministra, będziemy nadal współpracować w tworzeniu oczekiwanych zmian prawnych.

Z wyrazami szacunku
Zbigniew Gołębek
Wiesława Sadowska

Oświadczenie złożone przez senator Irenę Kurzępę

Oświadczenie skierowane do ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej Jerzego Hausnera

Oświadczenie to dotyczy realizacji programów mających na celu złagodzenie skutków bezrobocia na zamojskim rynku pracy.

Zamojszczyzna jako obszar rolniczy zapóźniony cywilizacyjnie jest szczególnie dotknięta bezrobociem. Z danych Powiatowego Urzędu Pracy w Zamościu wynika, że na koniec I kwartału 2003 r. w ewidencji bezrobotnych tylko w powiecie zamojskim figurowało szesnaście tysięcy czterysta dwadzieścioro bezrobotnych, w tym siedem tysięcy siedemset osiemdziesiąt cztery kobiety. Z tej liczby jedynie tysiąc czterysta trzydzieści siedmioro osób, czyli 8,7% wszystkich bezrobotnych, posiadało prawo do zasiłku. Niepokojącym zjawiskiem jest odsetek osób długotrwale bezrobotnych, to jest zarejestrowanych przez ponad dwanaście miesięcy – stanowią one aż 54% ogółu zarejestrowanych.

Powiatowy Urząd Pracy w Zamościu, mając na uwadze złagodzenie skutków bezrobocia na zamojskim rynku, opracował projekt „Aktywizacja zawodowa osób bezrobotnych długotrwale zarejestrowanych oraz będących w trudnej sytuacji bytowej” oraz program „Szansa”, polegający na organizacji prac interwencyjnych, robót publicznych i aktywizacji absolwentów. Te projekty pozwolą objąć aktywizacją zawodową pięćset pięćdziesięścioro bezrobotnych. Zgodnie z założeniem autorów projektów, pracodawcami uczestniczącymi w programie będą organy samorządu terytorialnego, gminne ośrodki pomocy społecznej, placówki oświatowo-wychowawcze, placówki ochrony zdrowia i przedsiębiorcy funkcjonujący na rynku pracy.

Główną przeszkodą w realizacji projektów są niewystarczające środki finansowe. Powiatowy Urząd Pracy w Zamościu wystąpił z prośbą o środki finansowe niezbędne do realizacji opracowanych projektów. Ze względu na trudną sytuację na zamojskim rynku pracy bardzo proszę Pana Ministra o rozważenie możliwości przyścia z pomocą finansową w realizacji programów opracowanych przez Powiatowy Urząd Pracy w Zamościu.

Z poważaniem
Irena Kurzępa

Oświadczenie złożone przez senatora Bogusława Litwińca

Oświadczenie skierowane do ministra kultury Waldemara Dąbrowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Szybko postępujące procesy, choć nie zawsze w pożądanym kierunku, dotyczące sfery kultury społecznej, w której następuje wzajemna asymilacja gospodarki, polityki, obyczajów i ekspresji artystycznej, wymagają stosownego przyspieszenia prac nad aktami legislacyjnymi, które dotyczą sztuki. Chcę oświadczyć, że jestem dziś zwolennikiem, również jako członek Komisji Kultury i Środków Przekazu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, przyspieszenia prac nad nową ustawą o działalności kulturalnej.

Uzasadnienie mego poglądu wymagałoby napisania całego szkicu kulturowo-socjologicznego. Oszczędzając go Panu Ministrowi, czytelnikom i autorowi, pragnę tylko podkreślić kilka aspektów, które motywują moje stanowisko.

Po pierwsze, na tle wielkiej różnorodności podstaw prawnych, na podstawie których organizuje się życie placówek kultury w krajach zachodnich, polskie prawodawstwo przedstawia się mało elastycznie. Zbliżająca się integracja z Unią Europejską, która co prawda pozostawia sferę organizacji kultury w rękach państw członkowskich, będzie zapewne stymulowała i wymuszała kroki w przód, adekwatne do polifonii form organizacji życia kulturalnego Wspólnoty Europejskiej.

Po drugie, placówki kulturalne stanowią pośrednio minimodel życia publicznego. Są świadectwem strukturalnym zasady kreatywnego partnerstwa i wielkości w jedności. Fakt, że dochodzi w nich coraz częściej do konfliktów niedających się rozstrzygnąć ani literą, ani duchem praw, jak to ma miejsce coraz częściej w Polsce, oznacza, że co najmniej litera wymaga nowelizacji.

Po trzecie, pozostaje ciągle nierozstrzygnięty w naszym nowym ustroju III Rzeczypospolitej pluralistyczny model mecenatu. Dotychczasowy jego stan, brak jasności pojęć, na przykład między aktem darowizny a sponsoringu, oraz krótka lista podmiotów upoważnionych do tworzenia instytucji kultury zgodnie z regułami gwarantującymi im stabilną działalność, dodatkowo potęguje wrażenie niepożądanego tymczasowości.

Te i inne motywy, a także pytania coraz częściej napływające ze strony środowisk artystycznych, skłaniają mnie do wystąpienia z niniejszym oświadczeniem. Jego istotą jest oczekiwanie na projekt inicjatywy ustawodawczej opracowanej przez resort kultury. Moje doświadczenie i system wartości sugerują tu partnerski tryb pracy ze stowarzyszeniami artystycznymi, związkami zawodowymi i szczególnie aktywnymi dyrekcjami placówek kultury, obejmujących zarówno wielkie narodowe instytucje, jak też te, które stanowią wieczną energię świtu sztuki polskiej.

Uprzejmie proszę o udzielenie mi odpowiedzi co do meritum i co do ewentualnego terminu wskazanej tu inicjatywy ustawodawczej.

Łączę wyrazy szacunku
i serdeczne pozdrowienia
Bogusław Litwiniec

Oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Niskiego

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra finansów Grzegorza Kołodki

Szanowny Panie Ministrze!

Dotarły do mnie informacje o budzącej zasadnicze wątpliwości, a mimo to stosowanej przez urzędy skarbowe interpretacji art. 16 ust. 2 pkt 5 ustawy z 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn (DzU nr 16 z 1997 r. poz. 89 z późniejszymi zmianami). Interpretacja ta w sposób oczywisty godzi w prawa obywateli polskich, którzy są zmuszeni czasowo wyjechać za granicę w poszukiwaniu pracy.

Ich czasowa nieobecność w kraju jest spowodowana stanem wyższej konieczności, wynikającym z dużego bezrobocia i złej sytuacji społeczno-gospodarczej. Tymczasem urzędy skarbowe pozbawiają te osoby możliwości zwolnienia z podatku od darowizny mieszkania o powierzchni nieprzekraczającej 110 m², przekazanego w obrębie I grupy podatkowej, którą stanowią rodzice i dzieci. Zwolnienie to jest przewidziane w art. 16 ust. 1 wspomnianej ustawy, przy czym w ust. 2 tego artykułu jest określony warunek posiadania obywatelstwa polskiego, nieposiadania domu lub lokalu mieszkalnego – chodzi tu o mieszkania własnościowe, spółdzielcze, wynajmowane – oraz warunek pięcioletniego zamieszkiwania w nabytym w drodze darowizny mieszkaniu, licząc od daty spisania aktu darowizny.

W naszych obecnych realiach nie są, niestety, odosobnione przypadki, kiedy osoby obdarowane przez rodziców mieszkaniem, w którym zresztą dotychczas mieszkały i są w nim nadal zameldowane, nie mogą uzyskać zatrudnienia na miejscu, wyjeżdżają czasowo za granicę, gdzie podejmują pracę. Korzystają jednak z nabytego w drodze darowizny mieszkania w okresach urlopów, świąt i okolicznościowych przyjazdów do Polski. Mieszkania te stanowią nadal własność tych osób i nie są użytkowane przez inne podmioty. Sytuacje tego rodzaju obejmują czasem nawet cały pięcioletni okres od spisania umowy darowizny, przewidziany w art. 16 ust. 2 pkt 5 ustawy z 28 lipca 1983 r.

Mimo to w tego rodzaju przypadkach urzędy skarbowe uznają, że nie został spełniony warunek pięcioletniego zamieszkiwania w nabytym mieszkaniu, nawet jeżeli osoba obdarowana zatrudniona jest za granicą w polskiej eksportowej firmie budowlanej, która zatrudnia wyłącznie delegowanych z Polski robotników i wykorzystuje materiały budowlane importowane również z Polski. Zdaniem urzędów skarbowych warunkiem korzystania ze zwolnienia przewidzianego w art. 16 ustawy z 28 lipca 1983 r. jest przebywanie, to jest fizyczna obecność osoby obdarowanej w nabytym mieszkaniu przez pięć lat od daty darowizny. Fakt zameldowania tej osoby w nabytym mieszkaniu, zdaniem urzędów skarbowych, nie ma tu znaczenia. W konsekwencji urzędy skarbowe podejmują decyzje o obciążeniu rodziców i dzieci podatkiem od darowizny. Dla zilustrowania problemu powołuję się tu na konkretny przypadek, a mianowicie decyzję Pierwszego Urzędu Skarbowego w Koszalinie z 15 kwietnia 2003 r. (U.P.-II-3-I/43000-108/03).

Proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska w tej sprawie. Takie podejście urzędów skarbowych powoduje bowiem, że wiele osób czuje się pokrzywdzonych i uznaje to za oczywistą niesprawiedliwość. Osobiście podzielam ich odczucia i jestem za przyjęciem zasady, iż stan wyższej konieczności – brak zatrudnienia w kraju i związany z tym czasowy pobyt za granicą – nie może uzasadniać pozbawienia obywateli polskich mających w kraju stałe miejsce pobytu i zameldowania ulgi podatkowej przewidzianej w art. 16 ustawy z 28 lipca 1983 r. o podatku od spadków i darowizn.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Niski

Oświadczenie złożone przez senatora Mariana Nogę

Oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Piotra Czyżewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Przez ostatnie kilka lat z dużą satysfakcją obserwuję na terenie Dolnego Śląska bardzo intensywny rozwój techniczno-handlowy Polskiego Koncernu Naftowego „Orlen” SA. Ostatnie informacje o rozszerzeniu działalności koncernu Orlen na terenie Niemiec, poprzez zakup sieci stacji paliw, oraz o próbie budowania na bazie Orlen znaczącego koncernu w Europie Środkowo-Wschodniej świadczą o dalszym rozwoju spółki i zachodzących w niej przemianach o dużym znaczeniu dla polskiej gospodarki.

Aby sprostać tym zadaniom spółka PKN „Orlen” dokonuje restrukturyzacji, a Zarząd PKN „Orlen” ma podobno zamiar pomniejszyć rolę w tych zamierzeniach Dolnego Śląska, nie umieszczając tutaj struktur regionalnych PKN „Orlen”. Jako senator ziemi dolnośląskiej jestem zaniepokojony tym faktem, gdyż rodzi on poważne skutki ekonomiczne z utratą miejsc pracy włącznie i powiększeniem bezrobocia we Wrocławiu.

W związku z tym mam pytanie do Pana Ministra i do Pana Prezesa Zarządu PKN „Orlen”. Jakie jest merytoryczne uzasadnienie pominięcia Wrocławia jako siedziby struktur regionalnych spółki PKN „Orlen”?

Z poważaniem
Marian Noga

Oświadczenie złożone przez senatora Bogdana Podgórskiego

Oświadczenie skierowane do ministra kultury Waldemara Dąbrowskiego

Moje oświadczenie będzie dotyczyć Międzynarodowego Triennale Grafiki w Krakowie. Instytucja ta, działająca w Polsce już od czterdziestu lat, gościła ze swoimi wystawami między innymi w Japonii, USA i Brazylii. Do jego programu chętnie wpisują się również polskie muzea, takie jak Muzeum Narodowe w Warszawie czy Krakowie. W salach wystaw triennale grafiki w trakcie długoletniej działalności ekspoznowało swoje prace ponad trzydzieści tysięcy artystów, między innymi Henry Moore, Rauschenberg, Christo, Lichtenstein, Tatlofone i wielu innych. Prestiż tej imprezy jest większy za granicą niż w Polsce.

Na wrzesień bieżącego roku zaplanowana jest kolejna edycja Międzynarodowego Triennale Grafiki. Towarzyszyć jej będzie wielki program kulturalny pod nazwą „Most Integracji Kultury Europejskiej”. Przygotowania do realizacji wymienionych przedsięwzięć są już bardzo zaawansowane. Pierwsze wystawy realizowane w ramach Mostu, które mają się odbyć w Moskwie i Kijowie, zostały już ogłoszone. Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie jest w trakcie zbierania prac, a w końcu czerwca bieżącego roku zbierze się w Krakowie jury kwalifikacyjne.

Do rozpoczęcia tych wielkich przedsięwzięć kulturalnych pozostały niespełna cztery miesiące. Tymczasem Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie znajduje się w bardzo trudnej sytuacji materialnej. Nie posiada własnego lokalu na biuro, nie dysponuje też ani jednym etatem finansowanym przez władze samorządowe. Dodatkowo otrzymało nakaz eksmisji prac z magazynu będącego w dyspozycji miejskiej galerii sztuki „Bunkier Sztuki”, w którym gromadzone są zbiory liczące ponad dwa tysiące grafik.

Zdając sobie sprawę z problemów finansowych, jakie zwykle towarzyszą przeprowadzaniu tak wielkich imprez, Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie zwróciło się z prośbą o wsparcie swoich działań do Ministerstwa Kultury. Z przekazanych mi informacji wynika, że pomimo wniosku o subwencję, złożonego w Departamencie Sztuki i Promocji Twórczości w dniu 30 sierpnia 2002 r., Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie nie otrzymało żadnych środków finansowych, jak również promesy na określone zadania. Dotyczy to również nagród przyznawanych przez triennale, w tym nagrody Grand Prix Ministra Kultury. Podobnie wygląda sytuacja programu „Most Integracji Kultury Europejskiej”, w wypadku którego poza przychylnością i ustnymi obietnicami pomocy Międzynarodowe Triennale Grafiki w Krakowie nie otrzymało nawet pisemnego potwierdzenia, że pomoc zostanie przyznana.

Jako członek senackiej Komisji Kultury i Środków Przekazu wspieram działania Międzynarodowego Triennale Grafiki w Krakowie. W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na pytanie: czy Ministerstwo Kultury rozważa możliwość finansowego wsparcia Międzynarodowego Triennale Grafiki w Krakowie?

Równocześnie proszę o informację, w jakiej wysokości, formie oraz w jakim terminie mogłoby zostać przyznane ewentualne wsparcie finansowe. Informacja ta jest niezbędna dla ustalenia przez organizatorów budżetu przedsięwzięć.

Zespół Międzynarodowego Triennale Grafiki dokonuje wielkiego wysiłku, aby w zaistniałej sytuacji doprowadzić do realizacji przedstawionych programów. Istnieje jednak bardzo realna możliwość, że wobec zasygnalizowanych wyżej problemów imprezy nie dojdą do skutku. W związku z powyższym proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska i odpowiedź na postawione przeze mnie pytanie.

Łączę wyrazy szacunku
Bogdan Podgórski

Oświadczenie złożone przez senatora Lesława Podkańskiego

Oświadczenie skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra finansów Grzegorza Kołodki

Moje oświadczenie dotyczy systemowego rozwiązania problemów występujących w ochronie zdrowia.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o szczegółowe określenie zasad realizacji ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o zmianie ustawy o negocjacyjnym systemie przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw i ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, DzU z 1995 r. nr 1 poz. 2 z późniejszymi zmianami.

W odniesieniu do art. 4a ustawy trybunał orzekł, że przepis ten powinien być rozumiany jako „tworzący współodpowiedzialność systemu finansów publicznych za jego wykonanie”. W uzasadnieniu zaś trybunał wskazał, że „ustawa, na mocy której powstały indywidualne roszczenia pracowników, obciąża odpowiedzialnością ten segment finansów publicznych, za którego pośrednictwem realizowane są obowiązki władzy publicznej określone w art. 68 ust. 2 konstytucji”.

W tej sytuacji wydzielone środki na realizację zapisów ustawy powinny być określone co do ich przeznaczenia, powinien również być określony mechanizm ich redystrybucji, zapewniający podwyżkę wszystkim uprawnionym, który jednocześnie „nie pozwoliłby na pogorszenie warunków funkcjonowania placówek ochrony zdrowia z powodu wypełniania przez nie ustawowego obowiązku podwyższenia wynagrodzeń pracowniczych”.

W praktyce środki o takim przeznaczeniu nigdy nie trafiły do SP ZOZ zarówno w formie kontraktowych usług medycznych, jak i w trakcie renegotjacji zawartych umów z kasami chorych.

Trybunał Konstytucyjny w swoim orzekaniu „dał pierwszeństwo zasadzie zaufania do państwa”. Aktualny stan rzeczywisty – przewlekłe odkładanie w czasie realizacji nadanych ustawą uprawnień, utrzymywanie niskiego poziomu wynagrodzeń w ochronie zdrowia, brak konsekwencji w szybkim i precyzyjnym rozwiązywaniu problemu wywołanego luką legislacyjną w ustawie – powoduje frustrację całej grupy zawodowej i wzrost napięć społecznych.

Należy też brać pod uwagę fakt, że konsekwencją niewywiązywania się pracodawcy z narzuconego obowiązku podwyższania wynagrodzenia pracownikom – z powodu braku środków finansowych – są wszczynane sprawy sądowe, które narażają zakład na dodatkowe ogromne koszty sądowe oraz na odsetki za opóźnioną wypłatę należności.

W związku z tym zadaję następujące pytania.

Po pierwsze, czy rząd RP, jako autor ustawy, zamierza – a jeśli tak, to kiedy – uzupełnić powstałą w ustawie lukę?

Po drugie, czy rząd zamierza wydzielić konieczne środki i określić precyzyjny sposób ich redystrybucji, zapewniający wzrost płac indywidualnych o kwotę wymienioną w ustawie?

Lesław Podkański

Oświadczenie złożone przez senatora Lesława Podkańskiego

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Adama Tańskiego

Moje oświadczenie dotyczy sprawy nielegalnej wycinki lasu na gruntach Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa dokonanej w miejscowościach Ladeniska i Mościska w gminie Dorohusk, w powiecie chełmskim. Wycinki dokonano na wniosek wójta gminy Dorohusk, Stanisława Maksymiuka.

Do końca ubiegłego roku wójt miał pełnomocnictwo Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa tylko do zawierania umów sprzedaży lub dzierżawy gruntów. Od 1 stycznia bieżącego roku agencja cofnęła pełnomocnictwa wszystkim wójtom. Pomimo to wójt gminy Dorohusk wydał dyspozycję wycięcia 120 m³ lasu o znacznej wartości materialnej i przyrodniczej, twierdząc, że działał zgodnie z prawem. Moja wstępna ocena tego procesu jest zupełnie inna.

W związku z tym zadaję następujące pytania.

Po pierwsze, na jakiej podstawie wójt gminy dysponuje zasobami AWRSP samodzielnie? Czy było to uzgodnione w agencji i z kim?

Po drugie, dlaczego dokonuje się wycinki drzew na terenach leśnych i zadrzewionych bez odpowiednich zezwoleń?

Po trzecie, kto, zdaniem Pana Ministra, poniesie konsekwencje naruszenia prawa i naprawi wyrządzone szkody?

Lesław Podkański

Oświadczenie złożone przez senator Krystynę Sienkiewicz

Oświadczenie skierowane do ministra zdrowia Leszka Sikorskiego

Od czterech lat w ramach programu „Zintegrowane Ratownictwo Medyczne” trwa uruchamianie szpitalnych oddziałów ratunkowych. W latach 1999–2002 przeznaczono na ten cel około 240 milionów zł, w planie na bieżący rok przewidziano 70 milionów zł.

Z informacji prasowych wynika, pisze o tym między innymi „Puls Medycyny”, iż bardzo często szpitalne oddziały ratunkowe są dopiero w fazie projektowej lub fazie prac budowlanych, a sprzęt zakupiony na ich wyposażenie w ramach tego programu jest wykorzystywany na innych oddziałach szpitalnych.

Jestem zainteresowana wynikami kontroli, jakie przeprowadzono w szpitalach, gdzie powinny już działać oddziały ratunkowe. Informacja ta ma dla mnie i moich wyborców szczególne znaczenie, gdyż może wskazywać na nierówne traktowanie podmiotów – vide Wojewódzki Szpital Zespolony w Toruniu.

Krystyna Sienkiewicz

Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza

Oświadczenie skierowane do wojewody mazowieckiego Leszka Mizielińskiego

Szanowny Panie Wojewodo!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej zwracam się do Pana o przyznanie środków w ramach kontraktu wojewódzkiego na realizację inwestycji „Budowa gimnazjum z salą gimnastyczną w Stanisławowie Pierwszym” w gminie Nieporęt. Jest to inwestycja priorytetowa dla przyszłości gminy. Gmina wykonała już szereg prac przygotowawczych do tej inwestycji, między innymi pozyskano grunt pod budowę, wykonano projekt techniczny i uzyskano pozwolenie na budowę.

Inwestycja ta jest pilnie oczekiwana przez całą społeczność lokalną. Obecnie jedyne gimnazjum gminne mieści się w tym samym budynku co szkoła podstawowa. Warunki lokalowe są bardzo trudne, gdyż w szkole o powierzchni 1028 m² uczy się ponad pięćset dwadzieścioro uczniów. Brak odpowiedniej liczby sal lekcyjnych powoduje zmianowość w obu szkołach i konieczność odbywania zajęć w salach niepełniających obowiązujących norm gabarytowych. Ogromna ciasnota wpływa na nasilenie się problemów wychowawczych, wzrost zachowań agresywnych wśród młodzieży gimnazjalnej i przenoszenie się negatywnych zachowań na dzieci ze szkoły podstawowej. Konieczność budowy gimnazjum wymuszona jest z jednej strony trudną sytuacją lokalową obecnego gimnazjum, z drugiej – intensywnym rozwojem gminy. Nieporęt systematycznie rośnie. Bliskość Zalewu Żegrzyńskiego i turystyczno-rekreacyjne walory gminy powodują, że nie maleje zainteresowanie mieszkańców Warszawy i okolic możliwością osiedlania się w niej na stałe. Rocznie wydawanych jest około trzystu decyzji o warunkach zabudowy.

Koszt budowy gimnazjum wraz z salą gimnastyczną wynosi około 12 milionów zł. Realizacja inwestycji planowana jest w cyklu trzyletnim z uzyskaniem końcowego efektu w 2006 r. W tegorocznym budżecie gminy na tę inwestycję przewidziano 2 miliony zł. Jednak konieczność zachowania szybkiego tempa budowy oraz wysokość uzyskiwanych przez gminę dochodów nie pozwolą na całkowite pokrycie kosztów budowy.

W związku z tym zwracam się o uwzględnienie wydatków na inwestycję „Budowa gimnazjum z salą gimnastyczną w Stanisławowie Pierwszym” w ramach najbliższego kontraktu wojewódzkiego. Apeluję o możliwie priorytetowe potraktowanie niniejszej sprawy, ponieważ inwestycja taka musi być finansowana nieprzerwanie przez co najmniej trzy lata.

Proszę też o poinformowanie mnie o stanowisku wojewody w tej sprawie.

Z poważaniem
Robert Smoktunowicz

Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza

Oświadczenie skierowane do marszałka województwa mazowieckiego Adama Struzika

Szanowny Panie Marszałku!

Podczas spotkania z burmistrzem Wołomina, panem Jerzym Mikulskim, zostałem zapoznany z planami gminy Wołomin dotyczącymi modernizacji dróg nr 634 i 635. Prace te mają być realizowane wspólnie z Mazowieckim Zarządem Dróg Wojewódzkich, z którym gmina zawarła porozumienie 8 lipca 1999 r. W ramach porozumienia gmina zapewniała między innymi opracowanie dokumentacji z własnych środków, wywłaszczenie terenu i pokrycie kosztów odszkodowań, opracowanie mapy prawnej i pozyskanie terenu.

W sprawie tej doszło też do współpracy wszystkich zainteresowanych powiatów leżących na trasie Warszawa – Tuszcz. Również samorządowe województwo mazowieckie powinno być zaangażowane w te projekty.

Na podstawie zawartego porozumienia gmina ogłosiła w Biuletynie Zamówień Publicznych przetarg nieograniczony na opracowanie dokumentacji. W wyniku przetargu został wyłoniony wykonawca prac projektowych, firma „Projbudkom Kalisz”. Wartość umowy na drogę nr 634 wynosi 390 tysięcy 796 zł 50 gr brutto, a na drogę nr 635 – 140 tysięcy 300 zł brutto.

Modernizacja drogi nr 634 ma obejmować cały odcinek objęty opracowaniem od rzeki Długa w Zielonce do granicy z gminą Klembów, w tym ciąg pieszo-rowerowy na odcinku od Szkoły Podstawowej w Duczkach do skrzyżowania we wsi Grabie Stare.

Modernizacja drogi nr 635 ma obejmować odcinek od skrzyżowania z drogą nr 634, to jest od ulicy Szosa Jadowska do granicy z gminą Radzymin, w tym ciąg pieszo-rowerowy na odcinku od schroniska „Orion” w Czarnej do ulicy Nowa Wieś w Wołominie.

Na podstawie już wykonanych prac istnieje możliwość sukcesywnej realizacji poszczególnych odcinków drogi nr 634 na obszarze Wołomina. Niestety, pomimo zawartego jeszcze w roku 1999 porozumienia inwestycje te do dnia dzisiejszego nie zostały rozpoczęte. W związku z tym apeluję o niezwłoczne przystąpienie do realizacji, w porozumieniu z gminą, inwestycji na drogach nr 634 i nr 635. Jest to niezbędne dla usprawnienia ruchu drogowego i poprawy bezpieczeństwa na wymienionych drogach.

Proszę też o poinformowanie mnie o stanowisku władz samorządowych województwa mazowieckiego.

Z poważaniem
Robert Smoktunowicz

Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza

Oświadczenie skierowane do dyrektora Mazowieckiego Zarządu Dróg Wojewódzkich Marii Łanieckiej

Szanowna Pani Dyrektor,

podczas spotkania z burmistrzem Wołomina, panem Jerzym Mikulskim, zostałem zapoznany z planami gminy Wołomin dotyczącymi modernizacji dróg nr 634 i 635. Prace te mają być realizowane wspólnie z Mazowieckim Zarządem Dróg Wojewódzkich, z którym gmina zawarła porozumienie 8 lipca 1999 r. W ramach porozumienia gmina zapewniała między innymi opracowanie dokumentacji z własnych środków, wywłaszczenie terenu i pokrycie kosztów odszkodowań, opracowanie mapy prawnej i pozyskanie terenu.

Na podstawie zawartego porozumienia gmina ogłosiła w Biuletynie Zamówień Publicznych przetarg nieograniczony na opracowanie dokumentacji. W wyniku przetargu został wyłoniony wykonawca prac projektowych, firma „Projbudkom Kalisz”. Wartość umowy na drogę nr 634 wynosi brutto 390 tysięcy 796 zł 50 gr, a na drogę nr 635 brutto 140 tysięcy 300 zł.

Modernizacja drogi nr 634 ma obejmować cały odcinek objęty opracowaniem od rzeki Długa w Zielonce do granicy z gminą Klembów, w tym ciąg pieszo-rowerowy na odcinku od Szkoły Podstawowej w Duczkach do skrzyżowania we wsi Grabie Stare.

Modernizacja drogi nr 635 ma obejmować odcinek od skrzyżowania z drogą nr 634, to jest od ulicy Szośa Jadowska do granicy z gminą Radzymin, w tym ciąg pieszo-rowerowy na odcinku od schroniska „Orión” w Czarnej do ulicy Nowa Wieś w Wołominie.

Na podstawie już wykonanych prac istnieje możliwość sukcesywnej realizacji poszczególnych odcinków drogi nr 634 na obszarze Wołomina. Niestety Mazowiecki Zarząd Dróg Wojewódzkich, pomimo zawartego jeszcze w roku 1999 porozumienia, nie wywiązuje się ze swoich wcześniejszych zobowiązań. W związku z tym apeluję o niezwłoczne przystąpienie do realizacji, w porozumieniu z gminą, inwestycji na drogach nr 634 i nr 635. Jest to niezbędne dla usprawnienia ruchu drogowego i poprawy bezpieczeństwa na wymienionych drogach.

Proszę też o poinformowanie mnie o stanowisku Mazowieckiego Zarządu Dróg Wojewódzkich w tej sprawie.

Z poważaniem
Robert Smoktunowicz

Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza

Oświadczenie skierowane do prezesa Zarządu Totalizatora Sportowego Mirosława Roguskiego

Szanowny Panie Prezesie,

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej zwracam się do Pana o dofinansowanie budowy sali sportowej ze środków Totalizatora Sportowego w ramach realizacji inwestycji związanej z budową gimnazjum z salą gimnastyczną w Stanisławowie Pierwszym w gminie Nieporęt. Jest to inwestycja priorytetowa dla przyszłości gminy. Gmina wykonała już szereg prac przygotowawczych do tej inwestycji, między innymi pozyskano grunt pod budowę, wykonano projekt techniczny i uzyskano pozwolenie na budowę.

Inwestycja ta jest bardzo oczekiwana przez całą społeczność lokalną. Obecnie jedyne gimnazjum gminne mieści się w tym samym budynku co szkoła podstawowa. Warunki lokalowe są bardzo trudne, gdyż w szkole o powierzchni 1028 m² uczy się ponad pięćset dwadzieścioro uczniów. Z powodu braku odpowiedniej liczby sal lekcyjnych w obu szkołach trzeba stosować zmianowość, a zajęcia odbywają się w salach niespełniających obowiązujących norm gabarytowych. Ogromna ciasnota wpływa na nasilenie się problemów wychowawczych, wzrost zachowań agresywnych wśród młodzieży gimnazjalnej i przeniesienie się negatywnych zachowań na dzieci ze szkoły podstawowej.

Konieczność budowy gimnazjum wymuszona jest z jednej strony trudną sytuacją lokalową obecnego gimnazjum, z drugiej zaś – intensywnym rozwojem gminy. Nieporęt systematycznie się rozrasta. Ze względu na bliskość Zalewu Zegrzyńskiego i turystyczno-rekreacyjne walory gminy nie maleje zainteresowanie mieszkańców Warszawy i okolic możliwością osiedlenia się w niej na stałe, rocznie wydawanych jest około trzystu decyzji o warunkach zabudowy. Bez odpowiedniej sali gimnastycznej trudno sobie wyobrazić dalszy rozwój rekreacyjnego charakteru gminy.

Koszt budowy gimnazjum wraz z salą gimnastyczną wynosi około 12 milionów zł. Realizacja inwestycji planowana jest w cyklu trzyletnim z uzyskaniem końcowego efektu w 2006 r. W tegorocznym budżecie gminy na tę inwestycję zagwarantowano 2 miliony zł. Konieczność zachowania szybkiego tempa budowy oraz wielkość uzyskiwanych przez gminę dochodów nie pozwolą jednak na całkowite pokrycie kosztów budowy.

W związku z tym zwracam się o uwzględnienie wydatków na inwestycję związaną z budową gimnazjum z salą gimnastyczną w Stanisławowie Pierwszym w ramach przyznawania środków z Totalizatora Sportowego. Apeluję o możliwie priorytetowe potraktowanie niniejszej sprawy, ponieważ inwestycja taka musi być finansowana nieprzerwanie przez co najmniej trzy lata. Proszę też o poinformowanie mnie o stanowisku władz Totalizatora Sportowego w tej sprawie.

Z poważaniem
Robert Smoktunowicz

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej Jerzego Hausnera

Szanowny Panie Ministrze!

Obecnie, w sytuacji występowania ogromnego bezrobocia i kurczącego się rynku pracy, coraz częściej zdarzają się przypadki zwalniania osób w wieku około pięćdziesięciu lat lub nawet starszych. Większość z nich to doskonali fachowcy i pracownicy z wieloletnim doświadczeniem, posiadający wypracowany staż niezbędny do uzyskania emerytury. Są to osoby, które nie tylko mają długi okres składkowy w funduszu emerytalnym, ale też były przez lata płatnikami podatków, a więc mają swój istotny udział w tworzeniu budżetów państwa przez cały ten okres. Z jednej strony nie osiągnęły one jeszcze wieku, aby móc otrzymać zasłużoną emeryturę, z drugiej natomiast dla większości pracodawców ci ludzie są już za starzy, aby ich zatrudnić.

Ludzie ci nie są bezrobotnymi z wyboru. Zgodnie z art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej mają zagwarantowane prawo do zabezpieczenia społecznego. Dlatego likwidacja przez obecny parlament prawa do zasiłku przedemerytalnego oraz obniżenie wysokości świadczenia przedemerytalnego muszą być postrzegane jako wyrządzanie im krzywdy.

Postuluję zatem o przywrócenie w tej kwestii stanu prawnego sprzed 31 grudnia 2001 r., co stanowi sprawę niezwykle istotną dla wielu polskich rodzin i od czego zależy los wielu tysięcy ludzi.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do sekretarz Komitetu Integracji Europejskiej Danuty Hübner

Szanowna Pani Minister!

Zbliżamy się coraz bardziej do Unii Europejskiej, więc PZPN musi dostosować przepisy polskiego piłkarstwa do przepisów UEFA. Dotyczy to rozgrywek i infrastruktury, to znaczy, boisk, zaplecza i widowni.

Według oceny władz piłkarskich, jest potrzeba modernizacji kilku tysięcy boisk i stadionów piłkarskich. I i II liga to ligi zawodowe, ale zespoły od III ligi do klasy „C” to reprezentanci typowego amatorskiego sportu wiejskiego i małomiasteczkowego, w którym czynny udział bierze kilkaset tysięcy dzieci i młodzieży.

W związku z tym zapytuję Panią, jakie kroki podjął kierowany przez Panią urząd, by pomóc istnieć tysiącom klubów sportowych i umożliwić uprawianie sportu setkom tysięcy dzieci i młodzieży w zjednoczonej Europie.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do pełnomocnik rządu do spraw osób niepełnosprawnych Jolanty Banach

Oświadczenie w sprawie działalności powiatowych komisji do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności.

Pani Minister, doceniam wysiłek resortu i Pani osobisty wkład w tworzenie warunków do rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudniania osób niepełnosprawnych. Znam trudności finansowe resortu, kłopoty z finansowaniem powiatowych zespołów do spraw orzekania o stopniu niepełnosprawności. Zgadzam się, że potrzebne są kontrola orzecznictwa i stosowanie jednolitych przepisów, standardów i procedur, jeśli to wszystko ma służyć niepełnosprawnym.

Okazuje się jednak, że w naszym kochanym kraju to, co ma służyć, obraca się przeciwko tym, wobec których ma spełniać służebną rolę. Z art. 6c ust. 7 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych wynika, że wojewoda przedstawia pełnomocnikowi informacje o realizacji zadań: po pierwsze, powiatowych zespołów, sporządzane na podstawie informacji otrzymywanych od starostów, po drugie, wojewódzkiego zespołu.

Ten zapis ustawy uruchomił cały mechanizm maszyny biurokratycznej. Otóż na przykład powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności, powołując się na uprzednio cytowany art. 6c ustawy, śle informacje do starosty powiatu o tym, że pan X uzyskał orzeczenie o stopniu niepełnosprawności i w dodatku posiada prawo jazdy. Starosta, działając na podstawie art. 122 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym, zarządza skierowanie „szczęśliwca”, który uzyskał orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, na badania lekarskie w celu stwierdzenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdem mechanicznym. To drobiazg, że starosta powołuje się na art. 122 ust. 1 pkt 5 ustawy, który mówi, że osoba niepełnosprawna posiadająca prawo jazdy lub pozwolenie na kierowanie tramwajem zostaje skierowana na badania. Dopełnieniem staranności urzędniczej jest stwierdzenie, iż na podstawie zgłoszonego zastrzeżenia ustalono, że pan X spełnia przesłanki cytowanego artykułu, stąd wydanie decyzji o skierowaniu na badania.

Rzecz w tym, że z pisma zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności wynika tylko to, że zainteresowany posiada prawo jazdy, bo przyznał się do tego, i uzyskał stopień niepełnosprawności. To połowa drogi. Teraz zainteresowanego czeka lekarz uprawniony do badań kierowców lub wojewódzki ośrodek medycyny pracy.

Głosując kilka miesięcy temu za przyjęciem nowelizacji ustawy, byłem przekonany, że ułatwi ona życie niepełnosprawnym, przyspieszy orzekanie i umożliwi szybsze zatrudnienie.

Szanowna Pani Minister, przedstawiając tę drastyczną sytuację, wyrażam nadzieję, że wykorzysta Pani te informacje, sprawując nadzór nad orzekaniem o niepełnosprawności.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra gospodarki, pracy i polityki społecznej Jerzego Hausnera

Szanowny Panie Ministrze, w dniu 15 kwietnia 2003 r. złożyłem na 38. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczenie, w którym prosiłem Pana o odrobinę informacji dotyczących zasad ustalania wysokości przyznawanych rent i emerytur.

Dziękując za udzieloną odpowiedź, stwierdzam jednocześnie, że jest ona niepełna. W związku z tym ponownie zapytuję Pana Ministra, jakie jest największe wypłacane w Rzeczypospolitej Polskiej świadczenie rentowe i na jakiej podstawie prawnej jest ono wypłacane.

Z poważaniem
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Adama Tańskiego

Szanowny Panie Ministrze, w ostatnim czasie ukazało się w prasie, szczególnie małopolskiej, kilka artykułów, w których pan poseł Aleksander Grad krytykuje działania Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, podejrzewając niejasne powiązania polityczne i inne.

Na tej fali krytyki pan poseł Grad został przewodniczącym podkomisji sejmowej, która ma ocenić pracę ARiMR. Mimo to firmy związane z panem Gradem i jego małżonką Małgorzatą Grad dostały w tym samym czasie wiele zleceń na roboty na rzecz ARiMR. W Tarnowie działa jedna z tych firm – Małopolska Grupa Geodezyjno-Pomiarowa. Mówi się, że roboty na rzecz ARiMR były wykonywane na długo przed rozstrzygnięciem przetargu.

Jest to rzecz zdumiewająca, dlatego uprzejmie proszę Pana Ministra o informację na przedstawiony temat.

Z poważaniem
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do minister edukacji narodowej i sportu Krystyny Łybackiej

Szanowna Pani Minister!

Zbliżamy się do Europy, w niedługim czasie wejdzimy do Unii Europejskiej, i musimy dostosować boiska i stadiony piłkarskie do zaleceń wydanych przez UEFA.

W Polsce kilka tysięcy tych obiektów piłkarskich wymaga pilnej modernizacji, tak aby mogło na nich grać w piłkę kilkaset tysięcy dzieci i młodzieży.

Zapytuję Panią: czy przewiduje Pani środki w budżecie państwa na 2004 r. na te cele, a jeżeli tak, to jakie?

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Grzegorza Kurczuka

Szanowny Panie Ministrze, w gazecie „Super Express” z dnia 22 maja 2003 r. ukazał się artykuł zatytułowany „Posłał żonę po kasę”, który ukazuje w złym świetle postępowanie pana Aleksandra Grada, posła Platformy Obywatelskiej. Poseł ten jest przewodniczącym podkomisji do zbadania działalności Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, która ma kontrolować ten urząd, a tu się okazuje, że w tym samym czasie spółki geodezyjne powiązane z posłem i jego żoną Małgorzatą otrzymują intratne zlecenia z ARiMR.

Nie jest moją sprawą badać, czy nie zachodzi sprzeczność interesów i czy w tej sprawie nie doszło do naruszeń prawa. W związku z tym zapytuję Pana Ministra, czy nie uważa za celowe dokładne zbadanie sprawy przez podległe mu służby.

Z poważaniem
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego Rzeczypospolitej Polskiej Grzegorza Kurczuka

Szanowny Panie Ministrze!

Wiele osób na skutek splotu różnorodnych okoliczności utraciło po II wojnie światowej znaczne niejednokrotnie majątki, znajdujące się teraz za naszą wschodnią granicą. W chwili obecnej olbrzymi procent tych osób stara się o rekompensatę przez Skarb Państwa strat poniesionych w kwestii tak zwanego mienia zabużańskiego.

Dnia 13 stycznia 1998 r. wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie sposobu zaliczania wartości nieruchomości pozostawionych za granicą na pokrycie ceny sprzedaży nieruchomości lub opłat za użytkowanie wieczyste oraz sposobu ustalania wartości tych nieruchomości. Wydaje się jednak, że część przepisów tego rozporządzenia to przepisy martwe. Zawarte w załączniku do tego aktu prawnego współczynniki liczbowe, mające w zamyśle ustawodawcy służyć do obliczania wartości pozostawionych nieruchomości, nie mogą być stosowane wskutek braku stosownych w tym względzie informacji GUS. Stan taki naraża zainteresowanych na długotrwałe i kosztowne postępowania z udziałem rzeczoznawców, organów administracji publicznej tudzież sądów.

W związku z tym pragnę zapytać, czy istnieje szansa na szybką zmianę tej sytuacji, w trosce o osoby, które utraciły dorobek pokoleń, a na których drodze do odzyskania swojego mienia stawiane są ciągle nowe trudności.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca

Oświadczenie skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Adama Tańskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Słysz się coraz więcej uwag dotyczących pracy służb weterynaryjnych. Krytyka ta dotyczy badania poubojowego bydła i świń ubijanych w tak zwanym systemie gospodarczym na tak zwane samozaopatrzenie rodzin rolników.

Pragnę zapytać Pana Ministra, jaka jest w Pana ocenie liczba bydła i świń ubijanych w takim systemie i czy sytuacja ta jest w 100% pod kontrolą służb weterynaryjnych.

Z wyrazami szacunku
Józef Sztorc

Uchwały Senatu RP
podjęte
na 41. posiedzeniu Senatu

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2003 r. ustawy zatrudnieniu socjalnym, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w ust. 2:
 - a) przed pkt 1 dodaje się pkt ... w brzmieniu:
„...) bezrobotnych, w rozumieniu przepisów o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, pozostających bez pracy przez okres co najmniej 36 miesięcy;”,
 - b) skreśla się pkt 5;
- 2) w art. 1 w ust. 2 w pkt 3 skreśla się wyrazy „w zakładzie opieki zdrowotnej”;
- 3) w art. 19 w pkt 4 w lit. b, w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:
„Program jest realizowany przez ośrodek pomocy społecznej, o którym mowa w przepisach o pomocy społecznej, lub inną jednostkę wskazaną w programie.”;
- 4) w art. 22 w pkt 1, w pkt 9 po wyrazach „w szkołach ponadgimnazjalnych” dodaje się wyrazy „lub kształcącym się w szkołach wyższych”;
- 5) w art. 29 po wyrazie „ogłoszenia” dodaje się wyrazy „, z wyjątkiem art. 22 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 16 lipca 2003 r.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

UZASADNIENIE

Senat akceptuje i popiera uregulowania przyjęte w ustawie o zatrudnieniu socjalnym, uznając je za niezbędne do stworzenia możliwości podejmowania systemowych działań prawno-instytucjonalnych w stosunku do osób zdeterminowanych społecznie przez swoją sytuację życiową. Wniesione przez Senat poprawki w stosunku do tej ustawy nie zmieniają istotnie jej charakteru – poprawka nr 1 podkreśla jedynie przykładaną przez Izbę wagę do zjawiska (i problemu) społecznego, jakim jest bezrobocie, a poprawka nr 2 znosi ograniczenie prowadzenia programu terapeutycznego dla osób uzależnionych od narkotyków wyłącznie przez zakład opieki zdrowotnej, bo ogranicza ono zakres osób objętych ustawą.

Pozostałe poprawki dotyczą przepisów innych ustaw zmienianych ustawą o zatrudnieniu socjalnym. Proponując zmianę do ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (poprawka nr 3), Senat zmierza do zapobieżenia wątpliwościom w stosowaniu jej w praktyce, dlatego w sposób czytelniejszy i bardziej jednoznaczny określa jednostki realizujące gminny program profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych, stanowiący część strategii integracji i polityki społecznej.

Poprawki do ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (poprawka nr 4 i 5) są niezbędne ze względu na to, że w tej samej materii (tj. wspierania byłych pracowników PGR-ów i ich członków rodzin w przezwyciężaniu trudnych sytuacji życiowych) istnieją równorzędne, ale nie tożsame, uregulowania zarówno w ustawie o zatrudnieniu socjalnym, jak i w ustawie z 11 kwietnia br. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. Nr 64, poz. 592). Zmiany przyjęte w ustawie o zatrudnieniu socjalnym zostałyby skonsumowane przez rozwiązanie ustawy o kształtowaniu ustroju rolnego, ponieważ ta ostatnia wchodzi w życie później tj. z dniem 16 lipca br.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego,
ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2003 r. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:
„o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw”;
- 2) w art. 1 w pkt 2, w art. 45:
 - a) w § 1 wyrazy „może orzec” zastępuje się wyrazem „orzeka”,
 - b) skreśla się § 2,
 - c) § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. W razie skazania za przestępstwo, z którego popełnienia sprawca osiągnął, chociażby pośrednio, korzyść majątkową znacznej wartości, uważa się, że mienie, które sprawca objął w władanie lub do którego uzyskał jakikolwiek tytuł w czasie popełnienia przestępstwa lub po jego popełnieniu, do chwili wydania chociażby nieprawomocnego wyroku, stanowi korzyść uzyskaną z popełnienia przestępstwa, chyba że sprawca lub inna zainteresowana osoba przedstawi dowód przeciwny.”;
- 3) w art. 1 w pkt 2, w art. 45 w § 5 po wyrazie „Osoba” dodaje się wyrazy „lub jednostka”;
- 4) w art. 1 w pkt 2, w art. 45 w § 7 skreśla się wyraz „skazującego”;
- 5) w art. 1 w pkt 3 w lit. b, § 19 otrzymuje brzmienie:
„§ 19. Osobą pełniącą funkcję publiczną jest funkcjonariusz publiczny, członek organu samorządowego, osoba zatrudniona w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi, chyba że wykonuje wyłącznie czynności usługowe, a także inna osoba, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą Rzeczpospolitą Polską umowę międzynarodową.”;
- 6) w art. 1 w pkt 4, w art. 229:
 - a) § 6 otrzymuje brzmienie:
„§ 6. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w § 1–5 zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten o nich się dowiedział, sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może odstąpić od jej wymierzenia.”,
 - b) dodaje się § 7 w brzmieniu:
„§ 7. Nie podlega karze sprawca, o którym mowa w § 6, jeżeli korzyść majątkowa lub osobista, udzielona na żądanie osoby pełniącej funkcję publiczną, została przyjęta.”;
- 7) w art. 1 w pkt 5, w art. 230a:
 - a) § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w § 1 albo w § 2 zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten o nich się dowiedział, sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może odstąpić od jej wymierzenia.”,
 - b) dodaje się § 4 w brzmieniu:
„§ 4. Nie podlega karze sprawca, o którym mowa w § 3, jeżeli korzyść majątkowa lub osobista, udzielona na żądanie, została przyjęta.”;
- 8) w art. 1 w pkt 6, w art. 250a § 4 otrzymuje brzmienie:
„§ 4. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w § 1 albo w § 3 w związku z § 1 zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten o nich się dowiedział, sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może odstąpić od jej wymierzenia.”;
- 9) w art. 1 w pkt 7, w art. 296a:
 - a) § 5 otrzymuje brzmienie:
„§ 5. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w § 2 albo w § 3 w związku z § 2 zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten o nich się dowiedział, sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może odstąpić od jej wymierzenia.”,

b) dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Nie podlega karze sprawca, o którym mowa w § 5, jeżeli korzyść majątkowa lub osobista, udzielona na żądanie, została przyjęta.”;

10) w art. 1 w pkt 7, w art. 296b:

a) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli sprawca przestępstwa określonego w § 2 albo w § 3 w związku z § 2 zawiadomił organ powołany do ścigania o fakcie przestępstwa i okolicznościach jego popełnienia, zanim organ ten o nich się dowiedział, sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może odstąpić od jej wymierzenia.”;

b) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Nie podlega karze sprawca, o którym mowa w § 4, jeżeli korzyść majątkowa lub osobista, udzielona na żądanie, została przyjęta.”;

11) w art. 2 skreśla się pkt 1-4;

12) w art. 3 w pkt 1, w art. 25 w § 1 skreśla się wyrazy „nawiązki na rzecz Skarbu Państwa.”;

13) w art. 3 w pkt 2, w art. 27 po wyrazie „przypadku” dodaje się wyrazy „oraz nawiązki na rzecz Skarbu Państwa”;

14) w art. 3 w pkt 4, w art. 29a w § 1 wyrazy „w czasie orzeczenia” zastępuje się wyrazami „w chwili wydania orzeczenia”;

15) w art. 3 w pkt 4, w art. 29a w § 2 po wyrazie „Osoba” dodaje się wyraz „fizyczna”;

16) w art. 3 w pkt 7, w art. 187 po wyrazie „przypadku” dodaje się wyrazy „lub nawiązki na rzecz Skarbu Państwa”;

17) w art. 3 w pkt 11, w § 1 wyraz „darowaniu” zastępuje się wyrazem „darowania”;

18) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. W ustawie z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy o świadku koronnym oraz ustawy o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 17, poz. 155) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w pkt 133:

a) w art. 325b § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Spośród spraw o przestępstwa wymienione w § 1 pkt 1 nie prowadzi się dochodzenia w sprawach o przestępstwa określone w Kodeksie karnym w art. 155, 156 § 2, art. 157a § 1, art. 164 § 2, art. 165 § 2, art. 168, 174 § 2, art. 175, art. 181-184, art. 186, art. 187, art. 197 § 2, art. 201, art. 228 § 2, art. 229 § 2, art. 230 § 2, art. 230a § 2, art. 231 § 1 i 3, art. 233 § 1 i 4, art. 234, art. 235, art. 240 § 1, art. 250a § 1-3, art. 258 § 1 i 2, art. 265 § 1 i 3, art. 266 § 2, art. 271 § 1 i 2 oraz w rozdziale XXXVI i XXXVII.”;

b) w art. 325f § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli dane uzyskane w toku czynności, o których mowa w art. 308 § 1, lub prowadzonego przez okres co najmniej 5 dni dochodzenia nie stwarzają dostatecznych podstaw do wykrycia sprawcy w drodze dalszych czynności procesowych, można wydać postanowienie o umorzeniu dochodzenia i wpisaniu sprawy do rejestru przestępstw.”;

c) art. 325h otrzymuje brzmienie:

„Art. 325h. Dochodzenie można ograniczyć do ustalenia, czy zachodzą wystarczające podstawy do wniesienia aktu oskarżenia lub innego zakończenia postępowania. Należy jednak dokonać czynności przewidzianych w art. 321 § 1-5 oraz w art. 325g § 2, przesłuchać podejrzanego i pokrzywdzonego oraz przeprowadzić i utrwalić w protokołach czynności, których nie będzie można powtórzyć. Utrwalenie innych czynności dowodowych następuje w formie protokołu ograniczonego do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń osób biorących udział w czynności; przepisu art. 148 § 2 zdanie pierwsze nie stosuje się.”;

2) w art. 1 w pkt 136, w art. 331 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W ciągu 14 dni od daty zamknięcia śledztwa albo od otrzymania aktu oskarżenia sporządzonego przez Policję w dochodzeniu, prokurator sporządza akt oskarżenia lub zatwierdza akt oskarżenia sporządzony przez Policję w dochodzeniu i wnosi go do sądu albo sam wydaje postanowienie o umorzeniu, o zawieszeniu albo o uzupełnieniu śledztwa lub dochodzenia.”;

3) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. W ustawie z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym (Dz. U. Nr 114, poz. 738 i Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2001 r. Nr 5, poz. 40 oraz z 2003 r. Nr 17, poz. 155) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przepisy ustawy stosuje się także w sprawach o przestępstwa określone w art. 228 § 1 i 3-6, art. 229 § 1 i 3-5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231 § 1 i 2, art. 250a § 1 i 2 oraz w art. 258 Kodeksu karnego.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

UZASADNIENIE

Spośród kilkunastu poprawek wniesionych przez Senat do ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym najwięcej poprawek dotyczy prawa karnego materialnego. W części ogólnej Kodeksu karnego Senat zmodyfikował dodaną przez Sejm definicję „osoby pełniącej funkcję publiczną”. Celem Izby było doprecyzowanie tego pojęcia. Ponadto dokonał zmiany w zakresie przepadku korzyści majątkowej nie podlegającej przepadkowi przedmiotów albo jej równowartości – w miejsce rozwiązania przewidującego nie we wszystkich wypadkach obligatoryjny przepadek korzyści majątkowej albo jej równowartości, wprowadził obowiązek orzeczenia takiego przepadku, jeżeli sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa korzyść majątkową. Senat uznał za bardziej odpowiadające celowi stosowania tego środka takie rozwiązanie, jeżeli tylko korzyść lub jej równowartość nie podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi.

Natomiast w części szczególnej Senat wprowadził do kilku „przestępstw antykorupcyjnych” w miejsce przyjętej przez Sejm klauzuli bezkarności dla sprawcy spełniającego określone wymogi – klauzulę obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary lub możliwość odstąpienia od wymierzenia kary. Izba uznała, że zastosowanie klauzuli bezkarności będzie uzasadnione w takim wypadku, gdy korzyści majątkowej lub osobistej, która została przyjęta, udzielono na żądanie. W wypadku art. 250a Senat przyjął także, że bardziej adekwatne do pozostałych przepisów z tej grupy będzie rozwiązanie polegające na zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary lub możliwości odstąpienia od jej wymierzenia wobec osoby uprawnionej do głosowania przyjmującej korzyść majątkową lub osobistą w zamian za głosowanie w określony sposób, a nie wobec udzielającego korzyści.

W zakresie nowelizacji Kodeksu postępowania karnego Senat postanowił w celu zachowania poprawności zasad techniki prawodawczej zmienić ustawę o zmianie Kodeksu postępowania karnego z 10 stycznia 2003 roku, a w konsekwencji - tytuł ustawy. Ponadto wprowadził następujące zmiany do Kpk w stosunku do tekstu przyjętego przez Sejm:

- wyłączenie prowadzenia dochodzenia także w przypadku art. 258 § 2,

- pozostawienie możliwości umorzenia dochodzenia i wpisania sprawy do rejestru przestępstw, jeżeli dane uzyskane w toku czynności podejmowanych na podstawie art. 308 § 1 kpk nie umożliwią wykrycia sprawcy w toku dalszych czynności,

- wyłączenie z koniecznych czynności prowadzonych w trakcie dochodzenia art. 321 § 6.

W związku z tym, że ustawa o świadku koronnym była przedmiotem zmian w styczniowej nowelizacji Kodeksu postępowania karnego w takim samym zakresie, jak uczynił to Sejm w ustawie z 23 kwietnia 2003 r., Senat także tej zmiany dokonał do styczniowej noweli Kpk, uzupełniając jednak przepis. Celem uzupełnienia było stosowanie instytucji świadka koronnego również w sprawach o przestępstwo z art. 231 § 2.

W zakresie Kodeksu karnego wykonawczego Senat w celu przyspieszenia egzekucji i zwiększenia jej skuteczności postanowił przekazać prowadzenie egzekucji nawiązki orzekanej na rzecz Skarbu Państwa do kompetencji urzędów skarbowych.

W pozostałym zakresie poprawki mają charakter doprecyzowujący lub redakcyjny.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

w sprawie ustawy o nasiennictwie

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o nasiennictwie, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 2 w ust. 1 w pkt 5 wyrazy „zmierzającą do wytworzenia” zastępuje się wyrazami „umożliwiającą wytworzenie”;
- 2) w art. 2 w ust. 1 w pkt 5 wyraz „która” zastępuje się wyrazem „który”;
- 3) w art. 2 w ust. 1 w pkt 19 w lit. b skreśla się wyraz „usługowego”;
- 4) w art. 2 w ust. 1 w pkt 22 skreśla się wyrazy „zajmującego się materiałem siewnym”;
- 5) w art. 2 w ust. 1 w pkt 23 skreśla się wyrazy „, wpisanego do rejestru producentów na podstawie odrębnych przepisów”;
- 6) w art. 28 w ust. 2 w pkt 2 w lit. b wyraz „Unijnym” zastępuje się wyrazem „Wspólnotowym”;
- 7) w art. 37 w ust. 1 po wyrazach „osoba przez niego upoważniona” dodaje się wyrazy „, która będzie prowadzić obrót tym materiałem”;
- 8) w art. 37 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Wniosek o dokonanie oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych może złożyć osoba niebędąca producentem ocenianego materiału, jeżeli zawarła umowę kontraktacji z producentem tego materiału.”;
- 9) w art. 37:
 - a) w ust. 4:
 - w pkt 5 w lit. e przecinek na końcu zastępuje się średnikiem oraz skreśla się lit. f,
 - w pkt 6 w lit. c przecinek na końcu zastępuje się kropką oraz skreśla się lit. d,
 - b) dodaje się ust. 4a w brzmieniu:
„4a. Przy zgłaszaniu odmiany innej niż zarejestrowana w krajowym rejestrze – wnioskodawca dołącza opis odmiany z jednostki zajmującej się rejestracją odmian w danym kraju.”;
- 10) w art. 37 w ust. 9 po wyrazach „lub gatunków” dodaje się wyrazy „odmian wpisanych do krajowego rejestru, rejestrów państw członkowskich lub państw trzecich”;
- 11) w art. 38 skreśla się ust. 2;
- 12) w art. 40 w ust. 3:
 - a) skreśla się pkt 2,
 - b) w pkt 3 po wyrazie „hodowcy” dodaje się wyrazy „lub osoby przez niego upoważnionej”;
- 13) w art. 44 w ust. 4 w pkt 1 wyrazy „Wojewódzkiego Inspektoratu” zastępuje się wyrazami „wojewódzkiego inspektoratu”;
- 14) w art. 46 w ust. 2 po wyrazie „przedsiębiorcy,” dodaje się wyrazy „producenta niebędącego przedsiębiorcą,”;
- 15) w art. 48 w ust. 1 w pkt 1 po wyrazach „krajowego rejestru” dodaje się wyrazy „lub odpowiedniego wspólnotowego katalogu”;
- 16) w art. 48 w ust. 1 w pkt 5 po wyrazach „dopuszczonych do obrotu” dodaje się wyrazy „na podstawie art. 57 ust. 5”;
- 17) w art. 48 w ust. 2 w pkt 1 po wyrazach „krajowego rejestru” dodaje się wyrazy „lub wspólnotowego katalogu”;
- 18) art. 54 otrzymuje brzmienie:
„Art. 54.
 1. Obrót materiałem siewnym mogą prowadzić przedsiębiorcy oraz producenci niebędący przedsiębiorcami wpisani do rejestru producentów i przedsiębiorców prowadzonego przez wojewódzkiego inspektora na podstawie przepisów o ochronie roślin, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.
 2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy producentów materiału siewnego rozmnożeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz materiału szkółkarskiego wytworzonego i sprzedawanego na terenie tego samego powiatu, jeżeli przeznaczony jest na niezarobkowe potrzeby własne odbiorcy.
 3. Producenci niebędący przedsiębiorcami mogą prowadzić obrót wyłącznie materiałem siewnym wytworzonym w posiadanym gospodarstwie rolnym.
 4. Wojewódzki inspektor skreśla przedsiębiorcę lub producenta niebędącego przedsiębiorcą z rejestru producentów i przedsiębiorców, w zakresie prowadzenia obrotu materiałem

siewnym, jeżeli narusza on przepisy obowiązujące przy wytwarzaniu materiału siewnego i w obrocie nim.

5. Przedsiębiorca lub producent niebędący przedsiębiorcą wykreślony z rejestru producentów i przedsiębiorców, w zakresie prowadzenia obrotu materiałem siewnym, może ubiegać się o ponowną rejestrację po upływie 3 lat od dnia skreślenia.”;

19) w art. 55 w ust. 1 w zdaniu wstępnym po wyrazie „Przedsiębiorca” dodaje się wyrazy „oraz producent niebędący przedsiębiorcą”;

20) w art. 55 w ust. 1 w pkt 2 w lit. b po wyrazach „otoczkowania i zaprawiania,” dodaje się wyrazy „pakowania i przepakowywania,”;

21) w art. 61 w ust. 1 po wyrazach „na wniosek przedsiębiorcy” dodaje się wyrazy „lub producenta niebędącego przedsiębiorcą”;

22) w art. 70 w ust. 1:

a) w pkt 3 wyrazy „rejestru przedsiębiorców” zastępuje się wyrazami „rejestru producentów i przedsiębiorców”;

b) w pkt 9 wyrazy „rejestru przedsiębiorców” zastępuje się wyrazami „rejestru producentów i przedsiębiorców”;

23) art. 72 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, a niezakończonych do tego dnia decyzją ostateczną, stosuje się odpowiednio przepisy niniejszej ustawy albo przepisy o ochronie prawnej odmian roślin.”;

24) w art. 73 w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Do praw tych stosuje się przepisy dotychczasowe.”;

25) w art. 73 w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Do praw tych stosuje się przepisy dotychczasowe.”;

26) dodaje się art. 75a w brzmieniu:

„Art. 75a. Z dniem wejścia w życie ustawy dotychczasowy Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych staje się Centralnym Ośrodkiem Badania Odmian Roślin Uprawnych w rozumieniu ustawy.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o nasiennictwie, wprowadził do jej tekstu 26 poprawek, w tym 3 o charakterze legislacyjnym.

Poprawki nr 3, 4, 5, 7, 8, 11, 12, 14, 18, 19, 21 i 22 wprowadzają nowe pojęcie do ustawy – producenta niebędącego przedsiębiorcą, któremu zostanie przyznane prawo prowadzenia obrotu materiałem siewnym bez konieczności wpisu do rejestru przedsiębiorców prowadzonego na podstawie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Stanowi to zmianę koncepcji w tym zakresie, w porównaniu z treścią ustawy uchwalonej przez Sejm, gdyż ustawa uchwalona przez Sejm uprawnia do prowadzenia obrotu materiałem siewnym przyznaje przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów Prawa działalności gospodarczej. Producenci niebędący przedsiębiorcami będą mogli prowadzić obrót wyłącznie materiałem siewnym wytworzonym w posiadanym gospodarstwie rolnym.

Poprawki zakładają prowadzenie przez wojewódzkiego inspektora inspekcji ochrony roślin i nasiennictwa jednego rejestru producentów i przedsiębiorców na podstawie przepisów o ochronie roślin.

Wniosek o dokonanie oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych będzie mogła złożyć, oprócz hodowcy, osoba przez niego upoważniona, ale pod warunkiem, że prowadzi obrót materiałem siewnym. Wniosek taki będzie mogła złożyć również osoba niebędąca producentem ocenianego materiału, jeżeli zawarła umowę kontraktacji z producentem tego materiału.

Kolejne poprawki, które Senat głosował łącznie, podobnie jak powyższe, to poprawki nr 9, 10, 15 i 17. Poprawka nr 9 wprowadza przepis dotyczący obowiązku dołączenia do wniosku o wpis odmiany do rejestru innej niż zarejestrowana w krajowym rejestrze – opisu odmiany pochodzącego z jednostki rejestrowej odmian innego kraju.

Z kolei poprawka nr 10 uszczegóławia delegację udzieloną ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa – minister określi terminy składania wniosków o dokonanie oceny poszczególnych grup roślin i gatunków odmian wpisanych do krajowego rejestru, rejestrów państw członkowskich lub państw trzecich.

Ponadto poprawkami nr 15 i 17 rozszerzono listę odmian roślin rolniczych i warzywnych, których materiał siewny może być uznany za materiał kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany oraz listę odmian roślin warzywnych, których materiał siewny może być uznany za materiał kategorii standard – w obu przypadkach o odmiany wpisane do wspólnotowych katalogów.

Senat zdecydował zmienić definicję zachowania odmiany w ten sposób, że będzie to działalność „umożliwiająca” wytworzenie materiału siewnego odmiany, a nie działalność jedynie „zmierząca” do wytworzenia materiału siewnego odmiany (poprawka nr 1).

Odnośnie możliwości uznania materiału siewnego odmian niewpisanych do krajowego rejestru za materiał kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany postanowiono, że będzie to dotyczyło odmian dopuszczonych do obrotu jedynie na podstawie art. 57 ust. 5 ustawy (poprawka nr 16).

Poprawką nr 20 uwzględniono wprost czynność pakowania i przepakowywania, jako etap procesu technologicznego, z którego należy sporządzać dokumentację.

Ze względu na brak w ustawie przepisu przejściowego dotyczącego spraw z zakresu ochrony prawnej odmian roślin wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, Senat postanowił (poprawka nr 23), że do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy a niezakończonych do tego dnia decyzją ostateczną będą miały zastosowanie przepisy ustawy o ochronie prawnej odmian roślin.

Zmieniono w zasadniczy sposób przepis przejściowy dotyczący praw twórców do wynagrodzenia nabytych na podstawie dotychczasowych przepisów. Sejm w ustawie zdecydował, że prawa te pozostają w mocy do czasu ich wygaśnięcia. Senat natomiast przyjął, że do praw tych będą miały zastosowanie przepisy dotychczasowe (poprawka nr 24).

W podobny sposób, poprawką nr 25, został zmieniony przepis przejściowy odnoszący się do praw hodowców, autorów odmian do premii autorskiej i praw osób fizycznych, które udzieliły pomocy przy wytwarzaniu odmian.

Ze względu na zmianę podstawy prawnej funkcjonowania Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych, Senat zachował ciągłość funkcjonowania tej instytucji wprowadzając poprawkę nr 26.

Pozostałe poprawki mają charakter legislacyjny, z czego: poprawka nr 2 ma charakter redakcyjny, poprawka nr 6 – w celu prawidłowego odwołania się do instytucji zajmującej się na szczeblu wspólnotowym ochroną prawną odmian roślin – zmienia nazwę Unijnego Biura Odmian Roślin na Wspólnotowe Biuro Odmian Roślin, a poprawka nr 13 ma charakter językowy (polega na uwzględnieniu zasady pisowni z małej litery).

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 29 maja 2003 r.

w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2003 r. ustawy o ochronie prawnej odmian roślin, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1 po wyrazach „przez hodowcę” dodaje się wyraz „odmiany”;
- 2) w art. 2 w ust. 1 w pkt 6 wyrazy „zmierzającą do wytworzenia” zastępuje się wyrazami „umożliwiającą wytworzenie”;
- 3) w art. 4 w ust. 6 oraz w art. 23 w ust. 5 wyraz „Unijne” zastępuje się wyrazem „Wpólnotowe”;
- 4) w art. 11 w ust. 2 w pkt 8 wyrazy „wyłączonego prawa” zastępuje się wyrazem „wyłącznym prawem”;
- 5) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Hodowca ma prawo do zapoznania się z przebiegiem oraz wynikami badań OWT jego odmiany, a po wydaniu decyzji o przyznaniu wyłącznego prawa - do otrzymania raportu końcowego z badań OWT.”;
- 6) w art. 23 w ust. 9 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się wyrazy „chyba że posiadacz gruntów rolnych stosuje materiał ze zbioru jako materiał siewny bardzo wczesnych odmian ziemniaka na powierzchni powyżej 1 ha, a w przypadku wczesnych odmian ziemniaka na powierzchni powyżej 2 ha.”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

UZASADNIENIE

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na 47 posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2003 r. ustawy o ochronie prawnej odmian roślin, postanowił wprowadzić do jej tekstu 6 poprawek, w tym 4 poprawki o charakterze legislacyjnym (poprawki nr 1, 3, 4, 5).

Senat przyjmując poprawkę nr 2 zmienił definicję zachowania odmiany w ten sposób, że będzie to działalność „umożliwiająca” wytworzenie materiału siewnego odmiany, a nie działalność jedynie „zmierająca” do wytworzenia materiału siewnego odmiany.

Poprawką nr 6 zdecydowano, w przepisie dotyczącym instytucji „przywileju rolnika”, wprowadzić wyjątek od zasady nieudzielania hodowcom przez posiadaczy gruntów rolnych o powierzchni do 5 ha informacji o ilości materiału siewnego uzyskanego z materiału ze zbioru. Obowiązek ten będzie spoczywał na posiadaczach gruntów rolnych stosujących materiał ze zbioru jako materiał siewny bardzo wczesnych odmian ziemniaka na powierzchni powyżej 1 ha, a w przypadku wczesnych odmian ziemniaka na powierzchni powyżej 2 ha.

Poprawka nr 1 ma za zadanie doprecyzować zakres przedmiotowy ustawy.

Z kolei w celu prawidłowego odwołania się do instytucji zajmującej się na szczeblu wspólnotowym ochroną prawną odmian roślin, podjętą uchwałą, Senat zmienił nazwę Unijnego Biura Odmian Roślin na Wspólnotowe Biuro Odmian Roślin (poprawka nr 3).

Poprawka nr 4 ma charakter redakcyjny - wskazuje, poprzez zmianę przypadków, że wyłącznym prawem chroniona jest odmiana, a nie jak uchwalił Sejm, że to wyłączne prawo korzysta z ochrony w innych państwach.

Natomiast przeredagowanie dotychczasowego przepisu art. 16 ust. 2 uzasadnione zostało koniecznością podkreślenia praw przysługujących hodowcy na etapie prowadzenia badań OWT (poprawka nr 5).

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt
oraz o zmianie niektórych ustaw**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1 w lit. a, w pkt 4 w lit. c:
 - a) wyrazy „celów żywieniowych zwierząt” zastępuje się wyrazami „celów w żywieniu zwierząt”,
 - b) wyrazy „potrzeb żywieniowych zwierząt” zastępuje się wyrazami „potrzeb żywieniowych u zwierząt”;
- 2) w art. 1 w pkt 1 w lit. a, w pkt 4 w zdaniu końcowym wyrazy „dodatków paszowych używanych w przetwórstwie” zastępuje się wyrazami „substancji wspomagających procesy w produkcji”;
- 3) w art. 1 w pkt 13, w art. 23 w ust. 2 wyraz „Opinia” zastępuje się wyrazem „Decyzja”;
- 4) w art. 1 skreśla się pkt 14;
- 5) w art. 1:
 - a) w pkt 17:
 - w art. 30a w ust. 1 wyraz „rejestrem” zastępuje się wyrazami „Rejestrem Wspólnotowym”,
 - w art. 30a w ust. 2-4, w art. 30c w ust. 1 i 2, w art. 30d w ust. 1, w art. 30e w ust. 1 i 3, w art. 30f w ust. 1, w art. 30g w ust. 1, w art. 30i, w art. 30j w ust. 1, w ust. 2 w pkt 1 i w ust. 3, w art. 30k w ust. 1, w art. 30l w ust. 1, w ust. 2 w pkt 1 i w ust. 3 użyty w różnych przypadkach wyraz „rejestr” zastępuje się użytymi w odpowiednich przypadkach wyrazami „Rejestr Wspólnotowy”,
 - b) w pkt 21 w lit. a w tiret trzecim, w pkt 1a w lit. a wyraz „rejestru” zastępuje się wyrazami „Rejestru Wspólnotowego”,
 - c) w pkt 26 w lit. c, w pkt 12a wyraz „rejestru” zastępuje się wyrazami „Rejestru Wspólnotowego”;
- 6) w art. 1 w pkt 17, w art. 30f w ust. 2 po wyrazie „otrzymania” dodaje się wyraz „kopii”;
- 7) w art. 1 w pkt 17, w art. 30p w ust. 4 wyraz „kopię” zastępuje się wyrazem „kopie”;
- 8) w art. 1 w pkt 25, w art. 44a w ust. 5 wyraz „którymi” zastępuje się wyrazem „którą”;
- 9) w art. 2 w pkt 1:
 - a) lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) w ust. 1 uchyla się pkt 4,”,
 - b) w lit. c, ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi w drodze rozporządzenia warunki weterynaryjne wymagane przy prowadzeniu poszczególnych rodzajów działalności wymienionych w ust. 1 pkt 1-8, 9a, 9b i 12 oraz działalności w zakresie wytwarzania środków żywienia zwierząt, o których mowa w ust. 3, a także sposób prowadzenia rejestru, o którym mowa w ust. 3c, oraz otrzymywania z niego wypisu, mając na względzie obowiązujące w tym zakresie przepisy Unii Europejskiej.”;
- 10) w art. 6 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) art. 50 ust. 3 ustawy wymienionej w art. 1, zachowują moc do czasu ogłoszenia obwieszczenia wydanego na podstawie art. 29 ust. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.”;
- 11) w art. 6 skreśla się pkt 4.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

UZASADNIENIE

W dniu 29 maja 2003 r. Senat rozpatrzył ustawę o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz zmianie niektórych ustaw i mając na względzie poprawność legislacyjną ustawy wprowadził do jej treści 11 poprawek.

Poprawka nr 2 zmierza do uczynienia przepisu art. 2 pkt 4 ustawy o środkach żywienia zwierząt bardziej uniwersalnym, w szczególności biorąc pod uwagę fakt, że dodatki paszowe definiuje się jako substancje przetworzone i nieprzetworzone dodawane do pasz w celach, o których mowa w ustawowej definicji dodatku paszowego.

Poprawka nr 3 ma na celu zapewnienie spójności przepisu. Poprawka ta zastępuje błędnie użyty w przepisie wyraz „opinia” wyrazem „decyzja”.

Poprawka nr 4 jest konieczna ze względu na to, że zaproponowane w art. 1 pkt 28 nowe brzmienie art. 28 pkt 2 ustawy o środkach żywienia zwierząt jest tożsame z brzmieniem dotychczas obowiązującego przepisu.

Poprawka nr 5 ujednolica terminologię ustawy. Mając na uwadze fakt, że zmiana, o której mowa w art. 1 pkt 10 lit. b wchodzi w życie w tym samym terminie co postanowienia zawarte w art. 1 pkt 17 (pomimo, że te przepisy stosowane będą dopiero od dnia uzyskania przez Polskę członkostwa w Unii Europejskiej) mogłoby dojść do sytuacji, kiedy ta sama instytucja określana byłaby przez pewien czas dwoma różnymi skrótami (rejestr prowadzony przez Komisję Europejską określany byłby raz jako Rejestr Wspólnotowy, innym zaś razem jako rejestr).

Poprawka nr 6 uściśla, że minister właściwy do spraw rolnictwa przedstawiać będzie Komisji Europejskiej i pozostałym państwom członkowskim swoje stanowisko w sprawie zgodności z warunkami ustawowymi wniosku o udzielenie zgody na stosowanie dodatku paszowego i jego wpis do Rejestru Wspólnotowego w terminie 60 dni od dnia otrzymania kopii wniosku (dodawany art. 30f ust. 1 pkt 1), a nie otrzymania wniosku.

Poprawka nr 8 uzasadniona jest faktem, że minister właściwy do spraw rolnictwa dysponuje tylko jedną częścią budżetu, nie zaś dwoma lub więcej częściami.

Poprawka nr 9 zmierza do uwzględnienia w nowelizowanym przepisie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 14 lutego 2003 r. o zmianie ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa oraz o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw.

Poprawka nr 10 ma na celu precyzyjne określenie okresu obowiązywania przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 50 ust. 3 ustawy o środkach żywienia zwierząt. W świetle art. 6 pkt 2 ustawy nowelizującej przepisy te miałyby obowiązywać do dnia wydania nowych przepisów wykonawczych na podstawie art. 29 ust. 2, przy czym w art. 29 ust. 2 mowa jest o ogłoszeniu przez ministra właściwego do spraw rolnictwa obwieszczenia, a nie o wydaniu przepisów wykonawczych.

Wobec nie wydania przez ministra właściwego do spraw rolnictwa rozporządzenia na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy o warunkach zdrowotnych żywności i żywienia poprawka nr 11 skreśla zbędny przepis art. 6 pkt 4 ustawy nowelizującej.

Poprawki 1 i 7 mają charakter redakcyjny.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny
oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 23 kwietnia 2003 r. ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji
o pomocy prawnej w sprawach karnych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2003 r. ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy
dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego,
przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2003 r. ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r., przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską
a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania
uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku,
podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r., przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej
a Rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania
i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu
i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile dnia 10 marca 2000 r.**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile dnia 10 marca 2000 r., przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

w sprawie ustawy - Prawo pocztowe

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. ustawy – Prawo pocztowe, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 13:
 - a) w ust. 1 w zdaniu wstępnym wyrazy „Prezes URTiP cofa zezwolenie” zastępuje się wyrazami „Zezwolenie cofa się”,
 - b) w ust. 2 w zdaniu wstępnym wyrazy „Prezes URTiP może cofnąć zezwolenie, ograniczyć zakres lub obszar działalności” zastępuje się wyrazami „Zezwolenie może być cofnięte, może zostać ograniczony zakres lub obszar działalności”;
- 2) w art. 20 w ust. 1 w pkt 2 po wyrazie „przedsiębiorców” dodaje się wyrazy „albo w innym właściwym rejestrze lub w ewidencji działalności gospodarczej”;
- 3) w art. 20 w ust. 3 w pkt 2 wyrazy „art. 16” zastępuje się wyrazami „art. 15 ust. 3”;
- 4) w art. 30 w ust. 2 w części końcowej wyraz „priorytetową” zastępuje się wyrazami „najszybszej kategorii” oraz wyrazy „kategorii wagowej” zastępuje się wyrazami „samej masy”;
- 5) w art. 32 w ust. 3 wyrazy „ust. 5” zastępuje się wyrazami „ust. 6”;
- 6) w art. 37 w ust. 4 po wyrazie „operatora” dodaje się wyraz „publicznego”;
- 7) w art. 46 w ust. 3 w pkt 2 w lit. c skreśla się wyraz „procedur” oraz po wyrazie „przesyłek” dodaje się wyraz „rejestrowanych”;
- 8) w art. 47 w ust. 1 w pkt 3 skreśla się wyrazy „niezależnie od sposobu przekazywania treści na poszczególnych etapach świadczenia usługi” oraz po wyrazie „procesie” dodaje się wyrazy „przyjmowania lub”;
- 9) w art. 51 w ust. 4 skreśla się wyrazy „, w zakresie powszechnych usług pocztowych”, po wyrazie „podlegają” dodaje się wyraz „niezwłocznie” oraz skreśla się wyraz „najbliższym” ;
- 10) w art. 52 w ust. 4 wyrazy „postanowień określonych” zastępuje się wyrazami „wymagań, o których mowa”;
- 11) w art. 54 w ust. 1 i 2 użyte w różnej liczbie i przypadku wyrazy „usługa powszechna” zastępuje się użytymi w odpowiedniej liczbie i przypadku wyrazami „powszechna usługa pocztowa”;
- 12) w art. 55 w ust. 2 wyrazy „informacje określone w art. 44 ust. 1 pkt 5, a także informacje o ilości i rodzajach reklamacji z zakresu działalności objętej zezwoleniem” zastępuje się wyrazami „a także informacje o ilości i rodzajach zgłoszonych reklamacji oraz sposobie ich rozpatrzenia, z uwzględnieniem podziału na powszechne usługi pocztowe i usługi niebędące powszechnymi usługami pocztowymi”;
- 13) w art. 61 w ust. 1 oraz w ust. 3 w pkt 1-3 po użytych w różnej liczbie i przypadku wyrazach „powszechna usługa pocztowa” dodaje się wyrazy „w zakresie przesyłki rejestrowanej i przekazu pocztowego”;
- 14) w art. 63 w ust. 2 w pkt 1:
 - a) w lit. b wyrazy „przez operatorów” zastępuje się wyrazem „pocztowych”,
 - b) w lit. c wyraz „operatorów” zastępuje się wyrazami „operatora świadczącego powszechne usługi pocztowe”;
- 15) w art. 66 w ust. 1 skreśla się wyrazy „i 3”;
- 16) w art. 67 w ust. 1 w pkt 7 w lit. c po wyrazach „ust. 1” dodaje się wyrazy „i 2”;
- 17) w art. 67 w ust. 4 wyraz „finansową” zastępuje się wyrazem „pieniężną”;
- 18) w art. 68 w ust. 1 wyrazy „ust. 1-4” zastępuje się wyrazami „ust. 1 i 4”;
- 19) w art. 68 w ust. 3 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W przypadku niedostarczenia danych lub dostarczenia danych uniemożliwiających ustalenie podstawy wymiaru kary pieniężnej, Prezes URTiP może ustalić podstawę kary pieniężnej w sposób szacunkowy, nie mniejszą jednak niż:

 - 1) 200% przeciętnego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw z grudnia poprzedniego roku, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” – w przypadkach, o których mowa w art. 67 ust. 4 i 5;
 - 2) równowartość 250 000 euro, wyrażona w złotych i ustalona przy zastosowaniu kursu średniego ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wydania decyzji o nałożeniu kary pieniężnej – w pozostałych przypadkach.”;
- 20) w art. 71 w pkt 1, § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. W razie niemożności doręczenia w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających, pismo przesłane pocztą należy złożyć w placówce pocztowej operatora publicznego, a doręczane w inny sposób w urzędzie właściwej gminy, umieszczając zawiadomienie o tym w drzwiach mieszkania adresata lub w oddawczej skrzynce pocztowej.

§ 2. Jeżeli adresat lub jego domownik odmawia przyjęcia pisma, pozostawia się je w miejscu doręczenia, a gdyby to było niemożliwe, pismo przesłane pocztą składa się - uprzedzając o tym - w placówce pocztowej operatora publicznego lub, w przypadku pism doręczanych w inny sposób, w urzędzie właściwej gminy.”;

21) w art. 79, w art. 7 po wyrazie „przesyłki” dodaje się wyrazy „niebędącej przesyłką najszybszej kategorii,” oraz wyrazy „kategorii wagowej” zastępuje się wyrazami „samej masy”;

22) w art. 82 w pkt 4, w art. 10 w ust. 3 w zdaniu wstępnym wyrazy „określonym w statucie tego banku” zastępuje się wyrazami „zgodnym z przedmiotem działalności banku określonym w jego statucie”;

23) w art. 82 w pkt 6 w lit. a skreśla się wyraz „postanowień”;

24) w art. 82 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) po art. 41 dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a.

1. Wierzytelności Skarbu Państwa wobec Poczty Polskiej z tytułu odpłatnego nabycia, przez jej poprzedników prawnych, na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 39, własności budynków i innych urządzeń oraz lokali, o których mowa w art. 41, stwierdzone decyzjami wydanymi na podstawie tej ustawy oraz ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543, z 2001 r. Nr 129, poz. 1447 i Nr 154, poz. 1800, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 113, poz. 984, Nr 126, poz. 1070, Nr 130, poz. 1112, Nr 153, poz. 1271, Nr 200, poz. 1682 i Nr 240, poz. 2058 oraz z 2003 r. Nr 1, poz. 15) wygasają z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. Nr ..., poz. ...).

2. Wykreślenie hipotek zabezpieczających wierzytelności Skarbu Państwa, o których mowa w ust. 1, następuje na wniosek Poczty Polskiej i podlega opłacie stałej w kwocie 30 zł.”;

25) w art. 92 skreśla się wyrazy „art. 47 ust. 3.”;

26) w art. 96 w pkt 2 po wyrazach „art. 52” dodaje się wyrazy „ust. 1 i”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

UZASADNIENIE

Senat, rozpatrując ustawę – Prawo pocztowe, wprowadził do jej tekstu 26 poprawek.

Senat uznał za konieczne uzupełnienie zakresu informacji, który będzie obejmował rejestr operatorów pocztowych prowadzony przez Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty. Zgodnie z poprawką nr 2 we wspomnianym rejestrze będzie widniał nie tylko numer z rejestru przedsiębiorców, ale także z innego właściwego rejestru lub ewidencji działalności gospodarczej.

W toku prac legislacyjnych Senat poświęcił wiele uwagi katalogowi usług zastrzeżonych, zawartemu w art. 47 ustawy. Poważne zastrzeżenia Izby wzbudził przepis, na podstawie którego do usług zastrzeżonych zaliczono usługi pocztowe polegające na przyjmowaniu i doręczaniu przesyłek z korespondencją, niezależnie od sposobu przekazywania treści na poszczególnych etapach świadczenia usługi (tzw. usługi hybrydowe, w których część informacji jest przekazywana np. na elektronicznym nośniku informacji, a część jako tradycyjna przesyłka z korespondencją). Rozwiązanie to jest niezgodne z prawodawstwem unijnym, zgodnie z którym zastrzec można jedynie przyjmowanie, sortowanie, przemieszczanie i doręczanie przesyłek w rozumieniu tradycyjnej poczty, tj. mających swój wymiar fizyczny. W związku z tym, że zastrzeżenie przekazywania treści w formie innej niż fizyczna stanowiłoby przekroczenie obszaru zastrzeżonego dozwolonego tzw. dyrektywą pocztową, Senat w poprawce nr 8 wyłączył tego rodzaju usługę z katalogu usług zastrzeżonych.

Senat stanął na stanowisku, że należy rozszerzyć zakres informacji, jakie będzie zawierał roczny raport Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty, dotyczący funkcjonowania rynku usług pocztowych (poprawka nr 12). Uzupełnienie o dane dotyczące sposobu rozpatrzenia reklamacji przez operatorów innych niż operator publiczny (czyli Poczta Polska) uczyni, w opinii Izby, raport Prezesa dokumentem bardziej kompletnym.

Szereg zmian wprowadzonych przez Senat (poprawki nr 16-19) dotyczy kar pieniężnych przewidzianych w ustawie.

Senat uznał za konieczne wprowadzenie sankcji w przypadkach świadczenia przez operatorów usług pocztowych na zasadach określonych w art. 47 ust. 2, bez stosowania znaków opłaty pocztowej lub oznaczeń (poprawka nr 16). W przeciwnej sytuacji przepis art. 31 ust. 2 miałby charakter zalecenia zawierającego jedynie pewną instrukcję postępowania.

Poprawka nr 19 uzupełnia lukę w art. 68 ust. 3 i określa szacunkową podstawę kary pieniężnej, jaka będzie nakładana przez Prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty na przedsiębiorcę będącego osobą fizyczną, prezesa zarządu spółki lub dyrektora przedsiębiorstwa.

Pozostałe poprawki odnoszące się do kar pieniężnych mają charakter językowy (poprawka nr 17) i w sposób prawidłowy formułują odesłania (poprawka nr 18).

Poprawka nr 24 jest wyrazem przekonania Senatu, że w sposób prawidłowy należy określić termin, w którym wygasną wierzytelności Skarbu Państwa wobec Poczty Polskiej oraz zostaną wykreślone zabezpieczające je hipoteki. Ponadto w poprawce tej Senat właściwie ujął istniejący stan faktyczny i prawny, zgodnie z którym podmiotem, wobec którego powstały wierzytelności Skarbu Państwa, nie jest Poczta Polska lecz jej poprzednicy prawni.

Poprawka nr 25 jest wynikiem dbałości Senatu o zgodność przepisów ustawy z podstawowymi zasadami techniki prawodawczej. Rozporządzenie ministra właściwego do spraw łączności wydane na podstawie art. 47 ust. 3 uchylanej ustawy o łączności reguluje sposób wykonywania ustawowego prawa zastawu na przesyłkach pocztowych w celu zabezpieczenia należności z tytułu opłat pocztowych i celnych. Czasowe utrzymanie w mocy tego aktu wykonawczego jest błędne, ponieważ po wejściu w życie Prawa pocztowego kwestie zabezpieczenia będą uregulowane w przepisach rangi ustawowej w art. 38.

Zgodnie z poprawką nr 26 Senat zdecydował, że przepis nakładający obowiązek prowadzenia przez operatora ksiąg rachunkowych w sposób umożliwiający odrębną kalkulację kosztów usług zastrzeżonych i niezastrzeżonych wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2004 roku. Intencją Izby było, aby obowiązek ten wszedł w życie z nowym rokiem obrachunkowym.

Pozostałe poprawki zawarte w uchwale Senatu, poprzez skorygowanie błędnych odesłań, zmiany redakcyjne oraz precyzujące, a także wyeliminowanie pojęć niezdefiniowanych w ustawie i mogących wprowadzać w błąd, poprawiają czytelność ustawy.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów,
mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 9 maja 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

- 1) w art. 1 w pkt 1 w lit. a, w ust. 1a wyrazy „porozumienie określające formy i sposoby współpracy Policji i straży” zastępuje się wyrazami „porozumienie o współpracy straży i Policji”;
- 2) w art. 1 w pkt 2, w art. 9b po wyrazach „za pośrednictwem” dodaje się wyrazy „właściwego terytorialnie”;
- 3) w art. 1 w pkt 3, w art. 10a zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:
„Straż w celu realizacji ustawowych zadań może przetwarzać dane osobowe, z wyłączeniem danych ujawniających pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową, jak również danych o stanie zdrowia, kodzie genetycznym, nałogach lub życiu seksualnym, bez wiedzy i zgody osoby, której dane te dotyczą, uzyskane.”;
- 4) w art. 1 w pkt 3, w art. 10a w pkt 2 wyraz „przepisów” zastępuje się wyrazem „ustaw”;
- 5) w art. 1 w pkt 4 w lit. a, w pkt 5 i 6 wyraz „określonym” zastępuje się wyrazem „określonymi”;
- 6) w art. 1 w pkt 4 w lit. a w drugim tiret w zdaniu wstępnym wyrazy „pkt 10” zastępuje się wyrazami „pkt 10– 12”, w pkt 10 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 11 i 12 w brzmieniu:
„11) przeszukania pomieszczeń i innych miejsc, osoby, jej odzieży lub podręcznych przedmiotów w trybie, zakresie i przypadkach określonych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia,
12) dokonywania kontroli osobistej i przeglądania podręcznych przedmiotów osoby w razie istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary, a także w związku z wykonywaniem czynności określonych w pkt 3 i art. 11 pkt 7.”;
- 7) w art. 1 w pkt 6 w lit. b, ust. 5 otrzymuje brzmienie:
„5. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, sposoby i tryb postępowania przy użyciu przez strażnika środków przymusu bezpośredniego, sposób przechowywania i rejestrowania tych środków oraz sposób dokumentowania ich użycia, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia minimalnych skutków użycia środków przymusu bezpośredniego oraz obowiązku udzielenia pierwszej pomocy i zapewnienia pomocy lekarskiej, zabezpieczenia tych środków przed dostępem osób trzecich, a także umożliwienia przeprowadzenia skutecznej kontroli przechowywania i użycia środków przymusu bezpośredniego.”;
- 8) w art. 1 w pkt 8, w art. 16 w ust. 2 po wyrazach „stosuje się” dodaje się wyraz „odpowiednio”;
- 9) w art. 1 w pkt 10, w art. 18 w ust. 1 w pkt 1 i 2 wyraz „albo” zastępuje się wyrazem „lub”;
- 10) w art. 1 w pkt 10, w art. 18 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
„3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, sposoby i tryb postępowania przy użyciu przez strażnika broni palnej bojowej oraz sposób dokumentowania użycia tej broni, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia minimalnych skutków jej użycia oraz obowiązku udzielenia pierwszej pomocy i zapewnienia pomocy lekarskiej.”;
- 11) w art. 1 w pkt 13, w art. 24a w ust. 2 wyrazy „osób ubiegających się o przyjęcie do służby oraz pełniących służbę w strażach gminnych” zastępuje się wyrazami „strażników oraz osób ubiegających się o przyjęcie do służby w straży”;
- 12) w art. 1 w pkt 14, w art. 25 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Zatrudnienie strażnika po raz pierwszy dokonuje się na czas określony, nie dłuższy niż 12 miesięcy, w ramach którego odbywa on szkolenie podstawowe.”;
- 13) w art. 1 w pkt 14, w art. 25 w ust. 2 wyraz „określony” zastępuje się wyrazem „nieokreślony”;
- 14) w art. 1 w pkt 14, w art. 25 w ust. 4 skreśla się wyraz „gminnych”;
- 15) w art. 3 skreśla się pkt 1.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

UZASADNIENIE

Rozpatrując uchwaloną przez Sejm ustawę o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw Senat uznał za stosowne wprowadzenie do jej tekstu 15 poprawek.

Poprawka nr 1 zmierza do modyfikacji art. 9 ust. 1a, zgodnie z którym wójt, burmistrz (prezydent miasta) może zawierać z właściwym terytorialnie komendantem Policji porozumienie określające „formy i sposoby” współpracy Policji i straży. Zważywszy na postanowienie ust. 2 tego artykułu, który statuuje delegację do wydania przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych rozporządzenia określającego „zakres i sposoby” tej współpracy, Senat zastąpił zawarte w ust. 1a sformułowanie „porozumienie określające formy i sposoby współpracy Policji i straży” sformułowaniem „porozumienie o współpracy straży i Policji”.

Poprawka nr 2 uściśla, że przekazywanie przez komendantów straży gminnych informacji o danych zawartych w ewidencji etatów, wyposażenia w środki przymusu bezpośredniego oraz wyników działania straży do Komendanta Głównego Policji ma następować za pośrednictwem właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego Policji.

W toku senackiego postępowania legislacyjnego kontrowersje wzbudził art. 10a, przewidujący uprawnienie straży gminnych do przetwarzania danych osobowych. Dążąc do zapewnienia jego zgodności z art. 51 ust. 2 Konstytucji RP, zgodnie z którym władze publiczne nie mogą pozyskiwać, gromadzić i udostępniać innych informacji o obywatelach niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym, Senat uznał za konieczne wyłączenie z zakresu art. 10a kluczowych danych osobowych „wrażliwych”, takich jak: dane ujawniające pochodzenie rasowe lub etniczne, poglądy polityczne, przekonania religijne lub filozoficzne, przynależność wyznaniową, partyjną lub związkową, jak również dane o stanie zdrowia, kodzie genetycznym, nałogach lub życiu seksualnym (poprawka nr 3). Ponadto, dążąc do zapewnienia precyzji tego artykułu, Senat uchwalił poprawkę nr 4, mając na względzie fakt, iż jedynie na podstawie ustaw straż może posiadać dostęp do danych osobowych zgromadzonych w odpowiednich rejestrach, ewidencjach i zbiorach.

W poprawce nr 6 Senat uznał za stosowne przyznanie strażnikom miejskim prawa przeszukania pomieszczeń i innych miejsc, osoby, jej odzieży lub podręcznych przedmiotów w trybie, zakresie i przypadkach określonych w Kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia, a także dokonywania kontroli osobistej i przeglądania podręcznych przedmiotów osoby w razie istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary, a także w związku z wykonywaniem czynności określonych w pkt 3 i art. 11 pkt 7.

W trakcie prac nad ustawą zwracano uwagę na konieczność modyfikacji delegacji do wydania stosownych rozporządzeń, zawartych w art. 14 ust. 5 i art. 18 ust. 3, w brzmieniu nadanym przez ustawę, aby wskazywały one kolejno: organ właściwy do wydania rozporządzenia, rodzaj aktu, zakres spraw przekazywanych do uregulowania w rozporządzeniu, a następnie wytyczne dotyczące treści rozporządzenia. W związku z tym Senat uchwalił poprawki nr 7 i 10.

Z porównania treści przepisów art. 25 ust. 1 i 2, w brzmieniu nadanym przez ustawę, wynika, iż ust. 2 powinien stanowić o zatrudnieniu strażnika na czas nieokreślony, nie zaś na czas określony. W związku z tym Senat wprowadził do ustawy poprawkę nr 13.

Błędna jest technika legislacyjna, polegająca na dokonaniu przez art. 3 pkt 1 ustawy zmiany w ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, mającej na celu uzupełnienie uregulowania dotyczącego powoływania komendanta komisariatu Policji przez komendanta powiatowego (miejskiego) Policji. Naruszono bowiem zasadę techniki legislacyjnej, w myśl której ustawa nie może zmieniać lub uchylać przepisów regulujących sprawy, które nie należą do jej zakresu przedmiotowego lub podmiotowego albo się z nimi nie wiążą. Senat uznał więc za konieczne uchwalenie poprawki nr 15.

Poprawki nr 5, 8, 9, 11, 12 i 14 mają charakter redakcyjny oraz doprecyzowujący przepisy ustawy.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego, wprowadza do jej tekstu następujące poprawki:

1) w art. 1 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) w art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgłoszenia urodzenia lub zgonu na piśmie dokonują odpowiednio organy państwowe, zakłady opieki zdrowotnej i inne zakłady oraz lekarze i położne.”;”;

2) w art. 1 w pkt 2 po wyrazach „art. 39” stawia się dwukropek, pozostałą część oznacza się jako lit. b oraz dodaje się lit. a w brzmieniu:

„a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do zgłoszenia urodzenia dziecka są obowiązani:

1) ojciec dziecka albo matka, jeżeli jej stan zdrowia na to pozwala albo inna osoba obecna przy porodzie,

2) lekarz albo położna.”;”;

3) w art. 1 w pkt 3, w art. 40 w ust. 3 w pkt 1 po wyrazie „nazwisko,” dodaje się wyrazy „nazwisko rodowe,”;

4) w art. 1 w pkt 3, w art. 40 w ust. 4 wyrazy „Urząd Stanu Cywilnego” zastępuje się wyrazami „urząd stanu cywilnego”;

5) w art. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) w art. 41 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Osoba zgłaszająca urodzenie dziecka, którego rodzice pozostają w związku małżeńskim, przedstawia odpis skrócony aktu małżeństwa; obowiązek ten nie dotyczy zakładu opieki zdrowotnej, o którym mowa w art. 39 ust. 2.”;”.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

UZASADNIENIE

Senat przyjął 5 poprawek do ustawy z dnia 8 maja 2003 r. o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego.

Merytorycznie najistotniejszą zmianę zawiera poprawka nr 2, gdyż ma ona uzupełnić przyjęte w ustawie nowelizującej rozwiązanie, zgodnie z którym akt urodzenia sporządza się wyłącznie na podstawie pisemnego zgłoszenia urodzenia dziecka. Dotychczasowa regulacja przewidywała, iż sporządzenie aktu urodzenia dziecka poprzedza dokonanie dwóch czynności: ustne albo pisemne zgłoszenie urodzenia dziecka dokonane przez zobowiązane osoby oraz doręczenie zaświadczenia wystawionego przez lekarza lub zakład opieki zdrowotnej. Wprowadzając zmianę polegającą na rezygnacji z obowiązku składania zaświadczeń i przewidując, iż skutki prawne w postaci sporządzenia aktu urodzenia związane są jedynie ze zgłoszeniem dokonany pisemnie przez lekarza, położną albo zakład opieki zdrowotnej, nie uwzględniono treści art. 19 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym zgłoszenia urodzenia można również dokonać ustnie, przy czym ustne zgłoszenie urodzenia dziecka przez ojca, osobę obecną przy porodzie (inna niż lekarz i położna) albo matkę, wyłącza obowiązek dokonania zgłoszenia pisemnego przez lekarza lub położną (art. 39 ust. 1). Omawiana poprawka ma na celu wypełnienie powstałej luki prawnej, poprzez wprowadzenie reguły, zgodnie z którą ustne zgłoszenie urodzenia dziecka, nie zwalnia lekarza albo położnej z obowiązku pisemnego zgłoszenia urodzenia tego dziecka.

Przyjmując poprawkę nr 3, Senat wyraził przekonanie, iż w pisemnym zgłoszeniu urodzenia dziecka powinno być podane nazwisko rodowe matki tego dziecka. Podawanie powyższej informacji w zgłoszeniu jest szczególnie istotne w przypadku gdy urząd stanu cywilnego ma sporządzić akt urodzenia dziecka porzuconego przez matkę. Podanie w zgłoszeniu dwóch nazwisk matki – noszonego i rodowego, ułatwi ustalenie tożsamości matki i odnalezienie jej aktu urodzenia lub małżeństwa, które to dane są konieczne dla wpisania w akcie urodzenia dziecka prawidłowych danych o rodzicach dziecka.

Poprawki nr 1 i 5 mają na celu ujednolicenie w ustawie terminologii wprowadzonej niniejszą nowelizacją. Poprawka nr 4 ma charakter językowy.

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych,
ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania
niektórych kredytów bankowych**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 22 maja 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru
strategicznych zasobów naturalnych kraju**

Senat, po rozpatrzeniu uchwalonej przez Sejm na posiedzeniu w dniu 8 maja 2003 r. ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju, przyjmuje tę ustawę bez poprawek.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

**U C H W A Ł A
SENATU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

z dnia 29 maja 2003 r.

**w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym
dla małoletnich ofiar wojny 1939 – 1945**

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Senat wnosi do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945.

Jednocześnie upoważnia senatora Andrzeja Jaeschkego do reprezentowania stanowiska Senatu w dalszych pracach nad projektem.

WICEMARSZAŁEK SENATU

Jolanta DANIELAK

USTAWA

z dnia

o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939 – 1945

Art. 1.

Ustawa określa zasady ustalania i realizacji świadczenia pieniężnego przysługującego małoletnim ofiarom wojny 1939-1945.

Art. 2.

Małoletnią ofiarą wojny w rozumieniu ustawy jest osoba, która nie miała ukończonych 18 lat i wobec której stosowano represje, o których mowa w art. 3 ust. 1, a także osoba urodzona w okresie podlegania przez matkę represjom, o których mowa w art. 3 ust. 2.

Art. 3.

1. Represją wobec małoletniej ofiary wojny w rozumieniu ustawy jest:
 - 1) wykonywanie pracy przymusowej na rzecz III Rzeszy lub Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, bez względu na jej miejsce i rodzaj, lub przebywanie na deportacji,
 - 2) osadzenie w obozach pracy przymusowej w okresie wojny w latach 1939-1945 z przyczyn politycznych, narodowościowych, rasowych i religijnych.
2. Represją wobec matki małoletniej ofiary wojny są represje stosowane w okresie wojny w latach 1939-1945 określone w przepisach:
 - 1) o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich,
 - 2) kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego.

Art. 4.

1. Świadczenie pieniężne, zwane dalej „świadczeniem”, przysługuje osobom, które spełniają łącznie następujące warunki:
 - 1) będąc małoletnimi ofiarami wojny 1939-1945, były w tym okresie obywatelami polskimi, są nimi obecnie i posiadają stałe miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - 2) w dniu złożenia wniosku, o którym mowa w art. 7 ust. 1, osiągają dochód miesięczny nieprzekraczający kwoty najniższej emerytury.
2. Świadczenie przysługuje wyłącznie osobom, które nie mają ustalonego prawa do:
 - 1) dodatku kombatanckiego albo świadczenia w wysokości tego dodatku, określonych w przepisach o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego,
 - 2) dodatku za tajne nauczanie, przysługującego na podstawie odrębnych przepisów.
3. Osobom uprawnionym równocześnie do świadczenia, o którym mowa w ust. 1, oraz do dodatku lub świadczenia określonego w przepisach:
 - 1) o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich,
 - 2) o ubezpieczeniu społecznym rolników,
 - 3) o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych

– przysługuje jedno świadczenie albo jeden z dodatków - wyższy lub wybrany przez uprawnionego.

Art. 5.

1. Do dochodu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, wlicza się dochody z następujących źródeł:
 - 1) podlegających opodatkowaniu na podstawie przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych,
 - 2) nie podlegających opodatkowaniu na podstawie przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych:
 - a) rent określonych w przepisach o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin,
 - b) świadczeń pieniężnych oraz ryczałtu energetycznego określonych w przepisach o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych,
 - c) świadczeń pieniężnych, określonych w przepisach o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę Niemiecką i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich,
 - d) emerytur i rent otrzymywanych przez osoby, które utraciły wzrok w wyniku działań wojennych w latach 1939-1945 lub eksplozji pozostałych po tej wojnie niewypałów i niewybuchów,
 - e) rent inwalidzkich z tytułu inwalidztwa wojennego, kwot zaopatrzenia otrzymywanych przez ofiary wojny oraz członków ich rodzin, rent wypadkowych osób, których inwalidztwo powstało w związku z przymusowym pobytem na robotach w III Rzeszy Niemieckiej w latach 1939-1945, otrzymywanych z zagranicy,
 - f) rent socjalnych lub zasiłków stałych wyrównawczych określonych w przepisach o pomocy społecznej,
 - g) zasiłków chorobowych określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa,
 - h) należności ze stosunku pracy lub stypendium osób fizycznych mających miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a przebywających czasowo za granicą - w wysokości odpowiadającej równowartości diet z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, określonych w przepisach Kodeksu pracy,
 - i) należności z innych tytułów niż stosunek pracy lub stypendium osób fizycznych mających miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przebywających czasowo za granicą i uzyskujących tam dochody, w wysokości odpowiadającej równowartości diet z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju określonych w przepisach Kodeksu pracy,
 - j) wynagrodzeń członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych z tytułu użytkowania przez spółdzielnię wniesionych wkładów gruntowych,
 - k) alimentów zasądzonych wyrokiem sądu lub ugodą sądową,
 - l) należności pieniężnych otrzymywanych z tytułu wynajmu pokoi gościnnych w budynkach mieszkalnych położonych na terenach wiejskich w gospodarstwie rolnym, osobom przebywającym na wypoczynku oraz uzyskanych z tytułu żywienia tych osób,
 - m) świadczeń określonych w przepisach o wykonywaniu mandatu posła i senatora.
2. Przyjmuje się, na potrzeby niniejszej ustawy, że dochód z 1 ha przeliczeniowego odpowiada kwocie 252 zł.

Art. 6.

1. Świadczenie przysługuje w wysokości dodatku kombatanckiego, o którym mowa w przepisach o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego.
2. Świadczenie jest waloryzowane na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.
3. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ogłasza, w formie komunikatu, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, co najmniej na 12 dni roboczych przed najbliższym terminem waloryzacji, należną od tego terminu kwotę świadczenia.

Art. 7.

1. Uprawnienie do świadczenia jest przyznawane decyzją Kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, zwanego dalej „Kierownikiem Urzędu”, na podstawie wniosku zainteresowanej osoby, zaopiniowanego przez właściwe, wybrane przez nią stowarzyszenie osób

poszkodowanych oraz dokumentów i dowodów potwierdzających rodzaj i okres represji, o których mowa w art. 3, a także dokumentów potwierdzających wysokość i źródło dochodu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2.

2. Kierownik Urzędu może upoważnić inne osoby będące pracownikami Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych do wydawania decyzji, o których mowa w ust. 1.
3. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, wymagane dokumenty i dowody potwierdzające rodzaj represji i okres jej trwania oraz dokumenty potwierdzające wysokość i źródło dochodu, a także szczegółowy tryb postępowania w sprawach składania i rozpatrywania wniosków, o których mowa w ust. 1, uwzględniając konieczność potwierdzenia uprawnień przysługujących zainteresowanej osobie.
4. W zakresie postępowania dotyczącego ustalenia lub odmowy przyznania świadczenia mają zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 8.

1. Świadczenie wypłaca, z zastrzeżeniem ust. 2, właściwy organ rentowy, na wniosek osoby uprawnionej, złożony w tym organie wraz z decyzją stwierdzającą uprawnienie do tego świadczenia:
 - 1) osobie pobierającej emeryturę lub rentę – wraz z tą emeryturą lub rentą,
 - 2) osobie mającej ustalone prawo do emerytury lub renty, której wypłata została zawieszona – kwartalnie, w trzecim miesiącu kwartału.
2. Osobie niemającej ustalonego prawa do emerytury lub renty albo osobie pobierającej świadczenie o charakterze rentowym z instytucji zagranicznych, świadczenie wypłaca kwartalnie, w trzecim miesiącu kwartału, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania tej osoby oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Wypłata świadczenia następuje na wniosek osoby zainteresowanej złożony w tym oddziale wraz z decyzją stwierdzającą uprawnienie do tego świadczenia.

Art. 9.

Świadczenie i koszt jego obsługi są finansowane ze środków budżetu państwa.

Art. 10.

W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 11.

W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 z późn. zm.¹⁾) w art. 21 w ust. 1 w pkt 112 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 113 w brzmieniu:

„113) świadczenie pieniężne przyznane na podstawie ustawy o świadczeniu dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945 (Dz. U. Nr ..., poz. ...)”.

Art. 12.

W ustawie z dnia 1 grudnia 1994 r. o zasiłkach rodzinnych, pielęgnacyjnych i wychowawczych (Dz.U. z 1998 r. Nr 102, poz. 651 z późn. zm.²⁾) w art. 3 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) dodatki kombatanckie, świadczenia pieniężne przysługujące osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę Niemiecką lub ZSRR, świadczenia pieniężne dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945, świadczenia pieniężne przyznane

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2000 r. Nr 22, poz. 270, Nr 60, poz. 703, Nr 70, poz. 816, Nr 101, poz. 1090, Nr 104, poz. 1104, Nr 117, poz. 1228 i Nr 122, poz. 1324, z 2001 r. Nr 4, poz. 27, Nr 8, poz. 64, Nr 74, poz. 784, Nr 88, poz. 961, Nr 102, poz. 1117, Nr 106, poz. 1150, Nr 125, poz. 1363, Nr 52, poz. 539, Nr 73, poz. 764, Nr 89, poz. 968, Nr 110, poz. 1190, Nr 125, poz. 1370, Nr 134, poz. 1509, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676, Nr 89, poz. 804, Nr 135, poz. 1146, Nr 141, poz. 1182, Nr 169, poz. 1384, Nr 181, poz. 1515, Nr 200, poz. 1679, Nr 200, poz. 1691 i Nr 240, poz. 2058 oraz z 2003 r. Nr 45, poz. 391.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 60, poz. 636 i Nr 110, poz. 1256, z 2000 r. Nr 104, poz. 1104, z 2001 r. Nr 122, poz. 1349, Nr 128, poz. 1405 i Nr 154, poz. 1791 oraz z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 181, poz. 1515.

żołnierzom-górnikom na podstawie przepisów o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych, dochody z tytułu emerytur i rent otrzymywanych przez osoby, które utraciły wzrok w wyniku działań wojennych w latach 1939-1945 lub eksplozji pozostałych po tej wojnie niewypałów i niewybuchów.”.

Art. 13.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2004 r.

UZASADNIENIE

Przedstawiany projekt ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945 nie jest nowością.

W latach 1996-97 w Senacie III kadencji były prowadzone prace legislacyjne nad projektem ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym dzieciom – ofiarom wojny 1939-1945. Projekt ten nie został uchwalony w związku z zakończeniem kadencji Parlamentu.

W 1999 roku projekt ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym małoletnim ofiarom wojny 1939-1945 za wykonywanie pracy przymusowej na rzecz III Rzeszy i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich lub przebywanie na deportacji oraz osadzonym w obozach pracy został zgłoszony przez Prezydenta. Sejm III kadencji projekt odrzucił.

Należy wspomnieć, że osoby, których dotyczy przedmiotowa inicjatywa to ostatnia i w dodatku niewielka liczebnie grupa osób, które przeżyły represje okresu II wojny światowej i do tej pory nie uzyskały z tego tytułu jakichkolwiek świadczeń oraz satysfakcji moralnej.

Wnioskodawcy są przekonani, iż realizacja aktualnej inicjatywy ustawodawczej zmierza do ostatecznego uregulowania problemu, który na ową regulację czeka już zbyt długo.

Uregulowanie tej kwestii jest w opinii wnioskodawców niezwykle istotne. Dzisiejsza trudna sytuacja materialna tych osób ma swoje źródło w tym, iż jako dzieci były one represjonowane, a tym samym pozbawione możliwości przygotowania się do życia, do zdobycia zawodu, aby po latach pracy móc uzyskać godziwe emerytury.

W obowiązującym stanie prawnym kwestie uprawnień przysługujących szeroko rozumianej grupie osób poszkodowanych w czasie II wojny światowej reguluje szereg ustaw. Są to – ustawa z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371 z późn. zm.), ustawa z dnia 2 września 1994 r. o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych (Dz. U. z 2001 r. Nr 60, poz. 662 z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 31 maja 1996 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich (Dz. U. Nr 87, poz. 395 z późn. zm.). Liczna grupa osób zaliczanych do małoletnich ofiar wojny 1939-1945 pozostaje poza uregulowaniami przewidzianymi w przytoczonych ustawach. Stąd potrzeba przygotowania projektu ustawy przyznającego świadczenie tej grupie osób.

Zgodnie z zaproponowanymi rozwiązaniami z dobrodziejstw projektowanej ustawy skorzystają wyłącznie te osoby represjonowane, które w latach 1939-1945 jako dzieci podlegały represjom określonym w ustawie i były w tym okresie obywatelami polskimi, są nimi obecnie i posiadają stałe miejsce zamieszkania na terytorium RP.

Do grupy beneficjentów należą m.in. osoby, które jako dzieci przebywały na deportacji podczas skierowania przymusowego do pracy niewolniczej wraz z rodzicami bądź opiekunami prawnymi. Ze względu na swój młody wiek nie wykonywały one pracy niewolniczej i nie korzystają tym samym z uprawnień przyznanych na podstawie ustawy o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich; podobnie osoby, które jako dzieci wykonywały pracę przymusową na rzecz III Rzeszy i ZSRR, ale była to praca wykonywana w miejscu ich zamieszkania.

Projekt ustawy definiuje pojęcie małoletniej ofiary wojny jako osoby, która nie miała ukończonych 18 lat i wobec której stosowano represje. Ponadto, w myśl przepisów projektu ustawy, za ofiary wojny 1939-1945 będą uznane osoby narodzone w okresie stosowania wobec matki represji.

Przedstawione powyżej wymogi nie są jedynymi, jakie należy spełnić aby uzyskać prawo do świadczenia określonego w projekcie. Drugim istotnym elementem decydującym o przyznaniu świadczenia jest kryterium dochodowości, które zostało wprowadzone przez projektodawców, kierujących się trudną sytuacją budżetu państwa. Świadczenie pieniężne będzie przysługiwało tylko tym osobom, które znajdują się w trudnej sytuacji materialnej – dochód miesięczny osoby ubiegającej się o przyznanie świadczenia nie może przekraczać kwoty najniższej emerytury.

Projekt definiuje pojęcie represji wobec małoletniej ofiary wojny określając, że jest to wykonywanie pracy przymusowej na rzecz III Rzeszy lub ZSRR, bez względu na jej miejsce i rodzaj, przebywanie na deportacji lub osadzenie w obozach pracy przymusowej z przyczyn politycznych, narodowościowych, rasowych i religijnych.

Projekt, poprzez odwołanie do obowiązujących przepisów, zawiera pojęcie represji wobec matki małoletniej ofiary wojny.

Ze względu na wprowadzenie kryterium dochodowości konieczne jest umieszczenie w projekcie przepisu (art. 5), który w sposób jednoznaczny przesądza jakie źródła dochodu powinny być uwzględniane przy ustalaniu miesięcznego dochodu osoby zainteresowanej. Jest to katalog obszerny, w którym znalazły się m.in. renty określone w przepisach o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin, renty inwalidzkie z tytułu inwalidztwa wojennego i świadczenia o podobnym charakterze otrzymywane z zagranicy oraz wynagrodzenia członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych z tytułu użytkowania przez spółdzielnię wniesionych wkładów gruntowych.

Świadczenie będzie przysługiwało w wysokości dodatku kombatanckiego (od 1 marca 2003 roku jest to kwota 140,99 zł) i będzie ono waloryzowane na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Realizacja ustawy będzie należała do Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych.

Uprawnienie do świadczenia będzie przyznawane decyzją Kierownika Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. Podstawą podjęcia takiej decyzji będzie wniosek zainteresowanej osoby, zaopiniowany przez właściwe stowarzyszenie osób poszkodowanych, a także dokumenty i dowody potwierdzające rodzaj i okres represji oraz wysokość i źródło dochodu.

Organami obowiązującymi do wypłaty świadczenia będą: właściwe organy rentowe (w przypadku osób, które pobierają emeryturę lub rentę albo mają zawieszoną wypłatę tych świadczeń) oraz właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby zainteresowanej oddział Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (w przypadku osób niemających ustalonego prawa do emerytury i renty albo pobierających te świadczenia z instytucji zagranicznych).

Zważywszy na konieczność ujęcia w budżecie środków finansowych, które zapewnią realizację projektowanej ustawy, ma ona wejść w życie z dniem 1 stycznia 2004 roku.

Wnioskodawcy przewidują, iż liczba przyszłych beneficjentów ustawy, jeśli szacować ją na podstawie danych Stowarzyszenia Polaków Poszkodowanych przez III Rzeszę i innych organizacji z roku obecnego, wyniesie 30 - 40 tysięcy osób.

Roczne koszty funkcjonowania ustawy będą mieścić się w przedziale 51-68 mln złotych.

Biorąc pod uwagę szacunkowy stan aktualny w stosunku do stanu wynikającego z archiwaliów zgromadzonych 10 lat temu, wynika jasno, iż śmiertelność w tej grupie jest wysoka, zamykająca się średnio w 7,5% w skali roku.

Z tego względu należy podkreślić, że tym samym udział świadczenia w wydatkach budżetowych będzie ulegał corocznemu zmniejszeniu.

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
W MINISTERSTWIE SPRAW ZAGRANICZNYCH

Prof. dr hab. Danuta Hübner
Skr. Min. DH/1643 /2003/DPE-ogg

Warszawa, 27.05, 2003 r.

Pani
Teresa Liszka
Przewodnicząca Komisji
Ustawodawstwa i Praworządności
Senat Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia o zgodności projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) oraz art. 60 ust. 3 Regulaminu Senatu, przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

W związku z przedłożonym komisyjnym projektem ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939-1945 (pismo nr BPS/KUP/0330-110-1/03), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty zakresem prawa Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Treść

41. posiedzenia Senatu w dniach 28 i 29 maja 2003 r.

(Obrady w dniu 28 maja)

Otwarcie posiedzenia	senator Marek Balicki	7
Wyznaczenie sekretarzy	senator Jan Szafraniec	8
Projekt porządku obrad	senator Adam Biela	8
Wniosek formalny o uzupełnienie porządku obrad o punkt: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych	senator Genowefa Ferenc	8
senator Jerzy Markowski	senator Anna Kurska	8
senator Mieczysław Janowski	senator sprawozdawca	
Głosowanie nr 1.	Krystyna Sienkiewicz	8
Przyjęcie wniosku formalnego	senator Teresa Liszcz	9
Wniosek formalny o uzupełnienie porządku obrad o punkt: drugie czytanie projektu uchwały w sprawie wycofania wojsk polskich z Iraku	senator sprawozdawca	
senator Sławomir Izdebski.	Krystyna Sienkiewicz	10
senator Wiesław Pietrzak	senator Teresa Liszcz	11
Głosowanie nr 2	senator Jan Szafraniec.	11
Odrzucenie wniosku formalnego	senator Mieczysław Janowski	11
Wniosek formalny o łączne rozpatrywanie punktu trzeciego oraz punktu czwartego porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o nasiennictwie; stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin	senator Adam Biela	11
senator Andrzej Anulewicz	sekretarz stanu	
Przyjęcie wniosku formalnego	w Ministerstwie Gospodarki,	
Zatwierdzenie porządku obrad czterdziestego pierwszego posiedzenia	Pracy i Polityki Społecznej	
Punkt pierwszy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym	Jolanta Banach	11
Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	senator Teresa Liszcz	13
senator sprawozdawca	sekretarz stanu	
Krystyna Sienkiewicz	Jolanta Banach	13
Zapytania i odpowiedzi	Otwarcie dyskusji	
senator	senator Wiesława Sadowska	13
Franciszek Bachleda-Księżdzularz	senator Maria Szyszkowska	14
	senator Maria Berny	14
	senator Teresa Liszcz	15
	Zamknięcie dyskusji	
	Punkt drugi porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym	
	Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności	
	senator sprawozdawca	
	Ewa Serocka	16
	Sprawozdanie mniejszości komisji	
	senator sprawozdawca mniejszości	
	Zbigniew Romaszewski	17

senator sprawozdawca	
Władysław Mańkut	36
Sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
senator sprawozdawca	
Marian Kozłowski	37
Wystąpienie sekretarza stanu	
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
sekretarz stanu	
Józef Pilarczyk.	38
Zapytania i odpowiedzi	
senator Jan Szafraniec.	38
sekretarz stanu	
Józef Pilarczyk.	39
senator Wiesław Pietrzak.	40
sekretarz stanu	
Józef Pilarczyk.	40
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
senator Marian Kozłowski	41
Punkt szósty porządku obrad: stanowisko	
Senatu w sprawie ustawy o zmianie usta-	
wy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy	
o służbie celnej	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan-	
sów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Bogusław Maśior	41
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicz-	
nych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Władysław Mańkut	42
Wystąpienie podsekretarza stanu	
w Ministerstwie Finansów	
podsekretarz stanu	
Piotr Sawicki	43
Zapytania i odpowiedzi	
senator Grażyna Staniszevska	43
senator Bogusław Maśior	44
senator Jan Szafraniec.	44
senator Józef Sztorc	44
senator Mieczysław Janowski:	44
podsekretarz stanu	
Piotr Sawicki	45
dyrektor Departamentu Ceł	
w Ministerstwie Finansów	
Jerzy Płusa	45
Otwarcie dyskusji	
senator Grażyna Staniszevska	47
senator Mieczysław Janowski	47
Zamknięcie dyskusji	
Punkt siódmy porządku obrad: stanowisko	
Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji	
Drugiego Protokołu dodatkowego do Eu-	
ropejskiej Konwencji o pomocy prawnej	
w sprawach karnych	
Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicz-	
nych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Zbigniew Zychowicz	48

Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Robert Smoktunowicz	49

Otwarcie dyskusji**Zamknięcie** dyskusji

Punkt ósmy porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.

Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Krystyna Sienkiewicz	50

Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Zbigniew Zychowicz	50

Zapytania i odpowiedzi	
senator Jan Szafraniec	52
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej	
Krzysztof Pater	52
senator Henryk Dzido	52
podsekretarz stanu	
Krzysztof Pater	53

Otwarcie dyskusji**Zamknięcie** dyskusji

Punkt dziewiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.

Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Jerzy Markowski	53

Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Zbigniew Zychowicz	54

Otwarcie dyskusji**Zamknięcie** dyskusji

Punkt dziesiąty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile dnia 10 marca 2000 r.

Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Jerzy Markowski	54

Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Zbigniew Zychowicz	55

Zapytania i odpowiedzi	
senator Mieczysław Janowski	55
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Finansów	
Jan Czekaj	56
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych	
Sławomir Dąbrowa	56

Otwarcie dyskusji**Zamknięcie** dyskusji

Punkt jedenasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy – Prawo pocztowe

Sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej	
senator sprawozdawca	
Bogusław Maśior	57

Sprawozdanie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury	
senator sprawozdawca	
Józef Sztorc	58

Zapytania i odpowiedzi	
senator Zbigniew Romaszewski	58
senator sprawozdawca	
Józef Sztorc	59
senator Aleksandra Koszada	59

Komunikaty**Wznowienie** obrad**Punkt jedenasty porządku obrad** (cd.)

Zapytania i odpowiedzi	
senator Aleksandra Koszada	60
senator Andrzej Anulewicz	60
senator Jan Szafraniec	61
senator Mieczysław Janowski	61
senator Sławomir Izdebski	61
podsekretarz stanu	
w Ministerstwie Infrastruktury	
Krzysztof Heller	61
podsekretarz stanu	
Krzysztof Heller	64
senator Zbigniew Romaszewski	65
podsekretarz stanu	
Krzysztof Heller	65

Otwarcie dyskusji**Zamknięcie** dyskusji

Punkt dwunasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego

Sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej

senator sprawozdawca Grzegorz Matuszak	66	Otwarcie dyskusji senator Dorota Simonides	74
Sprawozdanie Komisji Skarbu Państwa i Infrastruktury senator sprawozdawca Marian Lewicki	67	Zamknięcie dyskusji Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podsekretarz stanu Leszek Ciećwierz	75
Zapytania i odpowiedzi senator Henryk Dzido	67	senator Dorota Simonides	75
senator sprawozdawca Marian Lewicki	67	podsekretarz stanu Leszek Ciećwierz	75
senator sprawozdawca Grzegorz Matuszak	68	Punkt piętnasty porządku obrad: stano- wisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokal- nych	
Wystąpienie wiceprezes Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast wiceprezes Urszula Słowik	68	Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finan- sów Publicznych senator sprawozdawca Genowefa Ferenc	76
Zapytania i odpowiedzi senator Mieczysław Janowski	68	Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej senator sprawozdawca Andrzej Spychalski	77
wiceprezes Urszula Słowik	69	Zapytania i odpowiedzi senator Dorota Simonides	78
Otwarcie dyskusji Zamknięcie dyskusji Punkt trzynasty porządku obrad: stano- wisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektó- rych innych ustaw		senator sprawozdawca Genowefa Ferenc	78
Sprawozdanie połączonych Komisji Samo- rządu Terytorialnego i Administracji Pań- stwowej oraz Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego senator sprawozdawca Zbigniew Gołębek	69	senator Dorota Simonides	78
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji podsekretarz stanu Jerzy Mazurek.	71	senator sprawozdawca Andrzej Spychalski	78
Zapytania i odpowiedzi senator Mieczysław Janowski	72	senator Maria Szyszkowska	79
podsekretarz stanu Jerzy Mazurek.	72	senator sprawozdawca Genowefa Ferenc	79
Otwarcie dyskusji Zamknięcie dyskusji Punkt czternasty porządku obrad: stano- wisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego		senator sprawozdawca Andrzej Spychalski	79
Sprawozdanie Komisji Samorządu Teryto- rialnego i Administracji Państwowej senator sprawozdawca Aleksandra Koszada	73	senator Anna Kurska	79
Zapytania i odpowiedzi senator Dorota Simonides	73	senator sprawozdawca Andrzej Spychalski	80
senator sprawozdawca Aleksandra Koszada	73	senator Anna Kurska	80
podsekretarz stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Leszek Ciećwierz	73	senator sprawozdawca Andrzej Spychalski	80
senator Genowefa Ferenc	74	Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów podsekretarz stanu Jan Czekaj	80
podsekretarz stanu Leszek Ciećwierz	74	Zapytania i odpowiedzi senator Genowefa Ferenc	81
		podsekretarz stanu Jan Czekaj	81
		senator Genowefa Ferenc	81
		podsekretarz stanu Jan Czekaj	81
		senator Włodzimierz Łęcki	82
		Otwarcie dyskusji senator Mieczysław Janowski	82
		Zamknięcie dyskusji Punkt szesnasty porządku obrad: stanowis- ko Senatu w sprawie ustawy o zmianie	

ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych	
Sprawozdanie Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych	
senator sprawozdawca	
Mieczysław Mietła	83
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów	
podsekretarz stanu	
Piotr Sawicki	84
Zapytania i odpowiedzi	
senator Mieczysław Janowski	85
senator Kazimierz Drożdż	85
podsekretarz stanu	
Piotr Sawicki	85
senator Ryszard Sławiński	86
podsekretarz stanu	
Piotr Sawicki	86
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt siedemnasty porządku obrad: stanowisko Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju	
Sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska	
senator sprawozdawca	
Marian Lewicki	87
Wystąpienie podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska	

podsekretarz stanu	
Ewa Symonides	87
Otwarcie dyskusji	
Zamknięcie dyskusji	
Punkt osiemnasty porządku obrad: drugie czytanie projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 represjonowanych przez Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich i III Rzeszę	
Sprawozdanie połączonych Komisji Ustawodawstwa i Praworządności oraz Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Andrzej Jaeschke	88
Zapytania i odpowiedzi	
senator Irena Kurzępa	89
senator sprawozdawca	
Andrzej Jaeschke	90
senator Olga Krzyżanowska	90
senator sprawozdawca	
Andrzej Jaeschke	90
Otwarcie dyskusji	
senator Irena Kurzępa	91
senator Władysław Bułka	91
senator Anna Kurska	92
senator Olga Krzyżanowska	92
senator Andrzej Jaeschke	93
Zamknięcie dyskusji	
Komunikaty	

(Obrady w dniu 29 maja)

Wznowienie posiedzenia	
Punkt pierwszy porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Zdrowia	
senator sprawozdawca	
Krystyna Sienkiewicz	95
Głosowanie nr 3	96
Głosowanie nr 4	96
Głosowanie nr 5	96
Głosowanie nr 6	96
Głosowanie nr 7	96
Głosowanie nr 8	96
Głosowanie nr 9	96
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym	
Punkt drugi porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie Komisji Ustawodawstwa i Praworządności	
senator sprawozdawca	
Ewa Serocka	97
Sprawozdanie mniejszości komisji	
senator sprawozdawca mniejszości	
Zbigniew Romaszewski	97
Głosowanie nr 10	98

Głosowanie nr 11	98
Głosowanie nr 12	98
Głosowanie nr 13	98
Głosowanie nr 14	98
Głosowanie nr 15	98
Głosowanie nr 16	98
Głosowanie nr 17	98
Głosowanie nr 18	99
Głosowanie nr 19	99
Głosowanie nr 20	99
Głosowanie nr 21	99
Głosowanie nr 22	99
Głosowanie nr 23	99
Głosowanie nr 24	99
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym	
Punkt trzeci porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi	

senator sprawozdawca Andrzej Anulewicz	99	senator sprawozdawca Bogusław Maśior	105
Głosowanie nr 25	100	Głosowanie nr 55	105
Głosowanie nr 26	100	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia- nie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej	
Głosowanie nr 27	100	Punkt siódmy porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 28	100	Głosowanie nr 56	105
Głosowanie nr 29	101	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfi- kacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy praw- nej w sprawach karnych	
Głosowanie nr 30	101	Punkt ósmy porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 31	101	Głosowanie nr 57	106
Głosowanie nr 32	101	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfi- kacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimal- nych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.	
Głosowanie nr 33	101	Punkt dziewiąty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 34	101	Głosowanie nr 58	106
Głosowanie nr 35	101	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfi- kacji Konwencji między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodat- kowania w zakresie podatków od docho- du i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.	
Głosowanie nr 36	102	Punkt dziesiąty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 37	102	Głosowanie nr 59	106
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o na- siennictwie		Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ratyfi- kacji Konwencji między rządem Rzeczy- pospolitej Polskiej a rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podat- ków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile 10 marca 2000 r.	
Punkt czwarty porządku obrad (cd.)		Punkt jedenasty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Euro- pejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwo- ju Wsi		Sprawozdanie połączonych Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi	
senator sprawozdawca Władysław Mańkut	102	senator sprawozdawca Marian Kozłowski	103
senator Zbigniew Kulak	102	Wznowienie obrad	
Głosowanie nr 38	102	Punkt piąty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 39	102	Głosowanie nr 43	103
Głosowanie nr 40	102	Głosowanie nr 44	104
Głosowanie nr 41	103	Głosowanie nr 45	104
Głosowanie nr 42	103	Głosowanie nr 46	104
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin		Głosowanie nr 47	104
Punkt piąty porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 48	104
Sprawozdanie połączonych Komisji Spraw Zagranicznych i Integracji Europejskiej oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi		Głosowanie nr 49	104
senator sprawozdawca Marian Kozłowski	103	Głosowanie nr 50	104
Wznowienie obrad		Głosowanie nr 51	104
Punkt piąty porządku obrad (cd.)		Głosowanie nr 52	104
Głosowanie nr 43	103	Głosowanie nr 53	104
Głosowanie nr 44	104	Głosowanie nr 54	104
Głosowanie nr 45	104	Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia- nie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw	
Głosowanie nr 46	104	Punkt szósty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 47	104	Sprawozdanie połączonych Komisji Gospo- darki i Finansów Publicznych oraz Komi- sji Spraw Zagranicznych i Integracji Eu- ropejskiej	
Głosowanie nr 48	104		
Głosowanie nr 49	104		
Głosowanie nr 50	104		
Głosowanie nr 51	104		
Głosowanie nr 52	104		
Głosowanie nr 53	104		
Głosowanie nr 54	104		
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmia- nie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw			
Punkt szósty porządku obrad (cd.)			
Sprawozdanie połączonych Komisji Gospo- darki i Finansów Publicznych oraz Komi- sji Spraw Zagranicznych i Integracji Eu- ropejskiej			

Głosowanie nr 71	109
Głosowanie nr 72	109
Głosowanie nr 73	109
Głosowanie nr 74	109
Głosowanie nr 75	109
Głosowanie nr 76	109
Głosowanie nr 77	110
Głosowanie nr 78	110
Głosowanie nr 79	110
Głosowanie nr 80	110
Głosowanie nr 81	110
Głosowanie nr 82	110
Głosowanie nr 83	110
Głosowanie nr 84	111
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy – Prawo pocztowe	
Punkt dwunasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 85	111
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego	
Punkt trzynasty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych Komisji Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej	
senator sprawozdawca	
Zbigniew Gołębek	111
Głosowanie nr 86	112
Głosowanie nr 87	112
Głosowanie nr 88	112
Głosowanie nr 89	112
Głosowanie nr 90	112
Głosowanie nr 91	112
Głosowanie nr 92	113
Głosowanie nr 93	113
Głosowanie nr 94	113
Głosowanie nr 95	113
Głosowanie nr 96	113
Głosowanie nr 97	113
Głosowanie nr 98	113
Głosowanie nr 99	113
Głosowanie nr 100	114
Głosowanie nr 101	114
Głosowanie nr 102	114
Głosowanie nr 103	114
Głosowanie nr 104	114
Głosowanie nr 105	114
Głosowanie nr 106	114
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw	
Punkt czternasty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie Komisji Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej	
senator sprawozdawca	
Aleksandra Koszada	114
Głosowanie nr 107	115
Głosowanie nr 108	115

Głosowanie nr 109	115
Głosowanie nr 110	115
Głosowanie nr 111	115
Głosowanie nr 112	115
Głosowanie nr 113	116
Głosowanie nr 114	116
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego	
Punkt piętnasty porządku obrad (cd.)	
Sprawozdanie połączonych Komisji Gospodarki i Finansów Publicznych oraz Komisji Samorządu i Administracji Państwowej	
senator sprawozdawca	
Genowefa Ferenc	116
senator Mieczysław Janowski	116
senator sprawozdawca	
Genowefa Ferenc	116
Głosowanie nr 115	117
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych	
Punkt szesnasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 116	117
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych	
Punkt siedemnasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 117	117
Podjęcie uchwały w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju	
Punkt osiemnasty porządku obrad (cd.)	
Głosowanie nr 118	118
Podjęcie uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945	
Oświadczenia	
senator Zbigniew Kulak	118
senator Grażyna Staniszevska	119
senator Jerzy Suchański	119
senator Bogusław Litwiniec	120
senator Mieczysław Janowski	121
senator Zbigniew Romaszewski	121
Zamknięcie posiedzenia	
Wyniki głosowań	
Przemówienia i oświadczenia senatorów przekazane do protokołu, niewyłoszone podczas 41. posiedzenia Senatu	
Przemówienie senatora	
Witolda Gładkowskiego	
w dyskusji nad punktem pierwszym porządku obrad	139
Przemówienie senatora Gerarda Czai	
w dyskusji nad punktem drugim porządku obrad	140

Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem trzecim porządku obrad	142	Oświadczenie złożone przez senator Krystynę Sienkiewicz	164
Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem czwartym porządku obrad	143	Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza	165
Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem czwartym porządku obrad	144	Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza	166
Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem jedenastym porządku obrad	145	Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza	167
Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem jedenastym porządku obrad	146	Oświadczenie złożone przez senatora Roberta Smoktunowicza	168
Przemówienie senatora Bogdana Podgórskiego w dyskusji nad punktem jedenastym porządku obrad	147	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	169
Przemówienie senatora Witolda Gładkowskiego w dyskusji nad punktem trzynastym porządku obrad	148	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	170
Przemówienie senatora Tadeusza Bartosa w dyskusji nad punktem piętnastym porządku obrad	149	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	171
Oświadczenie złożone przez senatora Adama Biele	150	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	172
Oświadczenie złożone przez senatora Adama Biele	151	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	173
Oświadczenie złożone przez senatora Adama Biele	152	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	174
Oświadczenie złożone przez senatora Zygmunta Cybulskiego	153	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	175
Oświadczenie złożone przez senatora Zygmunta Cybulskiego	154	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	176
Oświadczenie złożone przez senatora Henryka Dzidę	155	Oświadczenie złożone przez senatora Józefa Sztorca	177
Oświadczenie złożone przez senatora Zbigniewa Gołąbka i senator Wiesławę Sadowską	156	Uchwały	
Oświadczenie złożone przez senator Irene Kurzepę	157	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zatrudnieniu socjalnym	181
Oświadczenie złożone przez senatora Bogusława Litwińca	158	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy o świadku koronnym	183
Oświadczenie złożone przez senatora Grzegorza Niskiego	159	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o nasiennictwie.	187
Oświadczenie złożone przez senatora Mariana Nogę	160	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ochronie prawnej odmian roślin	190
Oświadczenie złożone przez senatora Bogdana Podgórskiego	161	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o środkach żywienia zwierząt oraz o zmianie niektórych ustaw	192
Oświadczenie złożone przez senatora Lesława Podkańskiego	162	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks celny oraz o zmianie ustawy o Służbie Celnej	194
Oświadczenie złożone przez senatora Lesława Podkańskiego	163	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Drugiego Protokołu dodatkowego do Europejskiej Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych	195
		Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji Nr 102 Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej minimalnych norm zabezpieczenia społecznego, przyjętej w Genewie dnia 28 czerwca 1952 r.	196
		Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między	

Rzeczpospolitą Polską a Republiką Libańską w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Bejrucie dnia 26 lipca 1999 r.	197	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o strażach gminnych oraz niektórych innych ustaw.	203
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o ratyfikacji Konwencji między rządem Rzeczypospolitej Polskiej a rządem Republiki Chile w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisanej w Santiago de Chile 10 marca 2000 r.	198	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o aktach stanu cywilnego	205
Uchwała Senatu w sprawie ustawy – Prawo pocztowe	199	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o pracowniczych ogrodach działkowych, ustawy o podatku rolnym oraz ustawy o podatkach i opłatach lokalnych	207
Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego.	202	Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o dopłatach do oprocentowania niektórych kredytów bankowych.	208
		Uchwała Senatu w sprawie ustawy o zmianie ustawy o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju	209
		Uchwała Senatu w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o świadczeniu pieniężnym dla małoletnich ofiar wojny 1939–1945 . . .	210